

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

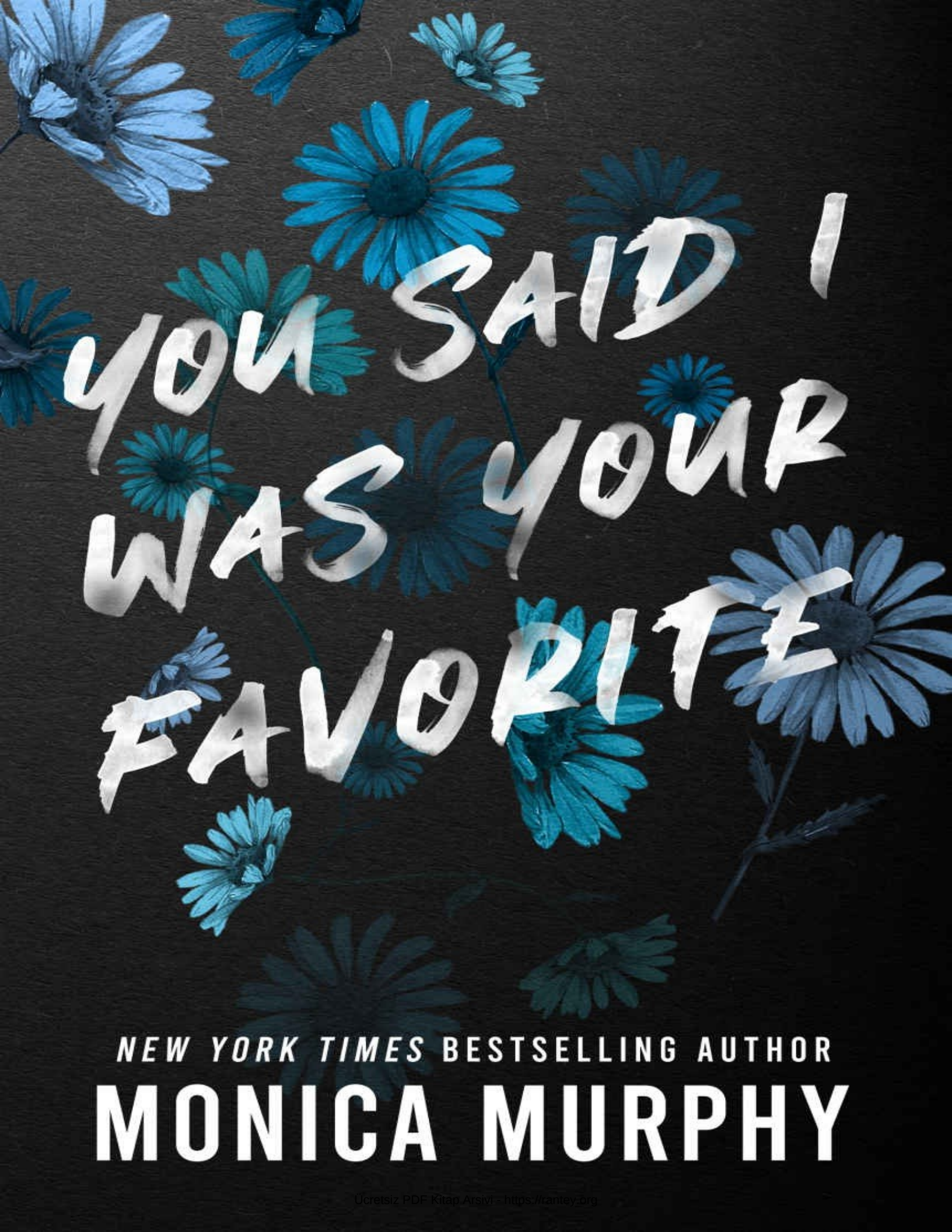
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YOU SAID I
WAS YOUR
FAVORITE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
MONICA MURPHY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

EN SEVDİĞİNİN BEN OLDUĞUMU SÖYLEMİŞTİN.

MONICA MURPHY

İÇİNDEKİLER

Çalma Listesi

- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8
- Bölüm 9
- Bölüm 10
- Bölüm 11
- Bölüm 12
- Bölüm 13
- Bölüm 14
- Bölüm 15
- Bölüm 16
- Bölüm 17
- Bölüm 18
- Bölüm 19
- Bölüm 20
- Bölüm 21
- Bölüm 22
- Bölüm 23
- Bölüm 24
- Bölüm 25
- Bölüm 26
- Bölüm 27
- Bölüm 28
- Bölüm 29
- Bölüm 30
- Bölüm 31
- Bölüm 32
- Bölüm 33
- Bölüm 34
- Bölüm 35
- Bölüm 36
- Bölüm 37
- Bölüm 38
- Bölüm 39
- Bölüm 40
- Bölüm 41
- Bölüm 42
- Bölüm 43
- Bölüm 44
- Bölüm 45

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)

[Monica Murphy'den Yaklaşan Yayınlar](#)

[Monica Murphy'den de](#)

[Yazar Hakkında](#)

OYUN LİSTESİ

"Do You Like Me?" - Daniel Caesar
"Call It What You Want" - Taylor
Swift "Jealousy, Jealousy" - Olivia
Rodrigo "HARD ROCK LULLABY" -
Noah Guy
"Ribbons" - Ryan Beatty
"In The Dark" - Harrison
Brome
"I Wish You Roses" - Kali
Uchis "cardigan" - Taylor
Swift

YOU SAID I WAS YOUR FAVORITE çalma listesinin geri kalanını burada bulabilirsiniz:
<https://spoti.fi/44twGXD>

Ya da aşağıdaki QR kodunu tarayın:

BİR

Okulun ilk günü ve burası olmak istediğim son yer.

Son sınıftayım ve hayatımın son üç yılında gittiğim yatılı okulda kendimi sosyal merdivenin tepesinde hissetmeliyim, ama tek hissettiğim...

Kapana kısılmış.

Yorgun. Tamamen

bitti.

Lancaster Prep'in tüm ülkedeki en prestijli özel lise olmasına ve aileme ait olmasına rağmen, kafamdan sıkıldım. Burada olmaktansa herhangi bir yerde olmayı tercih ederdim ama her Lancaster bu Tanrı'nın unuttuğu okula gitmek zorunda çünkü bu bir gelenek.

Keşke geleneğe siktir olup gitmesini söyleyebilseydim ama işte buradayım. Lisede sıkışıp kaldım. Sanki sonsuza kadar buradaymışım gibi hissediyorum. Bir yıl daha nasıl hayatta kalacağım?

Kız kardeşim de Lancaster Prep'e gidiyor. Edie ikinci sınıf öğrencisi ve biraz baş belası, yine de yaramazlık yaptığı için onu suçlayamam. Eminim o da sıkılmıştır. Ama bazen dengesiz davranışları ona güvenemeyeceğim anlamına geliyor, bu da kimseye güvenemeyeceğim anlamına geliyor. George ve Miriam Lancaster'ın sorumluluk sahibi en büyük çocuğu ve en büyük oğlu olarak ailem bana sürekli korumam gereken bir imajım olduğunu hatırlatıyor.

Lanet olsun, eğer bu stresli değilse.

Benden önceki kuzenlerim de bu okulda okumuş ve akranlarına hükmederek okulu demi yumrukla yönetmişler.

-bazen fakülte ve yöneticiler bile- nasıl isterlerse. Grant. Finn. Whittaker - hepsinin en kötüsü, Grant Whit'e yakın bir ikinci olsa da. Amcam Reggie'nin en küçük oğlu olan Crew bile dev bir pislik olarak bilinirdi.

Ta ki aşık olana kadar. Kusma emojisini işaret et. Şu anda istediğim son şey bu. Yuva kurmak ve aşık olmak için çok gencim.

Kulağa kabus gibi geliyor.

Erken mezun olmaya çalıştım. Yeterli kredim vardı ve bir yıl ara vermek istedim ama ailem buna izin vermedi. Sıkılmam ve derslerin beni teşvik etmemesi umurlarında değil. Dahi IQ'm ya da bugün buradan sınavla çıkabileceğim gerçeği umurlarında bile değil. Tüm Avrupa'yı bir yıl boyunca tek başıma gezemeyecek kadar sorumsuz olduğumu iddia ettiler. Hakarete bak.

Ailemin bana hiç inancı yok.

Daha bir hafta önce on sekizinci yaş günümü kutlamak için büyük bir parti vermiş olmamın da bir faydası olmadı. Tüm arkadaşlarım -ve tanımadığım- bir sürü insan- onlar Bahamalar'da

tatildeyken ailemin Hamptons'daki evine geldiler. Orayı mahvettik, harıkaydı.

Ta ki o zamanki kız arkadaşım Cadence ile şiddetli bir tartışmaya girene kadar.

Birisi bizi yakaladı ve tüm kavgayı filme aldı, sonra da sosyal medyada yayınlamaya başladı.

Anne

Edie'nin onlara gösterdiğinden eminim ama o ne doğrulayacak ne de inkâr edecek- arka bahçelerine doluşan ve evden dışarı taşan gençlerle birlikte. Alkol ve uyuşturucunun kanıtları her yere, annemin değerli mobilyalarına ve halılarına saçılmış, hemen hemen her odada bir karmaşa bırakmıştı.

Yakalandın.

Aileme göre, Lancaster'dan erken ayrılmama izin verilmemesinin ana nedeni bu.

"On sekiz yaşında ve kendi iyiliğin için fazla zeki olabilirsin, ama yine de yalnız kaldığında kendini kontrol edemeyen olgunlaşmamış küçük bir pisliksin," diye bağırdı babam, yüzü bir domates kadar kızarmıştı.

"Biri de Pollock'a zarar vermiş canım," diye yakındı annem boynuna dolanan incileri sıkıca kavrarken.

Gözlerimi devirip kaba bir şey söylememek için kendimi zor tuttum. Bahsettiği çirkin sanat eserinde hafif bir göçük var ama kimse fark etmez. Babamın da neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yok. Kendimi gayet iyi kontrol edebiliyorum.

Sadece çoğu zaman yapmamayı tercih ediyorum.

Hayat *yaşanmak* içindir. Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden nefret ediyorum.

"Abi." Başımı kaldırdığımda John Joseph Richards'ın -en iyi arkadaşım, nam-ı diğer JJ- karşımda durduğunu görüyorum; elini tokat atmak için uzatmış, ben de otomatik olarak tokadı yapıştırıyorum. "Burada ne işin var senin?"

İşte burada işler karışıyor. Önemli olan herkese -sadece birkaç kişiye- geri dönmeyeceğimi söyledim. Buradan sonsuza dek defolup gitmeyi planlıyordum. Eğer istediğimi yaparsam, yemyeşil tepeler ve sarmaşıklarla kaplı binalar uzak bir anıdan başka bir şey olmayacaktı.

Ne yazık ki, istediğimi alamadım.

"Son sınıfa başlamaya hazırım." Kollarımı sıvamadan önce omuz silkiyorum. Üniformamın sadece birkaç parçasını giyiyor, ağır yün ceketimi odamda bırakıyorum. Bizden bekledikleri iyi küçük askerler gibi tamamen giyinmiş olmamız gerekirken geleneğe karşı geliyorum.

Siktir et onu. Ne istersem yapacağım çünkü ben bir Lancaster'ım. Beni kim durduracak?

"Son seneni Avrupa'da geçireceğini sanıyordum," diyor JJ, hâlâ kafası karışık bir şekilde.

Sinirlenerek yürümeye başlıyorum ve JJ hemen yanıma geliyor. "Nasıl olduğunu bilirsin. Ebeveynler yatmadı."

"Ne zaman hiç?" JJ ne konuştuğunu biliyor. Ailesi yaptığı her şey hakkında ona sonsuz bok veriyor. İyi ya da kötü. Yanlış ya da doğru. Adamın hiç şansı yok.

Benim ailem onunkinin yanında aziz gibi kalıyor.

"Eğer beni burada olmaya zorlayacaklarsa, o zaman işleri kendi yöntemimle hallederek elimden gelenin en iyisini yapacağım." Yakın mesafede kız kardeşimi görüyorum, etrafı bir grup kızla çevrilmiş, o ise onların üzerinde dimdik duruyor. Annem onun modellik yapmasını istiyor ama ben anlamıyorum. Kız kardeşim geleneksel olarak çekici diyebileceğim biri değil, yine de iyi fotoğraf çekiyor, hakkını vermeliyim.

Edie'nin tüm uzuvları ve garip açıları var. Büyük gözler, düz göğüs ve gülümsediği kadar kaşlarını da çatan geniş bir ağız. Anne ve babamıza hiç benzemiyor. Sanki zamanında anne babamızın eski taş evinin önüne bırakılmış uzaylı bir bebek gibi.

JJ, "Kız kardeşin giderek daha ateşli oluyor," diye gözlemliyor.

Göğsüne bir tokat atıyorum, homurdanıyor. "Onun hakkında böyle konuşma."

"Sadece gerçekleri söylüyorum. Adamları uzak tutmak için etrafına elektrikli çit çekmeniz gerekecek." Herkesle birlikte oditoryuma doğru ilerlerken, "Bana fikir verme," diye

mırıldandım.

Bu okulda okuyan başka kimse yok. Etrafıma bakıyorum, ceket giymeyen tek kişinin ben olduğumu fark ediyorum,

ve umursamadığım için kendimle gurur duyarak dik duruyorum.

"Cadence nerede?" Oditoryumun açık ön kapılarına yaklaştığımızda JJ soruyor.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum.

JJ bir süre hiçbir şey söylemiyor ve benden daha fazla açıklama yapmamı beklediğini biliyorum ama yapmıyorum.

Söyleyecek ne var ki? Doğum günü partimde bana iki saat boyunca bağırıp her şeyi mahvettiği geceden beri onunla konuşmadım. Aklını kaçıracağını bildiğim için onu rehberimden engelledim ve hiçbir DM'sine de yanıt vermedim. Biraz terlemeyi hak ediyorum.

Belki de sonsuza kadar.

JJ sonunda, "Genelde senin yanına yapışır," dedi.

"Doğum günü partisinden beri onunla

konuşmadım." "Ciddi misin?" JJ'in sesi şok

olmuş gibiydi.

"Evet." Tam o anda onu fark ediyorum, kalabalık dağılınca tanıdık uzun, parlak kumral saçları salınarak arkadaşlarıyla birlikte önümüzde yürüyor. Yaz boyunca bir şampuan reklamı çekmişti, saçları o kadar güzel. Böyle bir sürtük olması çok kötü. "İşimiz bitti."

Cadence sanki konuştuğumu duyuyormuş gibi o anı seçip omzunun üzerinden bakıyor ve beni görünce gözleri parlıyor. "Arch!"

"İkinizin işinin bittiğini biliyor mu?" JJ soruyor, ben ona sinirli bir bakış fırlatırken sesi eğlenceyle dolu.

Cadence durdu, arkadaşları abartılı homurdanmalar ve bana doğru yöneltilmiş bariz kaş çatmalarla onu terk etti ve ben adımlarımı yavaşlattım, yaklaştıkça yüzümdeki kaş çatmayı sürdürdüm. Cadence Calhoun şımarık bir zengin kızın timsalidir. Muhteşem saçları, masmavi gözleri, mükemmel beyaz dişleri ve yeniden yapılmış -bilmiyor musunuz, septum deviasyonu vardı-burun, dolgu ile dolgunlaştırılmış dudaklar, o çok güzel.

Ama tüm bu güzellik karanlık ve çirkin bir ruhu gizliyor.

O iyi bir insan değil. Bunu biliyorum. O bile biliyor. Ama bir şekilde geçen yıl birbirimize çekildik ve bir nevi bu güçlü çifti oluşturduk. Ben sadece tahammül ederken o bunu yedi. Kampüsteki en güzel kız size çıplak fotoğraflarını gönderiyor ve düzenli olarak oral seks yapıyorsa ona karşı koymak çok zor.

Ama o kötü biri. Hiçbir şey onu mutlu etmiyor. Dünyadaki tüm paraya sahip olsa, var olan tüm Chanel çantalara sahip olsa ve gördüğü en seksi adamla nişanlı olsa, yine de şikayet etmenin bir yolunu bulur.

Bu onun tarzı.

Cadence'in tam önünde duruyorum, JJ yürümeye devam ettiği için memnunum. Birlikteyken mesafesini korumayı tercih ediyor ve ben de onu suçlamıyorum. Konuşmalarımız hep tartışmayla bitiyor ve JJ uğraşmak istemiyor.

Sadece ikimiz kaldığımız anda Cadence bir adım daha yaklaşıyor, eli göğsüme iniyor, bakışları yalvarıyor. Geriye kayıyorum, eli düşüyor ve dudakları en küçük kaşını oluşturuyor. "Neyin var senin?"

Öfke zaten yüzeye yakın bir yerde fokurduyor, ama onu yutuyorum. Onun sert üslubu beni hep sinirlendirir. Benimle sanki onun çocuğuymuşum gibi konuşuyor. Başka bir anneye ihtiyacım yok. Zaten bir annem var ve o bana yeter de artar bile.

"Şu anda bu konuşmayı yapmıyoruz." Etrafıma bakıyorum, çevredeki herkesin bizi izlediğini fark ediyorum, parlak yüzlü birinci sınıflar bile ve kim olduğumuz hakkında en ufak bir fikirleri

olmamalı. Yakın mesafede yüzünde bir sırıtışla kız kardeşimi görüyorum ve göz göze geldiğimizde yavaşça başını sallıyor.

Evet. Şu anda onun kararına ihtiyacım yok.

"Neden olmasın?" Cadence'in sevimli ve seksi olduğunu varsaydığı o alaycı surat ifadesi beliriyor ve bana hiçbir şey yapmıyor. Kravatıma uzanarak ellerinden kaçmamı engelliyor ve ipek kumaşı hafifçe çekiştiriyor. "Seni çok özledim, Archie."

Kimse bana Archie demez. Tek bir kişi bile çünkü bu lakaptan nefret ettiğimi çok iyi biliyorum. Genel olarak isimimden pek hoşlanmıyorum. Archibald, yüz yıl kadar önce bir noktada ailemize bir ton para kazandıran ölü bir atadan sonra.

Peki tamam, bildiğim halde adımla kimden aldığımı bilmiyormuş gibi davranıyorum. Büyük büyükbabamdı. Ailem geleneklerine bağlıdır. Bu yüzden eski moda isimler ve hepimizin ölmüş akrabalarımızın isimlerini taşıyor olmamız.

"Bana öyle deme," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Cadence'in sinsili gülümsemesi çok açık ve sinir bozucu. Beni etkilediğini biliyor ama muhtemelen bunun olumsuz bir şey olduğunun farkında değil. "Hadi ama Arch. Sinirlenme. Benimle içeride otur."

Kravatımı bırakıp kolunu benimkine doladığında onu omuz silkmiyorum. Birlikte yürümeye başlıyoruz, bir kez daha açık kapılara doğru gidiyoruz.

"Arka sıraya oturursak beni parmaklamana izin veririm," diye kulağıma yakın fısıldıyor.

Birkaç hafta önce aynı fikirde olabilirdim. Ölmüş akrabalarımın birinin adını taşıyan konferans salonunda Cadence'i ilk kez parmaklamıyor olurdum ama şimdi?

İlgilenmiyorum.

"Ellerimi kendime saklıyorum," diyorum ona kararlı bir şekilde. "Tanrım, hiç eğlenceli değilsin."

Yine surat asıyor ama onu görmezden geliyorum.

İçeri girdiğimizde, sahnenin hemen önündeki büyükler bölümüne oturuyoruz. Cadence'in kısa süreli hayal kırıklığına rağmen parmaklamaya izin yok. Kısa, çünkü öğrenci topluluğunun geri kalanı için tam bir gösteri yaptığımızı ve nihayet hak ettiğimiz saygıyı gördüğümüzü fark ettiğinde hızla kayboluyor.

Biz son sınıftız. Okulu biz yönetiyoruz ve onun bir Lancaster'a bağlı olması, başka hiçbir son sınıf kızının onu geçemeyeceği anlamına geliyor. Yetki onda. Ya da en azından öyle olduğunu düşünüyor.

Ve o kadar güce aç bir kaltak ki, eminim her kıdemli kadın Cadence'le karşı karşıya gelme ihtimalini düşündükçe tir tir titriyordur. Ondan vebadan kaçır gibi kaçacaklar ya da sonsuza kadar kışını öpecekler.

Ona henüz işimizin bittiğini hatırlatmaya cesaretim yok, bu yüzden çenemi kapalı tutuyorum ve çoğunlukla tam önümdeki sırada oturan JJ ile konuşuyorum, Cadence ona ara sıra ters ters bakarken arkasını dönmüş ve sürekli bir konuşma akışı sürdürüyor.

"Başka biriyle konuşamaz mı?" Cadence koluma yapıştı.

"O benim en iyi arkadaşım, yani hayır." Ona zar zor bakıyorum, JJ'e hızlı bir gülümseme gönderiyorum.

"Lütfen herkes yaklaşsın. Arka koltuklara oturmayın!" Müdür Matthews kürsüde, herkese iyi huylu bir şekilde bağırıyor. O salaktan nefret ediyorum. Her fırsatta kışırma işkence edip beni cezalandırmaktan zevk alıyor. Eminim bu benimle geçirdiği son yıl olduğu için bundan her zamankinden daha fazla zevk alacaktır.

Şerefsiz.

"Haydi, utanmayın," diye bağırıyor müdürümüz, ellerini sallayarak teşvik ediyor. Yemin ederim

ki arkamdan gelen inleme ve homurtuları duyabiliyorum, çünkü öğrenciler sıralarından isteksizce kalkıyor ve sırf onları buna zorladığı için öne doğru ilerliyorlar.

Matthews her yıl okulun ilk günü toplantısında herkesi sahneye daha yakın oturmaya teşvik eder, böylece daha kapsayıcı bir ortam olur - onun sözleri, benim değil. Arkada oturmayı tercih eden ezik çocuklar

neredeyse koridorlarda düşüyorlar. Sosyal hayatları olan ve sınıfta olmadıkları zamanlarda yurtlarına kapanmayan, gerçek akranlarıyla kaynaşmaktan korkan biz normal insanların yanında oturmak zorunda kaldıkları için çok perişan oluyorlar.

Bu sabah Matthews normalden daha iğrenç davranıyor ve herkesi sahneye yaklaştırmak için personel gönderiyor. Birkaç öğretmen ve hatta Matthews'un sekreteri, tüm son sınıf öğrencilerini belirlenen bölüme oturmaya çağırıyor. Sağ tarafımda boş koltuklar var ama uzun sürmüyor. Hayır, en sonunda sessiz, ürkek bir dizi kız dar koridorda ilerliyor, başlarında da en sessiz, en ürkek olanı var.

JJ kıs kıs güler. "Ooh, yeni kız arkadaş alarmı."

"Daha çok gizli sikiş yemi gibi," diye karşılık veriyorum, bakışlarım ona her baktığımda beni sinirlendiren kızın boyunda geziniyor.

Daisy Albright.

Mousy değil. Yakın bile değil. Hayır, o gerçekten çok güzel ve neden görünüşünü küçümsemediğini anlamıyorum. Neden kimse benim gördüğümü görmüyor. O akıllı, sessiz, utangaç ve muhteşem.

Ondan hoşlanmıyorum.

Onu tanımıyorum bile. Gerçekten tanımıyorum.

"Düzelتيyorum, kardeşim. Hapishane yemi," diyor JJ, Daisy'nin duyabileceği kadar yüksek ve net bir sesle.

Yapmamış gibi davranıyor, ama dudaklarının kaşlarını çatma şeklini görüyorum. Parlak sarı saçları Fransız örgüsü şeklinde toplanmış, dağınık teller makyajsız yüzünün etrafında uçuşuyor. Yanakları pembe, sanki zaten ateşliymiş gibi ve eminim öyledir çünkü tam üniforma giymiş, ceketini ve düğmeli gömleği Tanrı aşkına çenesine kadar uzanıyor.

"Hapishane yemi misin, Albright?" Benimkinin hemen yanındaki sandalyeye yerleştiğinde ona soruyorum. Parfümü havada süzülüyor, tatlı ve çiçeksi bir şey havada asılı kalıyor.

Sikeyim. Güzel

kokuyor.

Bu düşünceyi hemen beynimden kovuyorum ve kendime bu kızdan hoşlanmadığımı hatırlatıyorum.

Daisy bana bakıyor, o iri altın sarısı gözleriyle bir an beni süzdükten sonra şöyle diyor: "Henüz on sekiz yaşında olup olmadığımı sorma şeklin buysa, cevabım hayır."

JJ ve ben bakışlarımızı paylaşıyoruz ve kahkahalara boğulmak üzere olduğunu anlayabiliyorum.

Cadence beni kaburgalarımın dürtüklüyor ve ben de dönüp ona bakıyorum. "Onunla konuşma.

Benimle konuş."

Mızmızlanması onu görmezden gelmeye devam etmem için kesin bir yol. Dikkatimi Daisy'ye veriyorum ama başı eğik olduğu için tek yapabildiğim profiline bakmak oluyor.

Daisy Albright burslu bir çocuk. Bekçinin kızı, kimseyle konuşmayan, parti yapmayan ve başını belaya sokmayan iyi bir kız. Gerçek sosyal becerilerden yoksun ve çok fazla arkadaşı olmayan öğrencilerden biri. Kampüsteki çoğu kişi ya onun için üzülüyor ya da onu hiç düşünmüyor.

Ben hariç.

Onun için üzülüyorum. Ve onu düşünüyorum. İtiraf etmek istediğimden daha fazla.

"Doğum günün ne zaman?" Daisy'ye yaklaşıp gözünü korkutmaya çalışarak soruyorum. Şu anda bunu yiyen JJ için bir gösteri yapıyorum. Daisy hakkında hiçbir şey bilmiyor, benim bildiğim gibi değil.

Akademik olarak birbirimize rakibiz. Ben sınıfta bir numarayım, o ise iki numara - her zaman peşimde, onun not ortalamasını düşürmek ve benimkinin önüne geçmek için mümkün olan en zor

dersleri alıyor.

Şimdiye kadar çok iyi. Hâlâ liderim. Sınıf birincisi olarak mezun olacağımı ve Küçük Bayan İkincinin de hemen arkamda olacağını tahmin ediyorum ve bunun onu çok kızdırdığını biliyorum.

Ondan daha zeki olmam elimde değil. Daha iyi notlar alıyorum. İsteddiği kadar denesin, ama ben

beni geçmesine izin vermeyeceğim. Kesinlikle hayır.

Daisy başını çeviriyor, fark ettiğinden daha yakın olduğumu görünce gözlerini kırptırıyor ve bir an için dudaklarını aralıyor. Dolgun, pembe ve... seksiler. Dikkatimi ağzından çekiyorum, bakışlarım bir kez daha onunkilerle buluşuyor ve gözlerindeki kızgınlığı fark ediyorum. "Neden? Sana ne ki?"

JJ ve ben *bir* bakış daha paylaşıyoruz, ikimiz de *bir* sürü vay *be* sesi çıkarıyoruz. Sanırım o da kızın bize gösterdiği omurgadan benim kadar ürkmüştür.

Etkileyici.

"Sadece sohbet etmeye çalışıyorum, Daze." Başımı eğiyorum, bakışlarım kulağındaki minik küpeye odaklanıyor.

Merkezi sarı olan beyaz bir çiçek. Bir papatya.

Ne kadar orijinal.

"Doğum günün ne zaman?" Sanırım bana soruyor. Tam emin değilim, gözlerini dikmiş bakıyor.

Sesimi alçaltıp daha yakına eğildim. Vücut ısını hissedebiliyor, düğmeli bluzunun göğüslerini nasıl sıktığını görebiliyorum. Görünüşe göre tatlı küçük Daisy'nin vücudu iri, gerçi bunu zaten biliyordum. Anladığım kadarıyla Daisy oldukça seksi ama vücudunu gizli tutuyor. "Arkadaşımla mı konuşuyorsun, benimle mi?"

Başını bir kez daha bana doğru çeviriyor, gözleri sanki şimdi daha da yakın olduğum için şok olmuş gibi açılıyor. Hatta biraz geriye doğru eğildi. "Sen."

"Daha yeni doğum günündü. Ağustos'un on altısı,"

diyorum ona. "Aslan burcusun."

JJ gülmeye başlamadan hemen önce "Kükre" diye ekliyor.

"Bu kötü bir şey mi?" Benim umurumda bile değilken kızlar hep astrolojik burçlarla ilgileniyor. Edie durmadan bundan bahsediyor, uyumlu burçlardan ve kiminle çıkıp kiminle çıkamayacağından bahsetmeye başladığı her seferinde beni sıkıp uyutuyor. Sanki bir erkeği gerçekten burcuna göre seçiyormuş gibi.

Ne saçmalık ama.

Daisy bana "Aslanların kendilerine takıntılı oldukları bilinir," diyor. Ben de gülüyorum. "Egoist olduğumu mu ima ediyorsun?"

"Öyle olduğunu hiç söylemedim." Daisy bakışlarını kaçırıyor ve üzerindeki stresin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyorum. Buradan başka bir yerde olmayı tercih ederdi.

Yanımda oturuyor.

Cadence kaburgalarımın bir yumruk daha indiriyor, dirseği bir silah gibi keskin ve hemen sinirleniyorum. Ona doğru döndüğümde tatlı bir gülümseme sunuyor ve telefonunu kaldırıyor. "Benimle selfie çekmek ister misin?"

"Hayır." Daisy'ye dönüyorum, hâlâ uzaklara bakıyor, omuzları kaskatı. Sanki kazara bana çarpacağından korkuyor gibiydi. "Doğum günün ne zaman, Daze?"

"Benim kim olduğumu nereden biliyorsun?" Hâlâ bana bakmıyor.

"Sınıfımız o kadar büyük değil." Oturduğum yerde kayıyorum, ona doğru eğilerek omzumun onunkine çarpmasını sağlıyorum. Hareket ediyor, tüm vücudu benimkinden uzaklaşıyor. "Ayrıca, birkaç yıldır... rekabet içindeyiz. Benim kim olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Gözlerini kaçırmadan önce bakışları kısa bir an için benimkilere takılıyor. "Archibald Lancaster." JJ yine gülüyor ve ben de kaşlarımı çatarak onu bir bakışla susturuyorum.

"Arch," diye düzeltiyorum. "Ve soruna hiç cevap vermedim."

"Yaptım," diye itiraz ediyor, bakışlarımla bir kez daha buluşuyor.
"Kim olduğunu biliyorum." "Ama bana doğum gününü söylemedin."

"Oh." Omuz silkiyor, rahatsız görünüyor. "Önemli değil." "Yani doğum günün yok mu?"

"Bunu kabul etmemeyi tercih ederim."

JJ ve ben birbirimize bakıyoruz, ikimizin de ilgisini çekiyor. "Neden olmasın?"

Altın rengi gözleri benimkilere kilitleniyor ve konuşmadan önce dudaklarının titrediğine yemin edebilirim. "Çünkü annemin öldüğü günle aynı gün."

iki

İŞTE. Bu açıklama koca ağızlı Archibald Lancaster'ı bir dakikalığına susturdu. İğrenç arkadaşı John, nam-ı diğer JJ bile sustu, dilini yutmuş gibi görünüyordu.

Kimse ölüm hakkında konuşmayı sevmez, özellikle de benim yaşımdakiler. Ben de bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum ama beni yalnız bırakması için başka ne söyleyeceğimi bilemedim.

Ona gerçeği söylemek iyi bir fikir gibi göründü.

"Archie," diye sızlanıyor kız arkadaşı Cadence ve beni tamamen görmezden gelerek ona dönüyor ve ancak o zaman nefes veriyorum, omuzlarım kulaklarımın etrafında kamburlaşmak yerine yavaşça yerine oturuyor. Beni rahatsız ediyor. Arch Lancaster. Kendisine Arch denmesini tercih ettiğini biliyorum ama daha önce ona tam adıyla hitap etmek eğlenceliydi. Buz mavisi bakışlarındaki kızgınlığın alevlenişini görmek. Ona bir şeyler vermek hoşuna gidiyordu. ve ona kendi ilacının tadına baktırmak güzeldi.

Sessiz kalıyorum, JJ dönüp öne doğru bakınca rahatlıyorum ve beni de yalnız bırakıyor. Sağa doğru kayıyorum, bacaklarım Arch'ın yayılmış duruşundan olabildiğince uzakta, ancak başımı mümkün olduğunca kurnazca ona doğru eğiyorum, Cadence ile konuşmasını gözetlemeye çalışıyorum.

Varlıklı bir aileden gelen ve pahalı Prada mokasenleri giyen mükemmel, güzel Cadence - Prada olduğunu sadece ayakkabılarının üstündeki belirgin üçgen etiket sayesinde biliyorum - ve her gün tam bir yüz makyajı. Sabahları kaçta kalktığını ve hazırlanmasının ne kadar sürdüğünü hep merak etmişimdir.

Eminim çok uzundur. Benim için tam bir makyaj maskara ve renkli bir dudak balmıdır, ancak sıkıldığımda *Get Ready with Me* videolarını izlemeyi her zaman sevmişimdir, ki bu sık sık olur. Kozmetik ürünlere harcayacak çok fazla param yok, bu yüzden satın almıyorum, ama keşke alabilsem. Şık bir tasarımcı elbisesi giyip şehre gitmek için her şeyimi verirdim. Sınıfımdaki bazı kızları takip ediyorum. Son derece zengin olanlar zaten göz alıcı, jet sosyete hayatı yaşıyorlar ve çoğumuz henüz on sekiz yaşında bile değiliz.

"...parti yüzünden bana hâlâ kızgın mısınız?" Cadence Arch'a sorar.

"Beni iki saat boyunca azarladın," diye hatırlatıyor Arch ona, kalın sesindeki kızgınlık bariz.

Hoş bir sesi var. Aynı zamanda güzel bir yüzü de var.

Tam bir pislik olması çok kötü.

"Sarhoştum." Sanki bu affedilebilir bir mazeretmiş gibi konuşuyor. "Sen de öyleydin." "Söylediklerini unutacak kadar sarhoş değildim."

Matthews'un nihayet toplantıyı başlatmasını beklerken herkesin bağıırıp çağırmasına rağmen sessizleştiler, sessizlikleri gerilim doluydu.

Bunu aştım. Günüme devam etmek ve dersime gitmek istiyorum.
Cadence sonunda pişmanlık dolu bir ifadeyle, "Söylediklerimin hiçbirinde ciddi değildim," diyor. "Sadece kendimi

Yani. İçtiğim zaman nasıl olduğumu bilirsin."

"Benim hakkımda da aynı şikâyetleri yapıp duruyorsun. Bizim hakkımızda," diye hatırlatıyor ona. "Ve bunu duymaya ancak bu kadar uzun süre tahammül edebilirim."

"Bana tam olarak ne söylemeye çalışıyorsun?" Cadence'in sesi yükseliyor, tonu keskin. "Ne istediğini varsay." Omuz silkiyor.

"Benden ayrılmaya mı çalışıyorsun?"

Onlara sırtımı dönerek başka tarafa bakıyorum. Ne dediklerini duymuyormuş gibi yapıyorum çünkü vay canına, çok gürültülüydü.

"Sesini alçalt."

"Söyle bana, Archie! Benden ayrılmak mı istiyorsun?"

Etrafımızda oturanlardan çıt çıkmıyor. Hepimiz bu konuşmayı gözetliyoruz ve bu çok açık.

"Tanrım, Cadence..." Kesik kesik bir iç çekiş onu terk ediyor ve sonunda Arch'ın eliyle ağzını kapattığını, bakışlarının yere düştüğünü görmek için ona doğru bakıyorum. Gerginlik, hissedilebilir dalgalar halinde ondan yayılıyor ve evet, bunu fark ediyorum.

Evet, kesinlikle ondan ayrılmak istiyor.

Cadence'den sinirli bir ses çıkıyor ve ayağa fırlayarak Arch'a kısık gözlerle bakıyor. "Son sınıfa yanlış bir şekilde başlıyorsun, Arch. Sanki birlikte ne kadar güçlü olduğumuzu hatırlamıyorsun bile. Beni terk ederek hata yapıyorsun. Kimse beni terk edemez."

"Bu da ne, tehdit mi?" Başını geriye yatırıyor, bakışları her zamankinden daha soğuk.

"Ben sadece gerçeği söylüyorum. Benden ayrıldığına pişman olacaksın. Hayatını cehenneme çevireceğim." Arch'ı iterek yürümeye başladı, doğrudan yeni mokasen ayakkabımın üzerine bastı, Prada'larıyla ezdi ve beni irkiltti.

Umurunda değil. Özür dileme zahmetine de girmiyor. Cadence sırada oturan diğer öğrencileri iterek geçer ve salondan dışarı çıkar.

"Bayan Calhoun, nereye gittiğinizi sanıyorsunuz-" Matthews'un sorusu çarpan bir kapının gürültüsüyle kesilir ve sinirlenerek kaşlarını kaldırır. Bakışları Arch'ın üzerinde odaklanır. "Bunun arkasında sen mi varsın?"

"Tabii ki hayır," diye karşılık verir Arch, sesi salonun diğer tarafına da yansıyacak kadar yüksektir. Matthews ona bakakalır.

Arch gözlerini dikmiş bakıyor, yüzünde saf bir can sıkıntısı ifadesi var.

Matthews sonunda podyumdaki mikrofona doğru eğilerek, "Pekâlâ o zaman," dedi, sesi gür çıkıyordu. "Günaydın ve Lancaster Prep'e hoş geldiniz!"

Arch bana baktığında müdürün sesi arka plandaki gürültüden başka bir şeye dönüşmüyor, bakışlarımız buluşuyor, dudaklarını kıvıran yavaş, sinsi gülümseme nefesimi kesiyor. Sadece bana bakışından bile kalbim daha hızlı atmaya başlıyor.

Sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi.

Yakalanmış gibi hissederek ona sadece bakabiliyorum. Büyüleyici tuzağına düşmüş gibi. Arch Lancaster birlikte okula gittiğimiz onca yıl boyunca bana bir kez bile bakmadı. Ve kesinlikle benimle daha önce hiç konuşmadı. Ama birbirimizi *tanıyoruz*. Sadece son sınıf olduğumuz ve aynı sınıfta olduğumuz için değil. Not ortalamasına göre, o benim ezeli düşmanım.

Baş düşmanım, ha ha.

Ama cidden, o bizim sınıfta bir numara ve ben iki numarayım ve bu beni çileden çıkarıyor. Zengin ve yakışıklı, ailesinin adı kampüsteki tüm binalarda olan birinin aynı zamanda inanılmaz derecede zeki olması adil görünmüyor. İyi notlar almak için çok çalışıyorum.

ve ona her şey kolay geliyormuş gibi hissediyorum. Çabalıyor gibi bile görünmüyor. Derslere neredeyse hiç gelmiyor. Yıllar boyunca onunla birkaç derse girdim ve katıldığından daha fazla kaçtı.

Ama sınav günü hep oradaydı. Pop quiz günü. Proje teslim günü. İşini yapar, tam not alır ve hayatına devam eder.

Yemin ederim tüm sistem hileli.

Kızgınlık içimde birikiyor, sürekli iç mücadelem ama onu bastırıyorum. Kendimi kötü hissetmeme neden olmasına izin vermeyi reddediyorum.

Ben de onun büyüüne kapılmayı reddediyorum.

Gözlerimi devirerek Arch'tan uzaklaşıyorum ve Lancaster Prep'teki sıkı akademik program ve bunun nasıl eşsiz olduğu hakkında övünen Matthews'a odaklanıyorum. Dünyanın en iyi okullarından biri değilse bile ülkenin en iyisi. Acaba birileri bunu, meraklı velilere okulu tanıtmak için mi kaydediyor?

Bu okula gittiğim için kendimi şanslı sayıyorum. Lancaster'a giden nadir burslu öğrencilerden biriyim. Çok fazla burslu öğrencileri yok - okul o kadar elitist ve züppe. Girmek için bekleme listesi varken neden burs versinler ki, değil mi? Sonuçta, her şey parayla ilgili.

Hayat bu. Babam bana birden fazla kez söyledi. *Para dünyayı döndürür.*

Keşke doğru olmasaydı ama haklı olduğunu biliyorum. Haftanın beş gününü son derece zengin ve güçlü insanların çocuklarıyla geçirmek size sınıfta olanlarla hiçbir ilgisi olmayan bir ya da on ders öğretecektir.

Buraya gitmek beni gerçek hayata hazırlıyor sanırım. Ve zamanımı bu dünyadaki travmalar hakkında endişelenemeyecek kadar bencil insanlarla geçirmek istemediğimi. Mezun olur olmaz gidiyorum. Mezuniyetten bir hafta sonra Fransa'da başlayacak bir yaz yurtdışı programı için yaptığım başvuruya cevap bekliyorum.

İçeri gireceğimi iliklerime kadar hissediyorum. Bütün yaz gitmiş olacağım. Ve eğer üniversiteye girersem - eğer yok, kesinlikle gireceğim, sadece henüz neresi olduğunu bilmiyorum - o zaman bir kez daha ayrılmadan ve yeni hayatıma başlamadan önce burada olmam gerekmeyecek. Babamı özleyeceğim ama o benim için en iyisini istiyor ve gitmem için beni cesaretlendiriyor.

Bekleyemem. Buradan çıkmam

lazım. Dünkü gibi.

Toplantı biter bitmez sandalyemden kalkıyorum ve güne devam etmeye hazır oluyorum. Derslerimin nasıl olduğunu görmek için. Herkes oturduğu sıralardan kalkarken sabırsızlıkla bekliyorum ve Arch'ın arkamda belirdiğini hissedebiliyorum. Uzun boylu ve geniş ve yemin ederim bana yaklaştığında kokusunu alabiliyorum. Neyse ki çok baskın olmayan kolonyasının.

Hayır, tabii ki güzel kokuyor. Kokusu hafif ama baharatlı. Pahalı kokuyor.

Tam koridora dönüp binadan çıkmak üzereyken, birinin saç örgümün ucundan beni inletecek kadar sert bir şekilde tuttuğunu hissediyorum. Arkamı döndüğümde Arch'ın orada durduğunu görüyorum, elleri cebinde, yüzünde saf bir masumiyet ifadesi var.

"Dokunma bana," diyorum, ne kadar sarsılmış hissettiğimden nefret

ederek. Sesim de öyle. Ah bu çocuk.

"Söylediklerin doğru muydu?" Kaşlarımı çattığımda devam etti: "Annenin senin doğum gününde öldüğü doğru mu?"

Ona bakıyorum, kısa bir an için ona gerçeği söylemek istiyorum.

Evet, öldü. On ikinci doğum günümde öldü ve bu korkunç ve travmatik bir olaydı ve eğer o günü unutabilseydim, annemi en azından bir doğum günü için daha geri getirebilseydim, onun

gölümsemesini tekrar görmek için elimden gelen her şeyi feda ederdim. Sesini duymak için.
Kollarının beni sarıp sarmaladığını hissetmek için.

Sarı. Sadece bir kere.

Tek istediğim bu.

Onun yerine, hiçbir şey söylemiyorum. Sanki umurunda da değil. Pek umurunda değil.

İçimi çekerek ona sırtımı dönüyorum ve olabildiğince hızlı bir şekilde salondan çıkıyorum.

Kampüste yürüyüp ilk dersimin olduğu binaya doğru ilerlerken kendi kendime, *onu tamamen unutmamın daha iyi olacağını* söylüyorum. Arch Lancaster ile konuşmaya devam etmek bana beladan başka bir şey getirmeyecek. Benden hoşlanmıyor. Bana sadece akademik bir rakip olarak bakıyor ve ben de aynı şekilde hissediyorum.

Aynı şekilde.

Üç

Orada aptal gibi durup Daisy'nin benden hızla uzaklaşmasını izliyorum, o kadar hızlı yürüyor ki sarı örgüsü neredeyse rüzgârda dalgalanıyor. Onu bu kadar sert çekmek istememiştim ama sanki kendime engel olamadım. Ve o da beni orada aptal gibi dikilirken bulmaktan pek memnun görünmüyordu. Bu kızın derdi ne böyle? Bana kışına kocaman bir sopa saplanmış gibi geldi.

Salondan çıktıktan sonra Cadence yeniden ortaya çıkıyor, tam yanımda duruyor ve kolunu bir kez daha benimkine doluyor. Ondan kurtulmaya çalışamayacak kadar bitkin düşmüştüm. Ne anlamı var ki? Pençelerini bana geçirmenin başka bir yolunu bulacaktır.

Bu konuda oldukça iyi. Pençelerini bana batırma kısmında. Geçmişte umurumda değildi. Ama şimdi? Yaptığımız şey artık eğlenceli değil. Yakınından bile geçmiyor.

"Benimle sınıfa kadar yürür müsün?" Sesi aşırı parlak ve konferans salonunda herkesin önünde bana bağırdığı o an hiç yaşanmamış gibi davranmasına bayılıyorum.

Beni rahatsız eden de bu. Onunla anlaşmaya hazırdım - eğer özür dileseydi. Bana doğru söylenmiş bir "özür" bile içimi zımpara kağıdı gibi kemiren kızgınlığı hafifletebilirdi.

Ama bunu tekrar yaşamayı reddediyorum. Cadence maskaralıklarıyla ilk yılımın çoğunu aldı ve ona tahammül ettim çünkü aynı sosyal çevrelerde hareket ediyoruz, bu yüzden birbirimize yönelmemiz mantıklıydı. Ayrıca çok seksiydi ve özür dileme şekli olarak hep sikimi emerdi.

Yine de ondan bıktım. Benim aletim de ondan bıktı.

"Hayır." Kolumu onunkinden kurtarmak ve hızımı artırmak için enerji topluyorum. Ne yazık ki Cadence uzun boylu, uzun adımlı ve en az benim kadar hızlı yürüyor. "Beni rahat bırak, Cadence."

"Sadece kızgınsın." Bunu açıkça "*aptal çocuk*" diye etiketlenmesi gereken bir tonda söylüyor.

Bunu atlatacaktır. Ben atlatmayacağım. Artık atlatamayacağım. Cadence'in benden daha önce birçok kez bahsettiği gibi 'aptal çocuk' değilim. Ben onun saçmalıklarına uzun süre katlanan bir adamım ve artık bunu aştım. Söz bile

artık onun kaltak gibi davranmasını görmezden gelmem için yeterli değil.

"Cadence." Yüzümü ona dönüyorum, ifadem hiç olmadığı kadar ciddi. Beklentiyle beni izliyor, gözleri hâlâ pırıl pırıl parlıyor ve ben tanık olduğum sanrı karşısında şaşkına dönüyorum. "Her şey bitti. Gerçekten bitti."

Kaşlarını çatıyor ve küçük bir adım geri atıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Sesi o kadar yumuşak, o kadar üzgün ki bir an kendimi kötü hissediyorum. "Bir süredir aramızdaki her şey bitti. Birlikte çalışmıyoruz ve bunu sen de biliyorsun."

"Ah." Burnunu çekiyor ve benden uzaklaşmaya başlıyor, neredeyse sırtı bana dönükken kendimi durduramıyorum. "Umarım anlıyorsundur," diye ekliyorum, sanki onu terk ettiğim için kendini kötü hisseden sempatik bir pislikmişim gibi

okulun ilk gününde herkesin önünde.

Cadence arkasını dönüp bana doğru hamle yapıyor ve kafasını tam solar plexus bölgeye vurarak neredeyse geriye doğru devrilmeme neden oluyor. Kızlar çığlık atmaya başladı. JJ'in bize doğru geldiğini, Cadence'e uzandığını ve onu tuttuğunu görüyorum, ben de karnımı tutarak iki büklüm oluyorum.

"Sen bir pisliksin, Arch Lancaster! Umarım sonsuza dek cehennemde çürürsün! Seni orospu çocuğu!" Cadence avazı çıktığı kadar bağırıyor, ağzından bir dizi küfür çıkmaya devam ediyor.

"Burada tam olarak neler oluyor?"

Tam boyuma yükseldiğimde, başımı kaldırıp bize dik dik bakan kişiyi gördüğümde inliyorum. Müdür Matthews.

Bugün şansım bok gibi.

"Hey." Omurgamı dikleştiriyorum, yüzüm buruşuyor. Cadence'in kafası düşündüğümde daha sertmiş. "Her şey yolunda."

Sesim zayıf ve zor nefes alıyorum. Matthews içimi görüyor. Tabii ki görüyor. Ben de olsam benim içimi görürdüm.

"Siz ikiniz." Matthews beni ve Cadence'i işaret etti. "Ve sen." JJ'i işaret ediyor. "Ofisime gelin. Hemen."

Cadence aceleyle, "JJ hiçbir şey yapmadı," diyerek en iyi arkadaşımı savunuyor ki bu çok tuhaf. "Aslında Arch'ın üzerime gelmesini engelliyordu."

"Ne oluyor be? Bana ilk saldıran sendin!" Bağırıyorum, kanım pompalanıyor ve JJ kolumu tutarak beni kontrol altına almaya çalışıyor.

"Hâlâ ofisime geliyorsunuz. Hadi gidelim." Matthews başparmağını salladı ve JJ ile ben onun arkasına düştük, Cadence Matthews'un yanında yürüyor ve havadan sudan konuşuyordu.

Daha çok ona yağ çekmek gibi.

"Ne oluyor dostum?" JJ bana bakıyor, gözleri kocaman. "Bunu neden yaptı?"

"Ondan ayrıldım ve bundan hoşlanmadı."

JJ başını sallıyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor. Suratını dağıtmak istiyorum ama Matthews'un önünde tekrar şiddete başvuracak değilim. Başım yeterince belada ve ayrıca JJ benim en iyi arkadaşım. "Önümüzdeki hafta tekrar birlikte olacağınızı biliyorsun."

"Bu sefer olmaz," diyorum sertçe, başımı sallayarak. "Benden bu kadar."

Cadence omzunun üzerinden bakıyor, ifadesi taş gibi çünkü beni duyduğunu biliyorum. Güzel.

Yönetim binasına girdikten sonra Matthews, hikâyeyi kendi tarafından anlatabilmesi için önce Cadence'i ofisine çağırır.

"Boku yedim." Matthews'un ofisinin hemen dışındaki gıcırdayan eski sandalyelerden birine yerleşerek inliyorum. Eski, son derece rahatsız ve bana hapishanenin nasıl bir yer olabileceğini hatırlatıyor.

Öğrenmeyi planladığımdan değil.

"Evet, öylesin." JJ hemen kabul ediyor ve benimkinin yanındaki sandalyeye yerleşiyor. Arkasına yaslandı ve bacaklarını açarak bileklerinden çaprazladı. "Görünüşe göre bir süre burada kalacağız. Cadence'in kendi sesini duymayı ne kadar sevdiğini bilirsin."

Sessizce kabul ediyorum, tüm bu duruma öfkeleniyorum. Benim için her şeyi berbat etmeyi çok seviyor, hem de okulun ilk gününde. Onun oyunlarından bıktım. Eminim ailem bunu duyarsa, Lancaster Prep'ten atılmak istiyormuşum gibi bilerek başımı belaya soktuğumu düşünecekler.

Hmm. Fena fikir değil, yine de bu şekilde olmasını istemiyorum.

JJ ve ben orada oturup Cadence'in Matthews'un odasına

bekliyoruz ki, sonunda ilk dersin bittiğini gösteren zil çalıyor. JJ sandalyesine yığılmış, gözleri kapalı oturuyor ve ben onun bu kadar kolay uykuya dalabilmesini kıskanıyorum.

Tek yapabildiğim oturup her şeyin nasıl berbat olduğunu düşünmek. Her şeyin.

Yönetici ofisinin kapısı açılıyor ve yukarı bakıyorum, yüzünde tatlı bir gülümsemeyle odaya kimin girdiğini fark ettiğimde göz kırpıyorum.

Daisy Albright.

"Merhaba Vivian," diye şarkı söylüyor Matthews'un huysuz sekreterine, o da Daisy'ye gülümseyerek karşılık veriyor.

Işıl ışıl. Kadının hiç böyle gülümsediğini görmemiştim. "Daisy. Bu dönem yine ofiste çalışacağını gördüğüme çok sevindim."

"Bundan ne kadar hoşlandığımı biliyorsun. Ayrıca, ben de senin aklını almak istiyordum." Daisy, Vivian'inkinin yanındaki boş masaya gidip sırt çantasını masanın üzerine bırakıyor. "Güllerimle ilgili sorunlarım var."

"Baban neler olduğunu anlayamıyor mu?"

"Onu rahatsız etmek istemiyorum. Şu anda kendini sebzelere kaptırmış durumda. Domatesler onu sonsuza kadar sinirlendiriyor."

"Babanın bu okuldaki her çocuğa beşer tane verecek kadar domatesi olacak, personele de!" Vivian ve Daisy eski dostlarmış gibi gülüyorlar.

Ben onlara deliymişler gibi bakarken.

Daisy'nin bakışlarımı üzerinde hissettiğinden eminim çünkü kısa bir süre bana bakıyor, bakışları uzaklaşıyor ve sonra tekrar bana geliyor, dudakları aralanıyor. En tehditkâr gülümsememi takınıyorum ve o da bana sırtını dönüyor, hareket ettiğinde örgüsü sağa sola savruluyor.

O lanet örgü ilgimi çekti. Nedenini anlamasam da onunla ilgili her şey ilgimi çekiyor.

Ama bahse girerim sonunda örgüyü çözdüğünde saçları dalgalı olacak. Ve yumuşak. Çekiştirdiğimde anladım.

Saçını çekme dürtüsü bir anda ortaya çıktı ve ben de beş yaşındaymışım ve dikkatini çekmeye çalışıyormuşum gibi ona uydum. Belli ki benden etkilenmemiş.

Bir saniye bile ilgi gösterdiğim her kız ilgimi çekerdi. Bu hariç.

Onu anlamıyorum.

Matthews'un kapısı aniden açılıyor ve JJ'in kaval kemiğine tekme atarak homurdanmasını ve dik oturmasını sağlıyorum. Cadence kapıda belirdi, Matthews'a seslenirken başı geriye eğikti, "Çok teşekkür ederim Müdür Bey. Hikayeyi benim açımdan dinlediğiniz için minnettarım."

JJ gülmeye başlarken ben öğürür gibi bir ses çıkarıyorum. Cadence ikimizin de önünde duruyor, elleri kalçalarında, bakışları düpedüz şeytani.

"Umarım uzaklaştırma alırsın," diye fısıldıyor.

"Lütfen. Beni uzaklaştırmayacaklar." Ayağa kalktım ve onun karşısında dimdik durdum. "Ayrıca, bana ilk saldıran sendin."

"Sanki buna inanırlar da. Şu haline bak. Beni ikiye bölebilirsin." Son dört kelimeyi yüksek sesle söyleyerek Matthews'u kapıya getiriyor.

"Lancaster. Buraya gel," diye tersledi, bana ters ters bakarak.

Derin bir iç çekerek JJ'in uzanmış bacaklarının üzerinden geçip müdürün odasına doğru ilerliyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum. Tanrım, bu adamın ofisinden nefret ediyorum. Küçük, kitaplar ve kâğıtlarla aşırı kalabalık ve darmadağınık. Bu kadar düzensizken tüm okulu nasıl yönetiyor bilmiyorum.

"Otur," diyor sanki köpekmişim gibi. "Ayakta

durmayı tercih ederim." Çenemi kaldırıp ona

ters ters bakıyorum.

O da bana ters ters bakıyor. Beş dakika kadar bu şekilde devam ettik ama muhtemelen sadece

Omuzları düşmeden ve masasının arkasındaki sandalyeye yerleşmeden önce otuz saniye.

"Bayan Calhoun ile konuştum ve artık sizinle çıkmak istemediğini söyledikten sonra ona saldırdığınızı iddia ediyor." Matthews kollarını göğsünde kavuşturuyor ve korkunç bir gıcırdama sesi çıkaran sandalyesinde arkasına yaslanıyor. Bu binada yeni bir şey yok mu? "Detaylandırmak ister misin?"

Volta atmaya başladım, ki bu neredeyse imkânsızdı çünkü bu dolap gibi odada neredeyse hiç yer yoktu. "Efendim, size karşı dürüst olmam gerekirse, yalan söylüyor."

"Gerçekten mi?" Matthews'un sesi düz.

"Kesinlikle. Onunla olabildiğince nazik bir şekilde ayrılmaya çalışıyordum ki aklını kaybetti ve bir boğa gibi üzerime saldırdı. Bana kafa attı." Ellerimi enseme kavuşturarak duruyorum ve onu incelerken sıkıca kavıyorum. "Neredeyse beni de yere seriyordu. Görüldüğünden daha güçlü."

"Yani ona tokat atmaya çalışmadın mı?"

"Hayatta olmaz!" Matthews ters ters bakınca boğazımı temizledim. "Özür dilerim. Hayır. Ona tokat atmaya çalışmadım. Ona dokunmadım. Bana ilk saldıran oydu."

Yüzündeki şüpheci ifade bana inanmadığını açıkça gösteriyor ama ben devam ediyorum. "JJ'e sor. Bana kefil olacaktır."

"O senin en iyi arkadaşın." "Yani? O bir tanık."

"O her zaman sana kefil olur. Sen ve arkadaşlarının ne olursa olsun bağlı kaldığınız bir tür yazılı olmayan kardeşlik kuralınız var." Matthews kollarını indirir ve öne doğru kayar, sandalye protesto için gıcırda. "Kim başlatmış olursa olsun, bu kampüste şiddete müsamaha göstermeyiz."

"Güzel," diye karşılık veriyorum. "Sanırım beni dışarı çıkarmaya çalıştığı için başı belaya girecek?"

"İkiniz de kavgaya karıştınız, bu yüzden ikinizin de başı... sizin deyiminizle belaya girecek."

İnleyerek tam arkamdaki sandalyeye çöküyorum, dirseklerimi dizlerime dayayıp başımı ellerimin arasına alıyorum. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Okulun ilk günü ve oditoryuma girdiğiniz andan itibaren bir kargaşaya neden oldunuz. Okulun onayladığı işlevleri bu şekilde aksatmana izin veremem. Dikkat dağıtıyorsun Arch ve ben bundan bıktım. Hepimiz bıktık."

Başımı kaldırıyorum. "Biz kimiz?"

"Bu kampüsteki herkes. Lancaster olduğun için dokunulmaz olduğunu düşünüyorsun ve sanırım haklısın. Ama ben bu sapkın davranışlarınıza kesin olarak bir son vereceğim."

Ona bakıyorum, sesindeki öfke ve ağzının gerginliği karşısında şok oluyorum. Bu adam gerçekten bana kızgın. Ve bunun toplantı sırasında ya da sonrasında olanlar yüzünden olduğunu sanmıyorum.

Sanki üç yıl boyunca bastırılmış öfke ve hayal kırıklığı doğrudan bana yönelmiş gibi hissediyorum. Arkadaşlarım ve ben buraya başladığımızdan beri bu adama sonsuz bok verdik. Ve sonunda beni istediği yere getirdi.

Onun merhametine.

"O zaman bana cezamı söyle." Dik oturuyorum, ifadem soğukkanlı. "Bunu kaldırabilirim." Yani, hadi ama.

Ne kadar kötü olabilir ki?

Matthews bilgisayarına dönüyor ve klavyeyi tıklamaya başlıyor, kara kaşları ekrandaki her şeyi okurken tam bir konsantrasyon içinde birbirine yaklaşıyor. "Açık döneminiz şimdi."

"Doğru." Aslında programımda iki boş dersim vardı ama birini doldurmak için beni etüt almaya zorladılar. Kütüphanede olduğunu ve yaşlı savaş baltası kütüphanecisi Bayan Taylor'ın beni sevdiğini düşünürsek,

Yan kapıdan çıkıp öğleden sonramın geri kalanına devam etmeden önce onu kontrol etmem gerekecek.

"O zaman burada çalışabilirsin." Yukarı bakıyor, bakışları benimkilerle buluşuyor. "Ofiste." Kaşlarımı çattım. "Bu şekilde düzenli olarak yanında olmamı istediğinden emin misin?"

Kulağa kabus gibi geliyor. Bu küflü eski binada kilitli kalmak ve sekreterinin haftada beş gün yapmamı istediği şeyleri yapmak mı?

Berbat.

Matthews az önce söylediklerimi gerçekten düşünüyor gibi görünüyor. Onu nasıl delirteceğimi çok iyi biliyorum ve pazartesi cumaya kadar yaklaşık elli dakika boyunca hayatını zindan etmek için elimden geleni yapacağım.

"Zaten bu süre zarfında burada çalışan biri var," diye belirtiyorum. "Daisy Albright."

Matthews'un yüzü gerçekten aydınlanır. "Bu doğru. Tatlı kız. Senin için iyi bir rol model olabilir. Ondan bir iki şey öğrenebilirsin."

Homurdanıyorum. "Lütfen. Küçük Bayan Günışığı saçmalıyor." Öyle olmak zorunda.

Matthews kaşlarını çatıyor. "Ağzından çıkanı kulağın duysun."

"Hadi ama." Gözlerimi deviriyorum. "Kimse her zaman bu kadar tatlı olamaz."

"Bunun doğru olup olmadığını öğreneceksin." Matthews gülümsüyor ve yemin ederim bu onu şimdiye kadar gördüğüm en şeytani bakış. "Tüm yıl boyunca ikinci derste ofis görevindesin. Yönetim binasına hoş geldin."

DÖRT

Vivian'la komplo kuruyormuşum gibi eğilip, "Ne yaptı?" diye mırıldanıyorum.

"Archibald'ı mı kastediyorsun?" Vivian gözlerini deviriyor ve ben de parmaklarımla bir kıkırdamayı bastırıyorum. Sanırım o da ona tam adıyla hitap etmekten heyecan duyuyor. "Bu çocuk her gün müdürü kızdırmak için neler yapmıyor ki?"

"Ama bu sadece okulun ilk günü." Arch'ın ünü kampüste biliniyor. O bir baş belası. Pervasız olan. Düşüncesiz olan. Her zaman aptalca hareketlerde bulunur ve şimdiye kadar bir kemiğini kırmamış ya da kendine kalıcı bir hasar vermemiş olması mucize.

Zeki olabilir ama en iyileriyle bile aptalca davranabilir.

"Oh, tipik Archibald tarzıyla başladı." Vivian sandalyesinden kalkıp masasının etrafından dolanarak tezgâha doğru ilerledi, böylece tezgâhın üzerine eğilip JJ ile konuşabilecekti. "En iyi arkadaşın John'a tam olarak ne oldu?"

JJ dönüp Vivian'a bakar, yüzünde kuşkulu bir ifade vardır. "Öncelikle, senden başka kimse bana John demez." "Bu senin adın," diyor Vivian, sesi düz.

Vivian her zaman iyi bir espri anlayışına sahip değildir, ama herkesin söylediği kadar kötü biri olduğunu sanmıyorum.

Bir nefes üflüyor. "Ve ikincisi, hiçbir şey olmadı."

"Hiçbir şey mi?" Vivian'ın kaşları havaya kalktı.

JJ başını sallar, yüzünde ciddi bir ifade vardır. "Benim hikayem bu ve buna sadık kalacağım."

Vivian bana bir bakış gönderiyor ve ben omuz silkiyorum. JJ'in bakışları benimkilere kayıyor ve gülümsüyor. "Oh hey, hapishane yemi." Vivian'ın bakışları daralıyor. "Az önce ona ne dedin, genç adam?"

"Sorun değil." Kışımı tüm ofis yardımcılarının oturduğu boş masanın üstüne koyuyorum ve ayaklarımı sallıyorum. Bu kaşındıran etekten kurtulmak için her şeyimi verirdim ve daha ikinci ders. Ceket de sıcak. O kadar sıcak ki, silkelenerek çıkarıp masanın üzerine bırakıyorum. "JJ ve ben çok eskiden tanışıyoruz."

JJ sırtıyor. "Evet, öyle."

Vivian bana baktı. "Ne kadar geriye?"

"Yaklaşık bir saat öncesine kadar, oditoryumda. Bu onun bana taktığı küçük lakap." Tatlı tatlı gülümsüyorum, hala ayaklarımı sallıyorum, sessizce bana tekrar hapishane yemi demesi için cesaretlendiriyorum.

Vivian sanki onun da bunu söylemesini bekliyormuş gibi onu izler.

"Düşündüğümünden daha taşaklısın," diyor JJ sonunda ve yemin ederim ses tonunda bir parça saygı var. "Kendini koruyabilirsin, Albright."

Kapı aniden açıldı ve Arch belirdi, saçları diken diken olmuş gibiydi ve kravatı boynundan eğri büğrü sarkıyordu. Pazuları düğmeli beyaz pamuğuna doğru geriliyor ve beni görünce durdu, yüz ifadesi düpedüz caniydi.

Kimse tek kelime etmiyor. Ne JJ, ne Vivian, hatta ne de Arch. Sonunda bıkkın bir nefesle başını eğiyor, JJ ayağa fırlıyor ve ikisi sessizce ofisten kaçıyor, kapı arkalarından çarpılıyor.

"Arch gerçekten gitti mi?" Müdür Matthews ofisinden sesleniyor.

Vivian keyifle, "Evet efendim, JJ'le birlikte kesinlikle yaptı," diyor. Eminim ikisinin de başının belaya girmesini çok isterdi.

Matthews ofisinin kapısında belirir, yüz ifadesi eşittir, "Sorun yok. JJ gidebilir.

Zaten sadece en iyi arkadaşını savunacak, o yüzden bana yeni bir şey söyleyecek değil."

JJ de bize hiçbir şeyden bahsetmedi, bu yüzden Müdür Matthews'un haklı olduğunu düşünüyorum.

"Daisy, onları takip et ve Arch'ı benim için yakala, olur mu?" Matthews bana gülümsüyor. "Onu buraya geri getirmeni istiyorum."

Ona bakakalıyorum, sallanan bacaklarım durma noktasına geliyor. "Gidip onu getirmemi ister misin?"

"Şimdi ikinci derste ofiste yardımcı olacak ve ona ne yapması gerektiğini öğretmeniz gerekiyor." Matthews başını kapıya doğru eğdi. "Devam et."

"Ama-" Duraksıyorum, zor yutkunuyorum. "İkinci dersin tek ofis yardımcısı benim."

"Ve şimdi iki tane var. Acele et ve kaybolmadan önce onu koval." Sesinin tonundan Matthews'un geri adım atmayacağını anlayabiliyorum.

Arch'ı bulup buraya getirmem gerekecek.

İsteksiz adımlarla yönetim binasından çıkıp dışarı yürüyorum, güneşin şiddetinden ve yeni makosen ayakkabılarımın ayak bileklerimin arkasına sürtünmesinden irkiliyorum. Dışarıda, kampüs boyunca oldukça iyi bir hızla ilerleyen ve otoparka doğru giden iki uzun şekil dışında kimse yok.

Arch ve JJ.

Koşmaya başlıyorum, mokasenlerim ayaklarımı sıktığında irkiliyorum ama devam ediyorum. Ceketini attığıma şükrediyorum çünkü dışarısı o kadar sıcak ki terin gömleğimi ve ensemini ıslattığını hissedebiliyorum.

Onlara yaklaştığımda "Hey," diye sesleniyorum, sesim zayıf olduğu için beni duymuyorlar.

"Hey!" JJ omzunun üzerinden bakıyor ve bir şeyler söylerken Arch'ı yanından dürtüklüyor.

Arch arkasını dönme zahmetine bile girmiyor.

"Çocuklar!" Mokasenlerimin ayak bileklerimin arkasına sürtünmesine aldırmadan hızımı artırıyorum. "Durun!"

Bu sefer beni gerçekten dinliyorlar ve arkalarını dönüp yaklaşmamı izlerken yüzlerindeki sıkılmış ifadelerle eşleşiyorlar. Tam önlerinde duruyorum, nefes nefese olduğumu gizlemeye çalışıyorum ama bunu anlayabiliyorlar.

"Çok mu formsuzsun?" JJ soruyor. Mükemmel bir lakros oyuncusu ve muhtemelen nefes nefese kalmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyor.

"Sadece çok sıcak." Gülümsüyorum, gözümünden kaçan saç tellerini fırçalıyorum. Yolda kalmasın diye saçlarımı örmüştüm ama yine de dökülüyorlar. "Matthews ofise geri gelmeni istedi, Arch."

"Öyle mi?" Arch ellerini pantolonunun içine sokmuş, yakışıklı yüzünde hâlâ o sıkılmış ifadeyle beni düşünüyor. Gelişigüzel saçları ve kısmen çözülmüş kravatıyla dağınık bir şıklık sergiliyor ve itiraf etmeliyim ki harika görünüyor. Bu da sinir bozucu. "Ona ikinci dönem ofis yardımcısı olmayacağımı söyleyebilirsin. Sen zaten varsın."

"İnan bana, ben de senin ofis yardımcısı olmanı gerçekten istemiyorum," diye karşılık veriyorum, haftanın beş günü Arch Lancaster'ın yakınında olma fikrinden kesinlikle nefret ediyorum. Ayrıca, bir Lancaster'ın asla alçakgönüllü bir ofis yardımcısı olmak istemeyeceğinden eminim.

Çocuklar bakışlarını paylaşıyor, Arch'ın dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve dikkatini bana veriyor. "Benden hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Pek sayılmaz." Kelimeler ağzımdan hiçbir uyarı olmadan dökülüyor ve bir an için onları geri alabilmeyi diliyorum. Dışarıya karşı kaba değilim. Bu benim tarzım değil.

"Dürüstlüğüne bayıldım, çünkü hislerimiz karşılıklı." Zehirli sözlerine rağmen gülümsemesi çok tatlı ve ben sadece şaşkınlıkla ona bakabiliyorum.

Hiç kimse benden hoşlanmadığını yüzüme karşı söylemedi. Burada çok fazla arkadaşım yok ve bunun bir kısmı benim hatam, çünkü kendi içime kapanmayı tercih ediyorum. Lancaster Prep'te çalışan insanlar babam sayesinde bana bayılırlar. Yıllardır bu kampüste yaşıyorum ve birçok öğretmen ve personel benim büyümeme tanıklık etti. Kendilerini bana bağlı hissediyorlar ve ben de onlar için aynı şeyi hissediyorum. Sanki büyük ve mutlu bir aileymişiz gibi.

Ama diğer öğrencilerim? Beni pek düşünmüyorlar. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım uyum sağlayamıyorum. Kış tatilinde Gstaad'da kayak yapamıyorum, Hamptons'da yazlayamıyorum ya da tüm Avrupa'yı gezemiyorum. Hiçbir yere gitmedim çünkü çok paramız yok. Çocukken ailemle birlikte birkaç kez Broadway gösterisi izlemek için New York'a gitmiştim ama annem öldükten sonra babamın Broadway'e ayıracak pek vakti kalmadı. Ya da gezilere.

Burada, kampüste kalmayı tercih ediyor. Sessiz ve huzurlu bir yerde, bahçesinde ya da atölyesinde vakit geçirebiliyor.

"Benden gerçekten hoşlanmıyor musun?" Arch'a soruyorum, hâlâ şoktayım.

Birinin -kampüsteki en popüler çocuğun- bunu yüzüme karşı söylediğini duymak... Acı verici.

"Hayır. Düşünmüyorum. Herkesten daha iyi olduğunu düşünüyorsun. Ve çok sessizsin, sanki sırlarla doluymuşsun gibi. Ne saklıyorsun ki? Çünkü kesinlikle bir şeyler saklıyorsun. Değil mi, JJ?"

JJ rahatsız görünüyor, bakışlarını ayaklarından ayırmıyor. "Evet, doğru," diye homurdanıyor.

Sırlar mı? Sır saklayacak kadar ilginç biri değilim. Neden bahsediyor bu?

"Ayrıca, sanki birbirimizle gerçek bir rekabet içindeymişiz gibi bir numaralı pozisyon için çabalayıp duruyorsun," diye açıklıyor Arch, yoğun bakışları bana kilitlenmişken. "İki numara olmanın rahatlığını yaşa, Albright. Birinciliği bırakmamın imkânı yok. Not ortalamam gayet iyi."

Not ortalaması olarak onun hemen arkasında olduğumun farkında olduğundan bile emin değildim. Beni nadiren kabul ediyor, ilgisine ihtiyacım olduğundan değil. Radarın altında uçmayı tercih ederim.

Ve bu dönem onun not ortalamasını geçmeyi planlıyordum. Yaz boyunca iki üniversite kredili ders aldım ve her şey ileri düzey ve ileri düzey. Tek dinlenme zamanım ofiste ve onun huzurumu bozmasına izin vermeyeceğim. "Bütün mesele bu değil mi? Birbirimizle rekabet halinde olmamız, daha iyisini yapmaya çalışmamız?"

Alaycı bir ses çıkarır. "Sen rakip *değilsin*. Sen sadece benden daha iyi olduğunu düşünen o zor beğenen kızsın."

Öfke kanımı dolduruyor ve nefesimi sakinleştirmeye çalışarak bir adım geri çekiliyorum. "Daha çok benden daha iyi olduğunu düşünüyorsun gibi."

"Tahmin et ne oldu?" Kaşları havaya kalktı.

"Öyleyim." Cidden mi? Bunu gerçekten yüzüme karşı mı söyledi?

"Sen bir canavarsın." Sözlerim ani bir tepkiydi ve keşke ona daha sert bir şey söyleseydim diye düşündüm.

Daha kötü bir şey.

Arch gerçekten de sırtıyor. "Haklısın. Bunu asla unutma."

"Oh, güven bana. Güvenmeyeceğim." Çenemi kaldırıyorum. "Matthews'a, eve geri dönmeyi reddettiğini

benimle birlikte inşa et."

Bu son sözlerle birlikte topuklarımın üzerinde dönüp yönetim binasına doğru ilerliyorum, attığım her adımda öfkem daha da artıyor. Ne cüretle beni, her geldiğimde onu rahatsız eden sinir bozucu bir sivrisinekmişim gibi tanımlar. Sanki onun için önemli değilmişim gibi. Sanki bir şekilde... insan altı biriymişim gibi.

Beni birkaç kelimeyle ve dudaklarını bükerek kovmaya nasıl cüret eder? O kim olduğunu sanıyor Ö

Onun kim olduğunu biliyorum. Ve bu kampüsteki herkes de öyle. O bir Lancaster. Yani dokunulmaz.

Neredeyse binaya varmışım ki birinin vınlayarak geçtiğini hissettim ve birden Arch tam önümde belirdi.

Yakışıklı yüzünde yatıştırıcı bir gülümseme. Duruyorum ve kısa bir an için ayağımı onunkinin üstüne vurmak istiyorum.

Ama yapmıyorum. Onun yerine, toplayabildiğim en talepkâr sesle "Kımıl-da" diyorum. Arch sanki söylediklerimden ürkmüş gibi başını geriye atıyor ve bu beni memnun ediyor.

Onun seviyesine inmiş olmaktan nefret ediyorum ama bana başka seçenek bırakmadı. Ve şimdi bana en iyi arkadaşmışız ve yaptığımız bu konuşma tamamen normalmiş gibi gülümsüyor, oysa hiç de öyle değil.

"Hey, aramızdaki bu savaşı sürdürmemize gerek yok." Yolumdan çekiliyor ve ben yönetim binasına açılan çift kapıya doğru ilerlerken bana ayak uyduruyor. "Matthews'a birleşik bir cephe sunalım. Ne dersin?"

Tam kapıların önünde duruyorum ve dönüp ona bakıyorum. "Bence o birleşik cepheyi alıp kışına sokmalısın."

Çift kapıdan geçerken bana gülüyor ama ben sırtımı ona dönüyorum ve başımı dik tutuyorum.

Nadiren küfredirim. İnsanlara kaba şeyler söylemem ve çatışmacı değilimdir. Doğrusu, tüm bunları bulduğuma çok şaşırdım ama vay be.

Kesinlikle iyi hissettirdi.

BEŞ

masasına yaklaşıyorum. "Aynı dersleri mi alıyor?"

"Pek sayılmaz." Gülümsüyor, ellerini birbirine kenetliyor ve masasının üzerine koyuyor. "Bence bu senin için işe yarayacak Daisy. Sadece gerçekten yapmak istediğin şeyin bu olduğundan emin olmak istiyorum."

"İstiyorum."

"Peki baban bu değişiklik hakkında ne diyor?"

Henüz babama bile söylemedim. Onu tanıdığım için muhtemelen bunu yapmamam için beni ikna etmeye çalışırdı. Beni aşırı başarılı olmaya teşvik eder ama aynı zamanda sınırlarımızı hatırlamamız gerektiğine de inanır. Sanırım annemin zamansız ölümü onu işkolik olmak da dahil olmak üzere bazı konularda temkinli olmaya itti. Benim de böyle bir sorunum olduğunu düşünüyor. Okul ödevleri beni her zaman tüketiyor ve o bunu sevmiyor.

Ona programımı daha da zorlaştırmak istediğimi söyleseydim, muhtemelen onaylamazdı. Bu yüzden ona hiçbir şey söylemedim.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor," diye yumuşak bir şekilde yalan söyledim, kendime şaşıracak.

Arch'la yaptığım o konuşmadan beri alışılmışın dışında şeyler yapıyorum. Bundan memnun olduğumdan değil.

Bayan Peebles yeni programımın çıktısını alıp bana vermeden önce bilgisayarda birkaç şeyi tamamlıyor. "Dersler seni bunaltmaya başlarsa bana haber ver, tamam mı? Gerekirse birkaç değişiklik daha yapabiliriz. Boyundan büyük işlere kalkışmanı istemiyorum."

"Teşekkür ederim." Arch'a da aynı uyarıyı yapıp yapmadığını merak ederek programı ondan alıyorum.

Muhtemelen hayır. Büyük olasılıkla onun bu kadar zor bir ders yükünü kaldırabileceğine inanıyor ve hiç şüphesi yok. Benim daha zayıf göründüğüm yerde.

Ya da belki de kendi güvensizliğimi bu zavallı kadına yansıtıyorum. Emin değilim.

Birkaç saniye sonra binadan çıkıyorum ve değişmeyen ilk dersime gidiyorum. İleri İngilizce ve o da bu sınıfta.

Arch.

İçeri girdiğim anda sanki bunu biliyor, başını kaldırıyor, bakışları benimkilerle buluşuyor. Yeni programımı parmaklarımın arasında tutarak ona ters ters bakıyorum ve o bana bir köpekbalığını hatırlatarak gülümsüyor. Köpekbalıkları gülümsediğinden değil ama aman Tanrım, dişlerini etime geçirip çaresiz bedenimi suda ileri geri sallayarak tüm yaşamımı tüketmekten büyük bir zevk alacakmış gibi görünüyor... Derin bir nefes alarak bakışlarımı Arch'tan ayırıyorum ve sınıfa girip ön ve ortadaki masa. Normalde her sınıfta oturduğum yer.

Her sınıfta.

Sırt çantamın fermuarını açmaya çalıştığımda titrediğimi fark ettim. Titriyorum. Aşırı aktif hayal gücüm beni sarmala soktu ve mümkün olduğunca düzenli bir şekilde nefes veriyorum, gözlerimi en kısa an için kapatıyorum. Yıpranmış sinirlerimi sakinleştirmek için çaresizce.

"Meditasyon mu?"

Artık tanıdık gelen o derin ses etrafımı sarıyor ve gözlerimi açtığımda Arch'ın masamın önünde durduğunu, yakışıklı yüzünde eğlenen bir ifadeyle beni izlediğini, ellerini ceplerine soktuğunu ve her zamanki gibi rahat olduğunu görüyorum.

"Git buradan," diye mırıldanıyorum

beş yaşındaymışım gibi. Kaşlarını

çatıyor. "Seninle konuşmak

istiyordum."

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok." Ellerimi masamın üzerine koyup parmaklarımı birbirine kenetliyorum ve beni rahat bırakmasını diliyorum.

"Bana bir şey söylemeni istemiyorum. Dinlemeni istiyorum." Arch bir an beni izliyor ve bakışlarımı ondan ayırmak mümkün olmuyor. Bana bakma şeklinden nefret ediyorum. Sanki içimi görebiliyor ve altımda ne saklı olduğunu biliyor. Hiçbir zaman etrafımdakilerden sakladığım derin, karanlık sırlarım varmış gibi hissetmedim, ama bu çocuk söz konusu olduğunda?

Bana, çözmeye can attığı bir bulmaca olduğumu hissettiriyor. Ve ben bundan hoşlanmıyorum.

"Çok kabasın," diye mırıldanıyorum, söylediği sözler sonunda kafama dank ediyor. Ne yani, bana bağırarak mı istiyor? Her ne sebeple olursa olsun beni azarlamak mı? Sanki beni aşağılamaktan zevk alıyor ve ben buna tahammül edemeyeceğim.

"Bay Lancaster." İkimiz de başımızı çevirdiğimizde İngilizce öğretmenimiz Bay Winston'ın sınıfa girdiğini görüyoruz. "Lütfen bana Bayan Albright'ın yanında önde oturacağınızı söyleyin."

Arch'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, sanırım bu yapmak isteyeceği son şey. "Sınıfın arkasından öğrenmeyi tercih ederim, Winston."

Öğretmenimiz masasına doğru yürüyor ve kitap çantasını boş sandalyeye yerleştiriyor. "Nedense bunu söyleyeceğinizi biliyordum."

Arch bana anlam veremediğim bir bakış attıktan sonra arkasını dönüp masasına yöneliyor ve beni yalnız bırakıyor. Kendimi rahatlamış hissetmeliyim. En sevdiklerimden biri olan Bay Winston'la konuşmalıyım. Bir öğrenciyle uygunsuz bir ilişki yaşadığı için tutuklanan son adamın yerini aldı ve harika bir öğretmen. Sanırım genç olmasının da faydası var. Sadece yirmi üç yada yirmi dört yaşında ve bence bu onu daha ilişkilendirilebilir kılıyor.

Zil çalıyor ve Bay Winston hemen konuşmaya başlıyor, her zaman yaptığı gibi sınıfın önünde volta atıyor, edebiyatta romantizm konusunda konuşurken hızla heyecanlanıyor. Kelimenin tam anlamıyla en sevdiğim konu ve öğretmenimizin söylediklerine ve bu konuda ne kadar heyecanlı olduğuna odaklanmak için elimden geleni yapıyorum.

Ama tek hissedebildiğim birinin gözlerinin üzerimde olduğu. Beni izliyor. Ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Arkama bakmaya cesaret edemiyorum, gözlerindeki yargıyı görmekten çok korkuyorum.

Eğlence.

İkinci derse girdiğimizde ve Arch geç saatlere kadar boş zamanlarında ne yapıyorsa onu yaparken ben ofiste otururken, kesinlikle öfkeden kuduruyorum. Vivian sanki kızgın olduğumu biliyormuş gibi beni yalnız bırakıyor ve ruh halimin tüm ofise nüfuz etmesinden dolayı kendimi kötü hissetsem de bir şekilde umursamıyorum.

Normalde huysuz bir insan değilimdir ama Arch Lancaster'da beni sinirlendiren bir şeyler var. Sadece bana odaklandığında ve ağzını açtığında. Evet, daha önce de sinir bozucuydu ama çok kötü bir şey değildi. Onu kolayca unutabilirdim.

Ama şimdi? Çileden çıkarıyor. Okulun ilk günündeki ilk konuşmamızdan sonra, sanki onun için bir hedef haline geldim. Bundan nefret ediyorum.

Ondan hoşlanmıyorum. Hem de hiç.

Arch zil çaldıktan on dakika sonra yüzünde bir gülümsemeyle içeri girdiğinde aslında ıslık çalıyordu.

Islık çalmak.

Dayanamıyorum.

Kapı arkasından kapandığı anda "Geç kaldın," diye ısırıyorum.

Duruyor, kapıya yaslanıyor, gözlerinde beni rahatsız eden sinsi bir parıltıyla beni düşünüyor. "Peki neden umursuyorsun?"

Vivian sesini sertleştirerek, "Umurumda," diyor.

Ona doğru zar zor bakıyor. "Matthews'a söyleyecek misin?"

Vivian çenesini kaldırır. "Elbette söyleyeceğim."

"Ona bir telefon görüşmesi yapmam gerektiğini söyle." Ofisin derinliklerine doğru ilerliyor ve bana doğru geliyor. Tüm ofis yardımcılarının kullandığı masada oturuyorum ve sadece bir sandalye

var. "Yerimden çekil, Albright."

Vivian onun bu kaba talebi karşısında keskin bir nefes alırken, ben de sandalyeyi döndürerek ona bakıyorum,

meydan okurcasına ona bakıyordu. "Yap beni."

Yaklaşmasını yavaşlatmıyor, ancak ayakları neredeyse benimkilerin üzerine geldiğinde duruyor, gözleri öfkeyle parlıyor. En azından orada biraz duygu var. Genelde gözleri ya boştur ya da küçümseyici bir eğlenceyle doludur. Sanki dünya bir şakaymış ve hepimiz onu eğlendirmek için buradaymışız gibi.

Tanrım, bu çocuğa gerçekten katlanamıyorum. Ben iyi bir kızım. Bu kampüsteki öğrencilerin çoğu beni zar zor tanısa da herkese gülümseyen kişiyim.

Başkalarının benim hakkımda ne düşündüğünü neden önemsemişimi ya da zamanımı neden boşa harcadığımı anlamıyorum, ama işte buradayım, kırılma noktama yaklaşıyorum, Arch Lancaster'ın üzerine salınmaya hazırım.

"Gerçekten şu anda benimle uğraşmak mı istiyorsun?" Sesi alçaktı. Vivian'ın ne dediğini anlayıp anlamadığından bile emin değilim ve bizden sadece birkaç metre uzakta duruyor ama ses tonundaki tehdidi kesinlikle duyabiliyorum. Gözlerindeki zehri görebiliyorum.

Telefon çalıyor ve Vivian cevap vermek için acele ediyor, Arch ve beni rahatça konuşmak için bırakıyor.

"Senin için önemli olmadığımı sanıyordum." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Beni bir tehdit olarak görmüyorsun, unuttun mu?" Bakışları üzerimde gezinirken, "Seni hiç görmüyorum," diye çekiştiriyor.

Beni kıvrandırıyor.

Kendime ve tepkime sinirlenerek ayağa fırlıyorum. Çok hızlı hareket ettiğim için onu ürkütüyorum ve benden uzaklaşacak zamanı yok. Çok yakınız, vücut ısını hissedebiliyorum, kokusunu alabiliyorum ve zihinsel olarak kendimi destekliyorum.

Yine, yardım edemem ama onun güzel koktuğunu düşünüyorum. Ve bundan nefret ediyorum.

"Beni düşünmediğini iddia eden biri olarak, birdenbire seni sürekli bana bakarken yakalıyorum," diye alay ediyorum.

Arch umursamaz bir ses çıkarır. "Lütfen. Sana bakıyor olmamı diliyorsun. Seni ilk etapta hiç düşünmediğim için kızgınsın."

"Çok kabasın."

"Ve sen de beni seçen bir kızsın," diye bana karşılık veriyor. Sessizleşiyorum, kafam karışıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Oh, hadi ama. Bu cümleyi daha önce hiç duymadın mı? Sen her zaman 'beni seç, beni seç' diyen bir kızsın. Birinin sana ilgi göstermesi, seninle konuşması, hatta sana *bakması* için can atıyorsun. Çünkü kimse seni fark etmiyor, Daze. Kampüste güneşli tavrın ve aptal örgünle dolaşıyorsun." Parmaklarıyla saçımı omzumdan çekip alıyor. "Ama kimse seni gerçekten *görmüyor*."

Çenem sallanıyor ve gözlerim buğulu ama ağlamayı reddediyorum. Kesinlikle reddediyorum. Dağılmamın ve beni zayıf bir anımda görmesine izin vermemin hiçbir yolu yok. Bu kavgayı başlatan benim.

Bitirmem lazım.

Daha yakına eğiliyor, ağzı kulağımda, konuşurken nefesi tenimde sıcak. "Ama ben seni görüyorum. Tam olarak ne olduğunu görüyorum. Önemsiz küçük bir hiçsin. Ciddi anne sorunları olan kayıp küçük bir kız."

Bunun olduğunu bile hatırlamıyorum. Sanki gözümü kırıyorum ve birden avucum acıyor ve

Arch'ın yanağında el şeklinde kırmızı bir iz var. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı.
Ona tokat attım.

ALTI

"CİDDİ MİSİN? Beni *uzaklaştıracak* mısın?" Ağlıyorum. Daha çok hıçkırarak. Avucumda buruşuk, nemli mendiller, yüzümden aşağı akan sonsuz gözyaşları.

"Bana başka seçenek bırakmadın, Daisy." Matthews'un yüzündeki acı dolu ifade, şu anda içimde dönüp duran çalkantılı duygulara pek teselli olmuyor. "Okul politikası gereği bir öğrenci başka bir öğrenciye el kaldıramaz." İtiraz etmeye başlıyorum ama Matthews benden bir adım önde. "Ne söylediği önemli değil. Sözler başka bir şeydir. Fiziksel şiddet başka bir şeydir."

Arch'ın söylediği şey birinin bana söyleyebileceği en incitici şeydi ve eminim o da bunu biliyordu. Bu yüzden söyledi. Bana ulaşacağını biliyordu.

Annelik sorunları. Benim hikayemi bile bilmiyor, ama bu iki kelimeyi bana fırlatacak ve beni tam kalbimden bıçaklayacak kadar biliyor.

O bir pislik. Pislik. Bir pislik.

Normalde kullanmaktan hoşlanmadığım tüm kelimeler, ama o bunları hak ediyor. Her biri.

"Cadence ile arasında olanlar yüzünden neden uzaklaştırma almadı?" Meydan okuyormuş gibi hissederek soruyorum.

Matthews'un kaşları havaya kalktı, sanki onu sorgulamama şaşırmış gibiydi. "Bu konuyu daha detaylı araştırdım ve Bay Lancaster'ın Bayan Calhoun'a dokunmadığı ortaya çıktı."

"Ona kafa attı." Kampüste fısıldanan hikayeleri duymuştum ve bunu gerçekten göremediğim için üzgündüm.

"Ve tıpkı Bay Lancaster gibi o da uygun şekilde cezalandırıldı. İkiniz arasındaki bu mesele tamamen farklı." Yüz ifadesi biraz yalvarır gibi oldu. "Bana başka seçenek bırakmadın Daisy. Arch'ı *tokatladın*. Hem de Vivian'ın önünde. Olayın tamamını gördü. Seni uzaklaştırmak zorundayım."

Dik oturarak, "Ne kadar sürecek?" diye fısıldarken soğukkanlılığımı korumak için elimden geleni yapıyorum. "İki gün."

İki koca gün. "Peki bu okul sicilime işlenecek mi?" Sessiz kalarak başını sallıyor. Çaresiz görünüyor.

Buruşuyorum, yeni gözyaşları geliyor ve yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. Okul müdürü ağlamama izin veriyor, klavyesini tıkırdatıyor ve ben Arch'ın nerede olduğunu merak ediyorum.

Muhtemelen şu anda hayatım mahvolurken gülüyordur. "Başı belaya girecek mi?"

"Kim?" Başımı kaldırıp ona ters ters baktığımda Matthews boğazını temizliyor. "Arch Lancaster'ı kastediyorsun."

Cevabını bekleyerek başımı sallıyorum.

"Yazılacak ve bir hafta ceza alacak." "Hepsi bu mu?" İnanamıyorum.

"Bu onun davranışları için standart."

"O bir baş belası." Ayağa fırlıyorum, aniden hareketsiz oturamayacak kadar sinirleniyorum.

Matthews'un sıkışık ve kalabalık ofisinde volta atabileceğimden değil. Her yerde kitaplar ve eşyalar var. "Durdurulması gerekiyor."

"Onu durdurmanın yolu yüzüne tokat atmak değildir."

Duraksıyorum ve muhtemelen tokatladığım çocuk okulun sahibi olan ailenin bir parçası olduğu için eli kolu bağlı olan müdüre bakıyorum. Çocuk muazzam bir servetten geliyor, ben ise babası okulun bahçıvanı olan bir kızım ve Lancaster'lar için biz onlar için çalışan aşağılık hizmetçilerden başka bir şey değiliz.

"Uzaklaştırmam ne zaman başlıyor?" Cesur olmak için çaresizce çenemi kaldırıyorum. "Hemen şimdi. Perşembe ilk iş sınıfa geri dönebilirsin."

Tek kelime etmeden sırt çantamı alıp omzuma atıyorum ve Matthews'a sırtımı dönüp kapıya yöneliyorum.

"İyi olacaksın Daisy," diye sesleniyor arkamdan, sesi yumuşak ve sanırım güven verici. "Bu uzaklaştırma siciline zarar vermeyecek. Çok da kötü değil. Yine de iyi bir üniversiteye gireceksin."

Eğer gerçekten umursasaydı, beni hiç uzaklaştırmazdı. Benim için savaşırdı.

Tek kelime etmeden Matthews'un ofisinden çıkıyorum ve etrafta kimsenin olmadığını görüyorum. Vivian bile yoktu ve Tanrı'ya şükür Arch da yoktu. Yönetici ofisinden çıkıyorum ve koridorda yürüyorum, başımı eğiyorum, boş olduğu için minnettarım.

Bunun başıma geldiğine inanamıyorum.

Dışarı çıkar çıkmaz koşmaya başladım, kampüsün dışında babamla paylaştığım kulübeye doğru ilerliyordum, muhtemelen önce onu bulup olanları anlatmam gerektiğini biliyordum.

Ama eminim Matthews ona söyleyecektir. Yaptığım şey yüzünden babam tarafından cezalandırılacağımdan şüpheliyim ama onu hayal kırıklığına uğratma düşüncesinden nefret ediyorum. Çünkü hayal kırıklığına uğrayacak.

Bunu garanti edebilirim.

Küçük yatak odama girip üniformamı çıkardığımda yine ağlıyordum. Kontrolümü kaybettiğim için kendime kızıyorum. Ben burada acı çekerken Arch'ın her şeyden paçayı sıyrabilmesine daha da kızgınım. Sonrasıyla uğraşıyorum.

Çok çalışıp ondan daha iyi bir not ortalaması elde etmeye çalışmanın bir anlamı yok. Beni yendi.

En azından sicilinde uzaklaştırma yok.

"AH, DAISY."

Kanepede uzandığım yerden başımı kaldırıyorum, babam açık kapı aralığında duruyor. Uyuyakalmış olmalıyım, yoksa onun işten eve dönüşüne daha iyi hazırlanırdım.

Hava şartlarından yıpranmış yüzünde ve yorgun gözlerinde bunu görebiliyorum. Ne olduğunu biliyor ve bana karşı duyduğu hayal kırıklığı her yerinden okunuyor.

"Özür dilerim." Doğruluyorum, gözlerimin kenarları yaşlarla doluyor ve

ağlamaktan bıktım. Gözyaşları yine de geliyor, yüzümden aşağı akıyor.

Kapıyı yavaşça kapatıyor ve oturma odasına doğru ilerliyor, beni inceleyebilmek için koltuğunun kenarına yerleşiyor. "Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Derin bir nefes alarak, çok fazla detayı atlamamaya çalışarak hikâyeme başlıyorum. Gerçeği bilmek istiyor ve ben de ona gerçeği vereceğim.

Annemle ilgili sorunlardan bahsettiğimde babam yüzünü buruşturdu. "O çocuk anneni nereden biliyordu?"

Ona söyleyecek kadar aptal olduğumu söylemek istiyorum ama bunun yerine omuz silkiyorum. "Bir kere bahsetmiş olabilirim." "Arch Lancaster'la gerçekten konuşuyor musun?" Sesinde bir şok ve şaşkınlık var, sanki birinden bahsediyormuşum gibi.

ünlü. "Sadece son zamanlarda." Bir omuz silkme daha. Babamla onun hakkında konuşmaktan rahatsız olduğum kesin.

"Mmm hmm." Bu basit ses şüphe dolu. "O çocuktan uzak durmanızı tavsiye ederim."

"Neden?" Babamın bana karşı aşırı korumacı olduğunu biliyorum ama bana kimseden uzak durmamı söylemiyor. Beni her zaman arkadaş edinmeye teşvik ediyor ama nedense kimse benimle yakınlaşmak istemiyor.

Evet. Sebebini biliyorum. Finansal olarak onların seviyesinde değilim.

"O bir bela. Vahşi. Pervasız." Babam başını sallıyor. "Kampüste görmezden geldiğim bazı şeyler yaptı ama artık değil. Soyadının ne olduğu önemli olmamalı. Bu çocuk tam bir terör."

Matthews'a Arch'ın bir tehdit olduğunu nasıl söylediğimi hatırlayarak neredeyse gülümseyeceğim. "Benim için savaşmana gerek yok baba. Olan oldu. Ona tokat atmamalıydım."

"O zalim biri."

"Ve bunu ona söylemeliydim. Ona vurmama gerek yoktu. Şiddete başvurmak çözüm değil," diyorum üzerime hücum eden utançtan nefret ederek.

Babam beni inceliyor, bakışları nazik, orada da gördüğüm hayal kırıklığına rağmen. O sadece benim için en iyisini istiyor. Birbirimizden başka kimsemiz yok ve eğitime devam etmemi ve gurur duyacağı biri olmamı istediğini biliyorum. Benim de tek istediğim bu.

Bir çocuğa tokat atıp uzaklaştırma almak başarıya giden yol değildir. Arch Lancaster'ın yanında kendimi hatırlamalı ve dürtülerime yenik düşmemeliyim. Bu çocukla gerçekten konuşana kadar sahip olduğumu bile bilmediğim dürtüler.

"Dışarı çıkıp güllerinle ilgiledin mi? Son baktığımda biraz susamış görünüyorlardı," diyor babam minnetle konuyu değiştirerek.

Arka bahçemizde, adı Rose olan annem tarafından dikilmiş birkaç gül fidanı vardı. Birkaç yıl önce, kampüsteki gül bahçesinin bakımı için babama yardım etmeye başladım. Bir, çünkü bana annemi hatırlatıyorlar ve iki, çünkü onlara bakmaktan gerçekten zevk alıyorum. Bir gülün büyüyüp çiçek açarak çok güzel ve hoş kokulu bir şeye dönüşmesini izlemenin çok ödüllendirici bir yanı var. Hatta babam bahçesinin yanına sadece benim için bir sıra gül dikti ve onlar benim kendi küçük projem.

Okul yoğunluğum nedeniyle ara sıra ihmal etmek zorunda kalabileceğim bir proje. Yakında sonbahar tamamen üzerimize çökecek ve soğuk hava bastıracak. Bununla birlikte, çalılar ilkbahara kadar çoğunlukla uykuya dalacak.

Ama şimdi? Dallar genellikle yazın sonlarına doğru olduğu gibi hala çiçeklerle dolu ve muhtemelen gidip onları kırpmalıyım.

Babam sanki bunu duymaya ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi, "Kafanı dağıtmaya yardımcı olabilir," diye ekliyor.

İç çekerek koltuktan kalkıp babamın yanına gidiyorum, eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Teşekkür ederim, baba."

"Ne için?"

"Bana kızmadığın için."

"Bence kendine zaten yeterince kırgınsın, tatlım." Gülümsemesi nazikti ve aptalca bir şey yapmadan önce oradan aceleyle çıktım.

Tekrar gözyaşlarına boğulmak gibi.

Dışarı çıktığımda, sıcaklık beni bir fırın gibi çarpıyor. Sıcaklık son zamanlarda ekstra yüksek ve bu korkunç. Neyse ki üzerimde bir çift pamuklu şort ve atlet var, saçlarım hala dağınık bir örgü halinde, ayaklarımda parlak pembe ayakkabılar. Kovamı ve makasımı alıp gül fidanlarının yanına gidiyorum ve hafif esintide dalgalanan koyu kırmızı çiçekleri görünce gülümsüyorum.

Ölmek üzere olan gülleri koparıp boş kovaya atmaya odaklanırken, babamın haklı olduğunu düşünüyorum. Kafamı boşaltmak için tam da ihtiyacım olan şeydi bu. Sıcağa rağmen dışarıda olmak ve babamın sadece benim için diktiği güllerle ilgilenmek. Anneme yakın hissetmemi sağlayan çiçekler. Beni bekleyen ödevlerim var ama üzerinde çalışmak için bolca zamanım var. Ayrıca, buna ihtiyacım vardı. Çirkin düşüncelerim aldığım her nefeste beni yavaş yavaş terk ediyor.

Kendimi o kadar kaptırmışım ki, bir ses duyana kadar birinin yaklaştığını bile fark etmiyorum.

Onun sesi.

"Hey."

Başımı kaldırıyorum, kim olduğunu gördüğümde makası parmaklarımla arasında sıkıca tutuyorum. Arch.

Çok yaklaşmamalı. Cadence'ın yaptığı gibi ona doğru hamle yapmak isteyebilirim ama avantaj bende. Elimde bir silah var.

"Ne istiyorsun?" Sesim hiç duymadığım kadar soğuk. Arch'a bizim mülkümüzde olduğunu söyleyebilirdim ama bu yalan olurdu. Lancaster Prep kampüsü içindeki bu arazi parçası bize ait değil.

Arch'ın ailesinin var.

Bir an bana bakıyor, hayatında bir kez olsun sessiz ve ben onun... perişan göründüğünü fark ediyorum. Oh, lütfen. Onu yanlış anlıyor olmalıyım.

Arch, "Matthews'u senin askıya alınman konusunda rahatlatmaya çalıştım ama beni dinlemedi," diyor.

"Sana tokat attım. Uzaklaştırılmayı hak ettim," diyorum, Matthews'un bana söylediklerini tekrarlayarak. Müdürün söylediklerinin doğru olduğunu biliyorum ama yine de canım acıyor.

Hem de çok.

"Seni ben kışkırttım." Arch başını sallar. "Çok ileri gittim." Nasıl özür dilemediğine dikkat edin. "Sanırım bu bir trend." Kaşlarını çatıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Benim bölgemde olmasından hoşlanmıyorum. Onun varlığında olmak beni huzursuz ediyor ve nedenini anlamıyorum. Bu sadece öfke de değil. Birbirimize ne zaman yakın olsak aramızda garip bir gerilim oluşuyor ve ben bunu anlamıyorum. Belki de o sadece benim düşmanım ve vücudum onun yakınımda olduğunu anlıyor. Bilemiyorum.

"Babamın bana söylediğine göre oldukça dikkatsizmişsin. Konuşmadan önce düşünmüyorsun," diye açıklıyorum.

Gülümsemesi soluk ve onu gördüğümde kalbimin yerinden çıkacakmış gibi olmasından nefret ediyorum. Beni etkilememeli. Bu şekilde değil. "Buraya başladığımdan beri bu benim için sürekli

bir sorun oldu. Aslında neredeyse tüm hayatım boyunca."

"Artık senin sorunun benim sorunum oldu ve iki gün uzaklaştırma aldım, hayatımı mahvettiğin için teşekkürler." Ona tatlı bir gülümseme sunuyorum ve görevime devam ediyorum, mükemmel bir gülü yakalayıp sapını ekstra güçle kesiyorum, hatamı çok geç fark ediyorum. Fazla dramatik olduğum için başıma bu geldi.

Sanırım bunu içeri götürüp biraz suyla bir vazoya koyacağım ve ölmeden önce tadını çıkaracağım.

İnsanların evlerini gerçek çiçeklerle doldurmayı sevdiğini ve onları hediye olarak almaktan hoşlandığını biliyorum, ancak ben güllerimin toprakta kalmasını ve mümkün olduğunca uzun süre yaşamasını tercih ediyorum. Güzelliklerini sergiledikleri ve her dışarı çıktığımda yüzüme bir gülümseme yerleştirdikleri yerde.

Bir erkek bana çiçek getirse muhtemelen üzülürdüm, yine de ona belli etmemek için elimden geleni yapardım. Ama o çiçekler?

Nasıl olsa ölecekler. Ve ben bir şeylerin ölmesinden hoşlanmam. Ya da insanların.

"Bunun olmasını istememiştım," diyor Arch, sesi yumuşak.

"Doğru. Zalim kelimeler ağzından aniden çıkıyor. Not edildi." Başımı sallıyorum, sırtımı ona dönüyorum ve mümkün olduğunca önümdeki gül fidanına odaklanıyorum. Güller, annemin en sevdiği renk olan şeftali-turuncu rengindeydi. Benim gibi güneşli ve parlak olduğunu söylerdi.

Daha fazla gözyaşı tehdit ediyor ve onlarla savaşmak için sahip olduğum tüm gücü topluyorum. Arch'ın önünde ağlamayı reddediyorum. Ve o hala orada. Bahçenin kenarında durup beni izlediğini hissedebiliyorum. Muhtemelen söylediklerine neden tepki vermediğimi merak ediyordur. Taşaklarına vurulmayı hak ediyor.

"Neden benden bu kadar nefret ediyorsun?" diye soruyor, sesinde gerçek bir şaşkınlık var. Yüzüne baktığımda, bakışlarındaki şaşkınlığı ben de görüyorum. Anlamıyor.

Muhtemelen hiç olmayacak.

"Oh, bilmiyorum. Belki de tek yapman gereken var olmak olduğu ve her şey sana verildiği içindir? Eminim hayatında tek bir şey için bile çalışmak zorunda kalmamışsındır. Korkunç şeyler söylüyorsun ve bunun için başın belaya bile girmiyor. Cezalandırılan benim." Ona tokat attığım için, ama söylediklerinden ve yaşadıklarımından sonra, sanırım tepkim haklıydı. "Sen iyi bir insan değilsin, Arch. Yakınından bile geçmiyorsun."

"Herkes beni seviyor-"

Sözünü kestim. "Herkes sana karşı gelmekten korkuyor. Ya da iyi tarafınızda kalmak için size yalakalık yapıyorlar. Arada büyük fark var." Bir an için ona ters ters baktım ve tek yapabildiği gözlerini kocaman açarak bana bakmak oldu. Sanki onu gerçekten şok etmişim gibi.

Güzel. Belki de bunu duymaya ihtiyacı vardı.

Onu görmezden gelerek dikkatimi güllere veriyorum, esinti başladığında saçlarım yüzüme dökülüyor. Kovayı elimden düşürüp yan tarafına yatırıyorum, tüm eski, ölü güller yuvarlanıyor, yaprakları her yere saçılıyor.

"Matthews'la tekrar konuşacağım," diyor Arch sonunda, bir kademe daha yükselen rüzgârdan duyulacak şekilde sesini yükselterek. Kulübemizi çevreleyen çam ağaçları sallanıyor, uykuya dalmaya çalışırken dinlemeyi sevdiğim beyaz bir gürültü yaratıyor ve yatak odamın penceresini açık tutuyorum. "Yarın sınıfa dönmeye hazır ol, Daze."

Bana böyle seslendiğini duyunca tüylerim diken diken oluyor. Bu lakaptan hoşlanmıyorum. Kesinlikle öyle olmadığımız halde arkadaşımız gibi görünmemize neden oluyor.

Kesin olarak bildiğim bir Şey var.
Arch Lancaster ve ben asla arkadaş olamayacağız.

YEDİ

Çarşamba sabahı ilk iş olarak MATTHEWS'in ofisinin dışında Daisy'nin durumunu tekrar savunmaya hazır bir şekilde bekliyordum. Onu çok zorladım ve bunu biliyorum ve lanet olsun ki dün öğleden sonra babasının bahçesinde gülleri keserken bana ulaşmadı ve acınacak haldeydi. Yüzü solgundu ve gözleri şişmişti, sanki ikinci dersten beri durmadan ağlıyormuş gibiydi, ki muhtemelen öyleydi.

Onu o halde görmek beni kötü hissettirdi ve niyetimi yeniledi. Bu kızın bir gün daha cezalı kalmasına izin vermeyi reddediyorum. Aslında o tokadı ben istedim. Onu şiddete ben kıskırttım ve bunu kabullenmeye hazırım. Bunu neden yaptığımı kimseye söyleyemedim bile. Onunla ilgili bir şey beni ateşliyor ve bu her zaman iyi bir şekilde olmuyor. Benden hoşlanmıyor gibi görünmesi çok sinir bozucu. Peki ben ne yapıyorum?

Sınırlarını zorlayıp benden daha çok nefret etmesini sağlayacağım. Tanrım, bazen çok aptal oluyorum.

Ama sonuçta ben lanet olası bir Lancaster'ım ve Matthews'u uzaklaştırma cezasını iptal etmeye ikna edebileceğimi ya da bunu sicilinden silmek için ne yapması gerekiyorsa yapabileceğini biliyorum. Daisy'ye bayılıyor. Güneşin onun güzel sarışın kafasında doğup battığını düşünüyor. En sevdiği öğrencisinin okulun yozlaşmışları arasında yer almasını istemiyor, ki şu anda öyle sayılır.

Biraz ateşli, yalan söyleyemem. Kızın içinde kesinlikle ruh var. Dün sabah bana tokat atarken hiç tereddüt etmedi. Tereddüt de etmedi. Bir saniye bana şaşkınlıkla bakarken, bir saniye sonra eli yanağımda zonklamaya başladı.

Matthews yönetim binasına girip beni kapalı ofis kapısının önünde gördüğü anda durdu, omuzları çöktü ve bakışlarını doğrudan bana dikmeden önce bir an için başını geriye eğdi.

"Burada ne yapıyorsun?"

Burada ne yaptığımı biliyor. Neden açıklama zahmetine girdiğimi bilmiyorum. "Daisy Albright," diye cevap veriyorum, ellerimi ceplerime sokarak.

Bugün üniformamın her parçasını giyerek Lancaster Prep'e gittim. Lanet olası ceketini bile. Matthews'u ciddi olduğuma ikna etmek umuduyla mükemmel küçük öğrenci gibi görünmek istedim.

"Olanları değiştiremezsin." Bana doğru adım atıyor, ofis kapısını açmak için yanımdan geçiyor. "Okul yılı başlayalı sadece birkaç gün oldu ve şimdiden neden olduğun kaosa bak."

Matthews'u sıkışık ofisine kadar takip ederken ona "Bunu düzeltmek istiyorum," diyorum.

Beni tamamen görmezden geliyor, ışıkları açıyor ve hırpalanmış deri kitap çantasını bir yığın dosya klasörünün üzerine bırakıyor. Adam dijital dosyalama diye bir şey duymamış mı? Depolama?

iClouds?

"Durumu değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok," diyor Matthews gıcırdayan eski sandalyesine yerleştikten sonra. "Bir gün daha uzaklaştırma cezası var ve yarın okula geri dönecek.

Sorun yok. O iyi olacak."

Başının belaya girmesinden kendimi sorumlu hissediyorum. Annesiyle sorunları olduğunu asla söylememeliydim. Kırılana kadar ittim, ittim ve dün onu gördükten sonra sadece kırılmadığını, kırıldığını fark ettim.

Belki de hep kırıktı. Bilemiyorum. İçten içe, bunun için kendimi bok gibi hissediyorum. Ona yanlış yaptım ve bunu düzeltmeliyim.

Ve asla bir şeyleri düzeltmek istemiyorum.

Masasının önünde ölüm sessizliğinde durduğumda, Matthews sonunda iç geçiriyor ve sandalyesinde arkasına yaslanarak beni izliyor. "Vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Neden ona yardım etmek istiyorsun ki?"

"Olanlar onun hatası değildi." "Sana tokat atan oydu."

"Böyle tepki vermesi için ona boktan bir şey söyledim," diyorum. Matthews'un kaşları havaya kalktı. "Tam olarak ne söyledin?"

Başımı sallıyorum, dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Ona söylemiyorum çünkü bunu yüksek sesle itiraf ettiğimi duymak beni daha da boktan hissettirecek.

Matthews bir iç çeker. "Onun cezasını üstlenmeye istekli misin?"

Omurgamdan aşağı buz gibi bir şok dalgası süzülüyor ama "Belki" diye mırıldanırken kaskatı kesiliyorum. Ya da belki de değil. Kahretsin, bu bana ne yapacak? Zaten cezalıyım. Haberler berbat.

"Uzaklaştırma" aldığım için okuldan bir gün zorunlu izin mi alacağım? Ailem, özellikle de babam beni öldürmek isteyebilir, ama uzun vadede gerçekten ne olacak?

Kesinlikle hiçbir şey. Eğer üniversiteye gitmek istersem, babam zaten girişimi satın alacak. Yeni bir yurt binası için ödeme yaparak ya da her neyse. Hiç sorun olmaz.

Daisy ise burada, iyi bir okula girebilmek ve hayatının geri kalanında vergi veren iyi bir vatandaşı olabilmek için iyi notlar almaya çalışıyor. Sıkıcı bir işte çalışacak, sıkıcı bir adamla evlenecek ve birkaç sıkıcı çocuk sahibi olacak.

Kulağa gerçekten harika geliyor.

Peki neden umurumda? Neden ona yardım etmek istiyorum?

Annelik sorunları olduğunu söylediğimde yüzündeki ifade aklımdan çıkmıyor. Bakışlarındaki şok, acı. Dikkatsizce söylediğim iki kelimeyle onu incittim ve bunları geri alamıyorum.

Pervasız ve düşüncesiz olabilirim ama asla birini kasten incitmek istemem. Daisy'ye yaptığım da buydu.

Ona yapmaya devam ettiğim şeyi.

"Şuna ne dersin? *Seni* iki günlüğüne uzaklaştıracağım ve Daisy'nin uzaklaştırma cezasını sicilinden sileceğim.

Uzaklaştırma sana zarar vermez," diye mırıldandı Matthews.

Sanki aklımı okumuş gibi. Bunu telafi etmem gerekiyordu, ben de otomatik olarak

"Yapacağım" dedim. "Neden?"

Ona göz kırpmıyorum. "Affedersiniz?"

"Neden onun cezasını üstlenmek istiyorsun? Sen şehit diyebileceğim biri değilsin Arch. Muhtemelen karşılaştığım en bencil Lancaster'lardan birisin ve inan bana, birçoğunuzla uğraştım," diyor Matthews sert bir şekilde. "Hiçbiri bir başkasının cezasını kendi cezası gibi üstlenmedi."

"Dediğim gibi, bunu ona ben yaptırdım," diye itiraf ediyorum. "Bana tokat atması için onu kışkırttım."

"Senin yanındayken herkesi yaptıklarını yapmaya teşvik ediyorsun. Bunun farkındasın, değil mi?"

Kendini nasıl kontrol edeceğini öğrenmelisin." Matthews öne doğru eğilip masa telefonuna uzanıyor, ahizeyi kaldırıyor ve çalmaya başlamadan önce tuş takımına birkaç numara basıyor. "Hey, Ralph. Daisy'ye bugün okula gelebileceğini söyler misin? Evet, onu uzaklaştırmak zorunda kaldığımı biliyorum ama durumla ilgili bazı karışıklıklar oldu."

Sessizleşiyor ve Daisy'nin babası olarak da bilinen okul bekçisinin Matthews'u böyle büyük bir karışıklık yaptığı için azarladığını duyabiliyorum. Okul müdürü sözlü dayacağını yerken bana dik dik bakıyor, birkaç dakika sonra nihayet konuşabiliyor.

"Yanlış anlaşılma için özür dilerim. Daisy en kısa zamanda ofisime gelsin, sonra ilk derse girmesine izin vereceğiz. Evet, bekliyor olacağım. Tekrar özür dilerim. Teşekkür ederim." Telefonu kapattı, bakışları bir kez daha benimkileri buldu. "Bana borçlusun, Lancaster."

Daha dik duruyorum. "Biliyorum."

"Babası kızgın, kızmaya da hakkı var. Onu duydunuz mu? Daisy dün olanlardan sonra çok ağladı."

"Biliyorum." Dün onu gördüğümde, solgun yüzü ve kan çanağına dönmüş gözleri bana bunu söylüyordu. Bana söylediklerinden sonra kendimi tam bir pislik gibi hissettim. İnsanların beni gerçekten sevmediğini, bana karşı gelmekten korktukları için sadece kıcımlı yaladıklarını ima etti. Saçmalıyor. Benim arkadaşlarım var. Bu lanet okulu ben yönetiyorum. "Söylediklerim için ona bunu borçluydum."

Bu sözlerin beni terk ettiğine inanamıyorum, ama lanet olsun, doğru.

"Seni beş günlüğüne uzaklaştırıyorum." Tam şikayet edecektim ki işaret parmağını kaldırarak beni susturdu. "Daha da kötüsü, seni yine de okula göndereceğim. Sadece siciline beş günlük uzaklaştırma cezası aldığını yazacağım. Ona her ne söylediyse bunun intikamını alacaksın. Herkese yaptığın şeyin. İnsanlara işkence etmeyi bırak, Lancaster. Özellikle de iyi öğrenciler olan ve yanlış bir şey yapmayan tatlı, zararsız kızlara. Daisy'nin tek hatası bir şekilde senin hedefine girmiş olması."

Yüz hatlarımı tamamen nötr hale getiriyorum, ona en ufak bir duygu bile göstermiyorum. Sözleri karnıma inen bir yumruk gibi. Ben *herkese* ne yapıyorum? Ben insanlara işkence etmem.

Evet. Belki Daisy'ye işkence ettim. Ama şimdi ödeştik.

Bana sürekli işkence ediyor ama bunun farkında bile değil.

Dakikalar sonra yönetici ofisinden çıkıyorum ve dolaplarımızın bulunduğu son sınıf koridorunda JJ'e rastlıyorum. Bana doğru ilerlerken çenesini oynatıyor, tembel çalımları gözlerimi devirmek istememe yetiyor ama yüz ifademi düz tutuyorum. Ciddi.

"N'aber?" diye selamlıyor beni JJ, dolabının kilidine uzanıp çevirerek açıyor.

"Pek bir şey yok. Aynı bok, farklı gün." Dolabımı açıp içine bakıyorum, boş olduğunu görünce hiç şaşırmıyorum. Tüm kitaplarım odama geri dönmüştü.

Tanrım, öğretmenlerim benden nefret ediyor olmalı.

Koridorda yürümeye başladığımızda JJ olabildiğince soğukkanlı bir şekilde, "Dün gece Cadence'i gördüm," diyor. "Yani?" Umursayacak kadar bile duygusallaşamıyorum. Anlaşamadıklarını biliyorum, ama bir şeyler seziyorum.

Bunu bana söylemesi için JJ'i Cadence ayarlamış olabilir. Onun şanssızlığı, ne yaptığı ya da kiminle yaptığı umurumda değil.

"Yurttaki ortak salonda takılıyorduk. Arada bir biz normallerle takılırsan onu da görebilirsin." JJ sırtıyor.

"Onu görmek istemiyorum. Sorun da bu zaten. Bir daha onunla karşılaşsam, koşarak ve çığlık

atarak ters yöne gideceğim." Gülüyorum ama seste mizah yok, bu yüzden hemen duruyorum.

"Ah, çok sert." JJ göğsünü ovuşturuyor, sanki sözlerim Cadence'a değil de doğrudan kalbine isabet etmiş gibi. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Bir şeyleri bitirdiğimi söylediğimde ciddiydim. O beladan başka bir şey değil,

ve şimdi beni geri mi istiyor? Unut onu." İngilizce sınıfıma yaklaşıırken adımlarımı yavaşlatıyorum, koridorda ters yönden yürüyen tanıdık sarışın kafayı gördüğümde şaşırıyorum, uzun saçları her zamanki örgüsüne geri çekilmiş. Bu sabah daha düzgün, tek bir saç teli bile yerinde değil ve ben onu bozmak istiyorum.

"Dün gece onunla bir süre konuştum ve gerçekten çok üzgün, A. Nedenini bilmiyorum ama senin huysuz kışını özleyiyor ve bunu sana söylememi istedi," diyor JJ, konuşmanın özüne gelerek.

Cadence'in ayrılığımız yüzünden sözde acı çektiğini düşünmek bana hiçbir şey hissettirmiyor. Bu onu tamamen unuttuğumun ciddi bir göstergesi. "Cadence'e onu özlemediğimi söyle."

JJ geri çekilir. "Bunu onun yüzüne söyleyemem."

Ona bir bakış gönderdim. "Biliyorum. Ama yine de gitmelisin. Görüşürüz."

JJ'i olduğu yerde bırakarak, Daisy'nin odaya girmesiyle aynı anda İngilizce dersine giriyorum. Tam arkasımdayım ve bunu biliyor olmalı ama arkasına bakmıyor. Selam vermiyor, adımı söylemiyor ya da teşekkür falan etmiyor.

Bu tür...ne? Acıtıyor mu?

Hayır. Hiçbir şey beni incitemez. Ben aşılmazım.

Sırt çantasını ayaklarının dibine bırakarak odanın önündeki her zamanki masasına yerleşmesini izliyorum. Ceketini silkiyor, düğmeli gömleğinin önü göğsüne doğru geriliyor ve bakışlarım oraya düşüyor, bir saniye boyunca göğüslerine bakıyorum. Gömleksiz nasıl göründüklerini merak ediyorum. Sütyensiz. Bu da beni tamamen çıplak nasıl görüldüğünü merak etmeye itiyor.

Eminim harika görünüyordur.

Bana bakıyor, orada dikilip ona aptal aptal baktığımı, sınıfa giren insanların yanımdan geçip gittiğini ve benim de onların girişini engellediğimi fark edince bir an duraksıyor. Dudakları hafifçe çatıldı, kaşları birbirine yaklaştı ve gözlerini kaçırarak sırt çantasından ders için gerekli olan her şeyi boşaltmaya odaklandı.

Kendimi kontrol edemiyormuşum gibi ona doğru gidiyorum. Sırt çantamı da ayaklarımın dibine bırakarak arkasındaki masaya yerleşiyorum. Onunkine çok yakın, bu yüzden eğilmekten başka seçeneğim yok ve fermuarını açıp körü körüne bir defter çıkarırken pratik olarak onun alanını işgal ediyorum.

Bu defterin İngilizce için olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok, ancak şimdilik bununla devam ediyorum.

"Ne yapıyorsun?" Sesi yumuşak ama belli belirsiz düşmanca ve yüzüne bakma şansı bulduğumda bakışlarındaki acıyı görüyorum. Temkinli.

Bana karşı dikkatli olmalı. Ona ve Matthews'a göre, ben ona ve bu okuldaki herkese işkence etmekten küçük bir heyecan duyan bir pisliğim.

"Derse hazırlanıyorum," diyorum ona, Matthews'un okula bir gün erken dönmesinin nedeninden bahsedip bahsetmediğini merak ederek. Ona şu anda cezayı benim çektiğimi söyledi mi? Uzaklaştırma cezasının okul kayıtlarından silindiğini biliyor mu?

Muhtemelen değildir. Bahse girerim Matthews onu kahraman gibi gösterip kefaletini ödemiştir. Bok gibi.

"Burada oturmuyorsunuz," diye işaret ediyor.

"Burası özgür bir ülke. İstedğim yere oturabilirim. Winston'ın itiraz edeceğini de sanmıyorum." Sınıfa yeni girdiği için adını daha yüksek sesle söylüyorum ve yüzünde gördüğüm memnun gülümsemeden aynı fikirde olduğunu anlayabiliyorum.

Winston sırasına doğru ilerlerken, "Arch Lancaster sınıfın en önünde oturmayı tercih ediyorsa, bundan şikâyet edemem," dedi. "Sizi yakınlaştıran nedir?"

"Verdiğin çarpıcı dersler beni mest ediyor," diyorum ona, lafı dolandırmadan.
Daisy'den çıkan kızgın sesi neredeyse duyabiliyorum. Sınıftaki birkaç kişi daha gülüyor.

çok.

"Bunu takdir ediyorum. Şimdiye kadar onlara parlak denildiğini sanmıyorum, ama sen bu kadar hevesliysen ve biz daha sömestre yeni başlıyorsak, doğru yolda olduğumu biliyorum." Winston sırtarak masasına doğru ilerledi.

Daisy o gider gitmez koltuğunda dönüyor, daralmış bakışları sadece bana bakıyor. "Ne yani, şimdi de sen mi yalaka oldun?"

"Bayılıyor." Omuz silkiyorum. "O iyi bir adam." "Ondan gerçekten hoşlanıyorum," diye itiraf ediyor usulca.

İçimi tanımlayamadığım bir duygu dalgası dolduruyor ve bir an için ne olduğunu merak ederek onunla oturuyorum.

Kıskanıyor muyum? Bay Winston'dan gerçekten hoşlandığını söylemesini mi? Hayır. İmkansız.

SEKİZ

Müdür Matthews'un birkaç gün önce babamı arayıp uzaklaştırma süremi erken dolduğunu bildirmesine neden olan şeyin ne olduğunu HÂLÂ BİLMİYORUM ama kararını sorgulamadım ve Matthews da bu konuda daha fazla bilgi vermedi. Sanki o an hiç yaşanmamış gibi davranmaya çalışıyordu ki bu çok garip.

Ama ben asla zorlayan biri değilim, bu yüzden bittiği için rahatlamış bir şekilde işime devam ettim.

Sınıfa döndüğüm ilk sabah İngilizce'de yaşadığım hafif çatışmalı an dışında Arch'la bir daha konuşmadım. Oh, onu her zaman fark ediyorum çünkü artık gerçek etkileşimlerimiz olduğu için onu görmemek zor. Ayrıca, birkaçı hariç neredeyse tüm derslerime giriyor. Öğle yemeğinden sonra kalan iki dersimizde de onu günün geri kalanında görmüyorum.

Bunu asla yüksek sesle itiraf etmem ama bana ilgi göstermesini özlüyorum.

Biliyorum, biliyorum. Hiç mantıklı değil. Ona katlanamıyorum. Çok kibirli ve kaba biri. Bana söyledikleri, beni nasıl uzaklaştırdığı... Yemin ederim o sabah geri döndüğümde İngilizce olarak bana bir şey söylemeye çalışıyordu ama söyleyecek doğru kelimeleri bulamıyordu. Yalvaran bakışları ve bana daha yakın oturması derdini anlatmaya yetmedi. Birbirimizi o kadar iyi tanımıyoruz ve onun aklından geçenleri okuyamam.

Gerçi böylesi daha iyi, beni yalnız bırakması. Ben de kendime böyle diyorum. Çok ayrıcalıklı bir grupta takılıyor ve Cadence'in tekrar bu grubun içine girdiğini fark ettim. Aslında hiç ayrılmadı ama ayrıldılar.

Geçtiğimiz hafta boyunca her sabah ikisini koridorda yan yana yürürken gördüm. Cadence onunla sohbet ederken bakışları hayranlık uyandırıyor, o ise dümdüz önüne bakıyor, yüzündeki taşlaşmış ifade onu dinleyip dinlemediğini bile merak etmeme neden oluyor.

Buna katlanamıyorum. Adam Cadence'e zar zor tahammül edebiliyormuş gibi davranıyor ve Cadence'in bununla bir sorunu yok mu?

Bu bir ilişki değil. Bu aşk değil.

Gerçi romantik aşk hakkında ne bilirim ki? Yargılayabileceğim gibi değil. Yıllar içinde birkaç küçük aşk yaşadım ama ciddi bir şey olmadı. İlk yılımda bir çocuk beni kış balosuna davet etmişti ve babama çok pahalıya mal olan bir elbiseyle dans için hazırlanmıştım, ancak çocuk son dakikada hastalandığı için iptal etti. Hatta o kadar hastaydı ki kısa bir süre hastanede yattı.

Bazı şeylerin olması gerekmiyor.

Yemekhaneye endişeyle giriyorum çünkü oradan nefret ediyorum. Ama sağlıklı bir şeyler yeme havasındayım ve buradaki salata barı oldukça güzel. Ayrıca evden yiyecek bir şey getirmemiştım. İşte buradayım, elimde bir tepsi, salata barında sıraya giriyorum, öğle yemeğimi hazırlıyorum ve

kimsenin bana kötü kötü bakmaması ya da kaba bir şey söylememesi için dua ediyorum.

Kötü birinden bahsederken Arch'tan ya da onun arkadaşlarından bahsediyorum. Çoğunlukla JJ. Gerçi o nispeten zararsızdır. Gerçekten Arch da öyle, en azından son zamanlarda. İkinci derste birlikte idare odasında banı tek kelime etmiyor. Vivian izin vermiyor. Onu doğrudan işe koyuyor, genellikle onu dolap büyüklüğünde kullanılmayan bir ofise kapatıyor ve orada kağıtları zımbalayarak paket haline getirmesini sağlıyor. Eminim bundan nefret ediyordur.

Bunu yapmak zorunda olmadığım için mutluyum. Bunun yerine, Vivian'la bahçecilik hakkında konuşurken telefonları izliyorum. Her zaman verecek birkaç tavsiyesi vardır.

Tanrım, yaşlı bir kadına dönüşüyorum. Hayatım daha sıkıcı olabilir mi?

Yine de onun ofiste olmaması beni rahatlatıyor. Onun varlığı bile beni tedirgin ediyor. Her sabah yönetim binasına girdiğinde -ki her zaman geç kalıyor, sanki bunu bilerek yapıyor- sanki ortamdaki tüm oksijeni emiyor. Beni nefessiz bırakıyor ve onun son derece farkında olmamı sağlıyor. Onunla ilgili her şeyin. O kadar yakışıklı ki gözlerinin içine zar zor bakabiliyorum, çok uzun, geniş ve kaslı. Çene çizgisi, gözleri ve temelde tüm yüzü-

Bu bir sorun. Benim için devasa bir sorun. Daha önce hiç kimseye böyle tepki vermemiştim ve bana böyle hissettiren kişinin Arch Lancaster olması? Bundan hoşlanmadım.

Hem de hiç.

Sırada arkamda duran kız, "Tanrım, domatesler çok çirkin, suratlarına yumruk yemiş gibiler," diye mırıldandı.

O bana bakarken ben de ona bakıyorum ve gülümsüyorum. Onu tanıdığım da kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Edie Lancaster. Arch'ın küçük kız kardeşi.

"Domatesleri pek sevmem," diyebilirdim, sesim o kadar yumuşaktı ki muhtemelen her gün öğle yemeğinde yemekhaneyi dolduran gürültüden beni duymadı.

"Evet, ama sadece asmadan yeni çıkmışlarsa." Edie burnunu kırıstırdı. "Bunlar doğrudan konserve den çıkmış gibi görünüyor."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Salata barındaki sebzelerin hiçbirisi konserve değil."

"Nereden biliyorsun?" Bunu bir meydan okuma olarak söylemiyor. Sesi gerçekten meraklı geliyor. "Babam burada çalışıyor." Isı boynumdan yanaklarıma doğru süzülüyor.

"Demek Daisy sensin. Bilmeliydim." Gülümsemesi de ses tonu gibi dostça ama bilemiyorum.

Bunu söylemesi hoşuma gitmedi.

"Nereden bilebilirdin ki?" Salatamın üzerine bir yığın kırmızı soğan dökmek için uzanıp maşayı tutarken ellerim titriyor, temkinliyim.

Edie, "Küpeler her şeyi ele veriyor," diyor.

Minik papatya küpelerimden bahsedince endişelerim azalıyor ve ona gülümsüyorum. "Onları bana annem verdi."

"Çok şirinler. Annen iyi bir zevke sahip."

Vardı diyerek onu düzeltmiyorum. Edie'nin annemin öldüğünü bilmesine gerek yok. Bu hatayı kardeşine de yaptım ve o da bunu bana karşı kullandı.

Barda ilerlerken havadan sudan konuşuyoruz ve işimiz bittiğinde tam kendi yoluma gitmek üzereyken Edie "Nerede oturuyorsun?" diye soruyor.

"Ah." Boğazımı temizledim, sormasına şaşırdım. Birlikte oturabileceği bir yığın arkadaş yok mu? Belki kardeşinin arkadaşlarıyla takılıyordur. Şu anki grup karışık sınıflardan oluşuyor. "Genelde şurada otururum."

Başımı sadece iki sandalyesi olan küçük masalara doğru eğiyorum.

"Size katılmamın bir sakıncası var mı? Yoksa zaten biriyle mi oturuyorsun? Eğer öyleyse sorun değil. Sadece sormak istedim." Edie'nin gülümsemesi küçük ve biraz daha yakından bakarsanız kırılğan olduğunu da görebilirsiniz.

Sanki onu reddedeceğimden korkuyor.

"Bana katılabilirsin," diye teklif ediyorum, bana yönelttiği göz kamaştırıcı gülümseme karşısında şok oluyorum.

Gidip küçük masalardan birine oturuyoruz ve Edie'nin biz yerimize oturur oturmaz çatalını kapıp salatasına dalmasını izliyorum. Ben de onu takip ediyorum, aniden açlıktan ölüyorum ve birkaç dakika boyunca yemek yerken sessiz kalıyoruz. Odaklanabildiğim tek şey çiğnemelerimin çıkardığı gürültülü çıtırtılar.

Edie sonunda konuşmamızı yeniden başlatmak için "Kardeşimi tanıyorsun," diyor.

Söyledikleri karşısında neredeyse salatalığı boğazıma tıkıyorum ve hemen su bardağıma uzanıp kalın plastik pipetten uzun bir yudum alarak konuşmadan önce salatalığın geri kalanını mideye indiriyorum. "Onu *tanıyorum*." Duraksıyorum. "Herkes tanır."

"Doğru." Edie başını eğiyor, inceleyen bakışları içimde kıpırdanma isteği uyandırıyor. Arch'la aynı gözlere sahip ama onunkiler biraz daha koyu. Çok daha dostça. "Sen onun uzaklaştırma aldığı kızsın."

İçimi bir şaşkınlık kapladı. "Uzaklaştırma almadı."

Ben cümlemi tamamlayamadan Edie başını sallıyor. "Evet, öyle yaptı. Uzaklaştırma cezasının bir parçası da derslere girmek zorunda olması, ki bu Arch için en büyük ceza. Buradan nefret ediyor."

"Neden?" Kelime ağzımdan kontrolüm yokmuş gibi çıkıyor ama söylediği şey o kadar şok edici ki. "O bir Lancaster. Hayatının en güzel anlarını yaşıyor olmalı."

"Sıkılmış. Kendi iyiliği için fazla zeki." Edie başını eğip bir süre salatasına baktıktan sonra bakışlarını bir kez daha benimkilere dikti. "Baban Ralph, değil mi?"

Başımı salladım.

"Bir sorum var."

Bekliyorum, içimi bir endişe kaplıyor.

"Bahçesinde yetişen o sulu domatesleri ne zaman mutfağa bağlayacak, ha?"

Gülüyorum. Ve aynı zamanda bir şeyin farkına varıyorum. Salata barında arkamda durduğu andan beri benim kim olduğumu biliyordu.

"Bilmiyorum," diyorum ona dürüstçe. "Ama mutfakta çalışan Kathy ile iyi arkadaş, o yüzden yakında onlara domates sağlayacağından eminim."

Edie sırtıyor. "Güzel."

Bir kez daha sessizce yiyoruz, merak içimi kemiriyor, ta ki daha fazla dayanamayana kadar. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette." Beklentiyle bekler.

"Tam olarak neden bahsediyordun, Arch'ın benim yüzümden uzaklaştırılmasından mı? Ve hala sınıfa gitmek zorunda olduğunu mu?"

"En son aile yemeğimizde her şeyi itiraf etti." Edie tek omzunu silkti, rahatsız görünüyordu. "Sanırım Matthews babamıza olanları anlattı ve Arch da bu konuda azar işitti."

"Matthews babana neyi haber verdi?"

"Arch'ın size kaba bir şey söylediğini ve ikinizin bir... münakaşaya girdiğinizi, sanırım bunu tanımlamak için kullandığı kelime buydu. Ve Arch açığa alındı."

Ağzım açık ona bakıyorum, sözleri zihnimde tekrarlanıyor. "Askıya alınan bendim."

Gözleri şokla irileşti. "Olamaz. Sen ne yaptın?"

Olanları itiraf etmek istemediğim için koltuğumda kıpırdanıyorum. Bilgi almak için beni deliyor mu? Söylediklerimi alıp bir şekilde bana karşı mı kullanacak? Onu tanımıyorum. Ona güvenmemeliyim.

"Yüzüne bir tokat attım."

Yine de buradayım, en yakın arkadaşımış gibi itirafımı yapıyorum.

Edie'nin gözleri daha da büyür. "Ona *tokat* mı attın?" Başımı salladım.

"Bir sineğe bile zarar vermeyecek birine benziyorsun."

Bir şey beni onun söylediklerini kabul etmekten alıkoyuyor. Beni ne kadar zorladığını. Bunun yerine, tıpkı birkaç dakika önce onun yaptığı gibi omuz silkiyorum. "Arch bunu hak etti."

"Eminim öyledir," diye mırıldanıyor Edie, bakışları alışılmadık bir parıltıyla aydınlanıyor.

"Etkileyici." Gözlerinde gördüğüm bu saygı mı? Kardeşini tokatladığı için mi?

Evet, sanırım öyle.

"Bu yüzden mi salata barında bana yaklaştın?" Kendimi hazırlıyorum, sözlerinden incinmeye hazırım. Daha da kötüsü, beni terk etmesine ve öğle yemeğimi yalnız yemeye geri dönmeye hazırım.

Her zamanki gibi.

"Kardeşin yüzünden mi?" Hâlâ cevap vermeyince devam ediyorum.

"Kardeşimin uzaklaştırılmasına neden olan sessiz kızla konuşmayı merak ediyordum," diye itiraf ediyor. "Ve şimdi konuştum, itiraf etmeliyim ki şaşırdım."

"Neşe şaşırdın?"

"Sen. Beklediğim gibi biri değilsin."

"Ona vuran ben olduğum halde nasıl uzaklaştırma aldığını hâlâ anlayabilmiş değilim." Edie, "Görünüşe göre bu konuyu Matthews'la konuşman gerekiyor," diye öneriyor.

"Yapmalıyım." Yarın sabah ikinci derste onunla konuşacağım. Ne olduğunu bilmem gerek.

Bilmeyi hak ediyorum.

"Edie, ne halt ediyorsun?"

İkimiz de kafamızı kaldırdığımızda Arch'ın masamızın yanında durduğunu görüyoruz, yüzündeki öfke açıkça belli oluyor.

"Sen kendi işine bak Arch." Edie parmaklarını küçümser bir hareketle salladı. "Cadence'in yanına dön."

Arch'a adını yüksek sesle söylediğini duymak garip bir nedenle midemi ağrıtıyor.

"Siktir git, Edith." Arch bana dönüyor ve öfkeli bakışlarını üzerimde serbest bırakıyor. Oturduğum yerde kaskatı kesildim, boyun eğmemek için kendimi zor tuttum. "Benimle hiçbir yere varamadın, onun yerine kız kardeşimle takılmayı mı düşündün?"

Sözleri saldırgan, hiç şaşırmadım. "Önce o bana yaklaştı."

"Doğru." Homurdanıyor, inanmadığı her halinden belli. "Bir bakmışsın benim arkadaş grubumla takılıyor ve JJ ile çıkıyorsun."

Burnumu kırıştırıyorum. Edie kahkahayı patlattı.

"İğrenç. JJ iğrenç biri. O asla bu kadar alçalmaz," diyor Edie.

"Onu o kadar iyi tanımiyorsun," diyor Arch, bakışlarını benden hiç ayırmadan. "JJ daha çok onun tarzı olabilir. Ve her zaman varoşlarda takılmayı sevmiştir."

Edie tiksinti dolu bir ses çıkarırken ben kendimi kontrol edemiyormuşum gibi ayağa fırlayıp yüzümü onun yüzüne yapıştırıyorum. Bu çok zor çünkü benden çok daha uzun.

"Sen bir pisliksin," diye mırıldanıyorum sıkılmış dişlerimin arasından, kalbimin onun yakınlığı karşısında serbest düşüşe geçmesinden nefret ederek. O güzel mavi gözlerinde parlayan açık öfkeden.

Neden beni sürekli kışkırtıyor? Ve neden onunla tartışmaktan zevk alıyorum?

"Bana söyleyip duruyorsun," diye karşılık veriyor, sesi memnun görünüyor. "Seni nasıl kızdıracağımı biliyorum, değil mi Daze? Sanırım okulun altın kızına çelme takmak için fazla bir şey

gerekmiyor."

Nefeslerim ağırlaşıyor ve ağzım kuruyarak konuşmamı zorlaştırıyor.

"Ne, kavgâ sözlery yok mu? O tokattan sonra kendini daha iyi savunmayı öğrenirsin diye düşünmüştüm, en azından sözlü olarak." Daha da yaklaşıyor, vücudu bedenime sürtünüyor ve temasla birlikte tenimde bir karıncalanma oluşuyor.

Geri çekiliyorum, tedirginim. Titrek. "Senden nefret ediyorum."

Sırtışı Şeytan'ın yüzüne ait olabilirdi. "Güzel. Ben de senden hoşlanmıyorum. Benden uzak dur. Ve ailemden."

Edie'ye *bakıyorum, üzgünüm* diyor, gözleri hüznü dolu. Kolunu büküyor ve dirseğini ağabeyinin böğrüne saplıyor ama ağabeyi irkilmiyor bile.

O kalpsiz. Soğuk. Durdurulamaz. Peki ya gözünü bana diktiğinde? Ben anlamsızım.

Hiçbir şey.

Kaçmak isteyen hıçkırığımı tutarak arkamı döndüm. Ve yemek salonundan koşarak çıktım. Bir kez bile arkama bakmadım. Ondan kaçarken şeytanın güldüğünü görmekten çok korkuyorum.

DOKUZ

Ben tam bir pisliğim, kendimden iğreniyorum.

Dün yemekhanede kız kardeşimi Daisy ile görünce çileden çıktım. Neden hayatımın her alanını işgal ediyor? Düşüncelerim, rüyalarım, neredeyse her dersim, o tam orada. Sarışın, sessiz ve her zaman o büyük altın gözleriyle beni izliyor. Kendime ona katlanamadığımı söylüyorum.

Yine de onu düşünmeden edemiyorum. Ve nedenini anlamıyorum.

Ona kötü davranmak iyi hissettirdi. Onu uzaklaştırmak. Kaçtığı anda Edie bana saldırdı, ne kadar seviyesiz bir insan olduğumu söyleyip durdu.

Hiçbir şey söylemedim. İtiraz etmedim, açıklamasına karşı çıkmadım. Söylediği her kelime doğrudu. Ben Cadence'in bana verdiği her acıyı hak eden adi bir pisliğim - doğrudan kız kardeşimden bir alıntı.

Kahrolası Cadence. O da başka bir sorun, kurtulamadığım bir sorun. Sürekli beni takip ediyor ve istenmediği yerlere giriyor, tıpkı Daisy gibi ama daha kötüsü.

Çok daha kötü.

Dün gece uyuyamadım, Daisy ile yüzleşmem kafamda tekrar tekrar dönüp durdu. Seçtiğim birkaç kelimeyle onun ruhunu nasıl ezdiğimi. Yüzündeki acıyı izlemek kısa bir an için ne kadar iyi hissettirdi. Bana işkence ediyor, bu yüzden ona biraz işkence yapmam adil olur, kendime söylediğim şey bu.

Küçük. Boktan. Olgunlaşmamış. İşte ben buyum.

Uyumaya çalışmaktan vazgeçtim ve bunun yerine sabah erken saatlerde koşmaya karar verdim. Bu, son zamanlarda kendimi giderek daha fazla yaparken bulduğum bir şey. Zihnimi boşaltmama yardımcı oluyor, onu kutsanmış bir şekilde boş bırakıyor ve ayaklarımın yere vuruşundan başka bir şey düşünmüyorum. Nefeslerimin sabit temposu. Kalbimin hızlanması.

Ve durduğumda, her şey geri geliyor. Cadence'in beni nasıl rahat bırakmadığı. Matthews'un ona doğru her bakışında beni nasıl küçümsediği. Kaba sekreterinin her gün ikinci derste bana bitmek bilmeyen saçmalık paketlerini zımbalatması, beni karton kutu büyüklüğündeki boğucu bir ofise kilitlemesi ve Daisy ile onun masalarındaki kahkahalarını duyabilmem.

Kahretsin, Daisy'nin kahkaha sesi. Hafif, güzel ve... mükemmel. Ofiste tıkılıp kalmış, akılsızca işler yaparken ve bana bu işkenceyi çektirdiği için Matthews'a zihinsel olarak küfrederken bile kalbimi hafifletiyor ve kasvetli düşüncelerimi hafifletiyor.

Daisy'nin kahkahasının tatlı işkencesi ve bu gerçekleştiğinde onu görememek mi? Bu daha da kötü.

Elimi yüzüme sürüyorum, adımlarım titriyor. Neredeyse kendi ayaklarıma takılıyordum ve ellerimi kalçalarıma dayayıp Daisy'nin babasının bahçesinden çok uzakta olmadığımı hemen fark ederek nefes nefese durdum.

O lanet gül fidanları bahçenin diğer tarafında bir sıra halinde duruyor, dalları hala çiçeklerle dolu. Onlara bakıyorum ve Daisy'nin en sevdiği rengin hangisi olduğunu merak ediyorum.

Sarı gülleri seçerdim ama çok belli oluyor. Kırmızı olanlar çok güzel. Koyu renkli ve bana kanlı hisler veriyor, bu da deli ve hasta olduğum ve ölümü değil güneş ışığını ve tatlı şeyleri düşünmem gerektiği anlamına geliyor.

Belki de turuncu güller yüzündendir. Bu renkte olabileceklerini bile bilmiyordum, ama işte oradalar, hafif bir esinti saçlarımı karıştırırken dallarında bana el sallıyorlar. Tenimi kaplayan teri kurutuyor.

Menteşelerin gıcırdadığını, bir kapının çarpma sesini duyuyorum ve saniyeler içinde, gül çalılarına doğru yürüyen biri var, kafasını örten dev bir sarkık şapka, elinde bir kovanın sapı.

Siktiğimin Daisy'si.

Bir sapık gibi, yakındaki bir çitin arkasına gizleniyorum, onu gözetleyebilmek için etrafına bakıyorum. Etrafta kimse yok. Tüm kampüs ürkütücü bir sessizlik içinde ve saati kontrol etmek için telefonumu cebimden çıkarıyorum.

Saat daha yedi bile değil.

Bakışlarımı Daisy'ye çeviriyorum ve onun gül fidanlarının arasında ilerleyişini izliyorum; elinde bir çift makas, solmakta olan tomurcukları kesiyor. Yeni açan çiçekleri hiç kesmiyor ve nedenini merak ediyorum. Annem bahçivana her zaman taze çiçekler getirtip yaz boyunca Hamptons'daki evimizin her yerine vazolarla yerleştirirdi.

Daisy onları büyümeye bırakıyor, yine de onları sevdiğini söyleyebilirim. Koyu kırmızı olanlardan birinin üzerine eğilip derin bir nefes alıyor ve kokuyu içine çekiyor, nefessiz bir kahkaha atarak geri çekildiğinde şok olmuş bir ses çıkarıyor.

Bir arı çiçekten uçup vızıldayarak uzaklaşıyor ve Daisy şapkayı yolundan çekip sırtına yaslıyor, boynundaki ipe tutunuyor. Yüzünü gökyüzüne doğru eğip gözlerini kapatıyor ve bir şey kalbimi sızlatıyor. Sabahın erken saatlerinde yüzünü yıkayan ışığın tadını çıkarıyor. O tamamen yalnız ve güzel sabahı özümserken, ben lanet olası bir sapık gibi bir çalının arkasında durup onu izliyorum.

Dönüp, kendimden iğrenerek uzaklaşıyorum. Yaptığım seçimlerden ve davranışlarımdan. Değişmeliydim. Daha iyi olmalıyım.

Ama istemiyorum. Ben buyum.

Hoşuma gitse de gitmese de.

"ÖĞLE YEMEĞİNDE KİM KİTAP OKUR?"

JJ bu gözlemi her zamanki alaycı tonuyla yapıyor, ancak başka kimse ona dikkat etmiyor. Sanırım benim dışımda.

"Neden bahsediyorsun sen?" Soruyorum çünkü benden bunu istediğini biliyorum. Gerçekten, umurumda bile değil.

Öğle yemeği için yemekhanedeyiz, her zamanki masamızda oturuyoruz, etrafımız Cadence gibi birkaç kız da dahil olmak üzere sosyal çevremizden diğerleriyle çevrili. Gerçi o masanın diğer ucunda oturuyor, yani en azından dikkatimi çekmeye çalışmıyor ya da daha kötüsü bana dokunmuyor. Bilmiyorum kaç kere

onu açıkça görmezden gelmem ya da ilgilenmediğimi yüzüne söylemem gerekiyor - ipucunu anlamıyor.

Israrı neredeyse takdire şayan.

"Şuradaki. Şuradaki." JJ başını bakmamı istediği yöne doğru eğiyor ve kimden bahsettiğini gördüğümde neredeyse yüksek sesle inliyorum.

Daisy bir masada tek başına oturuyor, yüzü bir kitaba gömülmüş. Kapağında birbirine sımsıkı sarılmış bir çift benzeyen bir resim var ve renkli ve parlak olmasına rağmen bu kesinlikle bir çocuk kitabı değil.

En azından kız kardeşimle oturmuyor.

"Dur bir dakika. Bu hapisane yemi." JJ gülüyor ve ben ters ters bakıyorum.

Ona böyle demesinden hoşlanmadım. Onunla cinsel olarak ilgilenilebileceğini ima ediyor - hastalıklı aletini alıp Daisy'den çok çok uzakta tutması gerekiyor.

"Aman Tanrım. Daisy Albright'tan bahsediyor." Bu, konuşmamıza kulak misafiri olan Cadence'den geldi. Tipik. "Çok sinir bozucu biri."

"O çok *iyi* biri," diye ekliyor Mya. Cadence'in en iyi arkadaşı ve ona Cadence'ten biraz daha fazla tahammül edebiliyorum. Neredeyse. "Kimse o kadar iyi değildir."

Öyle değil demek istiyorum ama bu yalan olur. Kaba olduğu tek zaman, onu sınırlarına kadar zorlayan mutlak bir pislikle uğraştığı zamandır ve bu da ben oluyorum, yani... evet.

"Babası Ralph değil mi?" JJ sırtıyor. "O adamı seviyorum."

Cadence burnunu kırıstırıyor. "Elleri her zaman çok kirli."

JJ bakışlarını Daisy'den ayırarak, "O lanet olası bir saha bekçisi," diyor. "Tabii ki elleri kirli."

"Mesela tırnaklarının altında sürekli kir var." Cadence'in yüzünü buruşturması hiç de çekici değil. Dışarıdan bakıldığında tam bir afet olsa da çirkin ruhuna uyuyor. Bunu inkar edemem. Çıplak da oldukça iyi görünüyor ama kahretsin. Bana verdiği baş ağrısına değmez. "Bu iğrenç."

Ralph'ı savunmak için "Bahçesi var," diyorum.

Hepsi yüzlerinde boş ifadelerle bana bakıyor, sanki bu kavramı kavrayamıyorlarmış gibi. "Ne?"

Ben ciddiym. Binamın arkasında bir bahçesi var. Sebze yetiştiriyor. Var birkaç meyve ağacı ve çiçek. Gül çalıları." Omuz silkiyorum, bana bu kadar yakından bakmalarından nefret ediyorum. Sanki bahçelerden falan bahsetmeme şaşıyorlarmış gibi ama bahçeyi hep fark etmişimdir. O kadar büyük ki, görmezden gelmek zor. İstedğim zaman odamın penceresinden bakabiliyorum.

Lancaster çocukları kampüsteki yurtlarda kalmıyor, bu da bize çok olmasa da biraz daha fazla özgürlük sağlıyor. Okul yılı boyunca yaşayabileceğimiz kendi sütlerimiz var. Bir noktaya kadar istediğimiz gibi girip çıkabiliyoruz. "O her zaman dışarıda dolaşır. Bir şeyler ekiyor. Bir şeyler kazıyor," diye anlatmaya devam ediyorum ve bu konuşmayı bitirebilmek için çenemi kapatmam gerektiğini fark ediyorum.

Cadence kıkırdıyor. "Umarım gerçekçi olmuyorsundur."

Mya da katılıyor, ikisi birden gülüyorlar ama sonunda ikisi de yüzümdeki çatık kaşları fark edince gülüşleri kesiliyor. "Tanrım, son zamanlarda çok huysuzsun," diye mırıldanıyor.

Haksız değil.

Cadence parlak bir sesle, "Benim için sorun değil,"

diyor ve hepsi bu kadar. Benden bu kadar.

Sandalyemi geriye iterek ayağa kalkıyorum. "Ben buradan gidiyorum."

JJ bana bakmadan önce yemek dolu tepsisine neredeyse sevgiyle bakıyor. "Artık gitmek istiyor musun?"

"Kalabilirsin," diyorum ona, bakışlarım Daisy'ye karşı olumsuz hislerime rağmen onu arıyor.

Kimse ögle yemeği için ona katılmadı. Ne kız kardeşim ne de bir başkası. Gerçekten hiç arkadaşı yok mu? Son üç yıldır okula birlikte gitmemize rağmen, hiç dikkat etmedim.

Şimdi tek düşünebildiğim o ve bundan nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Ondan.

Yine de tek başına gayet memnun görünüyor. Bakışları kitaba sabitlenmiş, narin kaşları konsantrasyon içinde birbirine yaklaşmış. Önündeki tepside, üzerinde üzgün görünen bir sandviç ve bir elma bulunan bir tabak var. Sağında pastel renkli -turkuaz tonlarında, büyük sürpriz- devasa çelik su bardaklarından biri duruyor. Ya modaya uyuyor ya da gerçekten susuz kalmamayı seviyor çünkü o bardak kocaman.

"Emin misin, kardeşim?" JJ sorar.

"Evet." Sırt çantamı alıp askısını omzuma atarken bakışlarım Daisy'den hiç ayrılmıyor. "Okuldan sonra görüşürüz."

O bir şey söyleyemeden ben gidiyorum, masadan uzaklaşırken Cadence bana bağırarak veda ediyor. Geri dönüp ona teşekkür etmiyorum - ne anlamı var ki? Zaten başka bir şeye odaklanmıştım.

Başka biri.

Daisy'nin hayatımda sürekli bir varlık haline gelmesi çok garip. Yani o benim akademik rakibim, bu yüzden tabii ki onun her zaman farkındaydım. Ve her zaman onun seksi olduğunu düşünmüşümdür, yine de onu kimseyle tartışmadım.

JJ bile.

Daisy'nin grubunda kimler var? Kiminle takılıyor? Umarım tek arkadaşı Matthews'un sekreteri Vivian değildir. Acınası bir durum.

Daisy kesinlikle yalnız biri.

Masasına yaklaşırken sarı başının arkasına, saç uçlarının mükemmel kıvrılışına bakıyorum. At kuyruğu tatlı bir dokunuş.

Belki örgüden bile daha şirin.

Başını yana eğdiğinde onu koklayabilecek kadar yakınlığa, arkasına uzanıp sol eliyle ensesini kavrarken atkuyruğu omzunun üzerinden kayıyor. Sanki kendine masaj yapıyormuş gibi parmaklarının etine nasıl bastırıldığını fark ediyorum ve tatlı bir iç çekiş duyuyorum.

O iç çekiş aletimin içine yerleşti ve seğirmesine neden oldu. Ne oluyor lan?

Arkasında olduğumu hissetmiş olmalı, çünkü sağına bakıyor, bakışları üzerime düşüyor, gözlerinde tanıma beliriyor. Yüzündeki dostça ifade sihir gibi kayboluyor. "Ne istiyorsun?"

"Sakin ol, Huysuz." Soğukkanlı davranarak çene sallama hareketini yapıyorum. Onun yakınlığı karşısında nabzımın nasıl yükseldiğinden nefret ediyorum. "Ne okuyorsun?"

Yanakları renkleniyor ve kitabı kapatıp yüz üstü masanın üzerine bırakıyor. "Hiçbir şey."

"Ögle yemeğinde arkadaşlarınla takılmak yerine kitap okumayı tercih ettiğine göre iyi bir şey olmalı."

İfadesi donuk kalıyor. Okuması zor. "Çok fazla arkadaşım yok."

Kelimeler tam göğsüme çarptı ve beni sersemletti çünkü böyle bir şeye ne diyebilirsiniz ki?

Kitabı sırt çantasına tıktırıyor ve sandviçe uzanıp bir ısırık alabilmek için ağzına götürüyor. Çiğneyip yuttuktan sonra bardak bardağını kapıp bir yudum alıyor, mükemmel dudakları pipetin etrafını sıkıca sarıyor.

Tanrım. Ondan uzaklaşmam gerek. Bana alışık olmadığım şeyler hissettiriyor.

"Sadece bakacak mısın yoksa bir şey mi istiyorsun?" diye soruyor kamışı bıraktıktan sonra.

"Gitmeliyim." Kımıldamıyorum.

Dudakları rahatlama dolu küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Sanki benden kurtulmak için sabırsızlanıyormuş gibi. "Sonra görüşürüz o zaman."

Gitmem gerektiğini fark ederek topuklarımın üzerinde dönüyorum ve başka bir şey söylemeden, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde yemek salonundan çıkıyorum.

Kafam karıştı.

Neden onunla tekrar konuşma zahmetine girdim ki? O benim tipim değil. Hayır işleriyle ilgilenmiyorum. Sonunda tek yapacağım şey onları hayal kırıklığına uğratmak olduğunda bana çok fazla güvenen tatlı kızlar.

Siktir et.

ON

Tüm vücudum ancak Arch Lancaster uzaklaştıktan sonra rahatlıyor. Titreyen parmaklarımla seyahat bardağıma uzanıp buz gibi soğuk sudan bir yudum daha alıyorum ve kaşlarımı çatarak zar zor yediğim sade sandviçe bakıyorum. O kadar da iyi değildi.

Sandviç yerine elmayı alıyorum, dişlerimi geçiriyorum, meyveyi ısırduğımdaki tatmin edici çıtırtının tadını çıkarıyorum. Yemek yemeye devam ediyorum, dolu masalara bakıyorum, herkes bana sırtını dönmüş oturuyor gibi görünüyor. Yemek salonunun ortasındaki bir masadayım ama tek bir kişi bile benimle konuşmuyor, hatta bana yaklaşmıyor. Kimse bana gerçekten bakmıyor.

Arch hariç. Oh ve kız kardeşi.

Tüm bunlar çok yeni ve bundan hoşlandığımdan emin değilim. Herkes için görünmez olmaya o kadar alışmıştım ki şimdi birinin -özellikle de Lancaster'dan birinin- beni fark etmesi garip mi geliyor?

Evet. Sanırım öyle.

Görünmez varlığımın içinde rahatım. Bu okula devam eden insanlar için nasıl görüldüğümü biliyorum. Yıllar boyunca orada burada mırıldanıldığını bile duydum. Benim hakkımda ne hissettikleri bir sır değil.

Onlardan aşağıdayım. Sanırım ne zaman yanlarına gelsem onları huzursuz ediyorum ve ilk başlarda canımı yaksa da yavaş yavaş buna alıştım.

Kitabımı kaptığım gibi okumaya devam etmeye çalışıyorum ama tek düşünebildiğim Arch'ın bana sinsice yaklaştığı. Beni okurken yakalaması. Tanrım, belki de omzumun üzerinden birkaç parça okumuştur. Bu utanç verici olurdu. Kapak nispeten zararsız -daha çok düpedüz sevimli- ama içindekiler oldukça baharatlı.

Okumaya çalışmaktan vazgeçtikten sonra elmayı çabucak bitirip eşyalarımı topluyorum ve yemekhaneden çıkmadan önce çöpümü çöp kutusuna atıyorum. Ben çıkarken kimse dikkat etmiyor. Tek bir kişi bile benimle göz teması kurmuyor, merhaba demiyor ya da adımları söylemiyor ve ben yine kendimi hayalet gibi hissediyorum.

Dışarı çıktığımda Arch'ı büyük bir ağacın altındaki piknik bankında otururken görüyorum, yanında da bir çocuk oturuyor. İkisi de yakışıklı ama benim bakışlarım Arch'ta takılı kalıyor.

Beni görmüyor, arkadaşıyla sohbet etmekle meşgul, onu tanımıyorum ve kesinlikle JJ. Hareketli bir şekilde konuşuyorlar, birlikte attıkları kahkahalar havada asılı kalıyor ve bu sese neredeyse gülümseyeceğim.

Arch Lancaster'la ilgili hiçbir şeye gülümseyemeyeceğimi kendime hatırlatarak, başım önümde yürümeye devam ediyorum, bir sonraki dersime uzun yoldan gidiyorum, böylece doğrudan onun yanından geçmek zorunda kalmıyorum. Onunla başka bir etkileşimden kaçınmak için elimden

geleni yapıyorum.

Tanrım, ne kadar olgunum.

Binaya girip sınıfıma doğru ilerlerken her iki omuz askısını da sıkıca kavıyorum,

naylon kumaş kayışlar ellerimi kesiyor. Zil henüz çalmadığı için koridor çoğunlukla boş ve bu sessizlik için minnettarım.

Sınıfıma ulaştığımda kapı kolunu kontrol ediyorum ve kapının kilitli olmadığını görüyorum. Odaya giriyorum, bomboş olması beni heyecanlandırıyor. Masama yerleşip kitabımı açıyorum, etrafta kimse olmadığına göre hikâyeye geri dönmek için heyecanlanıyorum.

Klasiklerden hoşlanıyor olabilirim ve çok severek okuduğum bazı kaliteli YA kitapları ve serileri de var ama kanımı kaynatan heyecan verici bir romantizm gibisi yok. Bunu asla yüksek sesle söylemem. Babam aşk romanları okuduğumu biliyor ama kitabın içeriğinin nasıl olduğunu tam olarak bilmiyor. Çünkü okumayı sevdiğim kitaplar, aynı zamanda baygın ve romantik olsalar da, aynı zamanda çok, çok...

Seksi.

Birkaç dakika içinde tekrar sırt çantamı karıştırıp en sevdiğim deniz mavisi kalemimi ve kitabın kapağıyla uyumlu yapışkan sekmeleri çıkarıyorum. Son zamanlarda kitaplara açıklama eklemeye, en sevdiğim kısımları vurgulamaya veya altını çizmeye başladım. En sevdiğim satırlar.

Bu kitaptaki ana erkek karakter en iyi şeyleri söylüyor.

Yemekhanede tükettiğim son birkaç sayfayı tekrar okudum, cümlelerin altına çizgiler çizdim. Adının etrafına birkaç küçük kalp ekliyorum. En sevdiğim bölümleri tekrar tekrar okurken o kadar kayboluyorum ki, zil çalmadan birkaç dakika öncesine kadar sınıfın dolmaya başladığını fark etmiyorum.

Derin bir nefes alarak kitabımı yavaşça kapattım, sekmeleri ve kalemimi kaldırdım. İstatistik öğretmenimiz odaya giriyor, ilk sırada oturduğum için masamın yanından geçiyor ve bana gülümsüyor.

"O kitabı yaz boyunca okudum." Başını masamın üzerinde duran kitaba doğru eğiyor. "İyi bir kitaptı."

Yanaklarım sanki pembenin yirmi tonuna dönüşmüş gibi hissediyorum ve onu alıp masanın hiçbirimizin kullanmadığı açık yuvasına itiyorum. "Öyle mi?"

Bayan Nelson gülümsüyor. Şunu söylemeliyim ki personel beni her zaman takdir ediyor ama bunun tek nedeni muhtemelen hiçbir soruna yol açmayan ve başarılı bir öğrenci olmam. "Evet. Biraz seksi ama."

Şimdi yüzüm kırmızının çeşitli tonlarına dönüyor, yemin ederim.

Bayan Nelson güler. "Merak etmeyin. Sırrınız benimle güvende."

OKUL BİTTİKTEN SONRA eve döndüğümde babamın çoktan bahçeye girmiş olduğunu görüyorum, ki bu şaşırtıcı çünkü genellikle günün bu saatlerinde hala mesaide oluyor. Sebze sıralarının arasında, toprağın üzerine diz çökmüş, olgun domatesleri koparıyor ve onları zaten dolu olan bir sepete dikkatlice yerleştiriyor.

Aklıma hemen Edie ve onun salata barında babamın domateslerini nasıl istediği geliyor. Bunu ona söylemeli miyim?

Beni gördüğünde yüzünde kocaman bir sırıtişla "Daisy Mae," diye sesleniyor.

Gülümsüyorum, sadece birkaç yıl önce ilk ve göbek adımın beni nasıl taşralı bir hödük gibi gösterdiğini düşündüğümü hatırlıyorum. Şimdi hoşuma gidiyor. Çünkü babamın beni iki isimle de çağırması beni çok mutlu ediyor. "Merhaba baba."

"Okul nasıldı?" diye soruyor, sırt çantamı saksı tezgahının üzerine bırakırken, içine koymamaya

Yüzeyin her tarafına dökülen toprak.

"İyiymi." Gül fidanlarıma doğru yürüyorum, kendimi tutamıyormuşum gibi onlara gülümsüyorum. Kokuları burnumu gıdıklıyor ve mükemmel, koyu kırmızı bir gülün üzerine eğilip kokusunu içime çekiyorum. Tadını çıkarıyorum çünkü bu çok uzun sürmeyecek.

Bir iç çekiyorum ve her zaman yaptığım gibi budama makasımı ve kovamı alıp eski, ölmekte olan güllerden bazılarını kesmeye devam ediyorum ve onları kovaya atıyorum. "Yakında güller artık açmayacak." "Ve gelecek bahara hazırlamak için çalıları kesmemiz gerekecek." Babamın sesi hiç

dalgalanır. Her zaman neşeli, her zaman pozitif, oysa üzülecek çok şeyi var.

Gül fidanlarının arasında durup güzelliklerini seyrediyorum. On yaşımdayken, güllerin ben doğmadan önce ölen büyük büyükannesini hatırlattığını söyleyerek mutlulukla sohbet eden annemle birlikte onları dikmesine yardım etmişim.

Boğazımdaki ani yumruyu yutkunarak geçiriyor, anıyı beynimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Kampüste hep birlikte yaşadığımız zamanlar. Kendi küçük ailemiz. Babam bahçıvandı, annem yemekhanede çalışıyordu ve ben de öğleden sonraları bana ihtiyaç duyulan her yerde yardım eden küçük kızdım.

"Kıştan nefret ediyorum," diyorum, sesim yumuşak, ruh halim geçmişle ilgili düşüncelere kapıldığımda sık sık olduğu gibi değişiyor. Annemin yüzü hafızamda beliriyor, benimkine o kadar benziyor ki. Babamın bazen bana bakmaya nasıl dayanabildiğini bilmiyorum. Yaşlandıkça ona daha çok benziyorum ve bu onun için kolay olmasa gerek.

"İhtiyaç var," diyor babam, ayağa kalkıyor ve sepetin sapını tutarak bana doğru ilerlemeye başlıyor. Bir domates düşüp toprağa yuvarlanıyor ve onu almaya zahmet etmeden başını sallıyor. "Bunları yemekhaneye götüreceğim. Kathy bana bunları soruyordu."

"Gerçekten mi? Az önce domateslerinizin ne zaman salata barına geleceğini öğrenmek isteyen biriyle konuşuyordum."

"Kimdi o?"

Ona Lancaster olduğunu söyleyeyim mi? Hemen mutfağa koşabilir ve sırf Edie'yi memnun etmek için domateslerin yarın ilk iş olarak ortaya çıkmasını sağlayabilir.

Ama Arch? Daha çok yakışıklı yüzünü hedef alarak ona domates fırlatırdı.

Ya da Kathy'yi memnun etmek istiyor olabilir. Sanırım ondan hoşlanıyor. Mutfakta çalışıyor, tıpkı annem gibi ve yeterince iyi görünüyor. Babamın yaşlarında ve boşanmış. Onu çok iyi tanımasam da, babam ona biraz aşıkmiş gibi davranıyor.

Bu da garip. Yalan söyleyemem. Babamı annemden başka biriyle düşünmek çok tuhaf. "Edie Lancaster," diye itiraf ediyorum sonunda.

"Kız kardeşiyle artık arkadaş mısınız?" Kaşları havaya kalkıyor ve bakışlarında dönen endişeyi görebiliyorum.

"Biraz konuştuk. Önemli bir şey değildi." Omuz silktim, geçiştirmeye çalıştım. Bugün onu hiç görmedim. Tek seferlik bir an olduğuna eminim. Sanki hayvanat bahçesinde kafesteki bir hayvanmışım da bütün bu yaygaranın nedenini görmek için beni kontrol etmek istemiş gibi.

Sanırım etkilenmedi.

"Kathy taze sebzeleri seviyor ve yiyebileceğimizden daha fazla sebzemiz var, bu yüzden ona bir demet vereceğim. Geri geleceğim." Uzaklaşmaya başladı ve ben de gidişini izledim.

"Akşam yemeğine kadar dönecek misin?" Ona sesleniyorum.

Dönüyor ve eliyle gözlerini güneşten koruyor. "Bu akşam yemekhanede yiyin ya da evde kendinize bir şeyler hazırlayın. Yetişmem gereken bazı işler var."

İçimi bir hayal kırıklığı kaplıyor ama o dönüp kampüsün merkezine doğru ilerlemeden önce ona el sallıyorum.

Bu akşam birlikte yemek yemek isterdim. Canım onun yemeklerini çekiyordu ya da en azından ikimiz için kendim bir şeyler pişirirdim ama sanırım o çalışıyor.

Daha çok Kathy ile fazladan zaman geçiriyor gibi.

Gül fidanlarını budamayla bitirdikten sonra sırt çantama gidip kitabımı almak ve babamın birkaç yıl önce sadece benim için kurduğu kafe masasında güneşin altında oturmak için sabırsızlanıyorum. Orada kitap okumayı seviyorum, özellikle de öğleden sonra geç saatlerde, hava hala biraz sıcak olsa da.

Sırt çantamı karıştırırken, korku mideme yerleşiyor ve içimi kaplayana kadar yavaşça yayılıyor.

Kitabımı bulamıyorum.

Kararlıyım, eşyalarımı tekrar karıştırıyorum. Kağıtlar, defterler, kalemler ve İngilizce için okumam gereken ama şimdiden ertelediğim kitap. Ama burada değil.

Ve sonra hatırladım.

Bayan Nelson kitap hakkındaki yorumlarıyla dikkatimi dağıttıktan sonra kitabı matematik sınıfımda bıraktım.

İçimden bir inilti yükseliyor ve yarın kontrol ettiğimde hâlâ orada olacağını umarak başımı öne eğiyorum. Zaten kimse sıralarımızdaki o saklama bölmelerini kullanmıyor. Sınıftayken her zaman farklı sıralara taşınıyoruz ve hepimiz ya sırt çantalarımızı ya da dolaplarımızı kullanıyoruz. Sabah okul başlamadan önce kontrol edeceğim. Umarım sınıf açık olur.

Sadece kitabımı kaybetmek istemiyorum. Ucuz değil ve kendime sadece en sevdiğim yazarların kitaplarını alma izni veriyorum. Babam doğum günümde ve Noel'de bana hediye kartları vermeyi ihmal etmiyor ama para sıkıntısı çekiyorum. Yaz boyunca şehir merkezindeki kafede yarı zamanlı çalıştım ve çok fazla saatim olmasa da mümkün olduğunca çok para biriktirmek için elimden geleni yapıyorum. Hem kitabı yenisiyle değiştirmek istemiyordum hem de henüz bitirmemiştim. İşin en sinir bozucu kısmı da bu.

Bu gece ne okuyacağım?

Onun yerine defterlerimden birini çıkarıp birkaç kalem alıyorum ve karalamaya başlıyorum. Sanatçı değilim ama bazen çizim yapmaktan hoşlanıyorum. Kendimi bir yüz çizirken buluyorum. Bir çocuk. Uzun saçlı, yoğun mavi gözlü, yakışıklı yüzünde çatık kaşlar var.

Arch Lancaster'ı çiziyorum. Ondan hoşlanmıyorum bile ama burada oturmuş gizli aşkımmış gibi ona bakıyorum. Hepsi bana ilgi gösterdiği için ve çoğunlukla da kötü bir ilgi.

İnsan etkileşimine aç olmalıyım, yemin ederim.

Sanki onu beynimden çağırmışım gibi sağıma bakınca en yakın binaya yaklaştığını görüyorum. Lancaster ailesinin yurt yerine kullandığı bina. Küçük insanlarla birlikte uyumuyorlar. Kalacakları kendi sütleri var.

Sessiz kalarak, kaldırımdan aşağıya doğru adım atışını izliyorum, başı dik, saçları esintiyle yüzüne doğru savruluyor. O yakışıklı yüze bakıyorum, onu gerçekten içime çekiyorum, ne kadar çekici olduğuna hayret ediyorum.

Bir aşk romanından fırlamış gibi.

Neyse ki beni fark etmiyor ve birkaç dakika içinde binanın içinde kayboluyor ve ben de tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bırakıyorum. Bu çocuğun dikkatimi dağıtmasına izin veremem.

O benim zamanıma değmez.

ON BİR

Ertesi gün sakinliğimi korumak ve herkesin yanında normal davranmak için elimden geleni yapıyorum ama bu çok zor. Kimseyle herhangi bir etkileşim havasında değilim ve bu durumu daha da kötüleştiren ne? Unutmak için elimden geleni yaptığım tek kişi beni çoktan unutmuş gibi görünüyor.

Daisy.

Yönetim binasına hışımla girdiğim anda Daisy bana sırtını dönmüş, beni tamamen görmezden geliyordu. Vivian adımı seslendiğinde ya da ben Vivian'a karşılık verdiğimde ve o da arkamda neyin süründüğünü sorduğunda bana doğru bakmadı bile.

Doğrudan alıntı. Aptalca alıntı. Tek kelime etmeden ona baktım ve Vivian elini en sevdiğim ofise doğru sallayarak beni en sevdiğim görevi yerine getirmeye gönderdi.

Daisy'den göz teması yok, hiçbir şey yok. Kağıtları o kadar sert zımbaladım ki sanırım zımbayı kırdım ama umurumda bile değildi.

Ortak derslerde bana bakmazdı. Öğle yemeği sırasında yemekhanenin yakınında bile değildi.

Hangi cehenneme gitti?

Dışarıda dolaştım, ona olan düşmanlığıma rağmen bakışlarım sürekli onu aradı. İçimdeki yanmaya ve onu her düşündüğümde yumruklarımı sıkmama rağmen. Dışarıdayken onun sarışın kafasını hiç görmedim. Hatta altıncı dersimi kütüphanede geçirdiğim için erkenden kütüphaneye gittim ama o da kitapların arasında saklanmıyordu.

Neredeyse benden bilerek kaçtığına inanacağım ve bu beni çıldırıyor.

Günün son dersi istatistik ve en sevmediğim ders. Sınıftan nefret ediyorum. Eski ve küflü ve ölmüş akrabalarımın birinin bin dokuz yüzlü yılların başında buraya geldiğini, çene çaldığını ve okulun sahibiymiş gibi davrandığını hayal edebiliyorum.

Tıpkı benim gibi.

Ancak bu dönem, suratımı asmak ve birinin bana bakmasına bile cesaret etmek yerine, bakışlarımı masaya sabitleyip Bayan Nelson'ın anlamsız konular hakkında konuşmasını dinliyorum. Dinleyecek, dikkatimi verecek, bahsettiği örnek problemler üzerinde çalışacak enerjim yok.

Tanrım, istatistikten nefret ediyorum. Matematikten. Hepsinden.

Gün karanlık ve yemin ederim bunun tek nedeni Daisy'nin gözlerine bakmamış olmam. Çılgınca, değil mi? Ruh halim berbat ve acaba onu görmek, sesini duymak - kahretsin, beni gerçekten kabul etmesini sağlamak - beni daha iyi hissettirecek mi? O parlak ve güzel, güneşte parlayan bir çiçek ve ben de o parlaklığın bir kısmının üzerimde parlamasına ihtiyacım varmış gibi hissediyorum.

Sacı, yüzü, gülümsemesi ve güneşli mizacı, hepsi onun için çalışıyor. Bu biraz klişe bir şey olsa

da ve normalde hiç böyle düşünmesem de, bir nedenden dolayı ondan kurtulamıyorum.

Onu sarsmak için çaresizim.

Kendime bunun sadece geçici bir dönem olduğunu söylüyorum. Hafta sonuna kadar onu tamamen unutacağım. Eğer yeterince şanslıysam, yarın onu hiç düşünmeden uyanacağım ve ilk ders sırasında onu gördüğümde belki de şöyle düşüneceğim, oh evet. İşte Daisy.

Büyük olay.

Ve sonra tekrar, belki de değil. Çünkü yakın zamanda onu sarsacakmışım gibi gelmiyor.

Ben... tükendim.

Takıntılı.

Bu konuda da kızgınım.

Normalde koyu saçlı ve gizemli kızlardan hoşlanırım. Soğukkanlı davranan ve bana yaltaklanmayan kızları - bana aşırı ilgi göstererek kendimi bir rock yıldızı gibi hissetmeme neden olan Cadence hariç. Onun fangirl davranışları iğrenç.

Beni özel biri olarak görmeyen kızlar genellikle daha çok ilgimi çekiyor çünkü onlar da varlıklı ve para kısmı onları etkilemiyor. Evet, ben bir Lancaster'ım ve diğerlerinden daha zenginim, ama onlar da zenginlik ve prestijden geliyorlar ve birçoğu koca avcısı olmak için eğitilmiş olsa da, çok fazla zorlamıyorlar ya da kim olduğum hakkında çok büyük bir anlaşıma yapmıyorlar. Benim onları seçmemi umuyorlar ve hiçbiri, tek bir tanesi bile benim seçmek istediğim kişi değil.

Yırtık bir iç çekiş beni terk ediyor ve elimi yüzümde gezdiriyorum, içimin bu kadar burkulmasından nefret ediyorum. Yemek yiyemiyorum. Odaklanamıyorum. Bir bok için uyuyamıyorum.

Paralı kızlar ilgimi çekmeli ama bu asla Daisy olmayacak çünkü şaka gibi beş parasız ve bahçıvan bir babadan geliyor. Ve ölü annesinden.

Ona ne oldu ki? Neden öldü? Nasıl öldü? Ne zaman oldu? Daisy bu yüzden mi içine kapanıyor? Arkadaşsız olduğunu ve hiçbirimizin onu sevmediğini düşünüyor olabilir ama ben onun nasıl biri olduğunu görüyorum. O duvarı nasıl ördüğünü ve kimsenin onu delmesine izin vermediğini.

İstiyorum. Tanrı yardımcım olsun, bunun büyük bir hata olduğunu ve ilgilenmem gereken son kız olduğunu bilmeme rağmen istiyorum.

Bayan Nelson, "Ders kitaplarınızı yirmi altıncı sayfaya kadar açın," diye anons ediyor ve kitapların açıldığını, sayfaların çevrildiğini duyuyorum. "Buna siz de dahilsiniz Bay Lancaster."

Ah, çağrıldım. Nelson'ın hayali toplarını takdir ediyorum. Personelin çoğu bugün benimle konuşmaya korkuyor ve onun sıradan bir öğrenciymişim gibi davranmasını takdir ediyorum. Kafamı kaldırdığımda beni izlediğini, yavaşça başını salladığını görüyorum ve eğilip sırt çantama uzanmadan önce ona alaycı bir gülümseme gönderiyorum.

Masamın altındaki açık bölmede duran bir kitap gördüğümde duraksıyorum.

İçine uzanıp daha yakına çekiyorum, kapağını hemen tanıyorum. Bu Daisy'nin kitabı. Öğle yemeğinde okuduğu kitap. Bahse girerim altıncı derste bu dersi alıyordu ve her ne sebeple olursa olsun kitabını geride bırakmıştı.

Huh.

"Arch." Bayan Nelson'ın keskin sesi başımı kaldırmama neden oldu. "Ders kitabınız, lütfen?"

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, sırt çantama uzanıp matematik ders kitabını çıkarıyorum, masama koyuyorum ve istediği gibi yirmi altıncı sayfaya kadar açıyorum.

Dersin üzerinden geçiyor ve ardından bazı problemler üzerinde çalışmamızı istiyor, ben de en az on dakika boyunca ders anlatmasına ve söylediği tek bir kelimeyi bile dinlememiş olmama rağmen iki dakika gibi kısa bir sürede yapıyorum.

Konfigürasyonlar üzerinde çalışırken aklıma Daisy'nin masada duran ve beni çağıran kitabı

geliyor.

Ödevi bitirir bitirmez kitaba uzanıyorum ve çiçek temalı bir ayraç koyduğu yerden açıyorum. Kaşlarımı çatarak, altı çizili birkaç cümle olduğunu fark ediyorum. Hatta sayfaya, adamın-Aaron-adının etrafına çizilmiş kalpler bile var.

Hah. Bu çok garip. Kitabın içini karalayacak bir tipe benzemiyor. Bir kitabın içini karıştırmanın yanlış olduğuna inanacağını tahmin ediyorum.

Altını çizdiği cümleleri okudum, kelimelerin ne kadar romantik olduğuna dikkat ettim.

Sanki gördüğü tek şey benmişim gibi bana bakıyor ve kalbim yabancı bir duyguyla kabarıyor. Sanırım böyle hissetmek...

Çok sevdim.

Ama belki de yanılıyorumdur.

Kitaba göz gezdiriyorum ve sadece üçte birlik bir kısmının yoğun bir şekilde açıklamalı olduğunu fark ediyorum. "Ödevini bitirdin mi Arch?"

Başımı kaldırdığımda Bayan Nelson'ın bana gülümsediğini görüyorum; elimdeki kitabı fark edince gözleri keyifle parlıyor. Kitabı kapattım ve problemleri tamamlamak için kullandığım çizgili kâğıt parçasını alıp ona doğru uzattım.

Onu benden alıyor ve çalışmamı gözden geçirerek yavaşça başını sallıyor. "Görünüşe göre bu konuda hiç zorluk çekmiyorsun."

"Hayır."

"Sanırım okumana geri dönmene izin vermeliyim."

Kahretsin. "O benim kitabım değil."

"Biliyorum." Bakışlarına karşılık verdiğimde açıklamaya devam ediyor: "Daisy Albright'ın. Daha önce okuyordu ve geride bırakmış olmalı."

Gerçekten ihtiyacım olmayan bir onay.

"Neden onu bana vermiyorsun, ben de yarın almasını sağlayayım." Bayan Nelson elini uzatıyor ve ben de bırakmamak için kitabı daha sıkı kavriyorum.

"Ona verebilirim. Dersten sonra onu göreceğim." Bu sözleri kendimden emin bir şekilde söylüyorum. Sanki Nelson ikimizin sosyalleşmediğini bilirken -herkes bilir- Daisy ile buluşmam son derece normalmiş gibi.

Hem de hiç.

Nelson kaşlarını çatıyor, gözlerini şüphe dolduruyor. Sanki planımı anlamış gibi.

"Yapacak mısın?" Başımı sallayarak daha dik oturuyorum ve kollarımı kitabın üstüne koyuyorum. "Ben hallettim."

"Sen öyle diyorsan." Sesi şüpheyile doludur, ancak başka birine yardım etmek için bir masada durarak uzaklaşır.

Yüksek sesle nefes vererek, sırt çantamda sakladığım Post-it not paketine uzanıyorum, kalemimi alıp üzerine birkaç kelime karaladıktan sonra yırtıp kitabın iç kısmına yapıştırıyorum ve tam kitap ayraçının üzerine yerleştiriyorum.

Gülümseyerek kitabı kapatıyorum ve bana cevap verip vermeyeceğini merak ederek masadaki yuvasına geri koyuyorum. Cevap verse iyi olur.

ON İKİ

BUGÜN PEK İYİ GEÇMEDİ.

Bu sabah ilk iş olarak İngilizce dersinde bir ödevim vardı ve zamanında teslim etmeme rağmen, Bay Winston'a teslim ettiğim andan itibaren nasıl yazdığım konusunda tereddütlerim vardı. Ama artık çok geçti.

Olan oldu.

Amerikan Hükümeti dersinde, hazırlıklı olmadığım bir sınav vardı. Herkes bitirdiğinde erken çıkabiliyordu ve tabii ki kapıdan ilk çıkan Arch Lancaster oldu. Hatta Bay Briggs'in ona "Yüzde yüz. Etkileyici," dediğini bile duydum. Arch ona kendini beğenmiş bir gülümseme fırlattı, dikkatini bana çevirdi -neden, neden, neden- ve sonra hemen sınıftan çıktı.

Ödevlerimi yetiştirmem gerektiğini söyleyerek ikinci derse girmedim. Vivian bana sorun olmadığını söyledi ve ben de kütüphanede saklandım, düşüncelerimden başka hiçbir şeye konsantre olamıyordum.

Arch'tan bilerek kaçıyormuşum ve nedenini anlamıyormuşum gibi. Ona yakın olma fikri bile beni geriyordu. Kafam karışmıştı.

Endişelendim.

Öğle yemeği de berbattı. Kaçıp saklanmak yerine yemekhanede kalarak kendimi savundum, ki aslında yapmak istediğim de buydu. Bir salata daha aldım ama kimsenin yanına oturmadım. Herkes tarafından görmezden gelindim ve her nedense bu normalden daha fazla acı verdi. Neyi yanlış yaptığımı ya da bunu hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum ama giderek daha fazla acı vermeye başladı. Hiç arkadaşım olmaması. Kimse beni sevmiyor gibi görünüyor.

Züppe miyim? Sevimsiz miyim? Çok çabalıyorum ama belki de Arch haklıydı? Belki de çok çabalıyorumdur? Bilmiyorum.

Buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum. Yeni bir yere gitmek için. Hayatıma yeniden başlamak için.

İstatistik dersine girdiğimde, sadece iki dersim kaldığını ve sonunda eve gidebileceğimi bilerek rahatlamış bir şekilde masama yerleşiyorum. Tek düşünebildiğim yatak odamda saklanmak, üzerime bir battaniye sarmak ve dün derste unuttuğum için kaçırdığım kitabımı okumak.

Sırt çantamı yere bırakıp başımı eğiyorum ve sıranın altındaki saklama bölmesine bakıyorum, kitabımı gördüğümde içim rahatlıyor. Sınıfa doluşan insanları görmezden gelerek kitabı çekip çıkarıyorum, kitap ayracımın bulunduğu yeri açıyorum ve sayfaların arasına sıkışmış mavi post-it'i görünce kaşlarımı çatıyorum.

En sevdiğin bölüm hangisi?

Başımı kaldırıp odaya bakıyorum. Bunu kim yazdı? Bu, birinin kitabımı karıştırdığı ve açıklama

yaptığım ve altını çizdiğim tüm sayfaları gördüğü anlamına geliyor.
Bu utanç verici.

"Oh, kitabımı bulmuşsun. Çok sevindim," diyor Bayan Nelson masamın yanında dururken.

"Evet, dün burada unutmuşum," diyorum ona, kimin elinde olduğunu bilip bilmediğini merak ederek. Notu kimin yazmış olabileceğini. "Acaba-"

"Bayan Nelson, bir sorum var" diye seslenen başka bir öğrenci dikkatini dağıtıyor. Her kim sorduysa ona yardım etmeye hevesli bir şekilde kalkmadan önce bana hızlı bir gülümseme sunuyor.

Beni kitapla baş başa bıraktı. Ve notla.

Tekrar açtım ve kelimelere baktım. Nasıl yazılmışlar. Çok atılgan ve cesur, ki el yazısının böyle olabileceğini düşünmemiştim. Sanki bir çocuk yazmış gibi.

Farkına vardığımda tüm vücudum kızarıyor. Bu çok utanç verici. Neden en sevdiğim yerimi bilmek istesin ki?

Bu çok garip.

Altını çizdiğim son kelimelere bakıyorum, onları tekrar tekrar okuyorum.

Sanki gördüğü tek şey benmişim gibi bana bakıyor ve kalbim yabancı bir duyguyla kabarıyor. Sanırım böyle hissetmek...

Çok sevdim.

Ama belki de yanılıyordumdur.

Sertçe yutkunarak sayfaları tarıyorum, en sevdiğim bölümü arıyorum. Kitabı arkamda bırakmak istemiyorum ama belki... belki her kimse onu okur ve beni gerçekte olduğum gibi görür. Belki bu bir arkadaş edinmenin yoludur.

Notu bırakan bir erkek olmayabilir. Bir kız olabilir. Daha baharatlı romanlar okumaktan hoşlanan bir kitap kurdu. Bunun üzerinden bir bağ kursak ve sonunda birlikte bir kitap kulübü başlatsak eğlenceli olmaz mıydı?

Bu umut verici düşünce karşısında kalbim küt küt atıyor.

Kitabım olmadan bir günü daha feda edebileceğime karar vererek, şu ana kadar en sevdiğim bölümü seçiyorum ve Post-it notu o sayfaya yapıştırıyorum, kapatmadan önce nota kendi kelimelerimi ekliyorum ve gizlice masaya saklıyorum.

Yarın cevap vermezlerse, sorun değil. Umutlarım kırılmış olacak ama kitabımı eve götürüp bitireceğim. Ama cevap verirlerse.

O zaman belki konuşmamıza devam edebiliriz.

"AW DAISY MAE, neden bu kadar üzgün görünüyorsun?"

Babam eve girdiğinde ona gülümsüyorum ama zoraki bir gülümseme gibi geliyor, bu yüzden gülümsemeyi bırakıp İngilizce okumam gereken kitaba bakıyorum.

Hiç okumuyorum. Sayfalara bakıyorum ve kelimeler bozuluyor. Bulanıklaşıyor. Hayatımda olup biten her şey dikkatimi dağıtıyor. Arch'ın ilgisi. Kitabıma gizli notlar yazan her kimse. Hala yapmam gereken ödevler. Düşüncelerime o kadar dalmışım ki saatin ne kadar geç olduğunu fark etmedim ve babama bu akşam yemek hazırlayacağıma söz verdim.

"Sadece yorgunum," diyorum battaniyeyi kenara itip ayağa kalkarken, kollarımı başımın üzerine uzatıp olabildiğince yüksek sesle esnerken. Bunların hiçbirisi zorlama değil. Ben de son zamanlarda pek iyi uyuyamıyorum. "Üzgünüm yemek henüz hazır değil."

"Bekleyebilirim." Babam gülümsüyor. "Sana yardım bile edebilirim." "Bu iyi olurdu."

Mutfakta rahatça hareket ediyoruz, ikimiz de neredeyse son altı yıldır birbirimizle uğraşmaya alışmışız. Bu gece onun da ruh hali kasvetli ve nedenini biliyorum. Muhtemelen benimki de bu yüzden, her ne kadar ikimiz de bunu itiraf etmekten nefret etsek de.

Neredeyse doğum günüm.

Annemin ölüm yıldönümü.

O gün artık benim için özel değil. Hüzünlü bir gün. Onu ne kadar trajik bir şekilde kaybettiğimizin bir anısı. O günü kutlayamam. Bu bana doğru gelmiyor ve babam her zaman günü olumlu bir hale getirmeye çalışsa da bu asla işe yaramıyor.

İki hafta kaldı ve şu halimize bakın. Şimdiden sessizlik hakim, havaya hüznün karışmış. Aramızda konuşulmayan her şey ağır ve önsezili bir şekilde asılı duruyor. Eninde sonunda bana doğum günümde ne yapmak istediğimi soracak ve ben hiçbir şey yapmamakta ısrar edeceğim. Bana bir pasta alacak ve en sevdiğim yemeği yapmaya çalışacak ama gece gözyaşlarıyla sona erecek.

Hep öyle olur. İkimiz için de.

Ama bu gece rol yapıyoruz, küçük mutfaktan geçerken birbirimize hızlıca gülümsüyoruz. Ben erişte için su kaynatırken babam da sos için eti kızartıyor. Bahçedeki sebzeleri kullanarak birlikte hazırladığımız ev yapımı bir sos. Annesi, yani büyükannem İtalyan'dı ve tarifini anneme bırakmıştı ama o asla doğru yapamamıştı. Peki ya babam? Mükemmel yapıyor ve bana da nasıl yapılacağını öğretti.

Yirmi dakika sonra masaya oturduk, ikimiz de sessizce spagettilerimizi yiyoruz, tek ses salatalarımızın çıtırtısı ya da babamın sarımsaklı ekmeği parçalaması. Sonunda ona sorular sormaya başladım, sessizliğin bu kadar yoğun olmasından nefret ediyordum, biraz olsun bozmak istiyordum.

"Kathy'ye başka domates verdin mi?"

Sarımsaklı ekmekten büyük bir lokma yutar. "Elbette. Öğleden sonra ona koca bir kova getirdim. Yarın salata barında görüneceklerini söyledi. Ayrıca sandviçlerde de sunulacak ve eğer ona tedarik edersem, Salı günü Taco için de hazır olacaklar."

"Bu harika." Spagettiden bir ısırık daha alarak ona gülümsüyorum.

"Biraz da kendimiz için saklamamız gerekecek elbette. Böylece bir dahaki sefere sos yapabiliriz-" Bir an için başını eğiyor ve ben onun ağaran saçlarına bakıyorum, kalbim sıkışıyor. Yaşlanıyor ve ben gittiğimde yalnız kalacağı için endişeleniyorum. "Seneye buralarda olmayacaksın."

"Haziran'a kadar burada olacağım," diye hatırlatıyorum ona, sesim yumuşak. "Şu andan Haziran'a kadar bol bol spagetti yiyebilirim."

Gülümsüyor ama bakışlarında hüznün var. "Seni özleyeceğim Daisy."

"Ben de seni özleyeceğim." Uzanıp elimi onun elinin üzerine koydum ve sıktım. "Amerikan Hükümeti sınavından B aldım."

"Bu harika."

"Sorun değil." Ona neden söylediğimi merak ederek omuz silktim.

"Bu harika," diye tekrarlıyor, bakışları bana sabitlenmiş. "Kendine çok yükleniyorsun."

"Olabileceğimin en iyisi olmak istiyorum." Ekstra yoğun ders programımı zaten biliyor. Değişiklikleri yaptığımın ertesi günü itiraf ettim çünkü bu adamdan sır saklayamam. Sahip olduğum tek aile o. "Ve bir B en iyisi değil."

"Başarısız olmaktan iyidir."

"Arch Lancaster A aldı. Tek bir cevap bile kaçırmadı." "O

insan değil," diyor babam şiddetle ve beni kıkırdatıyor.

"Robot gibi," diye ekliyorum.

"Sorunlu biri." Babam başını sallıyor, çatalını salata tabağına neredeyse hırçın bir şekilde saplıyor.

"Onu yalnız bırakıyorsun, değil mi?"

Başımı salladım, sesim ciddiye. "Evet, baba."

"Buna sevindim." Çiğniyor, yüz ifadesi düşünceli. "O çocuk için fazla iyisin."

"Onunla bu şekilde ilgilenmiyorum," diyorum çok hızlı bir şekilde. "Ve o da kesinlikle benimle ilgilenmiyor." "Eğer ilgilenmiyorsa aptalın tekidir. Kendine bir bak Daisy. Sen çok güzel bir kızsın. Tatlı, akıllı ve

türden. Okula birlikte gittiğin bütün çocuklar kör aptallar." Başını çevirip pencereden dışarı bakıyor ve azalan güneş ışığına karşı yüzünü buruşturuyor. "Belki de seni fark etmedikleri için sevinmeliyim. Onların hiçbirisi sana layık değil."

Beni daha iyi hissettirmeye çalıştığını biliyorum ama tek yaptığı bana kimsenin beni gerçekten önemsemediğini hatırlatmak. Sadece öğretim üyeleri ve personel ve onların ilgisinin çoğu da muhtemelen mecburiyetten. Yıllardır çok iyi bir çalışan olan babama olan sadakatlerinden. Herkesin güvenebileceği biri.

Ben de dahil.

İştahım hala iyi olmadığı için yemek yemekten vazgeçiyorum ve mutfağı temizliyorum, bulaşık makinesini doldurabildiğim kadar dolduruyorum ki bu gece hiçbir şeyi elde yıkamak zorunda kalmayayım.

Tezgâhları silmeyi bitirirken babam "Ben duş alacağım," diyor. "Dışarıda olacağım," diyorum, cevabım karşısında kısa kesince neredeyse gözlerimi devirecektim. "Hava kararmak üzere."

İkimiz de pencereye doğru bakıyoruz. "Güneş hala dışarıda." Sayılır.

"Hava karardıktan sonra tehlikeli olur."

"Burası kapalı bir kampüs," diye belirtiyorum ama sesi sert çıkıyor.

"Hâlâ tehlikeli. Gece dışarıda dolaşan çok fazla erkek var." Kulağa ne kadar uğursuz geldiğini görünce kahkahayı patlattım.

"Evde kalacağım. Söz veriyorum."

O gittikten sonra, yıkama bezini durulayıp bulaşık giderine bırakıyorum ve sonra dışarı çıkıyorum.

Gerçek bir yürüyüş yapmak istemiyorum. Daha çok biraz kafamı boşaltmak için temiz havaya ihtiyacım var.

Hiç planlamadan kendimi kütüphanenin arkasındaki bahçede, eski heykellerin bulunduğu yerde buluyorum. Çoğu yaşlı Lancaster'lara ait ve özellikle birinin önünde durup adamın yüzüne bakıyorum. Genç görünüyor. Ayaklarının altına kazınmış isim beni şaşırtıyor.

Archibald Lancaster.

Tanıdığım Arch değil, ama aile benzerliğini görebiliyorum, mermere bile kazınmış. Yüzüne bakarak onu uzun süre içime çekiyorum. Çenesinin sertliği. Dudaklarının sert çizgisi. Gerçek olmasa da bakışları soğuk ve sanki ona ne kadar uzun süre bakarsam o kadar çok canlanıyor gibi. Beni tamamen tedirgin ediyor.

Omuzlarımı hafifçe silkeleyerek bahçeden aceleyle çıkıyorum ve ayaklarımın altından geçen çizgili bir tüy yumağına neredeyse takılıyorum. Bu, yaşlı Archibald'ın arkasına saklanan ince tekir bir kedi; kedi başını yana eğerken altın rengi gözleri bana bakıyor.

"Ah." Diz çöküp elimi uzattım. "Gel buraya, kedicik." Kedi

bakıyor ve yemin ederim sessiz yargısını hissedebiliyorum.

"Hadi ama." Parmaklarımı yumuşak bir şekilde birbirine sürtüyorum ve annemin ben küçükken

yaptığı gibi bir tıslama sesi çıkarıyorum. Hep kedilerimiz olurdu çünkü annem onları çok severdi. O öldükten sonra babam hepsini dağıttı.

Her birini.

Güneşin büyük ölçüde kaybolduğu ve gökyüzünün mor ve pembe karışımı bir renkte parladığı, minik yıldızların parıldadığı noktaya kadar aramaya devam ediyorum. Kediciğe gittikçe yaklaşıyorum, ta ki ona dokunana kadar.

kız mı erkek mi olduğunu bilmiyordu.

"Buraya gel, tatlım," diye mırıldanıyorum, yumuşak, alçak bir mırıltı duymaktan memnunum. "Çok tatlısın, değil mi? Evet, öylesin."

Başının üstünü bile okşuyor, onu kollarıma almak için sabırsızlanıyordum ki arkamdan derinden gelen bir ses duydum.

"Gerçekten o kediyle iletişim mi kuruyorsun? Senin lanet bir peri prensesi olduğuna eminim, Daze." Nefes nefese ayağa fırlayıp etrafımda dönüyorum, kedi koşarak uzaklaşıyor, kaybettiğim için içimi kısa bir an için hayal kırıklığı dolduruyor. Tam ben de ilerleme kaydederken.

Ama sonra başımı kaldırıyorum ve karşımda Arch'ın durduğunu görüyorum. Üzerinde eşofman altı ve... Aman Tanrım, başka bir şey yok.

Ter içinde ve kulaklarında AirPods var. Ayağında çok pahalı görünen Nike'lar var. Koştuğu belli ve bakışlarımı yüzünde tutmak için elimden geleni yapıyorum ama yapamıyorum sanki. Ortada bu kadar çıplak ten varken olmaz.

Üstünde tişört yokken daha da iri görünüyor. Gözün görebildiği her yerde kaslar var. Kalın omuzları ve şişkin kolları. Sıkı göğüs kasları ve düz karnı.

Bekle, bu bir ipucu değil. Karnı en az altılı paket ve aman Tanrım, hayatımda hiç bu kadar fit bir vücut gördüğümü sanmıyorum. Temelde aynı yaşta olduğumuzu biliyorum ama o çok daha büyük, çok daha yaşlı görünüyor.

O bir erkek gibi görünüyor, ben ise beceriksiz bir çocuk gibi hissediyorum. "Bakıyorsun," diye tersliyor ben cevap vermeyince.

Bakışlarım onunkilere kayıyor ve orada bir kızgınlık görüyorum. Başka bir şeyin ipucuyla birlikte. Tanıdık olmayan bir şey, ama bir şekilde onu tanıyorum. Çünkü karnımın derinliklerinde aynı his var, bana bir kadın olduğumu ve onun bir erkek olduğunu hatırlatıyor ve tartışsak ve kavga etsek de, aramızda inkar etmesi giderek zorlaşan başka bir şey var.

Cazibe.

Kimya.

Ne derseniz deyin.

Orada, görünmez bir ip gibi çekiştiriyor, beni ona yaklaştırıyor. Kendime engel olamıyormuşum gibi bir adım atıyorum ama o kıpırdamıyor, bakışları üzerimde geziniyor. İçimi ürperten yerlerde oyalanıyor.

"Ne yapıyorsun burada? Am mı arıyorsun?"

Karanlık ses tonu ve az önce söylediği sözler karşısında biraz geri çekildim. "Neden hep bu kadar kabasın?" "Bilmiyorum." Omuz silkiyor, ifadesi neredeyse boş. "Sanırım bunu benden sen çıkarıyorsun."

"Yani, böyle bir pislik gibi davranman benim suçum mu?" Bu sorunun ağzımdan çıktığına inanamıyorum ama onun yanındayken sanki kendime engel olamıyorum.

Ben sadece hissettiklerimi söylerim, sonuçları ne olursa olsun.

Yemyeşil dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor ve yemin ederim kalbim küt küt atıyor. "Evet. Kesinlikle senin hatan olduğunu söyleyebilirim."

"Saçmalıyorsun." Gözlerimi deviriyorum ve üzerime çökmek isteyen ani ürpertiyle savaşmak için kollarımı kendime sarıyorum. Ya da belki de onun yakınlığı beni etkiliyor, ürpertiyor. Meme uçlarımın da sertleştiğinden eminim çünkü kelimenin tam anlamıyla ağrıyorlar ve bu hiç mantıklı değil. Demek gömleksiz.

Ne olmuş yani?

Bakışlarımın onun üzerinde dolaşmasına engel olamıyorum. Teni çok pürüzsüz görünüyor. Bahse girerim o pürüzsüz tenin altındaki kaslar kaya gibi serttir. Ona doğru bastırılmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

Ya da beni kıstırmasını, vücudumun onunkinin altında olmasını... "Bana ne düşündüğünü söyle. Hemen şimdi."

Sesindeki bilmişlik beni huzursuz ediyor ve başımı sallıyorum.

"Asla olmaz." Başımı sallıyorum.

Kıkırdıyor, zengin ses beni yıkıyor ve yakınlığının acı verici bir şekilde farkında olmamı sağlıyor. Yakın çıplaklığının.

O eşofmanların altında ne var ki? Düşüncesi bile tüm vücudumu ateş gibi yakıyor.

"Bugün neredeydin?" diye sorarak konuyu değiştirdi. Bir an için kafam karıştı.

"Okuldaydım." Sanki beni anlamakta güçlük çekecekmiş gibi yavaşça söylüyorum.

Arch umursamaz bir ses çıkarır. "İkinci ders ofiste değildin."

"Oh." Bunu fark etti, hmm? Ne, beni özledi mi? Daha cesur olsaydım, özleyip özlemediğini sorardım. Eminim o da bana bu soruyu sormaktan çekinmezdi ama bir türlü cesaretimi toplayamıyorum. "Kütüphanedeydim."

"Neden?"

"Çalışmam gerekiyordu." Omuz silktim, yalanımdan nefret ediyordum. Daha çok ondan uzak durmaya ihtiyacım varmış gibi.

"Kaçırdın. Vivian beni telefonlar konusunda eğitti." İğrenmiş bir yüz ifadesi takınıyor ve neredeyse gülmek istiyorum. "Bu yapmak isteyeceğim en son şey."

"Okul telefonuna bakar mısınız?"

"Evet. Viv'e senaryoyu değiştirip değiştiremeyeceğimi sordum ama kesinlikle olmaz dedi."

Ona gerçekten *hayır dediğinden* çok şüpheliyim. Ve onun da kendisine Viv demesine izin vermeyeceğini biliyorum. "Senaryoyu tam olarak nasıl değiştirmek istedin?"

"Lancaster Prep'i aradığınız için teşekkürler. Ben Arch Lancaster." Sırıttıyor. "Kimsenin gerçek bir Lancaster'ın telefona cevap vereceğine inanmayacağını söyledi, ben de bunu savundum. Ama yine de söylememe izin vermedi."

"Telefona cevap vermene izin vermeye devam edecek mi?" Riskli görünüyor. Sorun yaratabilecek bir şey söyleyebilir ya da yapabilir. Görünüşe göre yapmayı sevdiği bir şey.

"Asla olmaz. Yarın beni o tabut gibi ofise geri tıkacak ve kıyamete kadar işe yaramaz paketleri zımbalatacak. Ne yaptıklarının farkındasın, değil mi?"

"Ne yapıyorlar?" Ve kim *onlar*?

"Bizi ayrı tutuyor."

Bunu söyleme şekli. Sanki Matthews ve Vivian'ın bizi ayrı tutan kişiler olmasından nefret ediyormuş gibi.

Belki de benden uzak durmak istemiyordur?

Hayır. Ulaşmaya çalışıyorum. Ciddiyim.

"Eve dönmeliyim," diyorum yanından geçip gitmeye başlarken, ama son anda uzanıp parmaklarını bileğime doluyor ve beni yerimde tutuyor.

Elini üzerime koyduğu anda kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve kan beynime hücum ederek kulaklarımda çınlıyor. Dokunuşu sert ama bir şekilde hala nazik. Bana neredeyse hiç dokunmuyor ama parmaklarını sanki tenimde gezdiriyormuş gibi hissedebiliyorum. İçimi aydınlatıyor.

Bana küçük ve narin olduğumu hatırlatıyor ve o çok fazla...

Değil.

"Baban nerede?"

"Duşta," diyorum, nefes nefese.

"Buraya tek başına geldiğini biliyor mu?" Arch'ın kaşları havaya kalktı. Sessizliğe gömüldüm. Tek yapabildiğim başımı sallamak.

"Evine dön, Daze," diye mırıldanıyor. "Hava karardıktan sonra burada kötü şeyler olur."

Bir süre ona bakıyorum, kafam uğulduyor. Kötü şeylerin korkunç düşünceleriyle doluydu.

Yaramaz şeyler.

Arch Lancaster'ın başrolde olduğu o 'şeylerin' her biri. Ve benim.

"Ben ciddiylim." Kolumdaki tutuşunu gevşetiyor, başparmağı bileğimin iç kısmındaki hassas deriyi okşuyor ve tüm vücudumun ürperdiğini ondan saklamak zor oluyor. Yırtıcı gülümsemesi bana fark ettiğini söylüyor. "Evine git. Yatak odana saklan ve gerçek hayatını yaşamak yerine, senin yaptığın gibi aşk kitaplarından birini oku."

Ona bakakaldım, aşk romanları okuduğumu bilmesine şaşırdım. "Nasıl-"

"Dün öğle yemeğinde yemekhanede okuyordun," diye benim yerime dolduruyor. "Hikaye ilgi çekici mi?

Müstehcen seks sahneleriyle mi dolu?"

Sıcak yanaklarım cevabımı ele veriyor ve o da gülümsüyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Beni kendine çekiyor, bedenim onunla çarpışıyor, ağzı kulağımda fısıldıyor, "Bir dahaki sefere kitabında seni o kadar tahrik eden ve rahatsız eden sahnelerden birini okuduğunda parmaklarını külotuna sokuyorsun, belki o şeyleri sana yapanın kurgusal bir karakter yerine ben olduğumu hayal edebilirsin."

"Ne-" Gittiğini fark ettiğimde sesim kesiliyor. Arkasında havada kalan temiz ter kokusu dışında hiçbir iz bırakmadan.

Ve onun sıcak sözlerinin hayaleti bacaklarımın arasında zonkluyordu.

ON ÜÇ

Daisy'ye yaptığım şeyi ASLA SÖYLEMEMELİYDİM. Muhtemelen aklını başından aldım, ona çok ayıp bir şey söyledim ve o kadar da ayıp değildi.

Tamam, birazcıktı ama eminim beni düşünmesi için onu cesaretlendirerek onu şok etmişimdir. Cinsel olarak.

Ateşli küçük Daisy Albright'ın dar yatağında uzanmış, meşgul elleri kalçalarının arasında, seksi bir kitaptaki bayat diyaloglar yüzünden kendini tam bir mutluluğa parmaklarkenki görüntüsü gözümün önünden gitmiyor. Sikerim öyle işi. Kendini parmaklarken kulağına çok daha ateşli bir şeyler fısıldadığımı düşünmesini tercih ederim. Ya da daha iyisi.

Onu parmaklamama izin veriyor.

Görüntü bir kez beynime yerleşti mi, onu bırakamıyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım. Terlemek için bir mil daha koşuyorum. *Onu* terletmek.

İşe yaramıyor.

Zihnim Daisy'nin düşünceleriyle dolu. Çıplak Daisy. Altın rengi uzuvları ve pembe meme uçlarıyla utangaç bir şekilde beni öpüyor. Daha ileri gitmekten korkuyorum çünkü o masum ve tatlı ve başka hiç kimse ona dokunmamış.

Ona dokunmak istediğimden değil.

Bahse girerim ateşli olurdu. Islak ve kremi, şişmiş bir kedi ve açgözlü küçük bir klitoris sadece serbest bırakmak için ölüyor. Bunu ona verebilirim. Onu çok iyi hissettirebilirim ama o benim için yaratılmamış.

Ve ben onun için yaratılmadım.

Yine de odama dönüp sıcak bir duş almamı engellemedi. Daisy'nin dizlerinin üzerinde, yemyeşil dudakları ayrılmış ve sikim için hazır olduğunu düşünerek buharlı suyun altında mastürbasyon yapıyordum.

Bu hayali görüntüden o kadar çok boşalıyorum ki, kendimi fayanslı duvara yaslanmış, zor nefes alırken buluyorum. Birkaç dakika önce kendimi koşturmaya zorladığımda aldığımdan daha ağır. Diğer kızlarla seks yaptığım zamanlardan daha sert.

Sadece birkaç tane oldu ama hepsi kaybolup gitti. Onlar bir hiçti. Anlamsızdılar. Anlamsız.

Tanrım, ciddi bir sorunum var.

Ve onun adı Daisy.

Ertesi gün okulda, avını arayan bir yırtıcı hayvan gibi kampüsün etrafında dolanıyorum. Kadans

merhaba dedi ve ben ona hırladım. Mya bana pislik diyor ve ben de ona parmak sallıyorum. JJ de diğer arkadaşlarımız gibi mesafesini koruyor ve günün ilk dersine girdiğimde sınıfın en arkasındaki sandalyeye yerleşiyorum, bakışlarım Daisy'nin başının arkasına sabitleniyor.

Bana bakmak için arkasını bile dönmedi.

Tabii ki bakmaz.

Bugün kısa kollu düğmeli bir gömlek giymiş, ince altın rengi kollarını sergiliyor. Eteğini yukarı kaldırmış, sıkı bacaklarını gösteriyor ve mokasenleriyle birlikte ayak bileğine kadar uzanan çoraplar giymiş. Beyaz çoraplar dantelle süslenmiş ve iyi kız havasını yansıtıyor. Bir de saçları var.

Neden bu kadar etkilendiğimi bilmiyorum ama bu sabah iki örgü takmış ve uçlarını ipeksi mavi bir kurdeleyle bağlamış. Başka bir kız olsa bunu çok şirin bulurdum. Daisy'de çok sevimli.

Çok seksi.

Bütün ders boyunca arkasını izliyorum. Öyle ki her küçük seğirmesini fark ediyorum. Winston yakında teslim edilmesi gereken kompozisyon hakkında konuşmaya başladığında omuzlarının neredeyse kulaklarına kadar yükselmesini.

Acaba bu onu strese sokuyor mu?

Bir noktada sağ örgüsünün ucuyla oynuyor, saç tutamlarını parmağının etrafında tekrar tekrar döndürüyor ve ben büyüleniyorum. Aynı şeyi ona da yapmak için can atıyorum. Saçına dokunmak. Sadece berbat edeceğime dair itirazlarını duymazdan geliyorum. Karıştırmayacağım. Dikkatli olacağım. Sadece ona dokunmak istiyorum. Hoşuna giden bir noktaya dokunduğumda zevkle mırıldandığını duymak. Belki onu kulağının arkasından öpebilirim. Onun tatlı kokusunu içime çekerim. Kendimi kontrol etmeye çalışırım çünkü kız kanıma karışan bir uyuşturucu gibi, daha fazlasını arzulamama neden oluyor ve onu korkutmak istemiyorum-

Zil çalıyor ve ben göz kırpmıyorum, şok olmuş bir şekilde tüm ders boyunca düşüncelerimin Daisy'den başka bir şeyle dolmasına izin veriyorum.

Masamdan kalkıp sırt çantamı omzuma attığımda Daisy çoktan gitmişti.

Adımlarım kararlı, onu takip ediyorum, tam ileride onu gördüğümde koşuya başlıyorum. Ona kolayca yetişiyorum, hızımı yavaşlatıyorum, böylece tam yanında yürüyorum ve o bana bakıyor, altın gözlerinde şok beliriyor.

"Günaydın," diye selamlıyorum, güzel yüzüne bakarak.

Onun bu kadar güzel olduğunu ne zaman fark ettim? Daha önce, onun sade ve basit olduğunu düşünüyordum, ama yanılmışım. Hem de çok yanılmışım.

"Merhaba." Sesi yumuşak, bakışları bana uzun süre bakmaktan korkuyormuş gibi kaçıyor.

"Bugün ofise gidiyor musun?" Endişe kalbimi sıkıştırıyor, hayır demesine hazırlanıyorum.

"Evet." Başını sallıyor ve içime dolan rahatlatma hissi, solar pleksusuma inen bir yumruk gibi, beni nefessiz bırakıyor.

Bu çok saçma. Hepsi bir kız için.

"Sence Viv telefona cevap vermeme izin verir mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum, gözlerinin eğlenceyle nasıl dans ettiğini fark ediyorum.

"Muhtemelen ona Viv dememelisin."

"Onun için sorun değil." Ona Viv dediğimi duysa muhtemelen bana ceza verirdi ama Daisy'nin söylediğim bir şey karşısında neredeyse gülümsediğini görmek için bu riski almaya değer.

"Bundan çok şüpheliyim."

"Hey." Koluna dokunuyorum, o da benim gibi duruyor ve yüzümü ona dönüyorum. Başını arkaya eğiyor, böylece bakışlarımız buluşuyor, örgüleri omuzlarının arkasına düşüyor ve saçlarına dokunma dürtüsü o kadar

Kendimi durdurmak için ellerimi yumruk yapmak zorunda kalıyorum. "Bana bir iyilik yap ve Viv'i bugün beni o boktan ofise tıkmaması için ikna etmeye çalış."

"Neden?"

Onunla masada oturmak ve Viv benden hoşlanıyormuş gibi davranmak istediğimi, bu sırada da bahçecilik hakkında konuşmalarını dinlemek istediğimi söylesem ne derdi? Bahçecilik, toprak ve çiçeklerle ilgili hiçbir şey umurumda olmazdı ama bu mükemmel bir fırsat olurdu. Hiçbir kesinti olmadan Daisy'nin yüzüne doyasıya bakabilirdim. Konuşurken ağzının hareketini izlerdim. Kahkahasının tadını çıkarırdım.

Evet, en çok yapmak istediğim şey bu. Onun gülüşünü dinlemek. Gittiği her yerde çok sessizdir. Sınıfta. Yemekhanede.

Ofiste daha rahat. Açık. Hatta hareketli.

"Zımbalamaktan bıktım. O lanet zimba yüzünden nasır yaptım." Nasırsız elimi kaldırıp bahanemi sıralıyorum.

Bakışları avucuma kayıyor, bana bakmadan önce dudakları zar zor bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ben nasır görmüyorum."

"Yalan söylüyorum, Daze. Sadece o ofiste tek başıma oturmaktan yoruldum. Sanırım kefaretimi ödedim.

Bırakın diğerleriyle takılayım."

Yürümeye başlıyor ve ben de yürüyorum, onun profiline bakıyorum, bir şey söylemesini istiyorum. Herhangi bir şey. "Bu bana bağlı değil," diye mırıldanıyor sonunda.

"Etkiniz var. Çek."

"Sana hâlâ kızgın olmalıyım."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve yere yığılmadığıma şaşıyorum. Sesindeki acı çok açıktı.

Ben tam bir pisliğim.

Söylediğim ve yaptığım her şey için özür dilemem gerekiyor ama dileyemiyorum. Birinden *özür dilemek* benim için insani olarak imkansız. Ne ailemden, ne kardeşlerimden, ne arkadaşlarımdan ne de eski sevgililerimden. Kim olduğum için hiç özür dilemek zorunda kalmadım ve neden dileyeyim ki? Yaptığım şeyler için üzgün değilim.

Daisy'ye söylediklerim hariç. Onu incittim. Ve o bunu hak etmedi.

"Muhtemelen öyle olmalısın," diyerek ona katılıyorum ve yönetim binasına geldiğimizde kapıyı açık tutmak için acele ediyorum. "Ama bunu telafi etmeme izin ver."

"Neyi telafi edeyim?" Binaya giriyor ve ben de onun arkasından gidiyorum, saç örgülerinden birini çekiştirmemek için kendimi zor tutuyorum. Neyim ben, altı yaşında mı? "Bana söyleyip durduğun korkunç şeyleri mi?"

"*Sürekli* söylediğim korkunç şeyler mi?" Ben de ona tekrarlıyorum. "Ne gibi?"

Neyi kastettiğini biliyorum. Dün gece ona am kelimesini söylediğimde. Ona mastürbasyon yaparken beni düşünmesini söylediğimde.

Hiç mastürbasyon yapıyor mu? Yoksa kendine dokunma düşüncesi onu çok mu korkutuyor? Kelimeleri bile yüksek sesle söyleyemeyen kızlardan biri mi? Sanırım evet. Tatlı Daisy Albright'ın am, yarak ya da amcık kelimelerini söylediğini duymadan önce muhtemelen ölürdüm.

Bu kelimelerin onun kelime dağarcığında olmadığına eminim.

"Dün gece bana karşı oldukça uygunsuz davrandın, Arch," diyor sesi alaycı. Önümde ilerlerken omzunun üzerinden bana attığı sivri bakış ilgi çekici. Tekrar görmek istiyorum.

"Uygunsuz mu? Am arayp aramadığını sorduğum zamandan mı bahsediyorsun?" Son kelimeyi biraz fazla yüksek sesle söyledim ve beni susturmamasına şaşırdım.

Yanakları pespembe oldu. "Bunu söylediğini bile unutmuşum."

Uh huh. O zaman kesinlikle hala *külotundaki* parmaklarımı düşünüyor.

Ona yaklaşıyorum, o kadar yaklaşıyorum ki önüm sırtına çarpıyor, kıcı kısa bir an için aletimi okşuyor. Gözlerimi kaçırmak istememe yetecek kadar. "Elin külotunda yorumundan bahsediyorsun o zaman, hmm?"

Keskin bir nefes çekiyor. Bunu duyuyorum. Neredeyse hissediyorum. Etrafından dolanıp yönetici ofisinin kapısını açıyorum ve o da sanki ihtiyacı varmış gibi aramızda mesafe yaratarak ilerliyor, ben de onun peşinden içeri giriyorum.

Daisy'nin üstünde.

"Sana güzel şeyler söylememi mi istiyorsun?" Vivian'ın yanındaki boş masaya doğru aceleyle ilerlerken soruyorum - Tanrı'ya şükür ki Vivian ortada yok. "Buna ne dersin?"

Bana doğru dönüyor, gözleri kocaman ve kırışmıyor. "Uygunsuz bir şey söyleme. *Lütfen*."

"Ben de sana örgülerini beğendiğimi söyleyecektim." Bakışlarım göğüslerine, göğüslerinin üzerinde nasıl uzandıklarına düşüyor. "Ve çorapları."

Bakışlarım ayaklarına düşüyor.

"Oh." Ürpertici bir nefes onu terk eder. "Teşekkür ederim." "Bir şey değil."

Gerginlik yavaşça odayı dolduruyor, baş döndürücü ve yoğun, ve ben ona doğru bir adım atıyorum, hevesle...ne?

Ona dokunmak mı?

Evet. Ona dokunmak istiyorum. En azından saçlarına ve en azından bir saniyeliğine. Belki iki. Fazla bir şey istemiyorum.

Daisy gözle görülür bir şekilde yutkunuyor ve sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi dudakları aralanıyor. Bekliyorum, merak beni tamamen felç ediyor.

Vivian'ın ofise dalması ve yanımdan geçerken kalçamı kontrol etmesiyle o an mahvoluyor. "Günaydın çocuklar!"

Orta yaşlı bir lise sekreterinin Daisy ve bana çocuk demesi kadar havayı bozan bir şey yok. Teşekkürler, Viv.

ON DÖRT

Arch'ın bana söylediklerini hâlâ zihnimde evirip çeviriyorum. Tekrar ve tekrar, derin sesi tekrar ediyor.

Sana örgüleri sevdiğimi söyleyecektim. Ve çorapları.

Yıllardır saçımı iki örgüyle örmemiştim. Çok çocuksu göründüklerini düşündüm ama bu sabah içimden bir ses saçımı bir yerine iki Fransız örgüsü yapmamı söyledi ve ben de öyle yaptım.

Çoraplar mı? Onlar yeni. Okula dönüş alışverişi yaparken üniformamla giymek için çeşitli sevimli çoraplar almıştım ve onları satın aldığım için hemen kendimi aptal gibi hissettim. Ve onlara para harcadığım için kendime de kızdım.

Yine bir şey beni bu sabah çorapları giymeye zorladı. Çok şirinler. Hatta biraz tatlı.

Arch'ın bende farklı bir şey fark etmesi -farklı olan iki şey- kalbimi genişletiyor.

Ve bu çocuk kesinlikle benim üzerimde böyle bir etkiye sahip olmamalı. O soğuk ve acımasız ve en kötü şeyleri söylüyor.

Yine de güzel şeyler de söylüyor. İlginç şeyler.

Dün gece bana söylediği sözleri de hala aklımdan çıkaramıyorum. Amcık lafını mı? Tamamen unutmuştum. Söylediği diğer kelimeleri. Sesinin tonu. Kulağımda sıcak nefesi, varlığı beliriyordu. Beni içten dışa ısıtıyordu.

Belki de bunları sana yapanın kurgusal bir karakter yerine ben olduğumu hayal edebilirsin.

Muhtemelen cinselliğimden korktuğumu ve sözlerinden iğrendiğimi düşünüyor ama ben korkmuyordum.

Hayır, dün gece uyumadan önce tam olarak onun dediğini yaptım.

Bana bir şeyler yaptığını hayal ettiğim her zamanki, yüzü olmayan kurgusal karakter yerine Arch'ı düşündüm.

Dün gece bacaklarımın arasında hareket eden parmaklarım değildi.

Arch'ın parmaklarıydı. Ağzı kulağımda ve eli külotumun içinde, bana dokunurken beni ürpertici, bitkin bir karmaşa içinde bırakan kutsal olmayan şeyler söyledi.

"Siz ikiniz neden birbirinize bakıyorsunuz?" Vivian'ın sesi kemerimin yarattığı sisi dağıtıyor ve ona baktığımda gözlerinde endişeyle beni izlediğini görüyorum. "Lütfen bana seninle yeni bir kavga başlatmadığını söyle."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Tam bir centilmen gibi davranıyor." Sırıtan Arch'a bir bakış atıyorum.

Vivian inanamayarak homurdanır.

"Archibald Lancaster, nasıl mükemmel bir beyefendi olunacağını biliyor musun?"

"Annem beni on yaşımıdayken görgü kuralları kursuna yazdırdı," diyor büyük bir ciddiyetle.

"Gerektiğinde bir centilmen olmayı başarabilirim."

Vivian masasındaki sandalyeye çökerken, "Konu Papatya'mız olduğunda, bu her zaman gereklidir," diyor.

"İyi davranacağıma söz veririm, beni ofis dediğiniz o lanet dolaba tıkmak yerine ikinizle takılmama izin verir misiniz?" Arch kaşlarını kaldırır.

Vivian alt dudağını çiğneyerek bir süre onu inceliyor. Sanırım Arch'la şakalaşmaktan hoşlanan bir yanı var. Tıpkı benim gibi. Onunla ilgili bir şey var. Kötü ve korkunç olduğunda bile, yine de bir şekilde... çekici.

Karizma. Sahip olduğu şey bu. Hem de tonlarca. İnsanları kendilerine rağmen ona çeken manyetik bir varlığı var. Ben onun ilgisini çeken birçok kişiden sadece biriyim. Kesinlikle özel bir şey değilim.

Ben de kendime bunu söylemeye çalışıyorum.

"Ne düşünüyorsun Daisy?" Vivian bana dönüyor, Arch da öyle.

Kalması ya da gitmesi konusunda son kararı verecek olanın ben olduğumu bilerek onu incelerken içimde bir güç dalgalanıyor. Mantıklı yanımla kesinlikle gitmesi gerektiğini söylüyor. O havasız, berbat ofiste acı çeksin. Ama o kapalı alanlardan hoşlanmıyor. Bu çok açık. Ben de sevmiyorum.

Ama benim yumuşak tarafım, kalbimle ve vücudumun diğer çeşitli kısımlarıyla yöneten tarafım, onun kalmasını istiyor.

"Bizimle takılabilirsin," dedim sonunda.

Vivian nefesinin altından *oh canım diye* mırıldanırken Arch sırtlıyor, bu görüntü göz kamaştırıyor. Başımı döndürüyor.

"Vivian." Matthews ofise girdiğinde hepimiz başımızı ona doğru çevirdik. "On dakika içinde bir telefon görüşmesi yapacağım ve senin de bana katılabileceğini umuyordum. Bir şey kaçırırsam diye not almanı istiyorum."

Vivian daha dik durur. "Tabii ki. Daisy sorumlu olabilir. Eşyalarımı toplayayım, hemen geliyorum."

Gülümsüyor ve başını sallıyor, bakışları Arch'ın üzerinde kayıyor, hiçbir onaylama yapmadan bana iniyor. "Günaydın, Daisy."

"Günaydın." Ona gülümsedim. Görmezden gelindiğim için Arch'ın yüzündeki hırıltıyı hissedebiliyorum. Hoşlanmadığı başka bir şey daha. Tüm gözlerin üzerinde olmasını tercih eder.

Matthews ofisine girdiğinde ve Vivian ona katılmak üzereyken, işaret parmağını uzatıp sallayarak bize döndü. "Senden komik iş çıkmaz, Arch."

"Peki ya Daisy? Ya komik işlerin peşindeyse?"

Neredeyse gülecektim. Çok kışkırtıcı.

"Ondan bunu beklemiyorum. O iyi olacak. Ya sen? Sana güvenmiyorum." Vivian'ın bakışları daralır. "Uslu dur."

Sanki tutuklanmak üzereymiş gibi ellerini havaya kaldırıyor. "Bana güvenebilirsiniz." "Ha!" Dönüp Matthews'un ofisine girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Bizi yalnız bırakarak.

Boş masaya gidip yerleşiyorum ve sırt çantamı masanın üzerine bırakıyorum. Arch bana doğru ilerliyor, masaya yaslanıyor, sandalyemin hemen yanında duruyor. O kadar yakındı ki uzanıp kalçasına dokunabilirdim. Kalçasına.

Ama ben yapamam. Asla yapamam.

"Komik bir iş yapmak ister misin?" Kaşlarını bana doğru sallıyor ve sonunda içimde tuttuğum kahkahayı bırakıyorum.

Memnun görünüyor. Bunu gözlerinin parıltısından anlayabiliyorum. Gözlerinin köşelerindeki belli belirsiz gülümseme

Ağzını. Başımı sallıyorum, hala gülüyorum, muhtemelen çok fazla gülüyorum, ama o bundan rahatsız olmuş görünmüyor.

"Vivian, Matthews'la birlikte ofiste olduğu için telefonlara bakmamız gerekiyor," diye belirtiyorum. "Bana nasıl yapılacağını gösterir misin?"

"Vivian'ın dün sana gösterdiğini sanıyordum."

"Çoktan unuttum." Gidip bir sandalye kapıyor ve hemen yanıma çekip oturuyor, omzu omzuma değiyor. "Telefona cevap vermekle ilgili bir sorunun yok değil mi?"

"Hayır." Başımı sallıyorum, kucağına sürünüp yerleşirsem ne yapacağını merak ediyorum. "Bu şok edici mi?"

"Evet. Her zaman çok gergin görünüyorsun." "Öyle mi?"

"Kesinlikle. Ama belki de seni sinirlendirdiğim içindir." Başını bana doğru çeviriyor, bakışları benimkilere kilitleniyor. "Öyle mi? Seni sinirlendiriyor muyum, Daze?"

Evet, evet. Bin kere evet. "Bazen." Omuz silkiyorum.

"Neden?"

"Ne söyleyeceğin konusunda endişeleniyorum." Tamam, bu yalan değil.

"Ah evet." Sandalyede arkasına yaslanıp bacaklarını önüne doğru uzatıyor. "Bu mantıklı."

Bu çocuk. Onun yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum. Ya da ne söyleyeceğimi. Beni kesinlikle gergin, ürkek ve hatta biraz mide bulandırıcı yapıyor. Başım dönüyor. Bunaltıyor. Üstesinden gel.

Telefon çalıyor ve otomatik olarak cevap veriyorum. "Lancaster Prep'i aradığınız için teşekkür ederim. Aramanızı nasıl yönlendirebilirim?"

Yaşlı beyefendinin Müdür Matthews ile konuşmak istediğini dinlerken Arch'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. "Korkarım şu anda bir toplantıda. Bir mesaj bırakmak ister misiniz, müsait olduğunda kendisine iletebilirim?"

Adamın adını ve numarasını not edip telefonu kapatıyorum. Mesajı kâğıttan yırtarak ayağa kalkıyorum ve masanın üzerine eğilerek Vivian'ınkinin üzerine bırakıyorum.

Arch'ın bakışları eteğime düşüyor. Bunu hissedebiliyorum. Sıcak ve meraklı. Omzumun üzerinden baktığımda, bakışları kalkıyor, benimkilerle buluşuyor ve popoma baktığını biliyorum. Kalçalarımın arkasına.

Tüm vücudum alev almış gibi hissediyorum.

"Tam bir profesyonel gibi konuşuyorsun," diye mırıldanıyor.

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun." İltifatı karşısında nefesim kesildi, ki bu çok saçma.

"Öyle değil. Telefon sesin var." Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Evet, var. Tamamen sen o çağrıya cevap verdiğinde değişti."

"Aptal gibi konuştum, değil mi?" Bu utanç verici. Arch'ın yanımda oturması kötü bir fikir. Beni eleştiriyor. Bu çocuğun standartlarına asla ulaşamayacağım. O benimle kıyaslandığında bambaşka bir seviyede. Ulaşılamaz bir seviyede.

"Hiç de değil." Başını sallıyor, alt dudağını dişleriyle yakalıyor. "Bu okulda otomatik telefon sistemi yok mu?"

Yavaşça başımı sallıyorum, bakışlarım onunkilere takılıyor. "Sıfıra vururlarsa, beni yakalarlar."

"Sıfıra vurursam, seni yakalar mıyım?" Kelimeler dudaklarından umursamadan dökülüyor ve hiçbir anlam ifade etmiyor.

Pek sayılmaz. Yine de beni elde edip edemeyeceğini görmeye çalışıyormuş gibi bir his var içimde.

Hayır. Kesinlikle olmaz. Bunu çok fazla yorumluyorum. "Ben unutulmazım," diyorum ona, sesim kararlı.

"Öyle mi?"

Hızlanan nefeslerimi sakinleştirmeye çalışarak başımı sallıyorum.

"Bu yüzden mi içine kapanıksın, Daze? Herhangi bir insan etkileşimiyle ilgilenmiyor musun?" Her türlü insani etkileşim için çaresizim. Bu beni zavallı mı yapar?

Muhtemelen.

"Herkesi uzaklaştırmak yalnız bir varoluştur," diye devam ediyor, daha yakına kayarak.

Kokusunu alabileceğim ve vücut ısısının bana doğru yayıldığını hissedebileceğim kadar yakın. Üniforma ceketini giymiyor -ne zaman giydi ki? Ben de değilim ve sanki aramızdaki katmanlar soyulmuş gibi hissediyorum. Ona dokunmam için hiçbir şey gerekmiyor. Ya da onun bana dokunması.

Ona dokunmaya çalışacak kadar cesur değilim, bu yüzden bunun olmayacağını biliyoruz.

"Yine de daha kolay. Birinin çok yakınlaşmasına izin vermek, kendini sadece kalp kırıklığına açmaktır, biliyor musun?" Ürpertici bir nefes beni terk ediyor ve bu sözleri söylediğime hemen pişman oluyorum.

"Kalbin kırılacağına yalnız kalmayı mı tercih edersin?"

"Şu anda her iki duyguyla da baş etmeye çalışıyorum ama evet, kalp kırıklığını unutup sonsuza kadar yalnız kalmayı tercih ederim. Kendi içime kapanmak birine açılmaktan daha kolay."

Bakışları yüzümde geziniyor, sanki bunu söylediğime tam olarak inanamıyormuş gibi.

"Kalbini kim kırdı?" Kelimeleri söyleme şekli kırılğan kalbimin düşmesine neden oluyor ve ona bakıyorum, sesinin neredeyse...

Koruyucu.

"Annemin ölümü," diye fısıldıyorum. "Ve onu tekrar bir araya getirebilmemin hiçbir yolu olduğunu sanmıyorum."

Yüzündeki acı çok açık. Bana ne dediğini mi düşünüyor? Annelik sorunlarım olduğunu mu? Haksız değil. Anne sorunlarım var. İşte bu yüzden sözleri beni çok etkiledi. Acıttı çünkü doğru.

Ve bu özelliğimden nefret ediyorum. Keşke iyileştiğimi, sevmeye ve sevmeye açık ve istekli olduğumu söyleyebilseydim. Ama benim yaşındaki insanlar beni korkutuyor. Duygularını ve sözlerini çok dikkatsizce kullanıyorlar. Arch gibi.

Herkes gibi.

Hayata katılmaktansa geri çekilip gelişmeleri izlemeyi tercih ederim. Bu daha kolay.

Telefon çalışıyor ve sanki bir robotmuşum gibi otomatik olarak cevap veriyorum. Arch'ın sorularla dolu bakışlarını hâlâ üzerimde hissedebiliyorum ama ona bakmıyorum. Bunun yerine, telefona ve ondan sonra gelecek olana odaklanıyorum, sağanak için minnettarım. Yaklaştığında onu görmezden gelmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum, yerleşmeden önce kolu benimkine sürtünüyor.

Hemen yanımda dinleniyor, sıcaklığı içime akıyor. Beni nefessiz bırakıyor.

Bana umduğum kadar robotik olmadığımı hatırlatıyor.

ON BEŞ

Her zamanki gibi ilk dersim olan istatistik dersine hevesle giriyorum. En azından bu sefer öğretmen çoktan sınıfa girmiş, masasında oturmuş, dalgın dalgın ağzına üzüm atıyor, bakışları telefonuna sabitlenmiş.

"Merhaba Bayan Nelson," diye selamlıyorum masamda otururken, kitabımın beni bekleyip beklemediğini görmek için depo alanına bakmayı reddederek.

Onun yerine içimde kıvrılan beklentinin tadını çıkarıyorum.

"Merhaba Daisy. Nasılsın?" diye soruyor dalgınca, bakışları bir kez daha telefonuna kayıyor. "Harika," diye cıvıldıyorum, sırt çantamı ayaklarımın dibine bırakıp derin bir nefes alıyorum.

Başımı yana eğiyorum, kitabımı görüyorum ve ona uzanıp çekiyorum. Çevirip açıyorum ve şu ana kadar en çok sevdiğim bölümde bıraktığım notu okuyorum.

Bu benim en sevdiğim sahne, özellikle de altını çizdiğim kısım.

Bakışlarım vurgulanan bölüme düşüyor, tekrar okuyorum.

Yan yana oturuyoruz, bedenlerimiz geriliyor. Ne kadar yakın olduğumuzun acıyla farkındayız. Elimi koltuğa koyuyorum, serçe parmağımı gidebildiği kadar uzatıyorum ve o da aynısını yapıyor.

Tamamen aynı.

Parmaklarımız fırçalıyor. Bir kez. İki kez. Ve sonra elini tamamen çekerek geri çekiliyor. İçimi boş bırakan hayal kırıklığı çok büyük ve fark etmemesinden korkarak titrek bir nefes alıyorum.

Yaptığını fark ettiğimde gülümsüyorum.

Öğle yemeğinden sonra herkes sınıfa girmeye başladığında konuşmalar ekstra gürültülü oluyor ve başımı kaldırıp sert bir nefes alıyorum. Bu hala en sevdiğim sahne, ama isimsiz arkadaşım bana cevap olarak bir not bırakmış gibi görünmüyor.

Hissettiğim hayal kırıklığı yıkıcı.

Sayfayı çeviriyorum, bir yanıt olduğunu fark ettiğimde kalbim boğazıma düğümleniyor. Aynı kalın, erkeksi el yazısıyla.

İnce seviyorsun.

Dudaklarıma bir gülümseme dokunuyor. Evet, incelikli olmasını seviyorum. Ve bu bir kız değil. Bir kız *bunu ince sevdiğimi* söylemezdi. Derdi ki, *bu benim de en sevdiğim kısım!* Ya da onun gibi bir şey.

Bu çocuk neyi anlamaya çalışıyor? Neyi sevdiğimi mi? Neyi sevmediğimi mi? Neden

umursuyor? Ne önemi var ki?

Kitabı karıştırıyorum, okumadığım bir bölümde başka bir Post-it notu buluyorum, notla birlikte kurşun kalemle altı çizilmiş birkaç cümle.

Bunu sevdim.

Bakışlarım gelişigüzel altını çizdiği satırlara kayıyor, kalp atışlarım hızlanıyor.

Dudakları pembe ve tek düşünebildiğim onları öpmek.

Ben de aynen öyle yapıyorum. Onu her şeyimle öpüyorum ve o da bana kolayca açılıyor.

Çok kolay. Yanağını avuçluyorum, dilimi yavaşça onunkinin etrafında dolaştırırken parmaklarımı yumuşak teninde gezdiriyorum.

Yavaş. Aranıyor. Tadım. Öğrenmek.

İnleyene kadar. İnleyene kadar. Gömleğimin önünü tutuyor. Kelimeleri söylemeden yalvarıyor.

Beni istiyor.

"Tamam, Michael, kapıyı kapatır mısın, lütfen? Dışarısı çok gürültülü," dedi Bayan Nelson, ürkerek.

Ben.

Yukarıya ve etrafıma bakıyorum ama kimse dikkat etmiyor. Tek bir kişi bile. Bayan bile. Nelson'ın masasının etrafında şu anda üç öğrenci var ve hepsi de dün geceki ev ödeviyle ilgili sorular soruyor.

Bitirdim - kolaylıkla değil, ama sonunda anladım ve ödevi tamamladım. Geç saatlere kadar ödev üzerinde çalıştım, belki de bu yüzden kendimi sürekli kafamın içinde buluyorum. Tıpkı okuduğum pasajdaki gibi birinin beni öptüğünü düşünüyorum.

Telaşla ders kitabımı ve kalemlerimi koymayı sevdiğim çantamı çıkarıyorum. Fermuarını açıp, babamın Noel'de bana verdiği setten pastel mavi fosforlu kalemi çıkarana kadar tüm kalemeleri karıştırıyorum.

Sonra post-it'lerimi alıyorum, üzerine bir not karalıyorum, nabzım sanki bir mil koşmuşum gibi hızla atıyor. Nefesim kesiliyor, heyecanlanıyorum ve Post-it'i içindeki sayfaya yapıştırdığımda kitabı kapatıp kalemle birlikte masamın gözüne tıkıyorum.

Ve sonra, olmak istediğim iyi kız gibi, dik oturuyorum ve ders kitabımı dün tartıştığımız sayfalara çeviriyorum. Yoklamadan sonra Bayan Nelson istediğinde ödevimi ona veriyorum. Söylediği her şeyi dikkatle dinliyor, itaatkâr bir şekilde notlar alıyorum. Beyaz tahtaya yazdığı problemlere gözlerimi kısarak bakıyorum ve hemen çözüyorum.

Tanrıya şükür.

Tüm bu süre boyunca masanın içindeki kitabın farkındayım. Kafamın içinde altını çizdiği kelimeler. Beni en çok etkileyen dört kelime.

Yavaş. Aranıyor. Tadım. Öğrenmek.

Böyle öpölmek nasıl bir şey olurdu? O kadar derinlemesine, o kadar lezzetli ki, ürpermiş, bunalmış bir halde mi kalırdınız? Bilmek istiyorum.

Arch'ın böyle öpüşüp öpüşmediğini bilmek istiyorum. Tahminimce evet.

Evet, öyle.

Ders bittiğinde, eşyalarımı toplamak için zaman ayırıyorum, hızım alışılmadık derecede yavaş. Bayan Nelson'ın fark edeceği kadar.

Sınıftan hep çabuk çıkarım. Hiçbir şeye geç kalmayı sevmem.

"İyi misin, Daisy?"

"Ben iyiyim." Ona cesaret verici bir gülümseme gönderiyorum ve ders kitabımı kaplumbağa hızıyla sırt çantama tıkıştırıyorum. Bir sonraki dönemin öğrencileri birbiri ardına içeri doluşmaya başlıyor ama kimse benim sırama yaklaşmıyor.

Kimse demiyor ki, hey bu benim koltuğum.

İsteksizce oradan ayrıldım, keşke orada kimin oturduğunu bilseydim.

Keşke o kısmın altını kimin çizdiğini bilseydim. En sevdikleri olduğunu kimin söylediğini.

Bunu yazanın Arch olmasını her şeyden çok isterdim. Bunu sevenin.
Rüyalarımda.

ON ALTI

Daisy'nin lanet sınıftan çıkmasını bekliyorum, neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyorum. Her zaman sırasından fırlayan ilk kişi o oluyor, geç kalmamak için son sürat koşuyor.

Ben mi? Acele etmem ve hemen hemen her derse geç kalırım. Öğretmenler beni geç bile bırakmazlar çünkü ne anlamı var ki? Başım gerçekten belaya girmeyecek.

Çoğunlukla.

Bu öğleden sonra istatistik dersine girmek için sabırsızlanıyorum. Daisy'nin notuma cevap verip vermediğini görmek istiyorum. Sahne seçimim hakkında ne düşünmüş? Bence oldukça uysaldı, ama yazarın öpüşmeyi tarif edişinde inkar edilemeyecek kadar ateşli bir şey vardı. Yavaş ve arayış içinde.

Daisy'yi böyle öpmek fena olmazdı. Yine de denersem bana tokat atmasından korkuyorum.

Ofiste ne yaptığımı fark etti mi? Kitapta çiftin serçe parmaklarına dokunduğu sahneyi canlandırmak için elimden geleni yaptım. Yani, bu cinselliğe yakın bile değil, ama bir gerilim olayı, bu yüzden çekiciliğini anlıyorum.

Bu yüzden o telefonda bu kadar uzun süre konuşurken ona yaklaştım. Kendimi ona doğru bastırdım. Onu içime çektim. Farkında mıydı? Telefon konuşmalarına daha fazla odaklanmış gibiydi, belki de fark etmemiştir. Cinsel açıdan hiç deneyimli değil ve bu yüzden ondan hoşlandığımı düşünmediğini varsayıyorum.

Ondan bu şekilde
hoşlanmamalıyım. Tek
düşünebildiğim o.

Sonunda sınıftan çıkıyor, başını önce sola, sonra sağa çeviriyor, bu da eğilmeme neden oluyor, beni görmemesi için yanında durduğum dolap sırasının diğer tarafına geçiyorum. Birkaç saniye bekliyorum, kalbim küt küt atıyor ve sonunda dolapların etrafına bir kez daha bakıyorum.

Sahil temiz.

Tam zil çalarken sınıfa girip sırama yerleşiyorum. Bayan Nelson beni izliyor, bakışlarımız karşılaştığında dudakları kıvrılıyor.

"Zamanında gelmene bak. Etkilendim."

Ona bir gülümseme gösterdim. Nelson'ı hep sevmişimdir. Bana çok fazla bok vermiyor. "Memnun etmeyi amaçlıyorum."

"Sen de çapkınsın." Bir silgi kapıyor ve yüksek sesle tahtaya vuruyor. "Pekâlâ, sınıf!

Ev ödevlerinizi çıkarın ve ön tarafa geçirin zamanı."

Ödevimi çoktan çıkarmıştım ve sıranın ilk koltuğunda oturduğum için -içimdeki Daisy Albright'ı farkına bile varmadan kanalize ediyorum, anlayın işte- arkamda oturan kızın

gölümsemesini görmezden gelerek diğlerlerininkini almak için bekliyorum. Sanki ilgileniyormuş gibi.

Hayır, teşekkürler.

Nelson konuşmasına başladığında, ne dediğini merak ederek Daisy'nin kitabına uzandım. Ne yazdığını. Kitap hâlâ orada ve bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum. Yavaşça çekip çıkarıyorum, kucağıma koyuyorum ve not aldığım yere doğru çevirerek açıyorum.

Vurguladığım bölümün en sevdiğim kısmının etrafına küçük pembe kalpler çizdiğini gördüğümde gülümsüyorum.

Yavaş. Aranıyor. Tadım. Öğrenmek.

Post-it'e ne yazdığını okumadan önce kimsenin bana dikkat etmediğinden emin olmak için başımı kaldırıyorum.

O kısmı ben de sevdim. Beni ürpertti.

Bu kızı titretebileceğim bir sürü yol var.

Sana bir kalem bıraktım, böylece istediğini vurgulayabilirsin. Favori bir satır. Anlamlı bir tane.

On beşinci bölümde beğendiğim yerleri pembe ile vurguladım.

Hiç tereddüt etmeden on beşinci bölüme geçip onun neyi sevdiğini aradım ve hemen buldum.

Avuçlarım ter içinde, benim için seçtiği kırmızı elbiseyi giymiş olarak soyunma odasından çıkıyorum. Beni gördüğü anda ayağa kalkıyor, gözlerinin karardığını söyleyebilirim.

Elbiseyi beğendi.

Üzerimde beğendi.

"Al," diyor. "Ama-

"

"Anladın mı?" diye tekrarlıyor.

Ben gülümsüyorum, o da bana gülümsüyor.

O beni istiyor. Ben de onu istiyorum.

Çok fazla.

Kitabı görmezden gelerek başımı kaldırıyorum ve boşluğa bakarak düşünüyorum. Daisy daha önce ofiste bana açılmıştı. Neden bu kadar içine kapalı olduğunu açıkladı. Neden kalbini korumak istediğini. Annelik sorunları yorumum tam isabetti ama bu söylediğimi doğru yapmaz.

Bu sözleri ona asla söylememeliydim ama ben düşünmeden konuşan kalpsiz bir pisliğim, sanki kendime engel olamıyorum.

Çoğu zaman yapamıyorum. Aileme göre dürtü kontrolüm yok.

Okuduğum bu pasaj bana onun bir başkası için güzel olmak istediğini söylüyor. Fark edilmek istiyor. Daha önceki pasaj bana onun öpülmek istediğini söylüyor.

Onun için her ikisini de yapmaya hazırım - ona güzel olduğunu söylemek ve onu öpmek. Ama çoğu zaman o kadar korkmuş gibi davranıyor ki, denediğim anda kaçacak diye endişeleniyorum.

Nelson adımı söylüyor ve ben de kaşlarımı kaldırarak dikkatimi ona yöneltiyorum. "Bu bölümü anlıyor musun?"

Başımı sallayarak, "Kesinlikle." dedim.

Gülümsemesi memnun edici ve beni daha fazla zorlamıyor. "Güzel. Devam edelim."

Şüpheli görünmemeye çalışarak, fırsat buldukça kitabı karıştırıyorum ve sonunda hoşuma giden bir sahne buluyorum.

Daisy'nin bana bıraktığı kalemi alıp kapağını açıyorum ve en beğendiğim cümlelerin altını dikkatlice çiziyorum.

Ben sanatçı değilim, bu yüzden sayfaya bir şey çizmekle uğraşmıyorum. Fosforlu kalem alacağı için şanslı. En fazla bu kadar ileri gidebilirim.

Ve bu kadar ileri gittiğime inanamıyorum. Bir kız için asla böyle saçma sapan şeyler yapmam.

Hiçbiri benim için bunu yapmak isteyecek kadar önemli değil. Geçmişte hiç çaba göstermezken şimdi çok çaba gösteriyorum.

Hepsi koşarak geliyor. Etrafımı sardılar. Benim için yaygara koparıyorlar. Beni istiyorlar.

Cadence'e bak. Şu anda ona gidip bacaklarını açmasını söyleyebilirim ve o da bunu yapar.

Benimle o kadar ilgileniyor. Beni memnun etmeye bu kadar hevesli.

Ama gerçek gibi gelmiyor. Doğru hissettirmiyor. Cadence ve diğerleri beni umursamıyor. Gerçekten umurlarında değil. Onlar için ne yapabileceğimi, benimle görünmeyi önemsiyorlar. Soyadım ve onunla birlikte gelen para ve prestij. Bir Lancaster'la vakit geçirmek insanlara kendilerini özel hissettiriyor ve sanırım ben de bunu anlıyorum.

Daisy'yi ve benim yanımda hiç de öyle davranmadığını düşünüyorum. Adım onu kesinlikle etkilemiyor ve eminim ki beni gördüğü anda nefret ediyor. Kendi kafamda bile tam bir hödük gibi görünsem de, bunu ferahlatıcı bulmaktan kendimi alamıyorum.

"Diğer kızlar gibi değil" diyen kızlardan da değil. Sadece bana karşı sıfır toleransı var. İlgiilenmiyor. Ben onun radarında bile değilim.

Elbette akademik durumumuz nedeniyle benden haberdardı. Her ne kadar onu fark etmiş ve her zaman orta derecede güzel olduğunu düşünmüş olsam da -iyi, güzel- onun hakkında böyle düşünmemiştim. O iyi bir kız.

Ve daha önce hiç iyi kızlarla uğraşmamıştım.

Onun hakkında düşündükçe, onu daha çok tanımak istiyorum. Nelerden hoşlandığını, nelerden hoşlanmadığını öğrenmek istiyorum. En sevdiği yemeği. En sevdiği rengi. Lise bitince ne yapmak istiyor? Çok başarılı biri, bu yüzden sanırım üniversite gündemde.

Ona bunun ilgimi çekmediğini söylesem benim hakkımda daha az mı düşünür? Önümüzdeki birkaç yıl boyunca sadece seyahat etmek ve dünyayı görmek istediğimi söylesem şımarık zengin bir hıyar gibi mi görünürüm?

Kendi kafamda zengin bir hıyar gibi konuşuyorum, bu yüzden son sorunun cevabının evet olduğundan eminim.

Yeni bir post-it alıp az önce altını çizdiğim sayfaya yapıştırıyorum, sonra kalemimi alıp Daisy için küçük bir not yazıyorum. Kiminle iletişim kurduğunu henüz anlayıp anlamadığını merak ediyorum.

Muhtemelen hayır. Ben olduğumu öğrenince kızacak mı?

Muhtemelen.

Risk almaya hazırım.

Okul bittikten sonra binadan çıkarken kız kardeşimin önümde yürüdüğünü görüyorum. Ona sesleniyorum, omzunun üzerinden bakıyor ve ben yaklaşıırken durup beni bekliyor.

"Benimle görünmek için standartlarını düşürüyorsun, ha?" Edie başını eğiyor, değerlendirci bakışları yüzümde geziniyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Hadi ama, Edie. Standartlarımı mı düşürüyorsun? Beni rahat bırak. Hiç ortalıkta olmayan sensin."

"Ben arkadaşlarımla takılıyorum, sen de kendi arkadaşlarınla takılıyorsun. Gerçi son zamanlarda onları giderek daha fazla görmezden geldiğini fark ettim."

O haklı.

"Cadence dün gece bana mesaj attı," diye ekliyor Edie.

Kahretsin, neden *beni* yalnız bırakmıyor? "Ne halt istiyordu?"

"Yatağınıza nasıl geri döneceğinize dair ipuçları." Ben kekeleyince Edie gülüyor. "Tam olarak o kelimeleri söylemedi ama ima etti. Çok üzgün, Arch."

"Üzgün kalabilir. Onunla ilgilenmiyorum." Edie gerçekten Cadence'in yalanlarına kandıysa, düşündüğümde daha safmış.

"Kiminle ilgileniyorsun?"

"Hiç kimse," diye yalan söyledim. "Peki ya sen?"

"Bu kampüsteki tek bir öğrenci bile ilgimi çekemez," diyor Edie, sesi düpedüz kendini beğenmiş.

"Hepsi çok toy. Senin sınıfındakiler bile. *Özellikle* de senin sınıfındakiler." "Doğru ve senin sınıfındaki tüm o pislikler çok daha üstün," diyorum alaycı bir şekilde.

"Ben öyle bir şey demedim. Kesinlikle değil." "

Odalarımızın olduğu binaya geri dönerken yol boyunca birbirimize takıldık. Hemen koridorun sonunda ve yanımda olduğunu bilmek güzel bir şey. Bu kampüste tek başıma olmayı, bu eski, ürkütücü binadaki tek Lancaster olmayı hayal bile edemiyorum. Mezun olduğumda, Edie kampüste kalan tek Lancaster olacak.

Bekle. Küçük kardeşlerimiz gelecek yıl birinci sınıf olacaklar, yani tamamen yalnız olmayacak. Dışarıda olan ben olacağım ve diğer kardeşlerim burada olacak.

Albright'ların bahçesinin yanından geçerken adımlarım yavaşlıyor. Sıra sıra sebzeler, çoğunlukla domatesler. Ve gül fidanları. Papatya yetiştirmemeleri ne garip.

Her şeyi içime atıyorum, keşke orada olsaydı da yanına gidip konuşabilseydim, sesini duyabilseydim diyorum ama orada kimse yok.

Dün gece korkutup kaçırdığım o lanet kedi. Tombul bir domatese dişlerini geçirmeden hemen önce sebzelerin etrafını kokluyor, tıslama sesi çıkarıyor ve sonra kaçıyor.

"Eskiden İtalyanlar domates yemezmiş çünkü tadı çok asidikmiş. Zehirli olduklarını düşünürlerd," diyor Edie, sık sık yaptığı gibi küçük bir bilgi vererek.

"Bok yok mu?"

"Evet. O kedinin tadını sevdiğini sanmıyorum." "O kedi biraz aptal."

"Bu kedi tanıyor musun?" Edie'nin sesi eğlenmiş gibiydi. "Daha önce de karşılaşmıştık, evet."

"Gerçekten mi?"

Konuyu değiştiriyorum, başka kiminle karşılaştığımdan bahsetmek istemiyorum.

Daisy'de tamamen kendime saklamak istediğim bir şey var. Ondan utandığımdan falan değil. Daha çok onu korumak istiyorum. Başka kimsenin bizi bilmesine gerek yok. Etkileşimlerimizi. Bundan bir şey çıkmaz. Büyük ihtimalle hiçbir şey çıkmayacak ve o kadar.

Ama şu anda, onunla geçirdiğim bu anlara sınırsız sarılabilecekken, sarılacağım. Kendi kafamda bile hüznü bir pislik gibi konuşuyorum ama elimde değil. Bu kız...

Özel hissettiriyor.

Bunu mahvetmek istemiyorum.

YEDİ

Arch Lancaster'a aşığım.

Biliyorum, bu çok aptalca. O tamamen ulaşılmaz ve benim ligimin dışında ve diğer tüm şeyler, ama onu düşünmeden duramıyorum. Bana nasıl baktığını hatırlıyorum. Söylediği şeyleri. O romantik değil. Yakınından bile geçmiyor. Açık sözlü ve sınırdan kaba.

Neden sınırdan kelimesiyle yumuşattığımdan emin değilim. O kaba biri. Aynı zamanda açık sözlü ve birbirimize hiç benzemiyoruz. Hem de hiç.

Ama o bana bakıyor ve kalbim daha hızlı atıyor. Bana gülümsüyor ve nefesim kesiliyor. Peki ya bana dokunduğunda?

Eriyecekmişim gibi hissediyorum.

Kitaplarda okuduğum gibi romantik bir aşk istediğime gerçekten inanıyordum ama Arch'a olan şey bu değil. En azından ben öyle olduğunu düşünmüyorum. Artık neyin gerçek neyin sahte olduğundan bile emin değilim. Sanki kitabımdaki durumu Arch'ın üzerine bindiriyorum, sanki kitabı şerh eden ve en sevdiği kısımların altını çizen oymuş gibi.

Çocuk tüm seksi kısımların altını çiziyor. Beni utandıranları. Yeterince uysal başladı ama her geçen gün daha da ileri götürüyor, öyle ki adamın kıza oldukça açıklayıcı bir şekilde oral seks yaptığı en seksi sahneyi vurguladı.

O andan sonra kitabı yanıma aldım, onun için geride bırakmadım. Sanırım devam edemeyecek kadar utanmıştım. Küçük oyunumuzu sonsuza dek bitirmek için. Hayal kırıklığına uğradı mı? Muhtemelen. Ama birini yönlendirmek istemiyorum. Konuştuğum kişiden hoşlanmıyorum. Bu şekilde değil.

Arch'ı severim. Ne zaman altı çizili kısımları okusam, Arch'ın bunları bana yaptığını hayal ediyorum.

Dudakları bacaklarımın arasındaki noktayı buluyor, beni emiyor. Beni yalıyor. Dili amımın içine kayıyor, aslında beni onunla beceriyor ve hepsi bu kadar.

Geliyorum. Yüzünün her yerine. Ortalığı dağıtıyorum. Normalde utanırdım ama onunla değil. Onunlayken asla.

Kitabı kapatıp yatağımın altına atıyorum ve yatağımdan fırlayıp şifonyerimin üzerinde duran aynaya gidip yansıma bakıyorum, hiç etkilenmiyorum.

Aptal örgülerle küçük bir kız gibi görünüyorum. Nadiren makyaj yapıyorum ve yüzüm sade. Saçlarımı seviyorum, muhtemelen en iyi özelliğim ama sürekli örerek gizliyorum. Sanki kimsenin beni fark etmesini istemiyorum.

Bu aptalca.

Sinirlenerek kıyafetlerimi değiştirdim ve geçen yıl doğum günümde aldığım parlak pembe spor

sütyenimi ve ona uygun şortumu giydim. Çok istediğim bir takımdı ve hiç de ucuz değildi. Babamın bana almasına şaşırmıştım ve kutuyu açtığımda çok heyecanlanmıştım.

Sonra giysileri hemen dolabıma kaldırdım ve hiç giymedim. Çok utandım, renginin çok koyu olmasından korktum. Sanki giyersem istenmeyen dikkatleri üzerime çekecekmişim gibi.

Beni kim görecek? Artık beden eğitimi dersi almıyorum ve spor yapmıyorum. Bunu giyebileceğim tek yer bahçemiz. Ya da mesai saatleri dışında kampüste dolaşmak. Sahile kadar koşabilirim ama biraz uzak ve oraya yalnız gitmekten hoşlanmıyorum.

Etiketleri yırtıp çöpe attıktan sonra ayağıma bir çift gösterişsiz çorap geçiriyorum. Yeni Nike'larımı giyip dışarı çıkıyorum, biraz güneşlenmeye ve bu lanet olası "fazla açık" kıyafeti giymeye kararlıyım. Kim çok açık bulmuş ki bunu?

Ben, o kişi. Kendimi en sert ben eleştiririm. Kimse bana karşı benim kadar acımasız olamaz. Arch bile. O da bana çok kötü şeyler söyledi.

Telefonum çalıyor ve kontrol ettiğimde babamdan bir mesaj geldiğini görüyorum.

Bu akşam Kathy ile yemeğe çıkıyoruz. Bize katılmak ister misin?

Kaşlarımı çatarak hemen HAYIR kelimesini yazıyorum ama sonra geri dönüp ne söylemem gerektiğini düşünüyorum.

Dışarı çıkıp kadın arkadaş bulmak istediği için babamı suçlayamam. Kathy iyi biri. Babamı seviyor ve takdir ediyor gibi görünüyor ve babam da onunla vakit geçirmekten hoşlanıyor. Ona karşı niyetleri konusunda oldukça sessiz olduğunu biliyorum ve bu benim yüzümden. Nasıl tepki vereceğimden endişeleniyor.

O yalnız. Ben de yalnızım. O bir kız arkadaş istiyor. Ben arkadaş istiyorum. İyi, ben de erkek arkadaş istiyorum.

Ama en çok hoşlandığım çocukta bunu bulabileceğimi sanmıyorum. Erkek arkadaşına uygun biri gibi görünmüyor.

İç çekerek babama güzel, cesaretlendirici bir yanıt yazıyorum.

Davet için teşekkürler ama çok fazla ev ödevim var. Yine de iyi eğlenceler. Çok geç kalma!

İşte. Bu iyi oldu. Bir ebeveyn gibi konuşuyorum, ki bu onun hoşuna gidebilir. Çabuk cevap veriyor.

Sokağa çıkma yasağından önce evde olacağım.

Gülümseyerek telefonumu şifonyerin üzerine bırakıp dışarı çıkıyorum, en azından birkaç dakikalığına güneşi içime çekmeye hevesliyim. Şapka takma zahmetine de girmiyorum. Güneş ışığından gözlerimi kısarak, makasımı ve kovamı kaptığım gibi dışarı çıkıyorum ve güller üzerinde çalışmaya başlıyorum, tüm ölü yaprakları ve ölmekte olan çiçekleri kesiyorum, güzel yeni tomurcuklara mırıldanıyorum. Birkaç dakika sonra ayak bileklerime yumuşak bir şeyin sürtündüğünü hissediyorum ve irkilerek aşağı baktığımda birkaç gün önce almaya çalıştığım kediye görüyorum. Sanki bana sahipmiş gibi mırlıyor ve bana sürtünüyor.

"Şu haline bak," diyorum memnuniyetle. "Artık benim arkadaşım mısın?" Kedi bana bakıyor, miyavlarlarken altın gözleri parlıyor.

Kediye görmezden geliyorum, işime devam ediyorum ve kedinin benimle rahat olmasını istiyorum. Sonunda kovayı yere bırakıyorum ve kaçmıyor. Eğilip parmaklarımı birbirine sürtüyorum ve kedi yüksek sesle mırılayarak başını elime vuruyor.

"Oh, şimdi gerçekten arkadaşız, ha." Kedinin çenesinin altını kaşıyıp ovuyorum. Mırıltısının yüksek motor sesine gülümsüyorum. Kedi uzaklaşıyor, kuyruğu dimdik duruyor ve erkek olduğunu anlayabiliyorum.

"Adın ne dostum? Nereden geldin? Aç mısın?" "Orada kendi kendine mi konuşuyorsun, Daze? Yoksa güllerle mi konuşuyorsun?"

Arch'ı bahçenin kenarında durmuş, elini kaşlarına götürmüş ve gözlerini güneşten korumaya çalışırken görünce irkilerek ayağa kalkıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Beni böyle bulduğu için tenime yayılan aşağılanmayla savaşıyorum. Bir kediyle konuşuyorum ve bu kıyafeti giyiyorum.

Bu kıyafet ben değilim.

"Koşuya çıkmak üzereydim ama sesini duyduğumu sandım." Giydiği şort ve tişörte dikkat ederek onu içime çekiyorum. O da bana bakıyor. Gözlerinin üzerimde gezindiğini hissedebiliyorum. Sıcak bakışları göğsümde bir an bile durmuyor ve yemin ederim meme uçlarımın sıkılaştığını hissediyorum. "Sen de koşuya çıkacakmışsın gibi görünüyorsun."

"Ben kaçmam."

"Bu senin gül kesme kıyafetin mi?" Gülümsüyor ama dalga geçip geçmediğini anlayamıyorum.

"Çok parlak, ha. Rengi. Hoşuma gideceğini düşünmüştüm ama bilmiyorum. Kendimi aptal gibi hissediyorum." Bunu ona itiraf ettiğim için utancımın evimin arka kapısına doğru kaçmama ramak kalmıştı.

"Rengini sevdim." Bir adım öne çıkıyor, sesi nazık, ifadesi... samimi. Sanki paniğimi hissediyor ve beni rahatlatmak istiyor. "İyi görünüyorsun, Daisy."

"Öyle mi? Bunu öylesine söylemiyorsun değil mi?" O yaklaştıkça kalbim daha da hızlı atıyor ve kendime sakin olmamı söylüyorum. Her şey yoluna girecek. Sadece Arch.

Ama sorun da bu. Arch. Ve ben yapayalnızım. Babam gitti. Okul saatlerdir kapalı. İdari personelin çoğu gitti, sadece yurt danışmanları kaldı. Bir de istesem benim bile alt edebileceğim yaşlı, tombul bir güvenlik görevlisi.

Cliff'i alaşağı etmek istediğimden değil, ama onu gördüğümde içimde herhangi bir güven duygusu uyandırmıyor.

"Bunu asla öylesine söylemem. Söz konusu sen olduğunda, söylediğim her kelimedede ciddiyim." Durdu, aramızda koca bir sıra sebze vardı ve kısa bir an için kendimi ona atmak istedim. Sırf kollarının bana sarıldığını hissedebilmek için.

Sadece bir kere.

"Sana bir sorum var" diyor, sesi sakin. Sanki beni tam bir panik ataktan kurtarmaya çalışmış gibi.

"Ne-ne oldu?" Kekelemekten nefret ediyorum ama o beni çok geriyor.

"Neden hiç canlı gülleri koparıp içeri getirmiyorsun?"

Ona baktım, sormasına şaşırmıştım. Fark etmesine şaşırdım. Babam bile bana bu kadar yakın ilgi göstermez.

"Ne demek istiyorsun?" Temkinli bir şekilde soruyorum, savunmam yükseliyor. Her zamanki gibi.

"Seni ne zaman gül keserken yakalasam bunu fark ediyorum. Sadece ölü olanları koparıyor ve dallarını kesiyorsun. Ölü yaprakları. Her zaman tomurcuklanan gülleri bırakıyorsun, onları kesmek yerine tamamen açmalarına izin veriyorsun ve içeride tadını çıkarmak için bir vazoya koyuyorsun" diye açıklıyor.

Tüm bunları fark etmesinden endişelenmeli miyim? Çünkü endişelenmiyorum. Sözleri ve detaylara gösterdiği özen beni zevkten uçuruyor.

Beni fark etti.

Hiç kimse görmüyormuş gibi hissettiğimde o beni görüyor.

"Onları burada görmek hoşuma gidiyor. Doğal ortamlarında." Sertçe yutkunarak ona karşı gerçekçi olmaya karar verdim. "Onları kestiğinizde aslında ölmüş oluyorlar. Onları ne için öldürüyorsun? Birkaç günlüğüne mutfak tezgahında ya da masada güzel görünsünler diye bir

vazoya koyup sulamak için mi? Hayır. Onları elimden geldiğince uzun süre canlı tutmayı tercih ederim. Her şey yaşamayı hak ediyor."

Arch bana bakıyor, az önce söylediklerimi anlamış gibi görünüyor ve yardım edemiyorum ama benim...bilmiyorum... olduğumu düşünebileceğinden endişeleniyorum. Tuhaf mı? Benim sorunlarım var. Hepimizin yok mu?

Benim sorunum ölümle.

Zaman çok çabuk geçiyor. Bir an hayatınızda biri var, sonra bir bakmışsınız gitmiş. Neden her şeyin tadını doğal ortamında çıkarmayasınız? Güller gibi mi?

"Daze..." Sesi dalgalanıyor ve başını arkaya yatırıp ellerini şortunun ceplerine sokmasını izliyorum. Boynunun güçlü sütununa bakıyorum, yutkunurken adam elmasının sallanışına dikkat ediyorum. Beni korkutuyor. Bu uzun duraklama, sanki bir şey söylemek için çabalıyor.

Ne oldu? Sorun ne? Ne yaptım ben?

Tüm bu sorular kafamın içinde dönüp duruyor ve panik atağı yeniden canlandırıyor. Eskisinden daha büyük.

"Sana bir şey söylemem gerek." Bunu gökyüzüne söylüyor ve kalbim boğazıma düğümleniyor, yemin ederim. "Ama kızmanı istemiyorum."

Sözleri başımı döndürüyor ve kısa bir an için gözlerimi kapatıp zorlukla yutkunuyorum. Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum, dik durmakta zorlanıyorum ve gözlerimin önünde noktalar yanıp sönüyor. "Arch."

Sesim çok uzaklardan geliyor gibi, adı dudaklarımda bir mırıltı.

Tam çökmeye başladığım anda orada, güçlü kolları etrafıma dolanıyor ve düşmeden önce beni yakalıyor. Tamamen bayılmadım ama bayılmak üzereydim. Biliyordum. Bunu daha önce de yapmıştım, özellikle de gençken. Annem öldükten hemen sonra. O zamanlar çok kırılığandım. Hiç yemek yemez, kendime bakmazdım.

Gözlerimi kırıştıtararak açtığımda, Arch'ın yüzünün benim yüzümde olduğunu görüyorum, endişe yakışıklı yüz hatlarına kazınmış, elleri beni tutarken nazik.

Çok naziksin.

"Kahretsin, Daze, iyi misin?" Sesi endişeli geliyor. Korkmuş.

Bakışlarım onunkileri arıyor ve her şeyin ne zaman değiştiğini bilmiyorum. Ne zaman düşmanım yerine kurtarıcım oldu bilmiyorum ama burada olduğu için minnettarım. Şu anda.

Ona ihtiyacım var.

"Beni içeri götür," diye fısıldıyorum. "Lütfen. Uzanmam gerek."

Beni kollarına alıyor, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi taşıyor ve ben de ona sarılıyorum, kollarım boynuna dolanıyor, başım göğsüne yaslanıyor. Kulağımın dibinde kalbinin atışını hissedebiliyorum ve gözlerimi kapatıyorum, parmakları çıplak tenime değdiğinde içimi bir ürperti kaplıyor.

Bana dokunmayı hiç bırakmazsa, mutlu öleceğim.

Arch küçük evimize doğru ilerliyor ve ben içerideki her şeyin ne kadar eski görüldüğünden utanacak enerjiyi bile bulamıyorum. Ne kadar yıpranmış. Babam işe yaramaz dediği şeylere para harcamayı sevmez. Biblolar, yeni mobilyalar ya da son model elektronik eşyalar onun için önemli değil. Hiçbir zaman da olmadı. Kazandığı her kuruşu kendisi için bir emeklilik planına, benim için de bir üniversite planına yatırıyor.

Onu bu yüzden seviyorum ve hayattaki daha güzel şeylere gerçekten ihtiyacım yok, ama şu anda televizyonumuzun ne kadar eski olduğu beni biraz utandırıyor. Ve kanepemiz, ortasından sarkıyor.

Ama şu anda bunların hiçbiri için endişelenemem. Arch oturma odamın ortasındayken, sanki camdan yapılmışım ve her an paramparça olabilirmişim gibi beni nazikçe kanepeye oturturken olmaz.

"İçecek bir şey ister misin? Su?" diye soruyor, boyuna göre yükseliyor ve küçük oturma odasına

göz gezdiriyor.

Arch odadayken her şey küçük görünüyor. Ezici varlığıyla her yeri dolduruyor ve benim tek yapabildiğim ona inanamayarak bakmak oluyor.

O benim evimde. Bana bakmaya çalışıyor.

Nedir bu hayat?

"Daisy." Sesi sert ve bakışlarım onunkilere kayıyor, ağzının ciddi çizgisine dikkat kesiliyorum.

Kaşlarını indirmiş beni izliyor ve parlak mavi gözlerinde neredeyse çılgınca bir ışık titreyiyor.

"Sana içecek bir şeyler getiriyorum."

"Su şişem yatak odamda," diye itiraf ediyorum. Bakışları koridora yöneliyor.

"Aşağıda mı?" "Soldaki ilk kapı."

Bir anda gitti ve ben kolumu gözlerimin üzerine koyup onları kapattım. Ölmek istiyor gibiydim.

Bu çok utanç verici. Neredeyse bayılıyordum -uzun zamandır yapmadığım bir şey- tam da onun önünde ve şimdi zor durumdaki bir genç kız gibi davranıyorum. Bu korkunç bir şey.

Eminim buradan çıkabildiği an koşarak gidecek ve bir daha arkasına bakmayacaktır.

Arch saniyeler içinde geri dönüyor, soluk şeftali rengi Stanley'im elinde ve ben doğruluyorum, başım dönmeye başlayınca duraklıyorum. Yavaşça bir, iki kez göz kırpmıyorum ve neyse ki dönme duruyor.

"Al." Bardağı yüzüme doğru itiyor, pipeti tam dudaklarıma geliyor. "İç."

Dediğini yapıyorum, uzun yudumlar alıyorum, buz gibi soğuk su sıcak tenimi serinletiyor. Sonunda bardağı ondan alıyorum, parmaklarımız birbirine değiyor ve her iki koluma da karıncalanmalar yayılıyor.

Her yerimde.

Bırakın dokunmayı, bana baktığı her an ona tepki vermekten kendimi alamıyorum.

Ben.

"Kendimi daha iyi hissediyorum," diye itiraf ediyorum bir yudum su içtikten sonra. "Az önce ne olduğunu bilmiyorum." "Neredeyse bayılıyordun," diyor ve bana tam olarak ne olduğunu anlatıyor. "Gözlerin bile yuvarlandı

kafanın arkasına."

"Oh Tanrım." Yeni bir aşağılanma hissettim ve keşke burada olmasaydı diyerek ellerimle yüzümü kapattım. Ayrıca burada olduğu için inanılmaz derecede minnettarım.

"Daha önce hiç bayıldın mı?" diye sorar.

"Birkaç kez," diye itiraf ediyorum. "Gençken. Sonra..."

Cümleyi bitirmedim. Bitirmek zorunda olduğumu sanmıyorum.

Annem öldükten sonra.

Bir an sessiz kalıyor ve ellerimi bıraktığımda beni izlediğini görüyorum. Yüz ifadesi inanılmaz derecede ciddiydi. "Beni korkuttun."

"Özür dilerim."

"Özür dileme," der hemen. "Bunu bilerek yapmadın ki."

Ne diyeceğimi bilemeden bardağımı kapıp bir yudum daha alıyorum. İri bedenini kanepenin diğer ucuna yerleştirip, ayakkabılarımı çözmeye başlamadan önce ayaklarımı kaldırıp kucağına yerleştirdiğinde şok oluyorum.

"Ne yapıyorsun?" Stanley fincanını önümdeki sehpanın üzerine koymak için eğilerek ciyakladım. Biz.

"Ayakkabılarını çıkar," diyor, her zamanki gibi sakın. Önce her birini, sonra çoraplarını çıkarıyor.

Ayaklarımı kucağından çekmeye çalışıyorum ama ayak bileklerimi sıkıca kavrayarak beni

yerimde tutuyor. "Kokabilirler," diye uyarıyorum onu, yanaklarım ve tüm vücudum utançtan kızarıyor.

"Yok." Ayaklarımdan birini yüzüne yaklaştırıyor ve derin bir nefes alıyor, sanki ayak parmaklarımı içine çekmeye çalışıyor. "Hiç de değil."

Gergin bir kıkırdama beni terk ediyor ve ellerini ayaklarımın etrafında kavislendirip hafif dokunuşuyla iç tabana masaj yapmaya başladığında ürküyorum.

Mükemmel.

"Gerginsin," diye mırıldanıyor, bakışları benimkilerde. "Her yerde." Sertçe yutkunuyorum.

"Ayakların da dahil."

Bu senin hatan, ona söylemek istiyorum. Yanına geldiğimde neredeyse bayılıyorum. Ama bunu söylemiyorum. Nasıl söyleyebilirim ki? Her şeyi itiraf etmek...

Korkutucu.

Ve neyi itiraf ettiğimi bile bilmiyorum. Okulun ilk gününden beri aramızda olan her şey çok kafa karıştırıcıydı. Çelişkili. O kötü, o iyi. Ateşli, soğuk.

Anlamıyorum. *Onu* anlamıyorum.

"Baban nerede?"

Soru sıradan ama bana dokunma şekli kesinlikle değil. Sadece ayaklarımı ovuyor olabilir ama bunu kim yapar? Kimse yapmaz. Kimse bana gerçekten dokunmuyor. Babam ara sıra bana sarılır ama o kadar. Fiziksel dokunuşa ve açık sevgi gösterilerine açım. Arch'ın ellerini üzerimde tutması.

Asla durmasını istemiyorum.

Babamın nerede olduğu hakkındaki gerçeği ona söylemeli miyim?

"Yemeğe çıktı." Sesim boş çıkıyor, boğazımın kuru derisine sürtünüyor ve Stanley fincanımdan bir yudum daha alıyorum. "Kathy ile."

Arch'ın kaşları birbirine yaklaşır. "Yemekhaneden Kathy mi?" Başımı sallıyorum. Bir yudum daha.

"Birbirlerinden

hoşlanıyorlar mı?"

"Sanırım öyle."

"Bu..." Bakışları tekrar benimkileri buluyor. "Bu senin için sorun değil mi?" "Olmak istiyorum."

"Öyle misin?"

"Eninde sonunda olacağım." Omuz silkiyorum. "O yalnız." "Sen de öyle, Daze."

Kalbim serbest düşüşe geçti. Az önce ne dedi?

SEKİZ

Muhtemelen bunu söylememeliydim. Sınırlarımı tamamen aştım ve büyük olasılıkla bana cehenneme gitmemi söyleyecek. Beni evinden kovacak ve bir daha ona bakmamamı söyleyecek.

Ama lanet olsun, gerçek bu. Bu kız o kadar yalnız ki, bundan acı çekiyor ve biliyor musun? Ben de öyle.

"Yalnız olduğumu mu düşünüyorsun?" Sesi o kadar yumuşak ki onu zar zor duyabiliyorum.

Başımı sallayarak ayağına dokunuşumu gevşetiyorum, tek bir parmağımı kemerin alt kısmının ortasına doğru sürüklüyorum. Titriyor. Bunu hissediyorum. O küçük titreme sikimin zonklamasına neden oluyor.

"Öylesin. Kimseyle konuşmuyorsun. Kimseyle takılmıyorsun. Sadece idari personel, baban, güller ve şimdi de kedi."

Dudakları aralandı ve derin bir nefes aldı, az önce söylediklerimi protesto etmek için bir şeyler söylemek ister gibiydi. Ama dudaklarını kapatıyor ve eski gri kanepeye yaslanıp kollarını göğsünün önünde kavuşturarak göğüslerini kabartıyor.

O pembe spor sütyeni ve şortla beni yavaş yavaş öldürüyor. Daha önce bu kıyafetin içinde aptal görünüp görünmediğini sorarak çıldırmıştı ama hayır.

Çok seksi görünüyor.

"Arch..."

"Öyle mi?" Ayağındaki tutuşumu bir kez daha bırakıyorum ve parmaklarımı baldırının arkasına doğru sürüklüyorum. Teni çok yumuşak. İpeksi pürüzsüzlükte. Ağzımı sulandıran bir çeşit losyon kokuyor.

Daisy ile bu evde yalnız olmam hiç iyi değil. Zar zor giyinmiş ve ayakları kucağımda. İkimiz kanepede birbirimize gerçekten dokunmak için her şeyimizi verebilirmişiz gibi bakıyoruz. Ciddiymişiz gibi.

"Beni kurtarmaya geldiğin için teşekkür ederim." Gülümsemesi küçük. Güzel. Onunla ilgili her şey o kadar güzel ki canımı acıtıyor. "Ama muhtemelen gitmelisin."

Parmaklarım bir an için teninde hareketsiz kalıyor ve başımı eğip bronzlaşmış kaval kemiğine bakıyorum. O haklı. Gitmeliyim. Buradan çıkıp gitmeli ve onu yalnız bırakmalıyım çünkü bu kızın istediği her neyse, bunu ona vermem mümkün değil. Hak ettiği gibi değil.

"Gitmemi istiyor musun?" Başımı kaldırıyorum ve onun bakışlarında parlayan büyük bir özlemle beni izlediğini görüyorum, cevabı zaten biliyorum.

Yavaşça başını sallıyor, örgüleri çıplak omuzlarının üzerinden kayıyor. Bakışlarım göğsüne düşüyor ve küçük meme uçlarının ne kadar sert olduğunu fark ediyorum.

Sikeyim.

"Daze..."

"İstersen gidebilirsin," demek için acele ediyor, sanki bana bir çıkış yolu göstermeye çalışıyormuş gibi. "Eminim gitmen gereken başka bir yer vardır. Görüşecek başka biri."

"Daisy."

"İstiyorsan da sorun değil. Anlıyorum. Popüler birisin. Herkes seni seviyor. Beni kimse tanımıyor." Kahkahası kesiliyor, hıçkırıklara boğuluyor ve elini ağzına kapatıp kendini susturuyor.

Gözlerindeki yaşlar ışıltılı elmaslar gibi parlıyor ve ben artık buna dayanamıyorum.

Tek kelime etmeden onu kollarıma aldım, kucağıma yatırdım, başı çenemin altında, yüzü boğazıma yaslanmıştı. Gözyaşları tenimi ıslatıyor ve onu sıkıyorum, ellerimi sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum, parmaklarım çıplak teninde geziniyor. O sıcak ve yumuşak ve ben sadece onun güvende hissetmesini istiyorum.

İstendiğini hissetmesini istiyorum.

Ne kadar uzun süre ağladığını bilmiyorum, boynumu kokluyor, elini sağ omzuma dolayarak parmaklarını kıvrıyor. Bana dokunduğu yerde tenim yanıyor ve daha fazlası için çaresizim.

Ama kendimi tutuyorum. Ağzımı kapalı tutuyorum. Sanki ben onun can simidiymişim ve onu ayakta tutan tek şeymişim gibi bana tutunmasına izin veriyorum.

"Bu çok utanç verici," diye mırıldanıyor sonunda ve geri çekilmeye çalıştığında onu durduruyorum.

Daisy arkasına yaslanıyor, kan çanağı gözleri açık, gözyaşı lekeli yanakları göğsümü ağrıtıyor. "Senin için ağladım."

"Sorun yok."

"Özür dilerim."

"Özür dileme." Yüzünün yan tarafına dokunuyorum, başparmağımı yanağında gezdiriyorum ve birkaç damla gözyaşı yakalıyorum. Ürpertici bir nefes alıp gözlerini kapatıyor ve ben de kim bilir ne kadar zamandır yapmak istediğim şeye teslim oluyorum.

Eğilip ağzını kendi ağzımla taradım. Tüy kadar hafif. Neredeyse bir öpücük.

Tamamen hareketsiz kaldı. Kollarımda kaskatı kesildi. Sanki az önce yaptığım şeyden hiç hoşlanmamış gibi. Kahretsin.

Tam geri çekilmek üzereydim ki elini başımın arkasına dolayarak beni yerimde tuttu. Parmakları saçlarıma batıyor, aynı zamanda ağzını daha sıkı bir şekilde, daha fazla amaçla benimkine bastırıyor.

Sanki nefes alamıyorum. Beni tekrar tekrar öperken kalbimin durduğuna eminim. Tamamen kontrolü ele almasına izin veriyorum, tüm gücü ona veriyorum, yanlış bir hareket yaparsam duracağından korkuyorum.

Ve asla durmasını istemiyorum.

Yavaşça öpücüklerine karşılık veriyorum, ağzım onunkine yapışıyor. Dudakları her geçişte biraz daha aralanıyor. Kollarımın arasında kayıyor, yüzünü bana daha fazla dönüyor ve nefes aldığı anda dilimi gizlice dışarı çıkarıp dudaklarının kenarını yalıyorum.

Ürpertici bir nefes veriyor ve hafifçe geri çekiliyor, geniş gözleri benimkilerle buluşuyor. Her iki kolu da boynuma dolanmış, ben de kollarımı beline dolamıştım. Beni kucaklıyor ve kendini yeniden ayarlıyor, kıcı sikime sürtünüyor ve nefesimi tıslatıyor.

"Arch..."

"Eğer bana durmak istediğini söylersen dururuz. Ama bil ki bu hayatımda yaptığım en zor şey olacak," diyorum dişlerimi sıkarak.

"I-" Duraklıyor ve ben de gözlerimi kapatıp acı içinde başımı arkaya yatırıyorum. "Durmanı istemiyorum."

Sanki lanet bir hayvanmışım gibi vahşi bir hırıldı beni terk ediyor ve başının arkasını tutup

Yemyeşil dudakları. Dili benimkiyle buluşuyor ve aklıma o lanet aşk kitabı ve onun çok sevdiği satır geliyor.

Yavaş. Aranıyor. Tadım. Öğrenmek.

Acele etmeden, dilimle ağzını aradım. Onu tadıyorum. Nelerden hoşlandığını öğreniyorum. Dili benimkini yalıyor ve daha da yaklaşıyor, mükemmel göğüsleri göğsüme çarpıyor ve keşke tişörtümü yırtıp atabilsem de tenini tenimde hissedebilsem diyorum.

Şimdilik bu kadar yeter.

Önce ben öpüşmeyi kesiyorum, başımı eğip boynundan aşağıya doğru yalıyorum. Başını arkaya yatırıyor, elleri saçlarımda, göğsü kabarıyor. Elimini yavaşça yan tarafında, göğüs kafesi boyunca gezdiriyorum, parmaklarım spor sütyeninin kenarını gıcıklıyor ve baştan çıkıyorum.

Ona dokunmak çok cazip geldi. Parmaklarımı sütyeninin altından geçirip çıplak bedenini avuçlamak.

Yine de onu zorlamayı reddediyorum. Çok hızlı hareket etmeyi. Bu kızın işleri yavaştan almamı istiyor ve ben de gidiyorum.

İç

n. Hayatımda bir kez olsun, başkalarının duygularını kendiminkilerden üstün tutacağım.

Ben uzaklaşırken başını eğiyor, bakışlarımız buluşuyor ve ben onun şişmiş ağzına bakıyorum.

Onun

kızarmış yanakları. Gözleri hala kan çanağı.

"İyi misin?" Sesim sert çıkıyor ve boğazımı temizleyerek düşüncelerimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Onu çıplak istiyorum. Onun içinde olmak istiyorum. Onu sertçe becermek ve tekrar tekrar sikimin üzerine boşalmasını sağlamak istiyorum ama yapamıyorum.

Yapamam.

Başını sallıyor, ifadesi bulanık. Biraz kaybolmuş. "Ağladığım için özür dilerim." "Sana özür dilemene gerek olmadığını söylemiştim."

"Kendimi kötü hissediyorum. Bu benim için zor bir dönem." Dudaklarını birbirine bastırıyor, gözleri kısa bir an için kapanıyor. "Neredeyse doğum günüm. İki gün sonra."

Yani annesinin ölüm yıldönümü. Lanet olsun. Bu onu bir şekilde mahvetmiş olmalı. "On sekiz yaşında mı olacaksın?"

Gözlerini açıyor ve başını sallıyor, dişleri alt dudağına batıyor. "Neredeyse on sekiz yaşındayım ve hiç öpülmedim diyecektim ama sen bunu hallettin."

"Bu senin ilk öpücüğün müydü?" İnanamıyorum ama yine de inanmıyorum. Bu kıza dokunulmamış.

Tamamen masum. Olabildiğince tatlı.

Benim gibi bir ahmağın onu kirletmeye hakkı yok.

Başını sallıyor, çenesi titriyor. Bu kadar korkmuş görünmesinden nefret ediyorum. "Kötü müydü?"

Sorusu üzerine inleyerek onu kendime doğru çekiyorum, ellerim saç örgülerinin uçlarında kilitleniyor, saçlarını avucumun içinde topluyor ve hafifçe çektiyorum. "Mükemmeldi."

Sen mükemmelsin, neredeyse söyleyeceğim şey bu, ama söylemiyorum.

"Kutlayacak mısınız?" Onu öpücüklerle boğduktan sonra saçlarını sıkıca tuttuğumu bırakarak soruyorum. "Doğum gününü mü?"

Daisy başını sallıyor. "Sadece başka bir gün. Kötü bir gün sayılır. Babam doğum günümde hep çok üzgün olur. Kutlamak çok zor, anlıyor musun?"

Bu çok berbat. Ben o değilim ve paylaştığınız çocuğun doğduğu gün hayatımın aşkını kaybetmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama ciddi. Bu kızın iyi bir gün geçirmesi için elimden gelen her şeyi yapardım.

O her şeyin en iyisini hak ediyor.

Telefonum şortumun cebinde vızıldıyor ve JJ'den bir mesaj olduğunu görmek için çıkarıyorum.

Neredesin lan sen?

Sinirli bir şekilde telefonumu cebime geri koyuyorum, Daisy kucağında gözleri fal taşı gibi açılmış ve kendinden emin bir şekilde dururken kanepeye yaslanıp derin bir nefes alıyorum.

"O kadar güzelsin ki sana bakmak acı veriyor," dediğimde, patlamam karşısında şok olmuş bir şekilde bana göz kırpmıyor. "Ne? Bana öyle bakma. Güzel olduğunu söylediğimde bana inanmıyor musun?"

Dudakları ayrılıyor. Yapmak üzere olduğu protestonun tadını alabiliyorum.

"Siktir et," demek için acele ediyorum o konuşmadan önce. "Sen güzel değilsin, muhteşemsin."

"Arch..."

"Bu doğru, Daze. Şu haline bir bak." Bakışlarım geziniyor, onun her yerine dokunuyor.

"Gitmeliyim." Yüzünü çevirerek aceleyle kucağımdan iniyor ve ayağa kalktığımda ona doğru uzanıyorum,

Çenesini tutup bana bakmaya zorluyorum. Bakışlarındaki incinmişliği görüyorum ve onu rahatsız eden şeyin benim ani ifadem olduğunu biliyorum.

"Şimdi gitmezsem, böyle devam edersek sana yapabileceklerimden sorumlu tutulamam," diye itiraf ediyorum, sesim alçak, bakışlarım onunkilere kilitlenmiş.

Daisy zorlukla yutkunuyor, parlayan gözleri hiç ayrılmıyor. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Senin için mi?" Yakınına eğildim, ağzım kulağında, fısıldarken sesim sertti, "Her şey.

O tatlı aklının alabileceği her türlü pisliği sana yapmak istiyorum, Daze." Nasıl titrediğini fark ederek çok ihtiyaç duyduğum bir adım geri çekiliyorum.

"Ve sana ne istersem yapmama izin vereceğini söyleme. Henüz hazır değilsin," diyorum kararlılıkla. "Ama..."

"Savunmasız bir noktadasın," diyerek sözünü kestim. "Sadece gideceğim. En iyisi bu." "Tamam," diye fısıldıyor.

Birlikte ön kapıya doğru yürüyoruz, o da arkamdan geliyor, üzüntüsü ve kafa karışıklığı hissediliyor. Kapının kilidini açmak için bana doğru uzandığında, onu kollarımın arasına alıp öpüyorum. Sertçe. Bolca dilimle.

Kolayca teslim oluyor, ağzımın içinde inliyor, kolları boynuma dolanıyor ve sonra onu itiyorum, beni bu kadar kontrolsüz hissettirmesinden nefret ediyorum.

"Yarın görüşürüz," diyorum tüm inancımınla çünkü bu garanti edebileceğim bir şey.

Onu yarın göreceğim. Derste.

Ve dersten sonra da, eğer şanslıysam.

NINETEEN

Ertesi sabah İngilizce dersime sersemlemiş bir halde girdim, kafam hala Arch'la ilgili düşüncelerle doluydu. Dün gece yaptıklarımız. Bana nasıl dokunduğu. Beni nasıl öptü. Beni nasıl terk etti.

En çok bu acıttı ama bunu benim için yaptı. En azından ima ettiği buydu. Ve beni öpmeden önce kulağıma fısıldadığında, bu sözler hala içimde yaşıyor, tıpkı bana söylediği diğer her şey gibi.

Tatlı zihninin bulabildiği her pis şeyi sana yapmak istiyorum, Daze.

Okuduğum aşk kitapları sayesinde oldukça canlı bir hayal gücüm var. Ve dün gece Arch'ı ilk kez öpmek dışında, okuduğum şeylerin hiçbirini yapmamış olsam da, her türlü... cinsel durumu düşünebiliyorum. Ben ve Arch'ın dahil olduğu.

Düşüncesi bile tüm vücudumu sıvı hale getiriyor.

Odaya göz attığımda, sıralarında oturan sadece birkaç öğrenci olduğunu görüyorum. İki kız yakın oturuyor, telaşlı fısıltılarla konuşuyorlar ve ben yanlarından geçerken içlerinden biri başını kaldırıyor, bakışları benimkilerle buluşuyor.

"Merhaba" diyor, beni şaşırtarak.

"H-hi," diye karşılık veriyorum, aptalca bir şey söylemeden ve sınıfın önündeki sırama düşmeden önce koşarak uzaklaşıyorum.

Neden normal olamıyorum? Neden sadece arkadaş canlısı olamıyorum ve her zaman bunun için endişelenmiyorum? Sosyal becerilerim üzerinde gerçekten çalışmam gerekiyor.

Dakikalar sonra zil çalmak üzere ama hala Arch yok. Bu alışılmadık bir durum değil. Her zaman geç kalır. Onun kendi saati var ve kimsenin ne düşündüğünü umursamıyor, ben ise gülünç olacak kadar erken geliyorum.

Bay Winston sınıfa giriyor, her zamanki gibi neşeli bir şekilde ıslık çalıyor. Bana bir gülümseme attı ve birkaç gün önce onun yakışıklı görüldüğünü düşünürdüm. Hâlâ da öyle düşünüyorum. Genç ve çekici biri ve kampüsteki pek çok kız ona vurulmuş durumda.

Ama şimdi yakışıklı birini düşündüğümde aklıma hemen Arch geliyor. Beni neredeyse çaresiz bir şekilde öpüşünü düşünüyorum. Sanki her ne yapıyorsak bunun uzun sürmeyeceğini bir şekilde biliyor ve olabildiğince fazlasını, *benden* olabildiğince fazlasını almak istiyor.

Ben de aynı şekilde hissediyorum.

Bir iç çekiyorum ve Bay Winston bana tuhaf tuhaf bakıyor.

"Günaydın, Daisy."

Kapıya doğru bakmadan hemen önce, "Günaydın Bay Winston," diyorum.

Hâlâ Arch yok.

"Dikkatin mi dağıldı?" diye soruyor öğretmenim.

Ona doğru dönüyorum. "Biraz yorgunum sanırım."

İyi uyuyamadım, kafam olanlarla çok doluydu. O anları tekrar tekrar yaşadım.

Arch'ın sıcak, ıslak ağzının tadı. Dilini. Elleri. Bana nasıl dokunduğunu, parmaklarının değdiği her yerde ateş çıkardığını...

Zil çalarak düşüncelerimi böldü ve Winston kapıya yöneldi, tam kapıyı çekip kapatacağı ki Arch içeri süzüldü, öğretmenimize buruk bir gülümseme gösterdikten sonra odaya göz gezdirdi, mavi bakışları bana takıldı.

Bay Winston başını sallayarak onu selamlar ve "Bir kez olsun vaktinde gelmene sevindim," der. "Zar zor," diyor Arch gülerek ve sınıfın geri kalanını da güldürüyor.

Arch'ın yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor ve doğruca bana yönelip benimkinin hemen arkasındaki boş masaya yerleşiyor. Ne söyleyeceğimi bilemeden vücudumu ona doğru çeviriyorum ve sessizce onu içime çekiyorum.

Saçları sanki duştan yeni çıkmış gibi nemli ve kravatı her zamanki gibi gelişigüzel boynuna dolanmış. Lacivert üniforma ceketini giyiyor, ki bu farklı. O şeyi hiç giymezdi.

"Günaydın, Daze," diyor, derin sesi beni yıkıyor, kalçalarımın arasına alçak bir zonklamayla iniyor.

"Merhaba," diye ciyaklıyorum, Bay Winston yoklama almaya başladığında ön tarafa dönüyorum. Seslendiği ilk isim benim ve "Buradayım," diye mırıldanıyorum.

Arch'ın varlığının acı bir şekilde farkındayım, Winston'ın sesi anlaşılmaz bir gürültüden başka bir şeye dönüşmüyor. Kıpırdamadan duruyorum, başımı hafifçe sağa eğiyorum, sanki göz ucuyla onu görebiliyormuşum gibi.

Winston adını söyledikten sonra daha da yaklaşıyor, varlığı kalbimin vahşi atışlarını daha da hızlandırıyor. "Bugün sadece bir örgü, ha?"

Başımı sallayarak biraz daha dönüyorum ve bakışlarıyla kısaca buluşuyorum. "Evet."

Gülümsüyor, bakışları ağzımda. Sanki onu öptüğünü hatırlıyormuş gibi. "Neden hiç takmıyorsun?"

"Bay Lancaster, gerçekten de en iyi öğrencimin arkasına oturup onu rahatsız mı edeceksiniz?" Winston'ın sesi sınıfta çınlıyor ve ben ölmek istiyorum.

"En iyi öğrencin olduğumu sanıyordum." Arch bacaklarını açarak benden uzaklaşıyor, ayakları sandalyemin ön ayaklarına değiyor.

Tanrım, çok uzun.

"Sen de onlardan birisin." Winston'ın sesi eğlenmiş gibiydi. "Kendini gerçekten işe verirken ne olabileceğini bir düşün."

Arch'ın adına neredeyse alınıyorum ama o sanki önemli bir şey değilmiş gibi gülüyor. Bu tür konuşmaları daha önce de yapmışlardı ve bu beni rahatsız ederdi. Ben notlarımı hak etmek için ne kadar çok çalışıyordum, Arch ise sanki hiç düşünmeden gelip notlarını yükseltiyordu.

Onunla bu konuyu konuşmalıyım. O tam bir dahi falan mı? Ben zekiyim. Zeki olduğumu biliyorum. Ama aynı zamanda derslerime, ödevlerime, testlerime çok çaba harcıyorum. Olabileceğimin en iyisi olmak istiyorum.

Sanki Arch hiç çaba harcamadan en iyisini yapıyor. Bu biraz sinir bozucu.

Ama şimdi ilgimi çekti.

Winston okuma ödevimiz hakkında konuşmaya, pasajları analiz etmeye ve yazarın motivasyonlarını sorgulamaya başladı. Bu genellikle benim en sevdiğim ders türüdür, çünkü bir yazarın yazdıklarını derinlemesine incelemeyi seviyorum, ancak çoğu zaman kelimelerin arkasında gerçek bir anlam olmadığını tahmin ediyorum. Sadece bir hikaye anlatıyorlar.

Ama şu anda? Arch'ın yakınlığından başka bir şeye odaklanamıyorum. Kokusuna. Ayakları

sandalyemin ayaklarına değiyor. Ne düşünüyor? Benim onu düşündüğüm gibi o da beni mi düşünüyor?

Birkaç dakika öğretmenimizi dinledikten sonra bir şey hissediyorum. Arch'ın parmaklarının hafif dokunuşu

örgümün ucuyla oynuyor. Önce nazikçe çekiştiriyor.

Sonra biraz daha sert.

Sadece saçlarımı parmağının etrafında kıvrırmak için, başparmağını yavaşça saçlarıma sürüyordu. İleri geri. Karıncalanmalar üzerime yayılıyor, başımın tepesinden başlayıp tüylerim diken diken olana kadar aşağıya doğru ilerliyor. Kıpırdamadan duruyorum, nefeslerim hızlanıyor, dudaklarım aralanıyor.

Böyle devam ederse beni öldürecek. Onun masum dokunuşu hiç de masum hissettirmiyor. Sanki beni şehvetle aklımı başımdan almaya çalışıyor.

İşe yarıyor. İçimde yükselen duygular yabancı ama hoş karşılanıyor. Bana dokunmayı bıraktığında bile düpedüz sersemlemiş hissediyorum. Saçımı bırakıp sandalyesinde arkasına yaslandığında, bacakları hala yayılmıştı. Keşke ona bakabilseydim. Bütün ders boyunca gözümü ayırmadan ona bakmayı.

Başımı eğerek, kendime belli belirsiz kızgın bir şekilde nefes alıyorum. Bu çocuğa karşı kötü hislerim var ve ben... bunu yapmamalıyım. O benim sağlığım için tehlikeli. Dikkatsiz ve düşüncesiz. Tam bir baş belası. Ve şimdiye kadar karşılaştığım herkesten daha zengin. Mezun olunca gidecek ve onu bir daha asla göremeyeceğim.

Bunu düşünmek bile canımı acıtıyor. İtiraf etmek istediğimden daha fazla. Kendime bile.

Zil çalıp dersin bittiğini haber verdiğinde, düşüncelerimin dönüşü sayesinde tam anlamıyla bir funk içindeyim. Arch Lancaster'ın benimle gerçekten ilgilendiğini düşünerek kimi kandırıyorum? Dün öpüştük. Ne olmuş yani? Eminim etrafta sürekli kızlarla öpüşüyordur.

Hepsi. O. Zaman.

Ben özel bir şey değilim.

Tek kelime etmeden sınıftan çıkıyorum, Arch'ı arkamda bırakıyorum ve tabii ki ben ben oluyorum, bu kadar kaba olduğum için hemen kendimi kötü hissediyorum.

Ama bu beni kaçırmaktan alıkoymaz. Ayrıca, ikimiz de aynı yere gittiğimiz için beni takip edecektir.

Yönetim binasına ulaştığımda, Arch'ın parmakları dirseğimin kıvrımına dolanıyor ve beni binanın yan tarafına doğru çekiyor, böylece sırtımı binaya yaslıyorum, Arch tam önümde duruyor, gözlerine baktığımda yüz ifadesi gök gürültüsü gibi.

"Sorun ne?" diye soruyor.

Ona göz kırpıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Tek yapabildiğim bir omzumu silkmek.

"Konuş benimle, Daze." Yüzüme dokunuyor ve onun için zayıf bir çocuk gibi eriyorum. "Oradan öylece çıkıp gittin ve ben de beni bekleyeceğini umuyordum."

"Benimle görünmek mi istiyorsun?" Ona şaşkınlıkla bakarak fısıldıyorum.

"Ne diyorsun lan sen? Seninle görünmekle ilgili bir sorunum yok." Eli boynumun etrafında kıvrılmak için aşağı iniyor, parmakları başımı geriye eğmek için yeterince baskı uyguluyor.

Ve sonra ağzı tam orada, benimkinin üzerinde. Kısa, yumuşak ve sadece gözlerimi kapatmama yetecek kadar uzun, anın tadını çıkarmak için çaresizce.

"Sence ikimiz de ikinci derse gelmezsek Viv fark eder mi?" Soruyu dudaklarıma doğru mırıldanıyor.

"Evet, kesinlikle öyle olacak," diyorum geri çekildiğinde.

Kaşlarını çattı. "Sanırım bana telefonlara nasıl cevap vereceğimi öğretmek zorunda kalacaksın."

"Yine mi? Daha almadın mı?" Daha beş dakika önce küçük bir sinir krizi geçirdikten sonra onunla dalga geçtiğime inanamıyorum.

Gerçekten kendimi toparlamam gerek. Gerçekte hiçbir sorun yokken her şeyi daha da

kötüleştiriyorum.

Her şey korkutucu bir şekilde benim istediğim gibi gidiyor.

Yine de korkunç bir şeyin gelip her şeyi mahvedeceğini düşünmeden edemiyorum.

"Dikkatimin kolayca dağılmasına engel olamıyorum." Tek kelime etmeden bakıyordu ve beni kastettiğini anladım. Ben dikkat dağıtıcıyım.

"Arch..."

"Neden saçlarını hiç açmıyorsun, Daze? Bana daha önce hiç cevap vermedin." Uzanıp kulağımın arkasındaki birkaç tutamı tutuyor, parmağı tenime değiyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Her zaman yoluma çıkıyor," diyorum omuz silkerek. Bu soruyu bana daha önce de sormuştu. Sanki saçıma falan takmış gibi. Anlamıyorum.

"Onu görmek istiyorum." Bakışları yoğun, sesi ekstra derin. "Bunu hiç yapar mısın? Benim için?"

Onun için. Şu anda beni izliyor, onun için her şeyi yaparım. Her şeyi.

Zil çalıyor ve ben kelimenin tam anlamıyla ciyaklayarak onu geçip çift kapıya doğru koşuyorum. Arch hemen arkamda, ikimiz de saniyeler sonra ofise giriyoruz, ben Vivian'a doğru özür dileyen bir gülümseme sunuyorum.

"Geç kaldığım için çok özür dilerim," diyorum, kelimelerim birbirine karışıyor.

Vivian umursamaz bir el sallayarak yanımdan geçip genelde oturduğumuz masaya doğru ilerliyor. Son zamanlarda birlikte. "Bunun için endişelenmeyin bile. Bugün benim için biraz farklı bir şey yapmanızı istiyorum zaten."

"N'aber Viv?" Arch soruyor, olabildiğince arsızca.

Kadının ona attığı bakış normal bir insanın seviyesini yükseltirdi ama Arch ellerini ceplerine sokup ona gülümsemekle yetindi. "İkinizin de depolama alanının olduğu kütüphaneye gitmenizi istiyorum. Eski fotoğraflarla dolu birkaç kutu arıyoruz ve henüz onları bulup çıkarmaya fırsatım olmadı."

Babamdan kutuları almasını istememesine şaşırdım, ama onun görevleri çoğunlukla dışarıda, belki de bu yüzden.

"Eski fotoğraflara neden ihtiyacın var?" Arch soruyor, çünkü elbette ihtiyacı var. Bir şeyleri sorgulamaktan çekinmiyor çünkü bu kurum onun mirası. Onun ailesi.

Ben mi? Vivian'ın dediğini sorgusuz sualsiz yapardım.

"Okulun web sitesi yeniden yapılıyor ve web tasarımcısı eski fotoğrafları kullanmak istedi. Bir sürü fotoğrafımız olduğunu biliyordum ve burada bir yerde olduklarını düşündüm ama Bayan Taylor muhtemelen kütüphanedeki birkaç kutuda saklandıklarını söyledi. Ama kendisi onları karıştıramayacak kadar zayıf," diye anlatıyor Vivian.

"Bayan Taylor topraktan daha yaşlı," diye onaylıyor Arch, Vivian'dan sinirli bir bakış alıyor.

"Bu kampüs hakkında buradaki herkesten çok daha fazla şey biliyor," diyor. "Muhtemelen ondan bir iki şey öğrenebilirsiniz."

"Zaten tanıyorum," diyor ciddiyetle. "Her gün altıncı derste sohbet ediyoruz." "Altıncı derste kütüphanede misin?" Ona soruyorum.

Bakışlarını bana çeviriyor ve dizlerimi kilitliyorum, böylece istedikleri gibi sallanmıyorlar. "Bu benim için boş bir dönem. Bu yüzden her gün Taylor'la takılıyorum. Konuşuyoruz."

Buna inanmakta zorlanıyorum. Kadın biraz korkutucu. Fısıldadığımızda bile öğrencileri sürekli susturuyor. Bize zar zor tahammül ediyor. Arch ile sohbet ettiğini hayal etmek pek mümkün görünmüyor.

"Daisy, kutuların içine dikkatlice bakacağına ve fotoğrafların olduğu kutuları bulacağına güveniyorum. Arch, sen gidiyorsun çünkü kutuları taşıyacak gücün var ve burası senin ailenin

okulu, dolayısıyla her şeyi incelerken bir iki şey keşfedebilirsin," diye açıklıyor Vivian.

Bunu tek başımıza yapmamıza izin vermesine şaşırdım. Aramızda büyüyen gerginliği fark etmedi mi?

O eski oda sessiz ve özel. İstedikimiz her şeyi yapabiliydik ve kimsenin haberi olmazdı.

Arch'ın bana gönderdiği karanlık bakıştan, onun da aynı şeyi düşündüğünü tahmin ediyorum.

Buraya geldiğim ve kampüste yaşadığım onca yıl boyunca kütüphanedeki o arka depo odasına sadece bir kez girdim. Babam birkaç kutu bırakması gerektiğinde beni oraya götürmüştü ve odanın ne kadar büyük olduğuna şaşırmıştım. Bir zamanlar kütüphanenin bir parçasıydı ve hatta sınıf olarak da kullanılıyordu ama sonunda kapattılar ve depo olarak tuttular. Pencere duvarının çok dikkat dağıtıcı olmasıyla ilgili bir şey.

Bahane gibi geliyor ama neyse. Şu geniş pencere oldukça etkileyici. Tüm bahçeye bakıyor.

"Gidelim," diyor Arch, bakışları Vivian'a kaymadan önce sadece bana bakıyor. "Hemen döneceğiz." "Bugün hiç fotoğraf bulamazsanız buraya dönmeye zahmet etmeyin. Acele etmeyin. Bakabilirsin

Gerekirse yarın, ama o fotoğraflara -en azından birkaç tanesine- Cuma gününe kadar ihtiyacımız var" diyor Vivian ve bana üzerinde sadece tek bir anahtar olan bir anahtarlık uzatıyor.

"Yapacağım." Arch onu selamlıyor ve ben gözlerimi deviriyorum, elimi tutup beni de kendisiyle birlikte ofisten dışarı sürüklediğinde bağıriyorum, kampüs boyunca yürürken yol boyunca elimi hiç bırakmıyor.

Doğum günüm için bana hiçbir şey vermezse - ki bana tek bir şey vermesini beklemiyorum, birbirimizi çok az tanıyoruz ve doğum günüm yarın - bununla tatmin olacağım. Elim tutması ve bana gülümsemesi, parmaklarının benimkilerle iç içe geçmesi.

Bu yeter de artar bile.

Hepsi bu.

YİRMİ

Kütüphanedeki kitap raflarının koridorlarında ilerliyoruz, Daisy'nin eli hâlâ benim elimde, en arkadaki anahtarı onda olan kapıya doğru gidiyoruz. Heyecan damarlarımda cızırdıyor ve kendime sakın olmam gerektiğini hatırlatıyorum. Bir görevdeyiz ve Daisy iyi bir kız. Onu ne kadar ikna etmek istesem de, o büyük depoda oyalanmak istemeyecektir.

Kapının önünde duruyoruz, Daisy anahtarı alıp kilide sokarken elini tutuşumdan çekip yavaşça çeviriyor, sanki zorlanıyormuş gibi. Bir adım daha yaklaşıyorum, vücudum onunkine sürtünüyor, kapıyı açmasına yardım ediyorum ve içeri giriyoruz. Kapıyı kapatıyorum, karanlık bizi örtüyor, uzaktaki küçük bir ışık huzmesi görmemizi sağlayan tek şey.

"Hadi," diyorum ona, bir kez daha elini tutarken durumu devralıyorum.

Hiçbir şey söylemeden benimle birlikte yürüyor ve sessizliği saçma sapan, anlamsız konuşmalarla doldurma ihtiyacı hissetmediği için ona minnettar olduğumu fark ediyorum. Tanıdığım diğer tüm kızlar tam olarak bunu yapardı ama Daisy yapmazdı. O çok sessiz. Onu merak ediyorum ama pek bir şey anlatmıyor.

Keşke öyle olsaydı.

Odanın derinliklerine doğru ilerledikçe ışık huzmesi daha da parlaklaşıyor ve sonra bahçelere bakan o meşhur pencere yığınının önüne geliyoruz. Önünde duruyorum ve o da duruyor, ellerimiz hala bağlı. Uzakta, sağdaki küçük evini görebiliyorum. Hatta birkaç gül fidanını bile görebiliyorum, çiçekleri esintide dalgalanıyor.

"İşte senin evin," diyorum ona, sesim ancak fısıltıyı aşıyor.

"Anlıyorum." Ben ona bakarken o da bana dönüyor ve acaba o da benim gibi sorumlulukları bir kenara bırakıp sevişmek istiyor mu diye merak ediyorum. "Kutuları aramalıyız."

Lanet olsun. İşte cevabım.

Odanın diğer tarafına geçiyorum ve duvarda yığınla duran kutulara bakıp irkiliyorum. Kutuların çoğunun üzerinde içindekileri anlatan yazılar var ama hepsi değil.

Kahretsın.

"Viv'in bunu sürekli ertelemesine şaşmamalı," diye mırıldanıyorum, kutucukların üstünde ne yazdığını okumak için boynumu eğiyorum. "Bu okulun ciddi dijital çağa geçmesi gerekiyor."

"Lancaster olarak muhtemelen bunu başarabilirsin," diyor, sesi hafif. Sanki benimle alay ediyormuş gibi. Ona baktığımda bana gülümsediğini görüyorum ve başımı sallıyorum.

"Bırakayım da bununla başkası ilgilensin," diye mırıldanıyorum.

Daha dik durarak ellerini kalçalarına koyuyor ve dikkatimi nasıl kabardıklarına çekiyor. Ceket giymiyor -benimkini omuz silkerek çıkardım, umursamadan yere bıraktım- ve gömleğini içine sokmuş. Hepimiz bu lanet üniformaları giyiyoruz ve kampüste herkes aynı görünüyor.

Ama Daisy'de herkesten farklı olan bir şey var. En azından benim için. O lanet

güzel ve tatlı. Seksi. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum, sanki tüm dünyada bakmayı en çok sevdiğim şeymiş gibi. Pileli ekose eteğinin kalçalarının etrafında uçuşması.

Ellerimi altına sokmak istiyorum.

"Nereden başlayalım?" diye soruyor, bana bakarak.

"Şimdi başlamak zorunda mıyız?" Kaşlarını kaldırdığında devam ediyorum. "Bunu yapmak için yarın da vaktimiz var. Biraz rahatlayalım."

"Arch..." "Daze..."

Sırıtiyorum.

Başını sallıyor, sanki yaramaz bir çocukmuşum da beni yakalayacakmış gibi bakıyor. "Vivian bunu yapmamız için bize güveniyor."

"Viv'in bilmediği şey, ona zarar vermez." Yanına gidip onu belinden yakaladım ve çığlık atmasını sağladım. "Hadi, gidip manzarayı tekrar kontrol edelim."

Onu kollarımın arasına alıyorum, omzumun üzerinden yarıya kadar indiriyorum ve kelimenin tam anlamıyla çığlık atıyor. Eteği yukarı kalkıyor ve elimi pürüzsüz bir kalçasının arkasına sıkıştırıyorum.

Sessizleşiyor.

Sikim seğiriyor.

Kahretsin.

Bu kız tehlikeli. Aklımla ve diğer her şeyimle oynuyor. Eğer dikkat etmezsem, sonunda kalbimi de sikebilir.

Bende olduğundan değil. Pek yok.

Pencere duvarının hemen yanında bir masa var ve üzeri ince, eski bir masa örtüsüyle kaplı. Kıvranan Daisy'yi omzumun üzerinde dengede tutarken eğilip masa örtüsünü alıyorum ve onu masanın üzerine yatırmadan önce yere bırakıyorum.

Ellerini arkasında kavuşturmuş, bacaklarını hafifçe açmış, kekeliyor. Ziyafet çekmek istediğim seksi bir atıştırmalık gibi görünüyor. "Ne yapıyorsun Arch?"

"Bana durmamı söyle, duracağım." Üzerine eğiliyorum, ellerim ellerinin yanında kenetlenmiş, yüzüm onunkiyle aynı hizada. Daha hızlı nefes alıyor, gözleri yüzümü arıyor, tam dudaklarına dudaklarımla dokunduğumda kapanıyor.

Dudaklarını dilimle ayırdığımda sessiz bir inilti çıkıyor, başı geriye düşüyor, dili benimkine dolanıyor. Daha yakına kayıyorum, lanet olası masanın üzerine çıkıp onu ezmek istiyorum ama masanın benim ağırlığımı kaldıramayacağından korkuyorum, bu yüzden kendimi tutuyorum. Dudaklarını öpüyorum ama başka hiçbir yerine dokunmuyorum.

Bundan hoşlanmıyor. Çıkardığı muhtaç seslerden anlayabiliyorum. Ne kadar huzursuz olduğunu. Öpüşmeye devam ederken ellerimi üzerinde hissetmek istiyor ve ben ona dokunmayı reddediyorum. Beni ne kadar istediğini görmekten zevk alıyorum.

Bana ne kadar ihtiyacı olduğunu.

Bir noktada, alt dudağını hafifçe ısıriyorum, dişlerimi dolgun ete batırıyorum ve bırakmadan önce bir çekiştiriyorum. O da dilini çıkarıp alt dudağımı yalıyor.

Şuna bak. Benim Daze'im daha cesur oluyor.

"Acıdı mı?" Ağzına doğru fısıldıyorum. "Seni ısırdığımda?"

"Hayır," diye fısıldıyor, itiraf etmeden önce duraksıyor,

"Hoşuma gitti."

Öpüşmeyi derinleştiriyorum, dilim ulaşabildiğim her yeri yalıyor, onun dili benimkine kayıyor. Bu kızı sonsuza kadar öpebilir ve bundan asla bıkmayabilirim. Ama bunu sürdüremem, yoksa onu

bu masada becereceğim ve bu yüzden öpüşmeyi bitiriyorum, geri çekildiğimde bana nasıl eğildiğini fark ediyorum, sanki durmak istemiyor gibi.

Masadan uzaklaşarak boyum kadar yükseliyorum ve dudaklarımı yalıyorum. Onun tadına bakıyorum. O

beni izliyor, aç bakışları dilimi takip ediyor ve ben onun bu durumdan hoşlandığını fark ediyorum.

Benim için sıcak.

"Gerçekten daha önce hiç kimseyi öpmedin mi?" Aptal gibi sordum.

Bakışları daralıyor ve oturduğu yerden kalkarak uçuşan saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. "Beni bir şeyle mi suçlamaya çalışıyorsun?"

"Ne? Yok canım. Sadece aramız iyi."

Paylaştığımız şeyi ne kadar da ezici tanımlamışım. İyiden de öte. İnanılmaz.

İnanılmaz.

Yüzü zaten olduğundan daha fazla kızarıyor, ki bu imkansız görünüyor. "İçimdekileri dışarı çıkarıyorsun." "Öyle mi?"

Masadan atladı ve tam önümde durarak kravatımın ucunu çekti. "Yine de kafana girmesine izin verme."

Küstahlığı beni şaşırttı ve hoşuma gitti. O kadar ki kravatımı bırakıp uzaklaşmaya başladığında uzanıp kışına bir şaplak atıyorum.

"Hey!" Omzunun üzerinden bakıyor, gözleri kocaman. Sanki onu şok etmişim gibi. "Bu ne içindi?" "Küstah ağzın," diyorum tereddüt etmeden. "Hadi, Daze. Gidip şu eski Viv kutularını bulalım."

istiyor."

Gelişigüzel yığılmış kutuların arasında dolaşıyoruz, Daisy işaretlenmemiş olanların içine bakıp onları bir kenara itiyor. Kutuları ondan alıp yeniden diziyorum, burnum kaşınıyor. Buradaki her şey ince bir toz tabakasıyla kaplı ve burası da cehennem gibi havasız. O kadar ki kravatımı çıkarıp cebime sokuyorum. Kollarımın manşetlerini açıp dirseklerime kadar kıvrıyorum.

Daisy bu özel görevi yaparken beni ekstra bir ilgiyle izliyor, bakışları her hareketimi takip ediyor ve sırf onun için esnemek istiyorum ama kendimi tutuyorum.

Zar zor.

"Şuna bak!" diye haykırıyor bir kutunun kapağını kaldırdığında. İçinde bir sürü fotoğraf var, en üsttekiler çoğunlukla siyah beyaz. Bir tanesini çıkarıyor ve bana göstermeden önce bir saniye bakıyor. "Bu girişin önünde."

Fotoğrafı ondan alıp bakıyorum. Lancaster Prep'in ana girişine çıkan merdivenlerde duran bir sıra adam. Uzun zaman öncesine ait. Bin sekiz yüzlerin sonları belki? On dokuzuncu yüzyılın başları? Erkekler kusursuz giyinmiş ve ön sıranın ortasında erkeklerin arasında duran tek bir kadın var.

"Onunla akrabayım." Kadına dokunup Daisy'ye fotoğrafı gösteriyorum. "O büyük-büyük-büyük büyükannem. Belki birkaç büyük daha vardır, emin değilim."

Büyükler derken abartıyorum ama kesinlikle onunla akrabayım.

"Vay canına, gerçekten mi?" Daisy fotoğrafı benden alıp tekrar bakıyor. Dikkatini tekrar fotoğrafa vermeden önce bakışlarını bana çevirip yüzümü inceliyor. "Ona benziyorsun."

Alay ediyorum. "Yapma."

"Öyle yap," diye karşılık veriyor, fotoğrafı benden uzak tutuyor, böylece onu yakalayamıyorum. "Kabul et Archibald, sen baştan aşağı bir Lancaster'sın."

"Bana Archibald deme," diye tehdit ediyorum, sesim karanlık.

"Yoksa ne olur?" diye meydan okuyor, gözleri parlıyor. "Ne yapacaksın?"

"Bu kirli ellerin üzerinde olmasını istemezsin." O kadar da kötü görünmeseler de onları tutuyorum. "O tertemiz beyaz gömleği giyerken olmaz."

Gülüyor. "Tek yapmak istediğinin beni kirletmek olduğunu"

hissediyorum." "Yarısını bile bilmiyorsun," diye mırıldanıyorum.

Kahkahası kesiliyor, ifadesi ciddileşiyor. "Ne yapıyorsun Arch?" "Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Niyetiniz nedir? Bana karşı mı?"

Yutkunuyorum, sözlerini zihnimde evirip çeviriyorum. Niyetler mi? Ne kadar eski moda bir kelime. "Sadece günü gününe yaşadığımızı sanıyordum. Ben geleceği düşünen bir tip değilim."

"Hiç mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

Bir iç çekiş onu terk ediyor ve bakışlarını kaçırıyor. "Varoluşunda kendini o kadar rahat hissetmek kolay olmalı ki, gelecek hiçbir şey için plan yapmak zorunda kalmıyorsun."

Kaşlarım tekrar çatıldı. "Ne demek istiyorsun? İşimin kolay olduğunu mu?"

Omuz silkiyor. "Tanıdığım herkesten daha kolay. Sadece... var oluyorsunuz ve her şey yerli yerine oturuyor. Zorluk yok, endişe yok. Lancaster'ın en büyük oğlu olarak mükemmelsin. Güneş senin tepende doğup batıyor."

"Hayatımın nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Ve öyle bir şey değil." Beni böyle değerlendirdiği için çok kırıldım. "Hayatım her zaman o kadar kolay değil. Muazzam bir baskıyla karşı karşıyayım. Ailemin benden ne kadar çabalarsam çabalayayım asla karşılayamayacağım beklentileri var."

"Sanırım çok fazla uğraşmıyorsun."

Öfke yükseliyor ve kendime sakın olmamı söylüyorum. Bu kıza patlamayın. "Bu ne demek oluyor?" "Sen çok zekisin, Arch. Kendini çok az zorluyorsun ve mükemmel notlar alıyorsun. Bir numarasın

ve sen bunu çok kolaymış gibi gösteriyorsun, bense burada gece gündüz çalışarak kışımı yırtıyorum, ayak uydurmaya çalışıyorum." Sesi yükseliyor. Belli ki o da biraz kızgın.

"Beni kaytarmakla mı suçluyorsun?"

"Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum. Hepimiz biliyoruz ki sen tamamen boşa kürek çekiyorsun! Yakışıklı Arch, çekici Arch, zeki Arch. Kimse Lancaster'la tartışamaz. Kimse ona karşı gelmeye cesaret edemez. Hayatınız çok kolay."

Ondan uzaklaşırken başımı sallıyorum, yere bıraktığım ceketimi almak için eğiliyorum. "Senin hakkında bir şeyler varsaymamdan hoşlanmıyorsun Daisy. Ben de hoşlanmıyorum."

Bana tek kelime edemedi oradan çıktım, neredeyse kapıya doğru koşuyordum. Beni bu kadar küçümsediği için kızgındım. Sanki hiç duygularım yokmuş gibi. Sanki insan değilmişim gibi.

Bazen böyle davranıyor olabilirim ama akıllı, dokunulmaz Lancaster olmak, gardımı indirip herhangi birinin içeri girmesine izin vermekten daha kolay.

Şimdi nasıl işe yaradığını gördün mü? Bu kıza gerçek benliğimi göstermeye çalıştım. O da beni ezip geçti.

Siktir et.

Öğle yemeğine kadar sakinleştim ama Daisy'nin söyledikleri yüzünden hâlâ incinmiş durumdayım. Sınıftayken ondan kaçtım, ki bu zor olmadı çünkü o da benden kaçıyor. Yakın zamana kadar bu kızla hiç etkileşim kurmamış olmama şaşmamalı. Sınıfa bir hayalet gibi girip çıkıyor, tek bir kelime bile etmiyor, hatta tüm zaman boyunca kimseye bakmıyor.

Sen yokmuşsun gibi hayatını sürdürmek berbat bir şey olmalı. Hayal bile edemiyorum. Böyle yalnız bir hayattansa tüm gözlerin üzerimde olmasını tercih ederim.

Başımı sallayarak JJ ile birlikte yemek salonuna girdim, gülümsememi takınarak ve aptalca bir şekilde gülerek

Az önce anlattığı şaka.

"Şimdi daha iyi misin?" diye soruyor kahkahalarını dindikten sonra. "İyiyim," diye başımı sallayarak onaylıyorum.

"Emin misin? Öğle yemeği seçeneklerine göz atarken JJ, "Daha önce çok kötü bir ruh halindeydin," diye mırıldandı.

Bir tepsi kapıyorum ve üzerine çizburger koyduğum bir tabak ve ardından taze patates kızartmalarıyla dolu küçük bir sepet alıyorum. Tuzlu iyiliğin tadını alabiliyorum, birdenbire çok acıktım. "Sadece acıkmıştım."

"Daha çok hangry gibi!" diyor tanıdık bir kadın sesi.

İkimiz de dönüp Cadence ve Mya'nın yüzlerinde aynı umutlu ifadeyle orada durduklarını görüyoruz.

İçimden homurdanıyorum ama JJ bir yarışma programındaki sunucu gibi gülümsüyor, memnun etmeye hevesli. "Hanımlar," diyor ve kendi çizburgerine uzanmadan önce onları selamlıyor.

"Bir süredir birlikte oturmamıştık," diyor Mya, Cadence'le bakışarak. "Size katılabilir miyiz çocuklar?"

Geçen haftadan beri bizimle oturmadılar, yani o kadar da uzun zaman olmadı. Sebeplerini merak ediyorum ama onlara cesaret vermek istemediğim için omuz silkiyorum. "İstediğiniz yere oturabilirsiniz."

Kızlar arasında bir başka ortak bakış daha ama onları görmezden geliyorum.

"Bize katıl," diyor JJ, sadece Mya'ya odaklanarak. "Ama sadece patates kızartmalarını benimle paylaşırsan." "Anlaştık," diyor Mya kıkırdayarak.

Yemek alanına doğru yürürken Cadence yanıma geliyor, JJ ve Mya da arkamızdan geliyor. Bana bilmiş bir bakış gönderiyor ve ben de neredeyse ona gözlerimi devireceğim ama kendimi tutuyorum. Daisy'ye de bunu yapmam gerekiyor. Kendimi dizginlemek. Ama aşırı tepki verdim çünkü yorumları sinirime dokundu. Onu bulup özür dilemem gerekiyor ama o güzel sarışın kafasını göremiyorum.

Her yerde.

Muhtemelen benden saklanıyordur ve onu suçlayamam.

Her zamanki masamıza yaklaşırken Cadence, "Seni özledim Archie," diyor. "Başlama," diye uyarıyorum onu. "Hiç havamda değilim."

"Artık hiç havanda değilsin." Bir sandalyeye yerleşiyor ve ben de oturmak için bilerek onun hemen yanında olmayan bir sandalye seçiyorum.

"Çünkü işimiz bitti," diyorum, umarım anlamıştır.

Ama yapmıyor. Mya ve JJ öğle yemeği boyunca flört ediyorlar, Cadence ise ona doğru her bakışında bana anlamlı bakışlar gönderiyor.

"Bu hafta sonu ne yapıyorsunuz?" Cadence bir noktada soruyor, ekstra neşeli sesi sinirlerimi bozuyor.

JJ bana bakarak, "Planımız yok," diyor. "Değil mi, Arch?"

Başımı salladım. "Sakin bir hafta sonu geçirmeyi umuyordum. Ayrıca Pazar günü ailemi görmeye gideceğim." "Nasıllar?" Cadence bana soruyor. "Onları özlediyim."

Ne yalan ama. Onu pek sevmiyorlardı ve o da onları sevmiyordu.

"İyiler," diyorum, sesim kesik kesik. Önümüzdeki hafta hangi derse gireceğimi düşünüyorum.

"Benim de bir ödev yazmam gerekiyor."

"Ah, bu çok sıkıcı," diyor Mya, JJ işaret parmağıyla onun yan tarafını dürttüğünde kıkırdayarak.

Birbirlerinden hoşlanıyorlar ve şakalaşmalarının ve flört etmelerinin bu kadar kolay olmasını kıskanıyorum. Sanki önemli bir şey değilmiş gibi. Hepimizin aynı arkadaş grubunun bir parçası olduğumuzu düşünürsek mantıklı.

Keşke Daisy ve benim için de bu kadar kolay olsaydı.

"Bir Airbnb tutuyoruz," diyor Cadence, cesaretle başını sallayan Mya'ya bakarak. "Cuma gecesi büyük bir parti veriyoruz."

Yarın. Daisy'nin doğum günü.

"Ne için?" Ben soruyorum.

"Bir neden olması şart mı?" JJ kızlara dönmeden önce bana soruyor. "Orada olacağız."

"Yaşasın!" Cadence ellerini çırpıyor, bakışları bana takılı kalmış. "Belki hep birlikte takılabiliriz."

"Muhtemelen tüm okulu davet ettiğin büyük partilerinden birinde mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Tüm okulu davet etmedim." Başını sallıyor, yüzünde hâlâ o gülümseme var. Hakkını vermeliyim, pes etmiyor. "Sadece bizim sınıftan birkaç kişi. Çok çılgınca bir şey değil. Geçen sefer bir sürü insanı davet etmeye çalıştığımızda komşular polisi aradı ve partiyi kapattılar."

Bunu hatırlıyorum. Geçen yılın sonlarında, okul bitmeden hemen önce. Cadence'in son sınıf arkadaşlarından biri evi onun için tutmuştu ve o gece çılgınlar gibi eğlenmiştik. Polisler geldiğinde havuzda çırlıçıplaktım, kafamda kovboy şapkası ve güneş gözlüğüm vardı.

Partinin havasını bozmaktan bahsediyoruz.

"O gece çok eğlendik," diye mırıldanıyor Cadence, JJ ve Mya kendi sohbetlerine dalmışken.

"Yaptık," diye kabul ediyorum çünkü evet, yaptık. Ama artık onunla eğlenmek istemiyorum. Keşke bunu kafasına sokabilse.

"Tekrar eğlenebiliriz, biliyorsun. Seni özledim."

Sert bir nefes alıp sandalyemde geriye yaslanmak üzereyken Cadence'in eli dışarı fırlayıp ön kolumun üzerine konuyor. Onu itmiyorum, test ediyorum. Dokunuşu bana hiçbir şey hissettirmiyor ve Daisy bana dokunduğunda nasıl hissettiğimi düşünüyorum.

Daha fazlasını istiyormuşum gibi. Daha fazlasına ihtiyacım var. Ellerini üzerimde hissetmek istiyorum.

Cadence'in parmakları kıvrılıyor ve sanki şirin bir şeymiş gibi kolumda gezdiriyor. Sanki hoşuma gidebilirmiş gibi. Hâlâ hiçbir şey hissetmiyorum. Konu Cadence olunca, sanki içimde bir ölü varmış gibi hissediyorum.

"Kes şunu, Cadence. Beni gerçekten özlemiyorsun," diyorum ona, bana dokunmayı bırakmasını dileyerek. "Artık aramızdaki şey aynı değil."

"Başka biri mi var?" Parmakları düzleşiyor ve kolumda aşağı yukarı gezinmeye başlıyor. Hâlâ bir şey yok. Sıfır tepki. "Kim o?"

"Başka kimse yok," diye yalan söylüyorum, bu sözleri yüksek sesle söylediğim için nefret ediyorum.

Kesinlikle başka biri var. Ona kızgın olabilirim ama onu unutmuş değilim.

Kızgın olduğumdan bile değil. Daisy duygularımı incitti.

Ve bu benim için başa çıkmam gereken yeni bir şey. Pek fazla insan beni gerçekten incitecek kadar yaklaşıyor.

Bu kızı çok az tanıyorum ama sahip olduğu güce bak.

"Eğer başka kimse yoksa, o zaman partiye gel." Cadence gülümsüyor, parmakları ön kolumun etrafında kıvrılıyor. "Lütfen mi?"

Vücudumdaki her bir tüy diken diken oluyor ve bunun sebebi Cadence'in yalvaran sesi ya da kolumu okşamaktan vazgeçmemesi değil. Kafamı kaldırıp Daisy'nin yemek salonunun karşısındaki bakışlarıyla karşılaşıyorum. Önündeki tepsiyi öyle sıkı tutuyor ki parmak eklemlerinin beyazlaştığını görebiliyorum, tabağında tek bir sandviç var. Yanında da parlak kırmızı bir elma.

Birbirimize bakıyoruz ve ben bunu görüyorum. Hayal kırıklığının titreşimini. Bir anda kayboluyor, yerini iğrenme alıyor.

Benim için.

Çenesini kaldırarak tepsiyi kavırıyor ve doğruca bize doğru geliyor. Kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor, Cadence'in ısrarlı sesi Daisy yaklaştıkça azalıyor.

Ta ki başını dik tutarak masamızın önünden geçene kadar, bize bakmadan.

yanımızdan geçip yakındaki küçük masalardan birinde bir sandalyeye yerleşirken.

İçimde hayal kırıklığı titreşiyor, çalkalanıyor. İştahım çoktan kaçtı.

"Hapishane yemi onu her gördüğümde daha da iyi görünüyor," diyor JJ, sanki kıcıımı kışkırtmaya çalışıyormuş gibi.

Kolumu Cadence'in elinden çekerek, "Ondan uzak dur," diye ısıırıyorum. Ayağa kalkıp üçünü düşünüyorum. JJ eğleniyor. Mya'nın kafası karışık ve Cadence umutlu.

Kızgın ve öfkeli olmasından iyidir, ki benimle uğraşırken genellikle böyle görünür.

Masadan kalkmadan hemen önce ona "Senin partine gideceğim," diyorum. Daisy'nin sandalyesinin tam arkasından geçerek yemek salonundan çıkıyorum.

Giderken parmaklarımı sırtında omuzdan omuza gezdiriyorum.

Gidişimi izlediğini anlamak için arkama bakmama gerek yok.

YİRMİ BİR

Arch'a söylediklerim için kendimi çok kötü hissediyorum. Ama sanki onun da bunu duymaya ihtiyacı varmış gibi? Bilmiyorum. Muhtemelen sınırlarımı aştım. Sanırım kimse Arch'la böyle konuşmaz. O saygın bir ailenin ayrıcalıklı en büyük oğlu ve herkesin gözünde dokunulmaz. İnsanlık dışı.

Ama o *da* bir insan. O da hepimiz gibi acı çekiyor ve kan kaybediyor. Onun da hataları var. Hiç kimse mükemmel değildir, en azından o.

Okul konusunda yaşadığım zorlukları onunla paylaşmak istedim ama bunun yerine onu aşağıladım ve hatalarını yüzüne vurdum. Muhtemelen bu kampüste benimle konuşan tek kişiye karşı takınılacak en iyi yaklaşım bu değildi ama elimde değildi.

Herkese mükemmel bir hayat yaşıyormuş gibi görüldüğünün farkına varmalı. Ya öyle değilse?

Keşke bana anlatsa. Sırlarını paylaşmasını. Umutlarını ve korkularını. Gerçi benim de aynısını yapmam gerekiyor.

Ona neredeyse hiçbir şey söylemedim.

Yine de beni çözmüş gibi hissediyorum.

Onu Cadence'le otururken ve Cadence'in eli onun kolundayken, sanki onun sahibiymiş gibi görmek beni öldürdü. Daha bir saat önce beni öpüyordu. Açlıktan ölüyormuş gibi ağzımı yalayıp yutuyordu ve Tanrım, bu içimde gömülü olan her türlü yabancı duyguyu uyandırdı. Bana dokunmadı bile. Sadece aç ağzı benimkinin üzerindeydi, beni öyle bir öpüyordu ki zar zor nefes alabiliyordum.

Ateşli. Adam beni nasıl ısıtacağını ve daha fazlasını istememi nasıl sağlayacağını biliyor. Daha, daha, daha.

Yemek salonundan çıkıp omuzlarımda bir çizgi çizdiğinde, rahatlamaktan neredeyse eriyordum. Bu, Cadence'in elleri onun üzerinde olduğu için, onun hâlâ ellerini benim üzerime koymak istediğini hatırlatıyordu.

Ya da belki de ben hasta, sapkın ve tamamen yanlış biriyim. Neden bir oğlanın bana dokunmadan önce başka bir kızın ona dokunmasına izin vermesine sevineyim ki? Beni öptükten sonra? Kızgın olmalıyım.

Onun yerine, kendimi kötü hissediyorum.

Altıncı dersteyim ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım Bayan Nelson'ın söylediklerine dikkatimi veremiyorum. Kitabımda en sevdiği bölümlerin altını çizen çocuğu düşünüyorum. Kimdi o? Kitabın kime ait olduğunu biliyor mu? Bundan şüpheliyim. Bilseydi, benimle bu konuşmayı sürdürmezdi. Hiçbir çocuk benimle ilgilenmiyor. Arch'a kadar.

Ve o böyle bir şey yapmazdı. Bu onun tarzı değil. Keşke kim olduğunu bilseydim.

İçimde cesaret toplanıyor, bir parça kağıt alıp yazmaya başlıyorum. Her şeyi, her isteğimi yazana kadar durmuyorum. Yazdıklarımı sadece bir kez okuyorum ve kendime bundan pişman olamayacağımı söylüyorum.

Sadece yapmam gerekiyor.

Kim olduğunu bilmek istiyorum. Ben olduğumu görünce hayal kırıklığına uğrayabilirsin, belki de uğrayacaksın ama tanışmak istiyorum.

Dersten sonra. Okuldan hemen sonra. Nelson'ın sınıfının dışında bekle. Lütfen. Yarın doğum günüm ve... Sadece kim olduğunu bilmek istiyorum.

Belki arkadaş olabiliriz. Burada çok fazla arkadaşım yok ve yeni arkadaşlar edinmeye her zaman açığım. Ayrıca, bu belirsizliğe daha fazla dayanamayacağım.

Adını bilmem gerek.

Notu katlayıp masaya koyuyorum, kalbim deli gibi çarpıyor. Eğer bu JJ ise, öleceğim. Ama olmadığını biliyorum.

JJ. Kim olabileceğine dair olasılıklar sonsuz. Sınıfımda daha önce hiç konuşmadığım bir sürü çocuk var. İyi ailelerden gelen iyi çocuklar. Kusursuz genlere ve hoş gülümsemelere sahip zengin çocuklar. Kendilerinden daha zeki olduğu düşünülen bir kızın gözünü korkutabilecek aşırı başarılılar. Bırakın tanımadığı bir çocuğu, herhangi biriyle bile konuşamayacak kadar utangaç olan sessiz bir kız.

Derin bir nefes alıyorum, nefesimi sadece bir an tuttuktan sonra titreyerek, tedirgin bir şekilde dışarı veriyorum. Bayan Nelson beni yakalıyor, kaşları endişeyle iniyor ama ona hızlıca gülümseyerek iyi olduğumu gösteriyorum.

Her şey yoluna girecek. Öyle olduğunu biliyorum.

Kusacakmışım gibi hissediyorum.

Tanrıya şükür son sınıfım sessizdi. İleri fizik, ki çok zor bir derstir. Öğretmenimiz ödevlerimizi yetiştirmemiz ve ona sorularımızı sormamız için bize serbest zaman verdi. Ki bu güzeldi. Telafi dönemini takdir ettim ama aman Tanrım, aynı zamanda ellerimde çok fazla boş zaman bıraktı ve düşünebildiğim tek şey birazdan olacaklar.

Şu anda.

Bayan Nelson'ın dersine giderken ayaklarımda kurşun ağırlıklar varmış gibi hissediyorum. Koridorlar çoğunlukla boş, herkes kalkıp yurtlara geri dönmüş ya da dışarı çıkmış veya katılmaları gereken herhangi bir antrenmana gitmişler.

Gidecek hiçbir yerim yok. Kitabımdaki seksi kısımları vurgulayan kişiyle tanışmak üzere olmam dışında.

Bayan Nelson'ın kapalı olan kapısını görüyorum ve nefes almak için koridorun ortasında durup elimi karnıma koyuyorum. Her an kusacakmışım gibi dönüp duruyor ve sertçe yutkunarak kontrolümü yeniden kazanmaya çalışıyorum.

İşte o an geldi ve ben ölüm odasına yürüyormuşum gibi davranıyorum. O kadar da kötü olmayacak.

Öyle değil.

Derin bir nefes alarak elimi bıraktım ve etrafa bakarak kapıya doğru yürüdüm. Ona dışarıda beklemesini söyledim ama burada kimse yok.

Tek bir kişi bile.

Sınıfın kapısını açıyorum ve içerde Nelson bile yok, bu alışılmadık bir durum. Bakışlarım masama gidiyor -onun masasına- ama boş.

Biri -erkek biri- boğazını temizliyor ve arkamı dönüyorum, Arch'ın kapıda durduğunu gördüğümde hissettiğim şok ve rahatlama neredeyse beni sarkıtıyor.

"Biraz ısrarcısın." Bana söylediğı tek şey bu.

Sonra notu kaldırdı. Benim notumu.

"Sen misin?" Nefes alıyorum, şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Evet. Bendim." Notu dikkatlice tekrar katlıyor ve odanın içinde ilerlerken cebine koyuyor. Yüzündeki temkinli ifadeden bana karşı hâlâ temkinli olduğunu anlayabiliyorum.

"Daha önce söylediklerim için özür dilerim." O bir şey söyleyemeden ben söyleyiverdim. Tartışmamızı istemiyorum. "Yersizdi."

Ellerini ceplerine soktu. "Haklıymışsın." Ağzım açık kaldı. "Ha?"

"Haklıydın," diye tekrarlıyor. "Saçmalıklarım için çağrılmayı hak ediyorum. Bunu hiç kimse yapmaz." Dudaklarımı birbirine yapıştırıp dinliyorum.

"Her şey benim için kolay ama her şey değil, Daze. Benim hayatım güneş ışığı ve güller değil. Disney prensesi gibi davranan sensin."

"Trajik bir geçmiş var," diye mırıldandım.

"Evet. Bu konuda. Bu detaylardan bazılarını paylaşmalısın. Eğer istersen," diye ekliyor.

Yapmalıym. Yapmam gerek. Ama şimdi değil. "Kitabımın altını çizenin sen olduğunu neden bana söylemedin?"

"Gizemini sevdim." Omuz silkiyor. "Ayrıca, beynini kurcalamak için harika bir yoldu." "Beynimi toplamak mı?"

"Ve neyi sevdiğine bak." Yüzündeki bilmiş bakış beni kızarttı. Hem de çok.

Arch tam önümde durana kadar yürümeye başlıyor. Uzanıyor, parmakları çenemin altından kayıyor ve yüzümü ona doğru eğiyor. Başparmağı çenemde ileri geri geziniyor. Boğazımdan aşağıya. Midemin sinirden titremesine neden oluyor. Ve başka bir şeyle.

Arzu.

"Düşündüğümünden daha sapıksın," diyor ve eğer yanaklarım alev alabilseydi, şu anda tam da bunu yapıyor olurlardı.

"Ben sapık değilim," diye ısrar ediyorum, itirazım zayıf.

"Yine de kirli şeyleri seviyorsun. Bu da şaşırtıcı."

"Anonim olarak yapıldığında itiraf etmek daha kolay." Parmaklarıyla boğazımı okşamaya devam ettiğinde nefesim kesiliyor. "Sen de kirli şeyleri seviyorsun."

"Tabii ki istiyorum. Hangi erkek sikini kız arkadaşının boğazına sokmak istemez ki?" Kelimeleri o kadar gerçekçi söylüyor ki, ama beynim hala cümlemin son kısmına takılmış durumda: *kızın boğazına.*

Beni titreten ve zayıflatan horozdan bahsetmesi bile değil. *Kız arkadaşını* söyleme şekli. Sanki onun için ben buymuşum gibi.

Ben daha ne yaptığını anlamadan elimi tutuyor, beni kendine çekiyor, bedenlerimiz çarpışıyor, aramızda kıvılcımlar çıkıyor. Bir kez daha aramızın iyi olması beni öylesine rahatlatıyor ki, onun içinde eriyip gitmeme asla izin vermemesi için yalvarmak istiyorum.

Ama hissetmiyorum. Ona karşı bir şeyler hissettiğimi kabul etmek benim için hâlâ çok zor - tam olarak anlayamadığım duygular.

Daha önce kimseye itiraf etmediğim duygular. Paylaştığımız şey... özel. Ezici. O da aynı şekilde hissediyor mu? Benim hakkımda?

"Sana erken bir doğum günü hediyesi vermek istiyorum," diyor sırtarak.

Başımı arkaya eğip ona gülümsüyorum. "Bana ne vermek istiyorsun?"

Başını benimkine yaklaştırıyor, "Orgazm" diye fısıldarken ağzı kulağıma değiyor.

Dürtülerime boyun eğerek ona doğru eğiliyorum, başımı yana eğiyorum ve konuşmaya devam etmesini diliyorum. "Daha önce kendini boşalttın mı, Daze?"

Gözlerimi kapatıyorum, titriyorum. Bunu itiraf etmek ona karşı hissettiklerimden bile daha zor. "Bana söyleyebilirsin," diye güvence veriyor. "Bu bizim sırrımız olacak."

Yavaşça başımı sallıyorum. Gülümsediğini hissedebiliyorum ve ölmek istiyorum. "Parmaklarınla mı?"

"Evet." Sertçe yutkunuyorum.

"Ya sana parmaklarımla bir tane vermek istediğimi söyleseydim?" Aynı parmaklar yan tarafımda geziniyor, eteğimin kenarıyla oynuyor.

"Burada olmaz," diye fısıldıyorum.

"Kesinlikle burada değil." Ağzı boynumu buluyor, dudakları sıcak ve yumuşak; iç çekerek başımı arkaya eğiyorum. "Seni götürmek istediğim bir yer var."

"Nerede?"

"Bana güveniyor musun?"

Güvenmemeliyim. Bu çocuğa kesinlikle, yüzde yüz güvenmemeliyim. Sonunda tüm kalbimi ve ruhumu ona vereceğim ve o da beni incitecek. Bu kadarı garanti.

"Evet," diye fısıldıyorum aptal gibi.

Gözlerimin içine bakabilmek için uzaklaşıyor ve tek gördüğüm şehvet. Beni istiyor. Belki benim onu istediğim kadar kötü bir şekilde ve Arch Lancaster gibi birinin bana böyle baktığını göreceğime hiç inanmamıştım.

Beni böyle istiyorsun.

"Gitmeye hazır mısın?" diye soruyor, kaşları havaya kalkıyor. "Şimdi mi?"

"Evet." Gülümsemesi zayıf.

"Üstümüzü değiştirelim mi?" Günün sonunda bu üniformadan kurtulup daha rahat bir şeyler giymek için her zaman hevesliyimdir.

"Hayır." Elimi çekiştirerek beni kapıya doğru götürdü. "Etek bana daha iyi erişim sağlayacak."

YİRMİ İKİ

Beni okulun arazisinin derinliklerine götürüyor, araziye sahilden ayıran ormana yaklaşına kadar kampüsten uzakta. O kadar uzaktayız ki, yakın mesafeden okyanusun kükreyişini duyabiliyorum. Burada esinti daha serin, doğrudan sudan geliyor ve üzerimizde parlayan sıcak güneşe rağmen titriyorum.

Eski kalıntılar görüldüğünde, beni nereye götürdüğünü biliyorum. Yıllar önce bir yangında yanmadan önce kampüsteki personelin kaldığı binaya. Öğrenciler için yıllık Cadılar Bayramı partisi burada düzenleniyor. Tamamen öğrenciler tarafından düzenleniyor, okulun bir yaptırımı yok ve bu partinin yapılmasından nefret ettiklerini biliyorum ama normalde bunu düzenleyen Lancaster'dan biri ya da bir arkadaşı olduğu için görmezden geliyorlar ve haberleri yokmuş gibi davranıyorlar.

Partiye gitmedim, o yüzden nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Bu yanmış binaya hiç gitmedim. Babam bile beni buraya getirmedi ama gördüğüm kadarıyla çok güzel bir yer.

Biraz üzücü ama yine de güzel. Binanın yanmadan önce görkemli olduğunu söyleyebilirsiniz. Ön cephenin bir kısmını kaplayan eski tuğlalar hala ufalanıyor ve bir zamanlar beyaz olan fiçı tahtası şimdi boyası soyulmuş solmuş ahşap. Bina bir kabuktan başka bir şey değil. Çatısı yok ve sadece duvarların bir kısmı ayakta kalabilmiş, ancak bizi meraklı gözlerden koruyacak kadarını geride bırakmış.

Biraz.

Bizi buraya kadar takip etmeyi düşünen olur mu? Bundan şüpheliyim.

Arch elimi tutuyor -bunu yapmasına gerçekten bayılıyorum- ve ikimiz de aslında sadece bir çerçeveden ibaret olan ön kapıya çıkan köhne merdivenin önünde durduğumuzda parmaklarımızı sıkıyor. Bir kapı taslağı.

"Daha önce hiç buraya gelmiş miydin?"

Başımı sallıyorum. Bu cevabı zaten biliyor olmalı.

"Bu yıl Cadılar Bayramı partisine gelmelisin. Çok eğlenceli olacak."

"Ben partilere pek gitmem." Onunla partiye gelmemi istediğini söylemediği için yaşadığım hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyorum. Bu hala çok uzak. Ekim sonunda nerede olacağımızı kim bilebilir?

"Benimle geleceksin." Bunu bir açıklama gibi söylüyor, sanki başka seçeneğim yokmuş gibi ve sadece birkaç saniye önceki endişem buharlaşıyor. Aynen böyle.

Elimi tutuyor ve ben de adımlarıma dikkat ederek onu ön merdivenlere kadar takip ediyorum. Açık kapıdan içeri giriyoruz ve bakışlarım her yerde, her şeye değişiyor. Artık hiçbir şeyin ne olduğunu anlayamıyorum. Ahşap gümüşü gri bir tonla yıpranmış ve dışarı bakmak için eskiden bir pencerenin olduğu yere gidiyorum. Cam büyük ölçüde yok olmuş ama çerçeve hala yerinde duruyor

ve pencereden bakıp uzaktaki suyun üzerinde parlayan güneşı izliyorum.

"Burası çok güzel," diye mırıldanıyorum, Arch arkamda durup kollarını belime doladığında nefesimi içime çekiyorum. "Manzara."

"Harika bir manzara," diyor, sesi boynumun yanında boğuklaşıyor. "Yani, şu haline bak."

Kollarımı onunkilerin üzerine koyuyorum, ellerim onunkilerin üstünde. Titriyorum. Güneşe ve Arch'ın beni saran iri bedenine rağmen üşüyorum. Ve çok, çok gerginim. "Kendimden bahsetmiyordum."

"Biliyorum, Daze." Eli eteğimin altından kayarak eteğimin kenarına uzanıyor ve parmakları kalçamın dışına doğru kayarken nefessiz bir şekilde bekliyorum. "Titriyorsun."

Sinirlerimle savaşıyor gözlerimi kapatıyorum. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım."

"Hiç öpülmedin mi?" Ağzını boynuma bastırıyor. "Hiç bir şey yapmadın mı? Hiç mi?"

"Sadece senin tarafından öpüldüm," diye fısıldıyorum, dokunuşuyla kalçalarımın arasında donuk bir ağrı başlıyor.

"Her bir ilkinin gerçekleştiren kişi ben olacağım, Daze, ama bugün hepsini değil." Sıcak nefesi boynumda, kulağımda geziniyor ve kulağımı ısırıldığında gözlerimi kapatıyorum. Kulağımın lobunu ısırtıyor, parmakları kalçamın dış kısmında aşağı yukarı geziniyor.

Suçluluk duygusu kısa ve ırkiltici bir şekilde içime akıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Bunu yapmamalıydım. Arch'ın bana bunu yapmasına izin vermemeliydim. Babam her zaman böyle bir anı özel biri için saklamam gerektiğini söylerdi.

Sevdiğim biri için.

Ama neredeyse on sekiz yaşımdayım, yirmi dört saatten kısa bir süre içinde on sekiz yaşında olacağım. Bir yetişkin. Arch'ın haftalardır hayalini kurduğum gibi ellerini külotumun içine sokmasına izin vermeyi seçersem, o zaman bunu yapacağım.

O özel biri. Beni özel *hissettiriyor*. Ve ayrıca...

Kendimi sonsuza kadar kurtaramam.

Arch omuzlarımdan tutuyor ve beni nazikçe döndürüyor, beni kendine çekiyor, ağzı ağzımda. Dudakları ve dili meşgul. Dağınık. Kontrolden çıkmış bir öpücük, ikimiz de çılgınca, nefes nefese, dillerimiz savaşıyor, ellerim bir şekilde gömleğinin önünü buluyor ve titrek parmaklarla düğmeleri çözüyor. Bunu yaptığımın farkında bile değildim, ta ki hâlâ onu arayan dudaklarından ayrılıp gömleğini aralayınca, dudaklarım sergilenen sıcak, sert ete bakıp doğal hissettiren şeyi yapana kadar.

Eğilerek ağzımı göğsünün ortasına bastırıyorum ve kokusunu içime çekiyorum. Onun sıcaklığını. Kalbinin atışı benimkiyle eşleşiyor ve gözlerimi kapatıyorum, ağzım teninde geziniyor. Onu tüketmek istiyorum.

Onu içimde hissetmek istiyorum.

İnleyerek parmaklarını çenemin altından geçiriyor ve başımı yukarı kaldırıyor, ağzı bir kez daha benimkini buluyor. Beni öpmesine izin veriyorum, sürekli hareket eden ağzından ve dilinden etkileniyorum. Elinin yan tarafımda gezindiğini hissedebiliyorum. Göğüs kafesimden belime ve kalçalarımın doğru. Eteğimin kenarından aşağıya, parmakları kıvrılıyor. Kumaşı topluyor.

Parmakları eteğimin altından kayıyor, dili eteğimde dolaşıyor ve beni inletiyor. Tüm bunlar olurken parmakları külotumun kenarlarında geziniyor, onlarla oynuyor, onları çeikiştiriyor. Benimle alay ediyordu.

İslandım. Bunu hissedebiliyorum. Ve onun dokunuşu beni daha da ıslatıyor. Seksin -ön sevişmenin, adına ne derseniz deyin- böyle hissettirebileceğini bilmiyordum. Her şeyi tüketen, korkutucu ve aynı anda harika. Hem onu itmek hem de daha fazlası için yalvarmak istiyorum. Bu çok fazla.

Yeterli değil.

Parmakları külotumun kumaşının altından kayıyor, kal am boyunca sürükleniyor ve ben huzursuz oluyorum. Bana gerçekten istediğim yerimden dokunması için  aresizim.

"Benim için ısladın mı Daisy?" Parmakları yaklaşıyor ve hava boğazımda düğümlenerek nefes almamı zorlaştırıyor. "Isladın mı?"

"E-evet," diye kekeleyorum, beni nazikçe duvara yasladığında nefesim kesiliyor, ahşap sırtımda sertleşiyor. Parmakları hiç durmadan hareket ediyor, yaklaşıyor. Diğer eli yukarı kalkıyor, boğazımı nazikçe tutuyor, beni yerimde sabitliyor ve ben orada bekliyorum. Çaresiz.

Çaresiz.

"Sana ilk dokunduğumda yüzünü görmek istiyorum," diye fısıldıyor ve bacaklarımın sallanmasına neden oluyor. Tanrı'ya şükür duvara yaslanıyorum, onun iri vücudu beni ayakta tutuyor. "Ama eğer çok ileri gidersem, söyle bana. Tamam mı? Bunun senin için iyi olmasını istiyorum."

Başımı sallıyorum, saçlarım parçalanmış tahtaya sürtünüyor, teller tahtaya takılıyor ve örgümü çekiyor. Gözlerimi kapalı tutuyorum, beklerken nefesimi tutuyorum. Kalbim bile bir anlığına durmuş gibi hissediyorum, o kenarda asılı, ellerini üzerimde hissetmek için çaresizce.

Parmakları hareket ediyor, aşağı kaymadan önce kasık kıllarıyla karşılaşıyor ve beni tamamen kavırıyor. Nefes alıyorum, gözlerim hala kapalı, her şey bana dokunduğu o tek noktaya odaklanmış durumda. Elini boynumdan çekiyor ve ben nefes veriyorum, parmakları bastırıp beni yararak açtığında bir inilti beni terk ediyor.

Ondan çıkan sert bir ses zonklamama neden oluyor.

"Sırılsıklam," diye mırıldanıyor, sesi memnun görünüyor. "Kahretsin, Daze."

Muhtemelen utanmalıyım ama utanmıyorum. Beni ıslak bulması ve bunun onu memnun etmesi hoşuma gidiyor. Parmaklarının beni ararken çıkardığı sesi seviyorum. Beni test etmesi. Bacaklarımı biraz aralıyorum ve gözlerimi aralıyorum, izleyebilmek için başımı eğik tutuyorum. Kolu ve eli eteğimin altına kayıyor, başparmağı beni inleten bir noktaya bastırmadan hemen önce parmakları ileri geri kayıyor.

Ağzı benimkinin üzerine iniyor, son iniltimi yutuyor, dili beni itiyor. Öpücüğe karşılık veriyorum, ona yapışıyorum, bacaklarımı daha da açıyorum, meşgul parmakları sürtünüyor, aşağı doğru kaymadan önce hızı artıyor. Girişimi okşuyor, parmağının ucunu içeri kaydırıyor ve ben kalçalarımı birbirine sıkıştırarak elini hapsediyorum.

"Acıyor mu?"

"Hayır." Başımı sallıyorum, saçlarım tahtaya takılınca irkiliyorum.

Gözlerimin içine bakabilmek için çekiliyor ve birbirimizi izliyoruz, parmağı hala içimde. Yaptığımız şeyin gerçekliği bana bir yumruk gibi çarpıyor ve tüm yüzümün ısındığını hissedebiliyorum. "Seni incitmek istemiyorum."

"Değilsin," diye fısıldıyorum, utançla mücadele ederek.

Parmağını içimde daha derine itiyor ve dudaklarımı aralayıp usulca nefes veriyorum, dilim üst dudağıma dokunmak için gizlice dışarı çıkıyor. Utanç dağılıyor ve tamamen bağlandığımız o noktaya konsantre oluyorum. Kalın parmağı kıvrılıyor. Tekrar içeri sokmadan önce yavaşça dışarı kayıyor. Başparmağı klitorisime tekrar dokunduğunda inliyorum ve o bunu yapmaya devam ediyor. Daha hızlı. Daha sert.

Midemde bir toplanma hissi başlıyor, nefeslerim daha hızlı geliyor. Daha sert. Beni tekrar öpüyor, dudakları ve dili her yerimde. Ağzımı, yanaklarımı, çenemi ve çenemi. Boynumu, kulağımı. Sıcak, çılgınca ve her şeyi tüketen. Eli benden uzaklaştığında, hayal kırıklığı beni neredeyse bütünüyle yutuyor.

Sonra iki elini eteğimin altından geçirip popomu kavırıyor ve kaldırıyor. Tereddüt etmeden, isteyerek yapıyorum. Neyse ki ağzı bir kez daha benimkinin üzerinde, beni kendine çekiyor, merkezim onun belirgin ereksiyonuna doğru bastırılıyor ve ben irkilerek hareketsiz kalıyorum.

Bu gibi durumlarda hiç deneyimim olmamasına rağmen, devasa görünüyor. Kalın, sert ve

korkutucu. Korku, sağlıklı bir dozda gerginlikle birlikte tenimi ürpertiyor ve kalçalarımı neredeyse yanlışlıkla öne doğru eğiyorum.

Dudaklarından dökülen boğuk inilti beni cesur hissettiriyor ve tekrar yapıyorum. Tekrar.

"Siktir, Daze." Sesi sersemlemiş gibi. Tükenmiş.
Benimle mi? Ben de onunla böyle hissediyorum.
Tüketilmiş. Takıntılı.

Arch kalçalarını hareket ettirmeye başlıyor, mümkün olan en mükemmel şekilde beni dürtüyor ve o his on kat geri geliyor. Karnımın alt kısmındaki toplanma hissi. Zonklama, damarlarımdan akan sıcaklık. Onunla birlikte, ona karşı hareket ediyorum, vücutlarımızın sürtündüğü ve gerildiği o tek nokta arasındaki sürtünme beni daha da ateşlendiriyor.

Yanıyorum.

Doruk noktam bir anda içime çarpıyor, o kadar güçlü ki sanki nefes bile alamıyorum. Dudaklarım sessiz bir çığlıkla ayrılırken ona tutunuyorum. Sonunda ona doğru yığılana kadar ve o beni daha da yakınına topluyor, titremeler sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiriyor.

"Mutlu yıllar," diye fısıldıyor kulağıma orgazmım bittiğinde. Beni gülümsetiyor.

YİRMİ ÜÇ

ALARMIM BENİ UYANDIRIYOR, gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Birkaç saniye tavana bakıyorum, beynim uyku ve Arch'la dün yaptıklarımızın hatırasıyla bulanık.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve gözlerimi kapatıp küçük bir iniltiyle kollarımı ve bacaklarımı uzatıyorum. Kapının hızla çalınmasıyla doğruluyorum, saçlarımı gözümün önünden iterek kapalı yatak odamın kapısına bakıyorum.

"Günaydın, Daisy Mae," diye sesleniyor babam diğer taraftan. "Doğum günün kutlu olsun."

Sesi garip bir şekilde neşeli geliyor. Bu kötü bir şey değil, sadece alışılmadık. Bugün onun için iyi bir gün değil. Bizim için de.

Altı yıl önce bugün onu kaybettik. Hayatımızdaki en önemli kadını.

Boğazımı temizleyerek ona "Teşekkür ederim," dedim.

"Sana kahvaltı hazırladım," diyor ve uzaklaştığını söyleyebiliyorum. Büyük ihtimalle mutfağa geri dönüyor. "En sevdiğin, yemek istiyorsan acele et."

Yataktan fırlıyorum ve aynanın karşısına geçip kendime bakıyorum. Farklı mı görünüyorum? Değişmiş mi? Artık on sekiz yaşında olduğum için değil, hayır. Dün Arch'la aramızda olanlar yüzünden değişmiş hissediyorum.

Ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar farklı görünmediğimi fark ediyorum. Aynı eski Daisy, sarı saçlarım gelişigüzel bir dağınıklıkla omuzlarımdan dökülüyor, ince bir atlet ve bir çift külot giymişim çünkü yatak odam gece bile sıcak oluyor.

Benim görebildiğim hiçbir seksi yanım yok ama Arch bana sanki gördüğü en seksi şeymişim gibi bakıyor. Ve beni öpüş şekli.

Dudaklarıma dokunuyorum, alttakini çekiştiriyorum. Aynı. Her şey aynı.

Ama inanılmaz derecede farklı hissediyorum. Hiç kendim gibi değilim.

Dur, sözümü geri alıyorum. Kendim gibi hissediyorum ama kendimin gelişmiş bir versiyonu gibi. Sanki kendimde şimdiye kadar var olduğunu bilmediğim şeyleri keşfetmişim gibi.

Yansımama gülümseyerek parmaklarımı saçlarımın uçlarında gezdiriyorum ve bugünün saçlarımı açma günü olduğuna karar veriyorum. Yeterince zamanım olursa belki kıvrabilirim bile...

"Daisy! Kreplerin hazır!" Babam seslendi, beni harekete geçirdi.

Mutfağa girdiğimde, babam çoktan pencereye yakın küçük masada oturmuş, bir lokma krep yemiş, bakışları bana takılmıştı.

Yutkunduktan sonra "Saçlarını açmışsın," diyor.

Karşısına oturup şurubu elime alıyorum ve çok fazla koymamaya dikkat ederek kreplerimin üzerine gezdiriyorum. "Farklı bir şey yapmak istedim."

Bunu Arch için yaptığımı bilseydi, hiç memnun olmazdı. Onu sevmiyor, ben ise

Korkarım Arch'ı biraz fazla seviyorum.

"Çok güzel görünüyorsun, tatlım." Bir süre beni inceliyor ve yüzündeki ifadeden anılarına dalıp gittiğini anlıyorum. Başka bir zamanı düşünüyor. "On sekiz yaşında olduğuna inanamıyorum."

"Yapabilirim," diyorum ona gülerek ve kreplerime yumuluyorum. Geçmiş doğum günlerini ya da trajedi ve kayıpları anmak istemiyorum. Annemi en şiddetli şekilde özlemem içimde yaşayan fiziksel bir sızı ama biliyorum ki o, benim için olması gereken bir günde onu kaybettiğim için üzülmemi istemezdi.

Cevabıma gülümsüyor. "Bu on sekiz yılın her birini hissediyor musun?"

"Sanırım." Kahvaltımdan bir ısırık daha alıyorum, çiğniyorum ve yutuyorum. "Kahvaltı için teşekkür ederim. Çok lezzetli."

"Bir şey değil."

Rahat bir sessizlik içinde yemeğimizi yiyoruz, o iPad'inde yerel gazeteyi okuyor, ben de telefonumdan sosyal medyayı kontrol ediyorum. Okula birlikte gittiğim insanları takip ediyorum ama çok fazla değil ve bunu daha önce neden hiç düşünmediğimi bilmiyorum ama gidip Arch'ın profilini kontrol ediyorum.

Herkese açık, çünkü tabii ki öyle ve inanılmaz sayıda takipçisi var. Elli binden fazla, ki bu çılgınlık gibi bir şey. Gerçi onu kim olduğu için takip ettiklerini varsayıyorum.

Bir Lancaster.

Profilindeki takip butonunda aslında "geri takip et" yazdığını fark ediyorum ve beni takip etmek istediğine dair bir bildirim almadığıma şaşıyorum. Düğmeye basıp takip isteğini kabul ediyorum ve hayal kırıklığına uğrayıp uğramayacağını merak ediyorum.

Gönderilerim sıkıcı. Çoğunlukla gül fotoğrafları ya da ağaç dalında oturan bir kuş. Bir dakikalığına fotoğrafçı olmak istediğimi düşündüğümde yarı sanatsal şeyler.

Arkadaşlarımla ya da eski bir erkek arkadaşımın çekilmiş fotoğrafım yok. On bir yaşımıdayken ailemle Noel'de çekilmiş bir fotoğrafım var.

Onunla geçirdiğimiz son Noel.

"Bu akşam doğum günün için bir planın var mı?" Babam kahvaltımızı neredeyse bitirdiğimizde soruyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Hangi arkadaşımın kutlayacaktım ki? "Hayır."

"Ah." Koltuğunda kıpırdanıyor ve sorununun ne olduğunu merak ediyorum. "Kathy akşam yemeği için bir araya gelmek isteyip istemediğimi sordu, ben de belki dedim."

En azından bugün hayatımızı sonsuza dek değiştiren o anı yeniden yaşamak yerine başka bir şey yapmayı düşünüyor.

Ben cevap vermeyince hemen "İptal edebilirim ve bunu başka bir zamana saklamamız gerektiğini söyleyebilirim," diyor. "Onun yerine dışarı çıkabiliriz. Sadece ikimiz."

Ve bütün gece üzgün mü olacağım? "Onunla çıkabilirsin."

Başını öne eğiyor. "Bundan emin misin? Seni yalnız bırakmak istemiyorum, tatlım."

"Sorun yok. Gerçekten. Planlarım olabilir." Arch'ı düşünüyorum. Telefon numaram onda bile yok, yani bana mesaj atıp doğum günümde bir şey yapmak isteyip istemediğimi soramaz. Doğum günüm olduğunu hatırlıyor mu ki?

Dün öğleden sonra beni boşalttıktan sonra kulağıma nasıl mutlu yıllar dediğini hatırlıyorum ve evet olduğunu tahmin ediyorum.

Hatırlıyor.

Ama bu cuma gecesini benimle geçirmek isteyeceği anlamına gelmiyor. Ondandır bir şey beklememeliyim.

"Olabilir, ha?" Gülümsemesi geniş ve cevabımın onu memnun ettiğini söyleyebilirim. Tek

istediği benim mutlu olmam. Arkadaş edinmem ve normal bir ergen hayatı yaşamam. şu anda yaşadığım hayatın aksine, ki hiç de normal değil.

Özel olduğumu ya da herkesten üstün olduğumu düşündüğümünden değil. Sadece içe dönük biriyim. Utangaç. Havadan sudan konuşmayı imkansız buluyorum. Keşke bu tür şeylerde daha iyi olsaydım. Daha sosyal, daha rahat. Daha açık, çapkın ve sevimli.

Cadence gibi. Mükemmel bir kız. Bazen biraz mızımlanıyor ama okulumuzdaki erkeklerin pek umursadığını sanmıyorum. Güzel, kendine güvenen ve bir sürü arkadaşı olan biri. O okuldaki en popüler kız ve bu onu ilk kez düşünüp hissettiğim şey değil...

Kıskandım.

Arch eskiden onun erkek arkadaşıydı. Eğer -bir şekilde- Arch ve ben herkesin bildiği bir şey haline gelirsek -bunun olacağını hayal bile edemiyorum ama belki olabilir- nasıl tepki verecek? Benden nefret eder mi?

Belki.

Muhtemel

en.

İşte bu yüzden kimseyle yakınlaşmama izin vermiyorum. Sorunlar da beraberinde geliyor. İçime kapanmak çok daha kolay.

Babam benden önce evden çıkıyor ve ben de hemen banyoya koşuyorum, bir saç bağı kapıyorum ve saçımı yüksek bir at kuyruğu yapıyorum, tüm bu süre boyunca aynada kendime bakıyorum. Değişmek istediğim için kendimden nefret ediyordum. Planladığım gibi rimel sürmeye zahmet etmedim. Bunun yerine dişlerimi fırçalıyorum, eşyalarımı alıyorum ve evden çıkıp kararlı adımlarla kampüse doğru yürüyorum.

Normalden biraz daha geç kalıyorum ve İngilizce sınıfımın açık kapısında kısa bir süre duruyorum, Arch'ın zaten benimkinin hemen arkasındaki sırada oturduğunu ve Bay Winston ile sohbet ettiğini görünce şaşıyorum.

Bu bir mucize. Daha zil bile çalmadı.

Sınıfa adımımı atar atmaz Arch beni fark ediyor, Winston hâlâ onunla konuşuyor olmasına rağmen gözleri parlıyor ve ben yaklaşırken her hareketimi takip ediyor. Arch sohbete devam ediyor, ben sırama yerleşirken daha dik oturuyor, kucağımdaki sırt çantamın fermuarını açıp eşyalarımı çıkarıyor.

Atkuyruğumun ucunu çekiştiriyor, parmakları ensemden geziniyor ve ben hızla dönüp şaşkınlıkla onu inceliyorum.

"En sevdiğim insanın doğum günü kutlu olsun." Arch gülümsüyor ve benim tek yapabildiğim sessizce ona bakmak oluyor. Sanki konuşma yetimi kaybetmişim gibi. Gülümsemesi kayboluyor ve kollarını masaya dayayıp sesi alçalırken bana doğru eğiliyor. "İyi misin?"

Yavaşça başımı sallıyorum, bana en sevdiğim insan demesi beni duygulandırıyor. Sağlığımı sorması beni daha da duygulandırdı. O günün gerçeğini biliyor ve olanlardan açıkça bahsetmeden beni kontrol ettiği için memnunum. "Harikayım," diyorum nefes nefese.

Gülümsemesi geri dönüyor, bu kez daha soluk, mavi gözlerini aydınlatan endişe. "Bundan emin misin?"

"Sadece başka bir gün, değil mi?" Ona arkamı dönüyorum, sırt çantamdan bir kalem çıkarıp defterimin üzerine koyuyorum. Normal davranmaya çalışıyorum ama gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Her hareketimi katalogluyor.

"Pek sayılmaz," diyor sonunda, derin sesi duraksamama neden oluyor. "Bu özel bir gün, doğduğun gün. Ve artık on sekiz yaşındasın."

Bakışlarım onunkilerle kilitleniyor ve iliklerime kadar hissedebildiğim bir yoğunlukla beni izliyor. "Öyleyim."

Bana daha da yaklaşıyor, "Dünü düşünmeden edemiyorum" diye itiraf ederken sesi alçak çıkıyor.

Ben yanıt veremeden zil çalıyor ve Winston konuşmaya başlıyor. Her zamanki gibi yoklama alıyor, sanki adlarımızı söylemekten heyecan duyuyor. Önce benim adım söylediğinde zayıf bir selam veriyorum, yine de gözümü Arch'tan ayırmıyorum.

Ancak Winston gerçekten ders anlatmaya başladığında dönüp yüzümü öne çeviriyorum, aklım öğretmenin anlattıklarından başka bir yerde değil. Ve Arch'ın saçlarımı parmağına doladığını hissettiğimde, onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü anlıyorum.

Ben. Ve o.
Birlikte.

Yönetim binasına birlikte yürüyoruz çünkü her zaman böyle yapıyoruz ve herhangi bir yaygaraya neden oluyormuşuz gibi hissetmiyoruz. Zaten kimse bize dikkat etmiyor ve ben bunu tercih ediyorum. Arch'ın tarzı olmasa da.

Çok da uzak olmayan bir geçmişte her zaman ilgi odağı olmaktan hoşlanıyor gibiydi. Onun maskaralıklarını çok sinir bozucu ve aşırı bulurdum.

Şimdi onu çözdüğümü hissediyorum - tamamen değil ama biraz.

"Sana bir şey getirdim," diyor kapıyı benim için açık tutmak üzere öne atılırken.

Yanından geçerken mırıldanarak teşekkür ediyorum, idari ofise doğru ilerlerken yanımda yürüdüğünden emin olmak için acele ettiğinde memnun oluyorum. "Bana ne aldın?"

"Bu bir sürpriz," diyor, kendimde bir nebze bile olmasını dilediğim o sessiz özgüvenle.

Sürprizlerden nefret ederim. Altı yıl önce annem öldüğünde de böyle olmuştu. Tam bir sürprizdi. Tamamen

beklenmedik.

Tamamen
korkunç.

İkimiz de kapalı ofis kapısının önünde duruyoruz ve ben ona doğru dönüyorum, omuzlarım düşüyor. "Sadece bana ne olduğunu söyle."

Kaşlarını çatıyor. "Yok artık. Eğer düşündüğün buysa, bu kötü bir sürpriz değil."

Sert bir iç çekişle kapıyı iterek açıyorum, Arch hemen arkamdan geliyor ve oturduğumuz masanın üstünde duran şeyi gördüğümde duruyorum.

Galvanizli çelik saksı içinde minyatür bir gül fidanı. Çiçekler, annemin en sevdiği güzel pembe-şeftali rengine.

"Oh." Sesim yumuşak ve masaya doğru koşuyorum, saksıyı alıyorum ve minik çiçekleri kokluyorum. Tanıdık koku duyularımı dolduruyor ve saksıyı masanın üzerine geri koyup güllerden birinin yaprakları üzerinde gezinmek için uzanıyorum. "Çok güzeller."

"Beğendin mi?"

Arch'a dönüp kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Benim sürprizim." Ellerini ön ceplerine sokmuş, gergin görünüyor.

"Sürprizim bu mu?" İkimiz de tencereye bakıyoruz. "Vivian'ın bana getirdiğini sanıyordum."

"Hayır. Hepsi benim. Senin için daha büyük bir şey almak istedim ama fazla zamanım yoktu." O Gülümsüyordu, elleri hâlâ cebindeydi, gözlerinde tuhaf bir ışık vardı. Bana ip üzerinde dengede durmaya çalışan ve sağa mı sola mı devrilerek düşeceğinden emin olamayan, karanlığa gömülen birini hatırlatıyor. "Gülleri ne kadar çok sevdiğini biliyorum ve bu şekilde onları evinde tutabilirsin. Odanızda ya da başka bir yerde ve onları kesmek zorunda değilsiniz. İçeride büyüüp yaşayabilirler, anlıyor musun?"

Kalbim ağrıyor. Yanına gidip kollarımı ortasına doladığımda ve yüzümü göğsüne bastırıp "Onları seviyorum" diye mırıldandığımda göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Teşekkür

ederim."

Kolları yavaşça etrafıma dolanıyor ve büyük elleri sırtımda aşağı yukarı gezinerek beni rahatlatıyor. Aynı zamanda beni ateşliyor. "Bir şey değil."

"Burada neler oluyor böyle? Oh, güller! Çok güzeller!"

Arch'ın kucağından sıyrılıyorum, ikimiz de bizi dikkatle izleyen Vivian'a dönerken yanaklarım kızarıyor.

"Arch onları benim için aldı," diyorum, rol yapmaya çalışarak. Başarısız oldum. "Doğum günüm için."

"Ne kadar düşüncelisin, değil mi?" Vivian'ın bakışları Arch'ı daha önce ondan görmediğim bir dikkatle incelerken daralıyor. "İkinizin arkadaş olması ne kadar ilginç."

Arkadaşlar. Öpüşen arkadaşlar. Dün Arch'a yaptığım gibi birbirlerini kuru kuruya beceren arkadaşlar.

Tekrar yapmak istediğim şey bu. Hatta bir adım daha ileri gitmeye hazırım ve dün hiçbir şekilde tatmin olmadığı için kendimi kötü hissediyorum. Yine de bir penisle ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Daha önce gerçek hayatta hiç çıplak bir penis görmedim ve ona nasıl dokunacağımı bile bilmiyorum.

Bu doğru değil. Son birkaç yıldır pek çok aşk romanı okudum ve bana çok şey öğrettiler. Belki de birine nasıl dokunacağımı biliyorumdur.

Belki de test edip Arch'ın ne düşündüğünü görmeliyim.

YİRMİ DÖRT

Vivian'ın dün yapmamızı istediği proje üzerinde çalışmaya devam etmek için kütüphaneye doğru ilerlerken Daisy'nin yanında yürüyorum ve Daisy'nin iyi ruh halinin tadını çıkarıyorum. Hediyeinden çok memnun oldu ve ben de bunun için çok uzun süre ter döktüm, Tanrı'ya şükür, hediyemi beğendi.

Bana sarılması hoşuna gittiğini kanıtlamaktan da öteydi.

Ama bu kız. Onu tam olarak anlayamıyorum. Bir sıcak bir soğuk davranıyor. Çekingen ya da her yerimde. Şu anda onu kendime çekebileceğimi düşünüyorum ve buna varım. Yapmak istediği her şeye varım.

Dün harabelerdeyken orgazmın onu silip süpürmesini izlemek sanırım şimdiye kadar tanık olduğum en ateşli şeylerden biriydi. Cildinin kızarması, ilk vurduğunda bakışlarının odaklanmaması, dudaklarının ayrılması. Onu öpmek, ona dokunmak, her yerime sürtünmesine izin vermek, Tanrım.

Acaba kütüphanede tekrar bir performans sergilemek ister miydi? Etrafta kimse olmazdı. Kimse bizi yakalayamaz. Bir rafın ya da kutu yığınının arkasında karanlık bir yer bulabilirdik ve ben de onu duvara yasladım, tıpkı dün yaptığım gibi, parmaklarımı onun sıcak amına sokar ve adımı haykırana kadar onu okşardım. O kadar yüksek sesle bağırırdı ki, elimi ağzına koyup çığlıklarını boğmak zorunda kalırdım.

Evet. Düşüncelerimi kontrol altında tutmalıyım.

Kütüphaneye girdiğimizde hiç konuşmuyoruz, orada Bayan Taylor'a içten bir selam veriyorum. Herkese yaptığı gibi beni susturmadan sadece ters ters bakıyor ve ben de ona toplayabildiğim en çekici gülümsemeyi gösteriyorum.

Masasının önünden geçerken kütüphaneci sadece kaşlarını çatıyor, Daisy omzunun üzerinden bana gergin bir bakış gönderiyor.

Daisy'nin kütüphaneye doğru ilerlemesine izin veriyorum, arkasından giderken manzaramın tadını çıkarıyorum. Sarı at kuyruğunun sallanışını. Omuzları ne kadar dik, duruşu ne kadar mükemmel. Boynunun uzunluğu. Cildi ne kadar yumuşak, ne kadar güzel kokuyor. O lanet etek ve yürürken nasıl hareket ettiği. Kalçalarının arkası. Daha dün kalçalarıma sarılmış olan kalçalar. Parmaklarımla okşamak istediğim kalçalar. Dudaklarımla.

Yüzümü ovuyorum, zihinsel olarak kendime sakinleşmem gerektiğini hatırlatıyorum.

Arka depodayken şehvet dolu düşüncelerime teslim oluyorum ve Daisy'yi arkadan kavrayıp kollarımın arasında döndürerek öpüyorum. Dudaklarım dudaklarına değmeden hemen önce bir şaşkınlık sesi çıkarıyor ve ben bunu hızlı tutmayı planlıyorum.

Çok basit.

Ama Daisy söz konusu olduğunda, hızlı ve basit yapamam. Öpücük derinleşiyor. Daha uzun. Ellerim dolaşana, o inleyene ve dilim ağzını iyice arayana kadar. Bu sadece

Elimi eteğinden yukarı kaydırduğımda başını sallayarak geri çekiliyor.

"Yapamayız," diyor, sesi zayıf. Tıpkı benim kararlılığım gibi. "Hadi, önce fotoğrafları bulalım."

"Önce mi? Sonra ne olacak?" Onu kutu yığınının doğru takip ediyorum, kazı yapma düşüncesinden nefret ederek

tekrar gözden geçireceğim.

Bunu çoktan aşım. Tek istediğim Daisy'yi tekrar elime almak.

"Vivian'ın istediği şeyi bulursak, o zaman... ne istersen yapabilirsin." Gülümsemesi utangaç.

Biraz da seksi.

"Ne istersem mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum ve o da başını sallıyor. "Ama bugün senin doğum günün. Ne istersen olması gerekmez mi?"

"Bundan sonra ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok." Çaresizce omuz silkiyor.

"Oh, beni rahat bırak, Daze. O seksi aşk kitaplarını okuyorsun. O güzel küçük kafanın içinde dolaşan birkaç fikrin var." Sözlerim onun kızarmasına neden oldu.

Bu kız. İsteddiği kadar utangaç rolü yapsın, ben o şirin kapaklı kitaptaki bölümleri okudum. Kitabın içeriğinde şirin bir şey yoktu. O seks sahneleri oldukça açıklayıcıydı.

Beni görmezden geliyor ve bir kutuyu açıp içine bakıyor. Bunu en az yarım saat sürdürdük, ta ki eski siyah beyaz fotoğraflarla dolu başka bir kutuya rastlayana kadar, çoğunlukla kampüs ve binalar. Onu da dün bulduğumuz ve içinde birkaç fotoğraf olan ilk kutuyla birlikte bir kenara koyuyorum.

Bir kutunun kapağını kapatıp yerine yerleştirirken, "Sanırım bu yeterince iyi," diyorum ona. "İyi miktarda fotoğraf bulduk."

"Eminim Vivian memnun olacaktır." Daisy saçlarını yüzünden uzaklaştırıp atkuyruğunun içine sokmaya çalışıyor. Bugün saçlarını açmadığı için hayal kırıklığına uğradım. Nedense öyle yapacağını düşünmüştüm. "Kutuları ofise geri götürelim mi?"

"Artık ne istersem yapmama izin vereceğini sanıyordum."

"Ama hepimiz tozluyuz," diye itiraz ediyor.

Doğru. "Öğle yemeğine

ne dersin?" "Öğle

yemeğine ne dersin?"

"Hadi bir yerlere gizlice kaçalım. Sadece ikimiz."

"Um..."

"Belki senin evinde. Baban kampüste olacak, değil mi? Çalışıyor mu? Yoksa öğle yemeğini evde mi yiyor?" "Hayır, pek sayılmaz. Özellikle de son zamanlarda. Sanırım öğle yemeğini daha geç yiyor, böylece

Kathy." Küçük bir yüz ifadesi takınıyor ve babasının giriştiği bu yeni romantik ilişkiye ne kadar katıldığını merak ediyorum.

"O zaman öğle yemeği için senin evine gidelim."

Ayaklarını sürüyerek yürüyor, dişleri alt dudağına batıyor ve gergin olduğu belli oluyor.

"Bilmiyorum..."

"Senin istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım," demek için acele ediyorum. "Zorlamayacağım, Daze. Sadece seninle vakit geçirmeyi seviyorum."

Gerçekten gülüyor, sanki içimi görebiliyormuş gibi. "Benimle vakit geçirmek mi? Bu beni öpmek için bir kod mu?"

"Şey, evet. Sana daha önce de söylediğim gibi, dünü düşünmeden

edemiyorum." "Ben de düşünmeden edemiyorum," diye itiraf ediyor,

sesi yumuşak.

"Öyle mi?" İtirafından memnun olarak kaşlarını kaldırıyorum. şimdiden bundan sonra neler yapabileceğimize dair zihnimde bir sürü imge canlandı. Ne kadar ileriye götürebileceğimizi. Süreçte doğal olduğunu düşündüğüm adımlar var ve bunları atmakta hiçbir sakınca görmüyorum. Bu kızı çok fazla zorlamak istemiyorum. Her zaman sabırsız olsam da, her zaman iyi şeylere ulaşmaya hevesli olsam da. Önemli olan.

Seks. Boning. Penetrasyon. Ne derseniz deyin. Ben her zaman bunun için varım.

Sikişmek.

Bu kızla yaşadığım her deneyimi, her etkileşimi, dokunuşu, öpüşü ve okşamayı iyi şeyler olarak nitelendiriyorum. Bana dokunduğunda, sanki lanet bir düğmeye basmış ve beni açmış gibi tüm vücudum aydınlanıyor.

"Evet," diyor, daha dik duruyor ve çok titiz ve seksi görünüyor. Garip bir kombinasyon ama işime yarıyor. "Kutuları alıp benim için ofise taşıyabilir misin?"

"Doğum günü kızı ne isterse," diye takılıyorum ona.

Gözlerini deviriyor, gülüyor ve ben kutuları alıp kapıya yönelirken bir şey fark ediyorum.

Onu güldürmeyi seviyorum.

Gülümsediğini görmek. Onu çok seviyorum.

Ofise geri dönüyoruz ve kutuları Vivian'a teslim ediyoruz, o da yüzünde memnun bir gülümsemeyle içindekileri inceliyor. "İkiniz harikaydınız."

"Ellerimi yıkamam lazım. Tualete gitmemin bir sakıncası var mı?" Daisy Vivian'a soruyor, Vivian elini sallayarak onu başından savıyor.

Daisy ofisten çıkar çıkmaz Viv kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Ne yapıyorsun, genç adam?"

Ses tonu karşısında biraz geri çekildim. "Ne demek istiyorsun?"

"Umarım Daisy'nin kalbiyle oynamıyordursundur." İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama o benim üstüme konuşuyor. "Ona nasıl baktığını görüyorum. Dün onun elini nasıl tuttuğunu ve bugün ona nasıl doğum günü hediyesi getirdiğini. Eğer bu Daisy ile ne kadar ileri gidebileceğini görmek için oynadığın bir oyunsa, gerçek ve kalıcı bir hasar vermeden önce durmanı şiddetle tavsiye edebilir miyim?"

Gerçekten çok kırıldım. Ve biraz da incindim. "Daisy ile oyun oynamıyorum. Ondan hoşlanıyorum."

Viv'in yüzündeki şüpheli ifade bana planlarıma kanmadığını söylüyor. Ama bir kez olsun, bu bir plan değil. Bu kızdan hoşlanıyorum. Hem de çok.

"Gerçekten mi Arch?"

"Gerçekten mi Viv?" Lakabı bırakıyorum ve gözlerinde kızgınlık parlıyor. "Ve bana ne yapacağımı ya da ona nasıl davranacağımı söylemene ihtiyacım yok. Birine ve onun sınırlarına nasıl saygı duyacağımı biliyorum. Ve kızımız Daze'e de bunu yapıyorum."

Viv homurdanıyor. "Bizim kızımız. Daha önce hiç senin kızın olmamıştı, Arch. Daha önce ona iki kez bile bakmadın ve şimdi birdenbire ay gözlerin oldu ve sanki sana tasma takmış gibi onu takip ediyorsun."

"Öyle mi?" Kahretsin, bu kadar açık olduğumu düşünmemiştim.

"Evet, biliyorsunuz ve eğer hissettikleriniz gerçekse, o zaman size daha fazla güç. Daisy çok hoş, verici bir kız ve dünyayı hak ediyor. Lancaster Prep'te geçirdiğin zamanın çoğunda şımarık bir veletten başka bir şey olmadığını kanıtladın. Ondan bir şeyler öğren."

"Ne gibi?" Sinirlenerek sordum.

"Nasıl düzgün, düşünceli bir insan olunur gibi."

Ön kapıya yaklaşırken Daisy, "Ev biraz dağınık," diye uyarıyor. Omzunun üzerinden bakıyor, yüzünde emin olmayan bir ifade var. "Yargılamak yok. Bizim sizin gibi bir hizmetçi ekibimiz yok."

Gözlerimi deviriyorum, bana her zaman farklılıklarımızı hatırlatmak zorundaymış gibi hissetmesinden nefret ediyorum. "Eminim o kadar da kötü değildir."

"Kahvaltı tabaklarımızı hiç temizlemedim." Kapıyı açıp içeri giriyor, ben de hemen peşinden onu takip edip eve giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Ona verdiğim minyatür gülleri koluna sıkıştırmış, ön pencerenin altındaki rafa koyuyor ve ışığa bakacak şekilde dikkatlice yerleştiriyor. Salona göz gezdiriyorum, eski püskü kanepeli, çizik içindeki sehpayı inceliyorum. Buraya en son geldiğimde, Daisy bayılmak üzereyken mobilyaları fark etmemiştim bile.

Ev söylediği gibi dağınık değil. Daha çok içinde yaşanmış gibi görünüyor. Bir müze değil de bir ev gibi, annem de evimizi öyle tutuyor. Temizlemek için parmağını bile kıpırdatmaz.

Daisy'nin dediği gibi, temizlik görevlilerimiz var.

Akçaağaç şurubunun kokusu havada asılı kalıyor ve aklımdaki son şey gerçek yemek olsa da midemin guruldamasına neden oluyor. Aç olduğum doğru ama yemek için değil.

Ellerimi, ağzımı ve Daisy'ye bulabildiğim her şeyi almak için açım.

"Gülleri orada mı bırakacaksın?" Daisy'nin oturma odasına dalıp eşyaları düzeltmesini izleyerek soruyorum.

"Şimdilik," diyor ve bir battaniye alıp dikkatlice katladıktan sonra kanepenin arkasına yerleştiriyor. "Yatak odam gün boyunca biraz karanlık olabiliyor ve güllerin ışığa ihtiyacı var."

Bunu komodininin üzerinde tutmasını ve yatağa girdiğinde hep beni düşünmesini umuyordum ama sanırım dilencinin seçme şansı yok.

"İçecek bir şey ister misin? Ya da yemek?" Ellerini birbirine doluyor, parmakları kıvrılıyor, gerginliği yüzünden okunuyor.

Yavaşça başımı sallıyorum, ona doğru ilerliyorum. Bir pervanenin aleve, bir mıknaşın çeliğe çekilmesi gibi ona çekiliyorum. Konu Daze olunca aklımdan iğrenç düşünceler geçiyor ve okuduğum o lanet aşk kitabını suçluyorum. Hayal gücümü körükleyen ve Daisy'ye yapabileceğim her şeyi düşünmeme neden olan kitabı. Onun hoşlanacağı şeyler.

Bana yapabileceği şeyler.

Ancak kollarımı beline doladığımda duruyorum, ellerim sırtının dar genişliği boyunca yayılıyor. Ufacık bir şey. Çok uzun değil ve hiçbir ağırlığı yok. Dün onu omzuma nasıl attığımı hatırlıyorum ve neden bana şimdiden taşları tekmelememi söylemediğini merak ediyorum.

Ama onu elime aldığımda bana gitmemi söylemiyor. Hayır, ellerini üzerime koyuyor, göğsümde dinlendiriyor, parmak uçları üzerimdeki kat kat giysileri yakıyor. Ellerini çıplak tenimde hissetmek istiyorum ve ben de ellerimi ona sürmek istiyorum.

Onu benim yapmak istiyorum. Onu kimsenin göremeyeceği yerlere işaretlemek. Herkesin görebileceği yerlerini işaretle ki benim kızım olduğunu bilsinler. Herkesin onun üzerinde benim kokumu almasını istiyorum.

Onu üzerimde koklamak istiyorum.

"Arch..." Sesi kesiliyor ve sanki konuşmak için cesaretini toplamaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes alıyor. "Gerginim."

Alnından öperim. "Bu konuda endişelenmene gerek olmadığını söyledim zaten. Sen dur dediğin an duracağım."

"Ben sadece henüz çok ileri gitmek istemiyorum. Dün yaptığımız gibi." Kaşlarımı çattım. "Pişman mısınız?"

Yavaşça başını sallıyor. "Hayır, ama her şeye hazır olup olmadığımı bilmiyorum. Onun yerine bir süre öpüşsek olmaz mı?"

Evet. Evet. Ne isterse vereceğim.

"Kanepede sevişmek istiyorsun."

Aynı anda ona bakmak için dönüyoruz ve burnunu kırıştırıyor. "Çok sarkık.

Hayır." "Hayır mı?"

"Yatak odama gitmeye ne dersin?" Narin kaşları kalktı.

Zafer içimde dalgalanıyor. Onu yatağı yatırdım ve kim bilir işler nereye varacak. "Tamam."

YİRMİ BEŞ

Gergin bir enkazım ve duygularımın beni bu kadar germesinden nefret ediyorum. Arch'ın babamın haberi olmadan evimde olmasından dolayı suçluluk duyuyorum. Eğer burada gözetimsiz olduğumuzu bilseydi, bundan hoşlanmazdı. Arch'ın evimize girmesine izin vererek her türlü kuralı çiğniyormuşum gibi hissediyorum. Benim odam.

Küçük alana girdiği anda sanki tüm havayı emiyor ve beni nefessiz bırakıyor. Uzun, geniş gövdesi burada benimle birlikte daha da uzun ve geniş görünüyor ve o benim özel sığınağımın her ayrıntısını içiyor gibi görünerek doyasıya bakarken ben çaresizce orada duruyorum.

"Odanı sevdim," diyor yüzünü bana döndüğünde. Ceketini çıkarıp hemen yanındaki masa sandalyesinin üzerine bırakıyor. "Senin gibi hissettiriyor."

"Nasıl benim gibi hissediyor?" Seçtiği kelimelere, özellikle de hissetme kısmına şaşırdım.

"Sıcak ve rahat, bilmiyorum." Omuz silkiyor, rahatsız görünüyor ve bir an için buna hayret ediyorum. O da mı gergin? Her zaman kendinden çok emin ve kendinden emin. Büyüleyici ve karşı konulmaz.

"Sence ben sıcak ve rahat mıyım?" Bu sözleri bir hakaret olarak algılamıyorum.

"Sen her türlü şeysin, Daze." Bir süre bana bakıyor, bakışları sanki ezberlemeye çalışıyormuş gibi yüzümde geziniyor. "Bir isteğim var."

"Ne?" Fısıldıyorum.

"Benim için saçını at kuyruğundan çıkarır mısın?"

Üstesinden gelebileceğim basit bir istek. Otomatik olarak kollarımı kaldırıyorum, parmaklarım saç bağına çekiştiriyor, saçımdan çekiyorum, birkaç tele takılınca irkiliyorum. Saçlarım omuzlarımdan aşağı dökülüyor ve eminim ki saç bağından dolayı saçlarımda sinir bozucu bir bükülme var ama Arch'ın beni izleyişine bakılırsa umursadığını sanmıyorum.

Parmaklarımla taramaya başlamadan önce saçlarımı silkeliyorum ama birden Arch orada, tam karşımda duruyor.

"Bırak ben yapayım," diyor, sesi boğuk.

Parmaklarını saçlarımda gezdirdiğinde ellerimi yanlarıma bırakıyorum, kafa derimin arkasına masaj yaptığında yumuşak bir şekilde nefes veriyorum ve cildimin her tarafına karıncalanmalar yayılıyor. Dokunuşu çok iyi hissettiriyor, daha fazlasını istememe neden oluyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor, ben de bakışlarımı onunkilere dikiyorum ve göz kapaklarının ne kadar ağır olduğunu fark ediyorum. Sıcak ve yoğun bir şekilde beni izliyor. "Bunu her gün takmalısın."

"Yoluma çıkıyor," diye zayıfça itiraz ediyorum. "Ve hala çok sıcak."

"Saçların çok güzel." Parmakları saç tellerini karıştırıyor ve ben dokunuşuna doğru eğiliyorum.

"Aşğıya tak. Benim için."

O böyle söyleyince, benden ne isterse yapmak istiyorum.

Saçlarımı avucunda topluyor, beni çekıştırırken parmak eklemleri enseme değıyor.

Ona yaklaşıyorum ve sanki transa geçmişim gibi isteyerek gidiyorum. Diğer eli kalçamda duruyor, dokunuşu hafif, sanki bana hiç dokunmuyormuş gibi ve ağzı benimkini bulduğunda, dudakları beni olduğum yerde kavuruyor. Sıcak, nemli ve ikna edici, dili içeri kayıyor.

Onun yanındayken zayıf bir çocuk gibi teslim oluyorum. Bana bakışında, dokunuşunda, öpüşünde bir şey var.

Tek istediğim daha fazlası.

Öpüşürken beni odanın içinde gezdiriyor, ta ki bacaklarımın arkası yatağıma değene kadar ve sonra düşüyorum, yumuşak bir gümbürtüyle şiltenin üzerine iniyorum. Beni takip ediyor, ikna edici elleri, yumuşak ağzı ve sert vücuduyla beni bir şekilde yatakta yukarı doğru itiyor. Çift kişilik yatağımın ortasında yatana kadar, başım yastığın üzerinde, saçlarım her yere dağılmış. Bacaklarımı ayırıyorum, eteğim yukarı kalkıyor, kalçalarımın çoğu görünüyor, dizlerim bükülmüş ve ayaklarım yatağa dikilmiş, Arch onların arasında yatıyor.

Ağzılarımız kaynaştı.

"Bana durmamı söyle," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, nefesi sıcak, üstüme uzanırken ağırlığı katı. Üniforma pantolonunun altındaki sertliğini şimdiden hissedebiliyorum.

Yavaşça başımı sallıyorum, bunu yapmaya devam etmek istememe biraz şaşıyorum. "Hayır." Beni öpüyor, dudakları yumuşak, sıcak ve bir o kadar da ikna edici. "Emin misin?"

"Evet," diye fısıldıyorum, diliyle alt dudağımda iz bıraktığında titreyen bir nefes beni terk ediyor.

Kendi kendime söyledim - hatta *ona* çok hızlı gitmek istemediğimi söyledim ve işte buradayız, çok hızlı gidiyoruz ve ben isteyerek bu yolculuğa katılıyorum. Onu istiyorum. Onu her yerimde istedim ve o da dileğimi yerine getirdi. Öpüşüyoruz, öpüşüyoruz ve sanki zar zor nefes alabiliyorum ama bir şekilde alıyorum. Dili sıcak, ıslak bir marka ve dudaklarını boynumdan aşağı kaydırmak için öpüşmemize ara verdiğinde, tenimi yalayan dili beni titretiyor. Daha fazlasını istiyorum.

Her zaman daha fazlası.

Boynumu ısırırken tek kelime etmiyor, parmakları gömleğimi çekiştiriyor, ta ki gömleğim eteğimin bel bandından çıkana kadar. Eli pamuklu gömleğin altından geçiyor, parmakları sıcak ve sert bir şekilde tenimde geziniyor ve ben daha fazlasını isteyerek yukarı kalkıyorum.

Elini çektiğinde hayal kırıklığı içime çöküyor, parmakları gömleğimin önünü bulup her bir düğmeyi yavaşça açtığında, parmakları açıkta kalan tenime sürtündüğünde yerini rahatlamaya bırakıyor. Ne yaptığını izleyebilmek için benden uzaklaşıyor ve parmakları son düğmeye geldiğinde bakışları benimkine kayıyor, sorguluyor.

Daha ileri gidebilir miyim? Sessiz bir istek. Cevabım zar zor bir baş sallama.

Son düğmeyi de çözdükten sonra kumaşı açıyor ve bakışları bana kilitleniyor. Küçük dantel süslemeli düz beyaz sütyenim. Açıkta kalan göğüslerimin üstündeki tüyler diken diken. Uzanıp işaret parmağıyla dantelin izini sürüyor ve ben alt dudağımı sertçe ısırıyorum, boğazımın derinliklerinden yumuşak bir ses geliyor.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Parmak ucunu sütyenimin ön kopçasında ileri geri kaydırıyor. "Eğer istemiyorsan, şimdi duracağım ve yemekhanede her zaman yediğin o acınası sandviçlerden bir tane alabiliriz."

Sözlerine neredeyse gülecektim ama o zavallı sandviçlerden çok yediğimi fark etmesine kendimi fazla kaptırdım. Benimle ilgili her şeyi fark ediyor.

Ve buna bayıldım. Bir

kez olsun...

Görüldüğümü

hissediyorum.

Bakışları benimkini buluyor, sıcak ve odaklanmamış, yüz hatları gergin. Kendini kontrol altında tutmak için elinden geleni yapıyor ve bu heyecan verici bir farkındalık. Onun bana yaptığı gibi ben de bir şekilde ona zarar veriyorum.

"Sandviç istemiyorum," diyorum ona elimden geldiğince içtenlikle.

Gülümsemesi yavaş. Yıkıcı. Becerikli parmaklarıyla çıtçıtını çözüyor, sütyenimin kupları gevşiyor ama beni tam olarak ortaya çıkarmıyor. Nefesim boğazımda düğümlenmiş bir şekilde bekliyorum, iri elleri önce ilk kupu, sonra diğerini kenara itiyor, bakışları göğsümden hiç ayrılmıyor.

Ağırdan alalımdan sütyenimi çıkarmasına yaklaşık on beş dakika içinde izin verdim. Belki daha az.

Bu beni ahlaksız mı yapar?

Artık umurumda bile değil. Ellerini üzerimde istiyorum. Meme uçlarım sertleşti, acı verecek kadar ağrıyor ve eğer yakında bana dokunmazsa çığlık atabilirim.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyor ve sözlerindeki samimiyetin çınladığını duyabiliyorum. Bana bakışında, başının yavaşça aşağı inişinde, elinin tersinin sağ meme ucumda gezinmesinde, nefesimin kesilmesinde.

Aynı şeyi sol göğsüme de yapıyor, o zar zor dokunuş içimi burkuyor, bacaklarımın arasında zonklamama neden oluyor. Ağzı tekrar benimkinde, dokunuşu daha cesurlaşıyor, elleri etimi sıkıyor, başparmakları meme uçlarımı okşuyor ve ben daha fazlasını isteyerek dudaklarına karşı inliyorum. Açgözlülükle.

Arch öpüşmeyi bitiriyor, ağzı boynumu bulup aşağıya iniyor. Köprücük kemiğimde, göğsümden. Göğüslerimin üst kısımlarında. Parmaklarımı saçlarına gömüyorum, ona hafifçe tutunuyorum, çekip gitmesinden korkuyorum ama gitmiyor. Göğüslerimi, meme uçlarımın etrafını öpüyor ve bacaklarımı içeri çekiyorum, kalçalarımı kalçalarına bastırıyorum, kanımda hayal kırıklığı akıyor.

Dili dışarı fırlayıp meme ucumu yaladığında, neredeyse parçalanıyordum. Ve onu ağzına çekip derinlemesine emdiğinde, çığlık atıyorum.

Ağzının ısrarlı çekişi karnımın alt kısmında cevap veren bir çekim yaratıyor ve bacaklarımı kalçalarına dolayarak ona yapışıyorum, ereksiyonu bana sürtünüyor. Daha yakına bastırıyor, ağırlığı daha sıkı bir şekilde üstüme yerleşiyor ve ben bunu memnuniyetle karşılıyorum.

Canım çekti.

Vücudumda sürünüyor, aç ağzı benimkinde, öpücük neredeyse vahşi. Özensiz. Dişler ve dil ve nefesler ve tükürükler ve inlemeler. Eli kayıyor, parmakları tenimi sıyrıyor, bir anlığına kayboluyor, sonra geri dönüyor, eteğimden, kalçalarımın yukarı kayıyor, külotumun önünden geçiyor.

"Bu işi ağırdan almak değil," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı ve ben kendimi tutamıyorum.

Gülüyorum, bacaklarımı daha geniş açıyorum, onu tekrar orada hissetmek için sabırsızlanıyorum. O da beni hayal kırıklığına uğratmıyor. Parmakları beni test ediyor, okşuyor. Alay ediyor. Ben ona yapışana kadar içimde kayıyor, nefes nefese, kıvranan bir karmaşa. O kadar sert boşalıyor ki, yemin ederim yıldızları görüyorum.

UZUN DAKİKALAR sonra kampüse geri dönüyorduk, Arch tüm zaman boyunca bilmiş bir gülümseme takınmıştı. Ben başımın üstünde gelişigüzel, özensiz bir topuzla, bana yaşattığı orgazmın etkisiyle hâlâ sersemlemiş bir haldeyim. Nasıl dik durduğumu bile bilmiyorum. Bacaklarım sallanan erişteler gibi, zar zor ayakta durabiliyorum.

Bir noktada bana bir bakış gönderiyor, gözlerinde öyle bir sıcaklık ve vaat var ki, cildimin alev aldığına yemin edebilirim. Durduğum yerde alevler içinde nasıl yanmıyorum, emin değilim.

"Bu gece ne yapıyorsun?" Sesi sıradan, yürürken elleri ceplerine kayıyor ve ben nasıl cevap vereceğimi bilemeden ona bakıyorum.

Babam buralarda olmayacak. Kathy ile yemeğe gidecek. Sanırım aradığı dikkat dağıtıcı şey bu. Ben de bunu umuyordum. Arch'ın doğum günümü kutlamak için benden bir şey yapmamı istemesini. Yapmak istediğim şey onu şok edebilir ama hayatımda bir kez olsun cesur olacağım.

Bana verdiği şeyi ona da vermek istiyorum. Ellerimle ya da belki ağzımla orgazm mı? Damarlarımda gerginlik dolaşıyor ve o kadar cesur muyum bilmiyorum.

Henüz.

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum, sesimin bu kadar soluksuz ve umutlu çıkmasından nefret ederek. Bu çocuğa duygularımı göstermekten korkmamalıyım ama yine de korkuyorum. Kırılması zor bir alışkanlık.

"Cadence bir parti veriyor," diye başlıyor ve içime çöken hayal kırıklığı beni tökezletecek kadar güçlü.

Söylemesini beklediğim son şey buydu. "Öyle mi?" Elimden geldiğince rahat konuşmaya çalışıyorum.

Başını salladı. "Hadi gidelim. Daha önce hiç partiye gitmedin, değil mi?" Başımı sallıyorum. "Senin gittiğin partilere değil."

"O zaman seni ben götüreyim." Gülümsüyor ve şu anda onun etkisi altına girmeyi reddediyorum.

"Arch..." Ben durunca o da durdu, yakışıklı yüzünde bir şaşkınlık vardı. "O senin eski-kız arkadaş."

"Uh huh."

Bilerek mi kalın kafalı davranıyor?

"Beni orada istemeyebilir." Tereddüt ediyorum.

"Seninle." "Umurunda olmaz." Küçümseyici bir el salladı.

"Cadence umursayacaktır." Ben bir kızım. Bir kadını. Umursayacağını biliyorum. Hâlâ ona karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum. Bu çok açık. "Eğer seni bu partiye davet ettiyse, sanırım bir misafir getirmeni planlamamıştır."

"O kadar da kötü olmayacak. Diğer insanlar da gidiyor ve onun yemeği olacak. İçki. Dr-" Dudaklarını kapattı, yüz ifadesi saf bir masumiyetten ibaretti. Ne söyleyeceğini biliyorum.

İlaçlar.

Ben öyle biri değilim. Ben de gerçekten içmek istemiyorum. Alkol ve uyuşturucu zihnini değiştiriyor ve bu beni korkutuyor. Kontrolü kaybetme fikrinden hoşlanmıyorum.

"Bak, Daze. Eğer bir şey olacaksak, seni arkadaşlarımla bir araya getirmek istiyorum, anlıyor musun? Onları tanımalısın ki bizimle daha çok takılabilesin. Öğle yemeklerinde falan." Omuz silkiyor, yüzünde ciddi bir ifade var.

İyi niyetli olduğunu biliyorum. Bir şekilde arkadaşlarının beni kolayca aralarına kabul edeceğine ve son sınıfın geri kalanında birlikte takılacağımıza inanıyor. Arch Lancaster'ın kız arkadaşı olarak bilineceğim ve yalan söyleyemem.

Bu başıma gelen en heyecan verici şey. O kampüsteki en popüler çocuk ve ben hiç kimseyim.

Ben de aptal değilim. Arkadaşları beni kolayca gruplarına kabul etmezler. Neden kabul etsinler ki? Son üç yıldır hepsiyle aynı okula gidiyorum ve varlığımı neredeyse hiç kabul etmediler. Şimdi neden kabul etsinler ki? Arch öyle diyor diye mi?

Olabilir. Çok fazla etkisi var.

"Arkadaşlarıyla takılmak istiyorum," diyorum, yalan söylüyor gibi olsam da. "Ama bugün benim doğum günüm, Arch.

Kendi başımıza harcamayı tercih ederim."

Başını sallıyor, bana doğru uzanıyor, beni kollarına çekiyor ve sıkıyor. Kampüsün kenarında olduğumuzu ve herkesin bizi görebileceğini umursamadan, kollarının beni sarmalayıp sıkıca

sarmasının keyfini çıkarmaya bırakıyorum kendimi.

"Haklısın," diye mırıldanıyor saçlarıma, sesi o kadar alçak ki sanki içimde titreşiyor. "Bu gece bir şeyler yapacağız. Sadece ikimiz."

Başımı sallıyorum, yüzümü gömleğine bastırıyorum, temiz ve sabunlu kokusunu içime çekiyorum.

"Sadece ikimiz."

Birbirimizden uzaklaştığımızda başımı çeviriyorum, bir grup kızın pervasızca bizi izlediğini görüyorum, Arch'ın kime sarıldığını fark ettiklerinde yüzlerinde şok ifadesi beliriyor. İçlerinden biri Mya ve hemen yanında Cadence duruyor.

Kim memnun görünmüyor. Hem de hiç.

YİRMİ ALTI

Daisy'ye bu gece Cadence'in partisine gitmemizi önerdiğim için aptalın tekiyim. Tabii ki gitmek istemiyor. Cadence'in Daisy'ye kucak açacağını ve onun orada olmasını sorun etmeyeceğini mi sanıyordum? Bunun işe yarayacağına inanarak ne halt ediyorum ben?

Daisy'ye karşı hislerim çok yüksek, sorun da bu. Ondan o kadar hoşlanıyorum ki, otomatik olarak diğer herkesin de ondan hoşlanacağına inanıyorum. İçten içe bunu bilmeme rağmen, arkadaşlarım biraz boktan ve eski sevgilim *gerçekten* boktan ve Daisy'yi Cadence'in partisine getirmek büyük olasılıkla tam bir kabusa dönüşecek.

Hayır, teşekkür ederim.

Bunun yerine Daisy ve ben bir sonraki kasabada akşam yemeği için dışarı çıkma planları yaptık. Babası bu gece Kathy ile bir yere gidiyor ve onunla karşılaşmak istemiyor, onu suçlamıyorum. Bugünü birlikte geçirmemelerinin garip olduğuna eminim ama sanırım ikisi de bu günün kendileri için gerçek anlamından uzaklaşmak istiyorlar. Beraberinde gelen kaçınılmaz üzüntüden. Kathy, Ralph'in dikkatini dağıtıyor.

Ben Daisy'ninim.

Ve umurumda değil. Bugünün gerçekliğinden uzaklaşmak için neye ihtiyacı varsa, ben buradayım. Onun için buradayım. Daha önce aramızda olanları düşünürken, iniltilerini yutarken, onu derin derin öperken parmaklarım içine batıyordu. Kahretsin.

Onu kendime saklayabilecekken neden başkalarıyla paylaşayım ki?

Ben onu boşalttıktan sonra ve o hâlâ mutluluktan uçarken, Arch-yanlış yapamaz-durumundayken bana uzandı, titreyen parmakları aletimin üzerinde gezinerek canlanmasını sağladı.

"Ben de seni iyi hissettirmek istiyorum," demişti elini aletimden çektiğimde biraz somurarak.

"Sonra," dedim ona ve sözümü derin bir öpücükle noktaladım.

Evet. Doğum günü olabilir, ama eğer istediğimi elde edersem, bu gecenin ilerleyen saatlerinde elini sikimin etrafına sıkıca sarmış, bana hayallerimin el işini yapıyor olacak. Gerçi ağzını tercih ederdim, yalan söylemeyeceğim. Ama tekrar hatırlayalım.

Doğal ilerleme. Eller, sonra ağızlar, sonra da gerçek anlaşma.

Son dersimde dikkatim dağınık ve bu gerçekten önemli değil çünkü Nelson havalı biri ve Cuma günü bizi çok çalıştırmıyor. Tam bir budala gibi masamda oturmuş, düşünceler içinde kaybolmuştum. Düşüncelerim sadece bir kişiyle dolu.

Daisy.

"Hey."

Kafamı kaldırdığımda JJ'in masamın önünde durduğunu ve yüzünde sinsî bir gülümseme olduğunu görüyorum. "Ne yapıyorsun?"

burada ne yapıyorsun?"

JJ benimkinin yanındaki masaya yerleşiyor. Genelde orada oturan adam başka bir yerde olduğu için masa boş. Nelson yaklaşık on dakika önce bize yeni bir şey öğretmeye çalışmaktan vazgeçti ve ne istersek yapmamıza izin veriyor. JJ'in buraya gelmesine gözünü bile kırpmadı ve o bu sınıfta bile değil.

"Öğle yemeğinde olmadığın için seninle konuşmak istedim." JJ'in bakışları bana daha da sert bakıyor. "Neredeydin?"

Omuz silkiyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Etrafta."

Ona gerçekte nerede olduğumu söyleyemem. Ya da kiminle olduğumu. Henüz söyleyemem. Daisy'ye olanlar çok yeni, çok özel geliyor.

"Uh huh. Dinle, bu akşam Cadence'in partisine geleceğinden emin olmak istiyorum."

"Gelemem," diyerek sözünü kestim. "Zaten planlarım var."

"Bu gece kiminle planın var?" JJ'in sesi şok olmuş gibiydi. "Onu tanımıyorsun." Ona gizemli bir gülümseme sunuyorum.

Başını sallayan JJ ıslık çalar. "Ne, kendine yeni birini mi buldun? Cadence kaybedecek o."

"Ben onu kaybedecek biri değilim, bu yüzden anlaşmak zorunda kalacak." Bu konuşmadan çoktan sıkıldım. "I

Cadence hakkında konuşmak istemiyorum."

"Çok kötü. Seni aramam için beni gönderdi. Bu gece gelmen için can atıyor. Şu anda kiminle görüştüğünü bilmiyorum ama Cadence'in konuştuğu gibi konuşmayacağını garanti edebilirim," diyor JJ sinsi bir sırıtışla, sanki beni Cadence fikrine ikna etmeye çalışıyormuş gibi.

Tuhaf.

"Bekle, sana bana ne yapmayı planladığını mı söylüyor? Açıklayıcı detaylar gibi mi? Bu çok garip, kardeşim." Koltuğumda arkama yaslanıp bacaklarımı açıyorum ve içimi kaplayan sıkıntıyla savaşıyorum.

Kahrolası Cadence. Hiç havamda değilim.

"Bana hiçbir şey söylemedi, ama hadi. Son birkaç aydır bana onunla ilgili pek çok bilgi verdin." JJ ters ters bakıyor ve işte bu yüzden ona Daisy'den bahsetmeyi reddediyorum. Ona verdiğim her bilgiyi yüzüme vurmasına izin vermeyeceğim. Ayrıca...

Daisy ve benim paylaştığımız şey özeldir. Tüm kirli detayları arkadaşlarıma anlatarak bunu lekeleyecek değilim.

"Evet, şey..." Bakışlarımı masaya indirip parmaklarımı masaya vuruyorum. "Ona gelemeyeceğimi söyle." "Neyin var senin, ha? Okulun ilk gününden beri aynı değilsin. Sanki Sürekli meşgulsün. Bizimle hiç takılmak istemiyorsun. Benimle. Kendini ne sanıyorsun? Hepimizden daha mı iyisin?" JJ alay ediyor.

Sırf Lancaster olduğum için bana özel davranılmasından hoşlanmadığımı biliyor. Burada soyadımın avantajını kullanıyor olabilirim ama aynı zamanda arkadaşlarıma karşı gerçekçi olmak için elimden geleni yapıyorum. Saçma sapan bir paradan geliyor olabilirim ama ben bu değilim. Gerçekten değilim.

"Öyle düşünmüyorum ve sen de bunu biliyorsun, göt silici," diye mırıldanıyorum, başımı sallayarak. "Kavga çıkarmaya çalışmayı bırak."

JJ sandalyesinde arkasına yaslanıp birkaç saniye beni düşündükten sonra yavaşça başını sallamaya başladı. "Beni hayal kırıklığına uğrattın. Son senemiz ve sen yaşlı bir adama dönüştün."

Kim olduğunuz umurunuzda değil, akran baskısı her zaman işe yarar. Bunu şu anda fark

ediyorum çünkü sözleri bir meydan okuma. Onun bariz hayal kırıklığı, bunu telafi etmem için bir şans. Bu adamı hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. JJ lise boyunca benim en iyi arkadaşım oldu ve o haklı. Biz

Birbirimize hep en iyi son senemizi geçireceğimize söz verdik. Bir kıza aşık olmayı planlamamıştım. -Benim de JJ ile biraz zaman geçirmem lazım.

"Peki," diyorum iç çekerek. "Gideceğim. Ama sadece bir saatliğine. Ve erken gidiyoruz, kardeşim. Dediğim gibi, bu gece planlarım var."

JJ sırtarak elini kaldırıyor ve ben de elimi onun eline vuruyorum. "Oyuncu. Gizemli kızınla biraz daha oynaşmadan önce Cadence'le biraz oynaş."

"Demek istediğim bu değildi-" Dudaklarımı kapatıyorum, JJ'in ne demek istediğini umursamadığını fark ediyorum. Benim hakkımdaki varsayımlarını çoktan yapmış. Onu düzeltmenin bir anlamı yok.

Okul biter bitmez odama gidip Daisy'ye hızlıca bir mesaj gönderiyorum. Sonunda onun evindeyken telefon numaralarımızı değiştirmiştik -bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum- ve onu kontrol etmek ve biraz sonra yemeğe çıkmamızın bir sakıncası olup olmadığını öğrenmek istiyorum.

Ben: Akşam yemeği planımızı 9'a erteleyebilir miyiz?

Dokuza kadar oradan çıkabilir miyim? Muhtemelen hayır ama elimden geleni yapacağım. Neredeyse hemen cevap veriyor.

Daze: Çok geç oldu. Açıktan öleceğim. Saat sekiz rezervasyonu yeterince geç oldu.

Duruyorum ve etrafıma bakıyorum, keşke yanımda olsaydı diyorum. Ondan beklemesini istediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Ve bu günde ona karşı bir pislik gibi davranmayı reddediyorum. Bu onun için çok önemli. Yalnız kalmamalı.

Ben: O zaman yediyle değiştireyim mi?

Daze: Eğer yapabilirsen! Bu bize daha sonra yalnız kalmak için daha fazla zaman verir.

Beni umutla dolduran *sonraki* kelime. Ben:

Belki de akşam yemeğini atlamalıyız.

Bir dizi gülme emoji gönderiyor.

Daze: Hayır. Gücümü korumak için yemeğe ihtiyacım var.

Evet, öyle. Baban seni eve kaçta bekliyor?

Daze: Bana zaman vermedi.

Ben: Sokağa çıkma yasağın yok mu?

Daze: Pek sayılmaz. Sokağa çıkma yasağına ihtiyaç duyacak biriyle çıkmıyorum.

Bu kızın daha çok dışarı çıkması lazım.

Ve ben de bunu gerçekleştirecek adam olacağım. Vites değiştirip JJ'e mesaj atıyorum ve partiden çıkıyorum.

Ben: Bu gece gelemeyeceğim.

Arkadaşımdan haber almadan önce neredeyse odama girmiştım.

Benimle dalga geçiyor olmalısın. Cadence cıldıracak.

Bunu atlatacaktır. Ben özel biri değilim.

JJ: Ona göre değil.

Umarım bu gizemli kız buna değer.

Gülümseyerek iki kelimelik basit bir cevap verdim. **Öyle.**

YİRMİ YEDİ

Bu gece verdiğim her kararı sorguluyorum. Saçımı nasıl yaptığımdan yüzüme ne kadar makyaj yaptığıma ve şu anda giydiğim elbiseye kadar, ki bu çok fazla gibi geliyor. Tamamen abartılı giyinmişim ve muhtemelen aptal gibi görünüyorum.

Şifonyerimin üstündeki aynadaki yansımama bakarken terli avuçlarımı eteğe sürüyorum, sonra elbiseyi mahvedeceğimden korkarak ellerimi silkeliyorum.

Berbat durumdayım. Beni bir değil iki kez orgazm etmek için parmaklamasına izin verdiğim bir çocukla randevuya çıkmak üzere olan heyecanlı, bunalmış bir karmaşa.

Ben kimim? Eskiden olduğum Daisy'ye ne oldu?

Ben artık o kız değilim. Artık farklı biriyim ve bundan hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmiyorum. Yeni ben biraz korkutucu. Ama kimseyle konuşmayan ve bir çocuğun dikkatini çekmeyen eski halime geri dönme fikri?

Bu beni daha da korkutuyor.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek bir tarafını kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve saçlarımın gevşek dalgalar halinde sırtımdan aşağı dökülmesini seviyorum. Saçlarım her zaman dümdüz olduğu için saçlarımı kıvrırmak ve dalgaların yapışmasını sağlamak sonsuza kadar sürdü. Kulağımda papatya küpelerim var çünkü ne zaman takmam ki? Ama bugün, bu gece, onları takmak zorundayım. Onları bana annem vermişti. Çok özeller.

Parmağımdaki yüzük de ondan. Ona aitti ve o öldükten sonra babam bana verdi. Yüzüğe bakıyorum. Tam ortasında minik bir inci bulunan basit, ince bir altın yüzük. Babamın anneme ilk evlilik yıldönümü hediyesi olarak verdiği ilk mücevher parçasıydı.

Nadiren takarım. Çok fazla takı takmam ama bu gece kolye bile taktım. Giyiniyorum.

Arch için.

Giydiğim elbise en yumuşak kottan yapılmış ve derin bir V yakası var, ancak çok geniş değil, bu yüzden fazla teni açığa çıkarmıyor. Eteği kademeli, uyluğun ortasında bitiyor ve çok fazla ten göstermesem de - normal bir okul gününde göstereceğimden daha fazla değil - bu elbisenin içinde neredeyse... seksi hissediyorum. Sade ve sevimli ve giydiğim platform sandaletler mükemmel bir dokunuş.

En azından, umarım öyledir. Umarım Arch beni görür ve güzel olduğumu düşünür.

Ön kapı çalınıyor ve ben oturma odasına koşuyorum, kapının önünde patinaj yaparak duruyorum ve ellerimi eteğimden aşağı indirerek sakın olmam gerektiğini kendime hatırlatıyorum.

Sadece Arch.

Derin bir nefes alarak, kapının kilidini açıp fırlatmadan önce dudaklarıma küçük bir gülümseme yerleştiriyorum.

Kapının eşiğinde duruyor, kolunda papatyalarla dolu bir saksı tutuyor. Bana bugün erken saatlerde verdiği diğer saksıyı hatırlatıyor. "Bunlar bana seni düşündürdü."

Tencereyi bana doğru uzatıyor, ben de deli gibi gülümseyerek ondan alıyorum. "Çok güzeller."

"Onlar papatya."

"Biliyorum." Bakıştık ve ben tencereyi bir kenara fırlatıp kendimi onun üzerine atmak istedim. Ama yapmadım.

Onun yerine, birkaç saniyeliğine gözlerim doluyor. Ütülenmiş hakisi ve boynu açık, boğazının güçlü sütununu gösteren mavi düğmeli bluzu içinde çok yakışıklı. Saçları nemli ve yüzünden geriye doğru itilmiş ve yeni tıraş olmuş gibi görünüyor.

Ona bakmak bile göğsümün ve vücudumun diğer önemli kısımlarının özlemle ağrmasına neden oluyor.

"Şunu kaldırayım." Tencereyi tutup mutfığa götürmek için dönüyorum, beni eve kadar takip ettiğini fark ettiğimde gerginlik damarlarımda dolaşüyor. Mutfak lavabosunda toprağa biraz su dökmek üzereyken onu hissediyorum, beni yerimde sabitliyor, önü sırtıma geliyor. Katı ve sıcak.

Kolları arkadan belime dolanıyor ve boynumun yan tarafına yumuşak bir öpücük kondurarak beni ürpertiyor. "Sana çok güzel görüldüğünü söylemiş miydim, özellikle de saçların açıkken?"

Başımı sallıyorum, uzanıp suyu kapatırken gülümsüyorum. "Hayır, yapmadın."

"Evet, öyle. Doğum günün kutlu olsun." Boynuma bir öpücük daha konduruyor ve korkarım böyle devam ederse evden çıkamayacağız.

"Beni şımartıyorsun."

"Bunu hak ediyorsun." Kolu benimkinin yanına uzanıyor, parmakları annemin yüzüğünün üzerinde geziniyor. "Bu yeni mi?"

"Annemindi." Sustum.

Arch da öyle, yine de bana tutunmaya devam ediyor, kolları hala belime sarılı. Tek duyabildiğim, sessiz kaldığımız sürece hızlanan kalbimin sabit atışı.

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?" diye soruyor sonunda, sesi hırçın bir fısıltıya dönüşüyor. Omuz silkiyorum. "Belki."

Zorlamıyor. Onun yerine, "Aç mısın?" diye soruyor.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, konuyu değiştirdiği için minnettarım. "Evet." "Gitmeliyiz."

"Oraya nasıl gideceğiz?" "Seni ben götürüyorum."

"Araban var mı?"

Yüzüm ona dönük olacak şekilde beni kollarının arasında döndürüyor, yakışıklı yüzünde bir sırıtma. "Evet, bir arabam var."

"Seni hiçbir yerde araba kullanırken görmedim." Omuz silktim. Sanırım bir arabası olduğunu düşündüm ama yine de o bir Lancaster, belki de onu gitmesi gereken her yere götüren kiralık bir şoförü vardır.

"Çünkü daha önce seninle hiçbir yere gitmedim." Elini uzatıp saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Gitmeye hazır mısın, doğum günü kızı?"

Başımı sallıyorum, bana dokunduğu yer karıncalanıyor. Bana bakışından ürperiyorum. Bakışları sıcak ve umut dolu. İçimde bunun hayatımın en güzel gecesi olacağına dair bir his var.

Arch'a teşekkürler.

Arch'ın kampüse yaklaşık kırk dakika mesafede rezervasyon yaptırdığı bir et lokantasına gittik.

Arabası güzeldi - siyah bir Mercedes G Wagon - ve benim zevkime göre biraz fazla hızlı sürüyordu, yine de bazı virajları beni ciyaklatmak için bilerek ekstra hızlı aldığını hissediyorum. Yaramaz bir çizgisi var, bu da her zaman iyi bir şey yapmadığı anlamına geliyor ve yaramaz yöntemlerinde sevimli bir şey olsa da, aynı zamanda biraz korkutucu.

Oturduğumuzda ve menüyü açtığımda, fiyatlar karşısında neredeyse sandalyemden düşecektim. Başımı kaldırıp dikkatini çekmeye çalışıyorum ama o menüye odaklanmakla meşgul, kaşları konsantrasyonla birbirine yaklaşmış.

"Sanırım antrikot alacağım. Sen ne istersin?" Hızlıca başını kaldırıp bakıyor, ben telaşla başımı sallayınca iki kere bakıyor. "Sorun nedir?"

"Burası çok pahalı." Menüyü masaya bıraktım ve sesimi daha da alçaltarak masaya doğru eğildim. "Bu çok fazla, Arch."

"Hayır, değil," diyor kararlı bir şekilde ve dikkatini menüye veriyor. "Ne istersen al. Bugün senin doğum günün. Seni şımartmak istiyorum."

Burada bir salataya bile param yetmiyor ve alt dudağımı çiğneyerek çeşitli seçenekleri gözden geçiriyorum. Çok açım ve bir bifteğin kulağa çok lezzetli geldiğini inkar edemem. Normalde çok fazla kırmızı et yemem ama yediğim zaman da kendimi ödüllendirilmiş gibi hissediyorum.

Ama burada bir biftek bütçemin çok üzerinde ve Arch'ın bu kadar pahalı bir şey için ödeme yapmak zorunda kalması beni kötü hissettiriyor. "Üzerinden akan endişeyi hissedebiliyorum."

Beni izlediğini görmek için başımı kaldırıp bakıyorum. "Sipariş ne istersen, fiyat önemli değil. Buradaki her bir kişinin yemeğinin parasını ödeyebilirim."

O haklı. Yapabileceğini biliyorum. Ama yine de-

"Daze." Bakışlarım onunkilere kayıyor, mavi derinliklerinde parlayan ciddiyeti fark ediyorum. "Bu özel bir gece. Bunu mahvetme."

Ona gülümsüyorum ve bir kez başımı sallıyorum. "Ben de biftek istiyorum."

"Antrikot almalısın," diyor hiç tereddüt etmeden.

Antrikotun kaç ons olduğuna bakıyorum ve irkiliyorum. "O kadar yiyebileceğimi sanmıyorum." "Daha küçük bir şey al. Fileto gibi."

Düzenli olarak lüks restoranlara gitmediğim için ne tür bir biftek almam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok, bu yüzden en küçük olanı seçiyorum, bu da en ucuz olduğu anlamına geliyor. Sunucu geldiğinde Arch bira sipariş etmeye çalışıyor ama sunucu ona bilmiş bir bakış atıyor ve onun yerine kola alıyor. Ben bir bardak su söylüyorum ve garson gittiği anda Arch başını sallıyor.

"Biraz yaşa, bebeğim." Bana bebeğim demesi midemi hoş bir şekilde bulandırıyor. "Suya bağlı kalmak zorunda değilsin."

"Senin gibi bira sipariş etmeyi denememi ister misin?"

Bir kahkaha patlatır. "Sana bira ikram edebilir. Sen benden daha tatlısın."

Bunu bilmiyorum ama yüksek sesle söylemiyorum.

Sunucu içkilerimizi getirdiğinde Arch birkaç meze sipariş ediyor ve ben de çilekli limonata istiyorum, bu da sevgilimi memnun ediyor.

"İşte benim kızım," diyor garson gittiğinde, dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor. "Limonatayla yaşıyor."

"Dur." Ona alaycı bir şekilde bakıyorum ve o da kıkırdıyor. "Ben limonata severim."

"Tabii ki biliyorsun." Öne doğru kayıyor, kollarını masaya dayıyor. "Başka nelerden hoşlanırsın?"

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?" "En sevdiğin

renk ne?"

"Sarı."

"Yemek mi?"

"Pizza."

"Sınıf?"

"İngilizce."

"Çiçek?"

"Güller. Bu annemin adıydı. Rose. Aslında Rosalie, ama herkes ona Rose derdi." Sesim

dalgınlıyor ve kendime onu çok fazla düşünmememi söylüyorum.

Başını sallıyor, ifadesi ciddi ve ona bu bilgiyi verdiğim için memnun olduğunu hissediyorum.

Ona kişisel bir şey söylediğim için. "Papatya diyeceğinden emindim."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Onları ben de severim ama güller benim

için özeldir." "Nedenini şimdi anlıyorum," diye mırıldanıyor, bakışları

benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Annenin adı ne?" diye soruyorum.

"Miriam." Gözlerini deviriyor. "Lakap yok. O her zaman sadece

Miriam'dır." "İsmi sevmiyor musun?"

"Kulağa resmi geliyor. Onun gibi." Servis görevlisi masamıza geliyor, Arch kendi içkisinden bir

yudum alırken bana içkimi uzatıyor. O gider gitmez Arch konuşmaya devam ediyor. "Ailem

kurallara ve görünüşe çok önem verir."

"Senin hakkında ne

düşünüyorlar?" "Ne demek

istiyorsun?"

"Kurallara ya da görünüşe pek önem veren biri gibi davranmıyorsun."

Arch sırtıyor. "Önemsemiyorum. Belki de bu yüzden böyleyim."

"Hep sınırları mı zorluyorsun?"

"Biliyorsun," diye çekiştiriyor, ayağı masanın altından benimkini itiyor. "Senin aksine. Benim

küçük kural takipçim."

"Hiçbir zaman sınırları zorlama ihtiyacı hissetmedim." Bir omzumu silkiyorum. "Gerçi seninle

vakit geçirmeye başladığımdan beri bunu daha çok yapıyorum."

Kendinden son derece memnun bir şekilde sırtıyor. "Özgürleştirici değil mi?"

"Belki." Başımı eğip onu inceliyorum. "Senin sorunun bu mu? Kendini kafese kapatılmış mı

hissediyorsun?"

"Lancaster olmak, benden bazı beklentiler olduğu anlamına geliyor." Sandalyesinde geriye

yaslanıyor, ayağı hâlâ benimkine değiyor. Sanki teması sürdürmesi gerekiyormuş gibi. "Özellikle

de en büyükleri ben olduğum için."

"Edie ve başka kim var?"

"Ben, Edith, Jameson ve Aidan varız." Bir iç çekiş onu terk ediyor. "Hepimize eski aile isimleri

verilmiş ve hepimiz bundan nefret ediyoruz."

"Archibald gibi mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Dalga geçme. Bu konuşmayı zaten yapmıştık," diye uyarıyor, ses tonu sert ama yine de

gülümsüyor.

Benimle dalga geçmesi çok hoşuma gidiyor.

Servis görevlisi mezelerimizle tekrar geliyor ve Arch tabaktan bir mantar dolması koparıp

ağızına atıyor ve dudaklarını ayırarak hemen nefes veriyor. "Sıcak."

"Alacağın şey bu." Bir mantarı çatallayıp küçük tabağıma koyuyorum ve bir süre soğumaya

bırakıyorum. "Sanırım açsın?"

Mantarı yutuyor. "Açlıktan ölüyorum."

Bir süre yemek yiyoruz, mantarlar ve peynirli sarımsaklı ekmek Arch da kesinlikle sipariş etti

Lezzetli. En sevdiği yemeklerden bahsederken onu dinliyorum. Liste uzun. Adam yemeğe takmış durumda ve sanırım onu suçlayamam, özellikle de tüm dünyayı gezdiği ve oradaki en iyi mutfaklardan bazılarını tattığı için.

"İtalya mı?" Amalfi Sahili'nden bahsettikten sonra sordum. "İtalya'ya gittin mi?" "Birkaç kez. Avrupa'nın her yerinde bulundum," diyor.

"Bir gün oraya gitmeyi çok isterim." Hülyalı bir iç çekiş beni terk ediyor ve zihnimin sürüklenmesine izin veriyorum. İnternette gördüğüm görüntüler zihnimde uçuşuyor. Pinterest'te bir Avrupa seyahati hayal panom bile var. "Her zaman Avrupa'yı görmek istemişimdir. Özellikle de İtalya'yı."

"Muhteşem bir şey. Beğenirsin." Gülümsemesi küçük, bakışları benimkinden hiç ayrılmıyor. "Belki bir gün seni götürebilirim."

Başımı sallıyorum, bakışlarımı önümdeki tabağa çeviriyorum. Bu şekilde konuşmamalıyız. Daha sonra birbirimizin hayatında olup olmayacağımız hakkında hiçbir fikrim yok. Aramızdaki her şey hâlâ çok taze ve yeni.

Ama Arch'ın rehberliğinde tüm Avrupa'yı gezme fikrine bayılıyorum. Para hiç sorun olmazdı. Beni her yere götürebilir. Belki bir yıl ara verip dünyayı gezebiliriz. Babam çok kızardı ama bu kulağa...

Eğlenceli.

Tamam, sakinleşmem gerek. Çok ileri gidiyorum.

Akşam yemeği nihayet geldiğinde, mantar dolması mezesi ve salatamız sayesinde bir lokma daha yiyemeyeceğimden endişeleniyorum, ancak biftekten bir ısırık aldığım anda dilimde eriyor ve beni yüksek sesle inletiyor.

"İyi mi?" Arch'ın kaşları saç çizgisine çarpacak kadar kalktı ve muhtemelen biraz fazla yüksek sesle inlediğimi fark ettim.

Başımı sallıyorum, lokmayı yutuyorum. "Lezzetli."

Yemek boyunca kendimi yetişkin gibi hissetmekten kendimi alamıyorum, ki bu çok saçma. Yetişkin gibi hissetmek henüz yetişkin olmadığım anlamına geliyor ve sanırım bunda bir sorun yok. Ama Arch'la dışarı çıkmak, pahalı bir akşam yemeği sipariş etmek ve bana sanki beni canlı canlı yemek istiyormuş gibi bakan yakışıklı bir çocukla sohbet etmek, kesinlikle kendimi bir yetişkin gibi hissetmeme neden olan türden bir gece.

Servis görevlisi yemek tabaklarımızı toplayıp tatlı menüsünü bıraktığında Arch masanın ortasına bir şey koyuyor ve okuduğum şeyden başımı kaldırmama neden oluyor. Bakışlarım altın kağıda sarılı, üstünde beyaz bir fiyonk olan küçük bir kutuya takılıyor.

"O da ne?"

"Bir hediye." Ses tonu soğukkanlı ama yüzüne baktığımda gözlerinde bir parça gerginlik görebiliyorum.

"Ne için?"

"Doğum günün için."

"Bana zaten bir hediye verdin." Paketlenmiş kutuya bakıyorum, beklenti ve sinirlerin baş döndürücü karışımı içimi burkuyor.

"Yeterli değildi."

Fazlasıyla yeterliydi. Hediyesi düşünceliydi. Güzeldi. Başka bir şeye ihtiyacım yok ama bunu hakaret olarak algılayacağından endişelendiğim için söylemedim.

Kutuya uzanıyorum ve sarılı kâğıdı dikkatlice açıyorum, parmağımı bandın altından

kaydırıyorum, minnettarım ki hiçbir şey yırtılmıyor. Arch beni izliyor, vücudu sabırsızlıkla titriyor ve eminim saçmaladığımı düşünüyor.

Ambalaj kâğıdı ortadan kalktığında mücevher olduğu anlaşıyor. Kutu küçük ve kapağını kaldırdığımda içinde siyah kadife olduğunu görüyorum.

Kalbim boğazımda düğümleniyor ve sözsüzce gözlerine baktığımda, "Aç şunu," diye mırıldanıyor. Kadife kutuyu çekip açıyorum ve içinde bir çift küpe görüyorum. Tepedeki hafif ışıktan parıldayıp ısıldıyorlar ve bir çiçek şeklinde olduklarını fark ediyorum.

Papatyalar.

"Çok güzeller," diye mırıldanıyorum, taç yapraklarının kenarlarını izleyerek. Taşlar berrak, ortadaki taş sarı ve bunu fark edince nefeslerim hızlanmaya başlıyor. "Bunlar elmas mı?"

Bir süre sessiz kaldı ve sonunda "Evet" diye cevap verdiğinde kutuyu masanın üzerine koyup parmaklarımın bir hareketiyle ona doğru ittim.

"Bunu kabul edemem."

"Daisy-"

"Bu çok fazla. *Elmaslar mı?*" Hala açık olan kutuya bakıyorum, taşlar parıldıyor. Sanki bana göz kırıyorlar. "Ne kadar para harcadın?"

"Ne harcadığımın bir önemi yok." Omuz silkiyor.

Onun için fark etmez. O küpelere bir milyon dolar harcayabilirdi ve bu onun banka hesabını hiçbir şekilde etkilemezdi. Ama ben?

Bin dolar bile çok fazla. Beş yüz dolar. Öyle sağa sola savuracak kadar param yok. Ben onun gibi değilim. Ölçülemeyecek kadar zengin.

İtirazlarıma rağmen içimde yükselen özlemle küpelere bakmaya devam ediyorum. Çok güzeller. Arch'ın yüzündeki hafif incinmiş ifadeden her şeyi berbat ettiğimi anlıyorum. Beni ne kadar rahatsız ederse etsin, bir hediye geri çevirmemeliydim.

"Daze." Masanın öbür ucuna uzanıp elimi durduğu yerden tutuyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Sana özel bir şey vermek istedim."

"Zaten yaptın," diye mırıldanıyorum, boğazım aniden gözyaşlarıyla doluyor.

"Evet, ama şuradaki çiçekler?" Kutuya doğru başını sallıyor. "Onlar asla ölmeyecek. Onlara hep sahip olacaksın."

Gülümsüyorum, kalbim onun tatlı sözleri karşısında sızlıyor. Bunlar şimdiye kadar birinin bana söylediği en düşünceli, en romantik şeyler. "Çok güzeller."

Gülümsemesi benimkiyle eşleşiyor. "Öyleler."

"Ama güller benim favorim." Şimdi ona takılıyorum, boştaki elimle kutuya uzanıp onu kendime doğru çekiyorum.

"Papatyalar benim favorimdir. Özellikle de bir tanesi." Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Sahip olduğun papatya küpelerin yerini almaya çalışmıyorum. Bil diye söylüyorum."

Bunları bana annemin verdiğini söyledim mi? Hatırlamıyorum. "Kesinlikle bir üst model."

"Onları gördüm ve aklıma sen geldin."

"Kuyumculara rastgele mi giriyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum, kadife kutuyu ellerimde tutabilmek için elimi yavaşça onunkinden çekiyorum.

"Sadece doğum günü hediyesi aradığım zaman."

Onları ne zaman satın alma şansı oldu ki? Belki ailesiyle bir hafta sonu geçirdiğinde?

Bunun bir önemi yok. Önemli olan bana bu hediye almış olması ve benim küpeleri minnetle kabul etmek yerine ona çok fazla olduğunu söylemeye çalışmam. Umarım kaba olduğumu düşünmez.

Kulağımdaki eski papatya küpeyi çıkarıp yerine çok daha ağır olan yenilerini takmadan önce taşların izini tekrar sürüyorum. Mineli papatya küpelerimi kutuya yerleştiriyorum ve kapağını kapatıyorum. "Onları çok sevdim. Teşekkür ederim."

Rahatladığı her halinden belli, bakışları kulaklarımda geziniyor. "Bir şey değil. Sana çok

yakışmışlar."

Kutuyu çantama koyuyorum ve bu küpeleri babama nasıl açıklayacağımı düşünüyorum. Onları göremez, görse bile yalan söylemem ve kostüm takısı olduklarını söylemem gerekecek. Buna inanacaktır.

Muhtemelen kimse gerçek olduklarına inanmaz.

Restorandan çıktığımızda saat geç olmuş ve hava soğumuştı. Otoparka doğru ilerlerken Arch kolunu omuzlarıma doluyor, beni yanına yatırıyor ve ben de onun sıcaklığını içime çekerek kendi isteğimle gidiyorum.

Bütün gece bir rüya gibiydi ve uyanmaktan korkuyordum. Günün acımasız gerçekleriyle yüzleşmekten çünkü endişeliyim... Arch'la aramdaki her neyse? Uzun sürmeyecek.

Nasıl olabilir?

"Çok sessizsin," diye gözlemliyor, beni arabasına doğru yönlendirirken kolu omuzlarımı sıkıyor. "Sığır etinden kaynaklanan komada falan mısın?"

Kaçan kıkırdamaya engel olamıyorum. "Belki."

"Ya da belki de tatlıydı." Ahududu sosu sürülmüş bir dilim cheesecake'i paylaştık ve çok lezzetliydi. "Çok mu zengindi?"

"İnanılmazdı. Her şey. Teşekkür ederim." Muhtemelen ona onuncu kez teşekkür ediyorum ama kendime engel olamıyorum.

Bu gece için minnettarım. Akşam yemeği için. Küpeler. Sadece onunla birlikte olduğum için.

"Biraz gezmek ister misin?" Anahtarlığını çıkardı ve bir düğmeye basarak G Wagon'un kilidini açtı. "Belki de kampüse geri dönmeliyiz. Babamın ne zaman eve geleceğini bilmiyorum," diye hatırlatıyorum ona,

Yine elmas papatyalara dokunuyorum. Sanki elimde değil. Hissedebildiğim tek şey onlar, ağırlıkları hala çok belirgin.

Sözlerim yüzüne çarpan soğuk bir su gibi ruh halini bozuyor. "Evet. Tamam."

Dönüş yolunda sessiziz, hatta bir ara uyuyakaldığıma yemin edebilirim, ancak araba sağa doğru sert bir şekilde savrulup beni koltuğumda sarsınca uyanıyorum.

"Her şey yolunda mı?" Nefes nefese sordum.

Direksiyonu kavrayan Arch'ın yüzündeki acımasız ifade bana hayır diyor. Her şey yolunda değil. "Adam çok yavaş sürüyordu, ben de onu geçtim." Bana bir bakış gönderiyor, gerginliği azalmış gibi görünüyor. Belki de yüzümdeki paniği görmüştür. "Her şey yolunda."

Kalbim hızla çarpıyor ve aniden uyandığım için vücudum titriyor. Gözlerimi kapatıyorum, beni aniden yutmakla tehdit eden kalın melankoli dalgasıyla savaşıyorum.

Birdenbire, bu kadar hızlı gelmesi çok tuhaf. Kafam, onu seven ve onunla ilgilenen iki ebeveyne sahip olduğunu bilen küçük bir kız olduğum ve birdenbire sadece bir ebeveyne sahip olduğum geçmiş bir doğum gününün anılarıyla dolu.

Kendimi tutmaya çalışıyorum, kederle savaşıyorum. Hüzünle. Gözyaşlarıyla. Tam şu anda ağlamıyorum ama eşiğindeyim ve kendimi... gergin hissediyorum.

Arch bunu hissedebilir mi merak ediyorum.

Gözlerimi açıp onu izliyorum. Arabayı sürerken ne kadar kendinden emin görünüyor, bir eli direksiyonda, diğeri kalçasında. Çok yakışıklı, yetenekli ve güçlü.

O gün neler olduğunu itiraf etme ihtiyacı ile doluyum. O anın tüm dünyamı nasıl değiştirdiğini.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" Fısıldıyorum.

Bana baktı, ifadesi yumuşaktı. Sanırım onu şimdiye kadar gördüğüm en yumuşak ifadeyle. "Bana her şeyi anlatabilirsin, Daze."

Ona inanıyorum. Ben inanıyorum.

Derin bir nefes alarak, daha önce hiç kimseye yüksek sesle anlatmadığım hikâyemi anlatmaya başlıyorum. Pek sayılmaz. Yas danışmanlarına birkaç ayrıntı verdim. Terapide onun ölümü hakkında konuştum. Ama babamla hiç konuşmadım.

Hiç kimseyle birlikte olmadım.

"On iki yaşına giriyordum ve bir parti verecektim. Gittiğim ortaokulda bazı arkadaşlarım vardı ve onları ağırlayacağım için heyecanlıydım. İki arkadaşımınla birlikte yatak odamda hazırlanıyordum. Kayla ve Hallie. Lancaster'da liseye başladıktan sonra onlarla bağlantımı kaybettim..."

Sesim dalgalanıyor ve Arch sessiz kalıyor. Beni uyarmak istediğini söyleyebilirim. Devam etmem için beni zorluyor ama kendini tutuyor.

Beni zorlamak sadece daha fazla susmama neden olur.

"Her neyse." Başımın arkasını koltuğa yaslıyorum ve karanlığa bakıyorum. "Odamdaydık ve ben onlar için farklı kıyafetler deniyordum. Parti için iyi görünmek istiyordum, anlıyor musun? Neyse, yemek odasından mı mutfaktan mı geldiğini anlayamadığım garip bir gümbürtü duydum. Pastamın masadan düştüğünü düşünerek koşarak oraya gittim ki bu çok bencilce bir şeydi. Ama on iki yaşındaydım ve tek odaklanabildiğim şey partimdi. Ne alacağımdı. Ne yaptığımızdı."

Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak durakladım. Anılarımı kontrol etmeye. "Aslında onu oturma odasında, kanepenin hemen arkasında buldum. Annemin yerde sırt üstü yattığını fark etmem bir dakika sürdü, gözleri kocaman ve görmüyordu. Beni göremiyordu. Sanki beni duyamıyordu da, çünkü ona tekrar tekrar *anne* diyordum. Sonra onun adını söyledim. Sanki söylemeden duramıyordum. Rose. Rosalie. Rose. Bana hiç cevap vermedi."

Daha fazla sessizlik, yoldaki tek ses lastikler. Motorun sabit uğultusu.

"Ben çığlık atmaya başladığım sırada babam da eve geldi ve oturma odasına koştu. Kayla ve Hallie de öyle. Her şeye tanık oldular. Annem ölmüş gibi görünüyordu. Öldüğünü düşündüm. Çığlık atmayı ve ağlamayı durduramıyordum. Korkunçtu." Yanağımdan tek bir damla gözyaşı süzülüyor ve ortaya çıkmasına sinirlenerek onu hışımla siliyorum. "Beyin anevrizması geçirdi. Ambulans onu hastaneye götürdüğünde beyin ölümü gerçekleşmişti. Yaşam destek ünitesine bağlıydı ama doktorlar babama umut olmadığını söyleyince, babam onu makinelerden ayırmak gibi acı verici bir karar verdi. Bir gün sonra da öldü. Aslında ölmediği halde doğum günümde öldüğünü söylediğimi biliyorum ama yeterince yakındı. Onu o gün kaybettim ve bir daha asla geri gelmedi."

Arch tek kelime etmeden uzanıp kocaman, sıcak elini dizime koyuyor ve onu sıkıyor. Dokunuşu nazik. Güven verici ve neden bilmiyorum ama baraj yıkılıyor.

Ve bir bebek gibi ağlıyorum.

YİRMİ SEKİZ

Hıçkırıklarının sesi içimi düğüm düğüm ediyor ve ilerideki karanlık binayı ve onu çevreleyen dev otoparkı gördüğüm anda kenara çekip kahvaltı evinin önünde duruyorum. Arabayı park edip emniyet kemerimi çözdükten sonra onunkine uzanıp aynı şeyi yapıyorum.

Onu kollarıma aldığımda itiraz etmedi. İsteyerek gidiyor, bir şekilde kucağıma kıvrılıyor, kolları boynuma dolanıyor, yüzü göğsüme gömülüyor. Gözyaşları gömleğimin önünü ıslatıyor ve ben umursamıyorum bile. Tek yapabildiğim saçlarını okşamak ve güven verici sesler mırıldanmak, kendimi çaresiz hissediyorum. İşe yaramaz.

Benim ailem mi? Çok fazla trajedi yaşamadık. Ayrıca duygularımızı pek iyi idare edemeyiz. Yani, duygularımızı pek göstermeyiz. Evimde çok fazla 'seni seviyorum' mesajı yoktu ve kesinlikle tanıdığım en soğuk Lancaster şubesi olmamamıza rağmen yine de oldukça soğuktuk.

Duygusuz.

Annemin İngiliz olmasının bir faydası yok. Sert mizaç ve beraberinde getirdiği tüm saçmalıklar. Babam soğuk bir balıkla evlendi ve bu konuda çok kızgındı - geçen kış tatilinde sarhoşken ve büyük bir tartışmaya girdiklerinde bana tüm sorunlarını anlatacak kadar.

On yedi yaşındaydım. Duymak istediğim son şey babamın artık annemle hiç seks yapmadığından yakınmasıydı. Bu eylemin zorunlu bir görev olduğunu düşünüyordu ve ona dört çocuk vermişti, o zaman neden itiraz ediyordu?

Birkaç ilişkisi oldu, bunu da itiraf etti. Çok fazla bir şey ifade etmeyen ihtiyatlı patavatsızlıklar, ancak her zaman annemin öğrendiğinden emin oldu. Annem hiç umursamıyor gibiydi, bu da onu daha da çileden çıkarıyordu.

"Tek istediğim kabul görmek," dedi çocuklarının hiçbirini kabul etme konusunda pek de iyi olmayan adam. İroni.

Eminim annem ona bir düzine savaşçı oğul doğurabilirdi ve bundan memnun olacağını sanmıyorum. Tam olarak değil. Ama onun hayatındaki hayal kırıklığı biz değiliz.

Sevgili yaşlı annem.

O konuşmadan ya da aile sorunlarımızdan bahsetmiyorum. Tıpkı Daisy'nin annesi ya da duyguları hakkında konuşmaması gibi. Hepsini içine atıyor, sadece yılda bir gün dışarı dökülmelerine izin veriyor. On ikinci doğum gününe denk gelen annesinin ölümünün yasını tutabildiği zaman.

Bu çok boktan bir şey. Ve çok rastgele. Beyin anevrizması. Bir saniye oradasın, bir saniye sonra yoksun, gerçi en azından baş ağrıları ve benzeri şeylerle bir uyarı işareti aldıklarını sanıyordum. Soracağımdan değil. Daze daha fazla ayrıntı paylaşmak isterse dinlemeye hazırım ama şu anda konuşamayacak kadar ağlamakla meşgul.

Hâlâ gömleğimin içinde ağlıyor ve ben de parmaklarımı onun yumuşak saçlarına doluyorum, karanlık geceye bakarken çenemi başının üstüne koyuyorum. Gösterge panelindeki saat neredeyse on bir olduğunu söylüyor ve umarım Ralph tatlı, bakire kızının henüz eve gelmediğini fark ettiğinde çığına dönmez. Gerçi Kathy ile gecesi hâlâ devam ediyor olabilir...

Kızıyla birlikte olmam konusunda ne hissedeceğini merak ediyorum.

Onaylar mıydı? Muhtemelen etmezdi.

Kimse onunla birlikte olmamı onaylamıyor.

"Aman Tanrım." Benden uzaklaşmaya çalışırken inliyor. Onu sıkıca tutmaya devam ediyorum ama başını geriye yatırıyor, parlak bakışları benimkilerle buluşuyor. "Gömleğin sıırılsıklam olmuş."

"Sorun yok." Birkaç tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Başparmağımı alt dudağında gezdiriyorum. "Sen iyisin. Değil mi?"

Teredditle başını sallamadan önce, beni rahatlatamayacak kadar uzun bir süre hareketsiz duruyor. "Bu hikayeyi daha önce hiç kimseyle paylaşmadım."

"Kimse yok mu?"

Daisy yavaşça başını sallar. "Hiç kimse."

Bunu benimle paylaştığı için çok şaşırdım. "Annenin ölümünün senin doğum gününde olmasından nefret ediyorum."

Yüzü buruşmaya başlar. "Bu onun hatası değildi."

"Öyleydi demiyorum. Sadece doğum gününün bu yüzden sonsuza dek lekelenmesinden hoşlanmıyorum. Senin için bunu istemezdi."

"Biliyorum." Daisy burnunu çeker, başını sallar. "Biliyorum."

"Bugünü senin için güzel kılmaya çalıştım." Gerçekten denedim. Onun dikkatinin dağılmasını ve mutlu olmasını istedim ama sonunda başarısız oldum.

Ve başarısız olmayı sevmiyorum.

"Harika bir iş çıkardın, söz veriyorum. Akşam yemeği harikaydı." Biraz yükseliyor, dudakları dudaklarıma değiyor ve ben de başının arkasını kavrayarak onu yerinde tutuyorum.

Onu öpüyorum çünkü karşı koyamıyorum. Yapmayı en sevdiğim şey bu.

İlk başta kararsız. Sanki bunu yapmak istemiyormuş gibi. Burada değil. Şimdi değil. Bunu hemen fark ediyorum ve beni tekrar öptüğünde geri çekilmek üzereyim, dudakları yapışıyor. Tekrar.

Ve tekrar.

Dudaklarım onunkini açmaya ikna edene ve dilim onunkine dokunana kadar. İlk başta hafifçe. Zorlamak istemiyorum.

Siktir et onu. Daisy söz konusu olduğunda tek yapmak istediğim itmek. Yaklaştığı, vücutlarımız birbirine değdiği anda benimkiler onun için tutuşuyor.

Başka kimse yok. Sadece o.

Onu öpmeye devam ediyorum. Hafif, tatlı öpücükler ve biraz da dil. Dillerimiz birbirine dolanana kadar yeterince ikna edici. Nefeslerimiz hızlanıyor. Kalbim hızla atıyor.

Sikim zonkluyordu.

Daisy'nin tatlılığı beni benden alıyor. Daha fazlasını arzulamamı sağlıyor. Onunla geçirdiğim bu özel anlar söz konusu olduğunda kendimi çok fazla kısıtlıyorum. Onu her öptüğümde ona sahip olma ihtiyacım artıyor ve büyüyor.

Her seferinde.

Elimi indiriyorum, böylece kalçasının dış tarafına dayanıyor. *Tamamen masum bir dokunuş*, diyorum kendime. Başka bir şey denemeyeceğim.

Ama öpücük derinleşiyor. Boğazından bir inilti geliyor. İnilti göğsümde gümbürdüyor. Hiç

düşünmeden elim eteğinin altından kayıyor, parmaklarım yumuşak teninde geziniyor.

külotunun yan tarafıyla karşılaştı, tam kalçasında.

Onları ekiştiriyorum ve nefesi kesiliyor. Parmaklarımı önlerine sokuyorum ve inliyor. Islanmıştı. Birkaç  p c k ve benim için hazır ve Tanrım, bunu yapmamalıyım. Bu kadar savunmasız bir durumdayken ondan faydalanmamalıydım ama işte arabamda kucağımdaydı, parmaklarım amının ıslak sıcaklığına doğru kayıyordu. İleri geri, tüy gibi hafıf, onu titreterek.

Kalçalarını ileri doğru itiyor, daha fazlası için istekli.

Ben okşamaya başladığımda yumuşak bir i geçiriyor ve kalçaları elimle birlikte kayıyor, daha fazlasını istiyor. Ağzımı onunkinin üzerinde tutuyorum, parmaklarım meşgul, ıslak amının sesleri arabanın yakın sınırlarını dolduruyor. Onun kokusu.

Tanrım.

Onu çabucak boşaltıyorum, orgazmı tam  p şmemizi keştiği anda onu vuruyor. Vücudu titreyerek tenime doğru pantolonunu indirirken sıcak nefesi boynumu yıkıyor. Alnından öpüyorum ve ona sarılıyorum, ihtiyaı olan her şeyi vermeye çalışıyorum. Rahatlık. şefkat. Ağlayabileceği bir omuz.

Bir orgazm.

Bana doğru yığılıyor, yüzü hala boynuma gömülü, vücudu yumuşak ve uysal bir şekilde benimkinin içinde eriyor. Kollarımı onun etrafında sıkıyorum ve hareket etmeye başladığında onu bırakmaya çalışıyorum ama beni durduruyor.

Daisy başını kaldırıyor, altın rengi gözleri dışarıdan gelen loş ışıkta parlıyor. "Her zaman benimle ilgili, asla seninle ilgili değil."

Kaşlarımı atıyorum, parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum çünkü dayanamıyorum. Yumuşak ve ipeksi ve buna bayılıyorum. "Bugün senin doğum günün."

"Yani cinsel olarak." Zorlukla yutkunuyor, sanki bunu söylemek onun için zordu. G l msemem sinsi. Biraz sinsi. "Eninde sonunda burayı toplamaya geleceğim."

G l msemiyor bile. Daha çok biraz korkmuş gibi görünüyor. Gergin. "Konu... bu olduğunda ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bu gece için endişelenmene gerek yok." Onu öpmek için eğildim ve o biraz geri çekildi, bu hayal kırıklığı yarattı, yalan söylemeyeceğim.

"Belki de istiyorum," diye mırıldanıyor.

"Daze," diye söze başlıyorum, ama kucağımda bana yaslanana kadar kendini yeniden ayarlıyor. Elbisesinin eteği kalçalarının üzerinden yukarı doğru kalkmış, bana sade, soluk pembe pamuklu k lotuna bir bakış sunuyor; külotu şu anda aletimin pantolonuma değen çıkıntısına sıkıca bastırılmış durumda. "Yapmak zorunda değilsin

."

"İstiyorum," diye fısıldıyor dudaklarıma karşı, k lotla kaplı amını yavaşça kasıklarına sürtüyor. "Bana ne yapacağımı göster, Arch.  ğret bana."

Oh lanet olsun. Buna nasıl karşı koyabilirim?

"Biraz geri ekil bebeğim," diyorum ve o da geriye doğru kayıyor, yüzünü buruşturarak direksiyona vuruyor. Uzanıp koltuğu ayarlıyorum, bize daha fazla yer açıyor ve heyecanlandığını anlayabiliyorum. Belki de dikkatini dağıtacak bir şeyi arıyordu?

Muhtemelen. Ama umurumda değil. Ona istediğini vereceğim. Memnuniyetle.

Kalalarıma yaslanmış ve kıı dizlerimin üzerinde dururken, aramızda yer var. Haki pantolonumun  n kısmına pervasıza bakabileceği bir alan, ki şu anda yaptığı da tam olarak bu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan elini uzatıp parmaklarını ereksiyonumun üzerinde gezdiriyor ve ben de nefesimi tutuyorum.

Parmaklarını geri çekip bakışlarını benimkilere çeviriyor. "Acıdı mı?"

"Hayır." Ona karşı dürüst olmaya karar vererek başımı sallıyorum. "Pantolonumun fermuarını açmalısın."

"Yapmalı mıyım?" Sesi titriyordu. Gergin olduğunu söyleyebilirim. "Eğer istersen." Boğazımı temizliyorum. Koltuğumda kayıyorum. Ellerini üzerimde hissetmek için ölüyorum.

Daisy düğmeyi çözüyor. Fermuarı aşağı kaydırıp, pantolonu iyice açıyor. Bir şekilde kıcımlı kaldırabiliyorum ve o yukarı kaldırırken pantolonumu aşağı itebiliyorum ve baldırlarımın etrafında bükülene kadar onları daha da itiyorum. Sikim boxer külotumun ön tarafına doğru geriliyor. Bana dokunmasını hissetme ihtiyacıyla zonkluyorum ve elini aletimin üstüne yerleştirdiğinde, gözlerimi kapatıyorum ve kalçalarımı biraz kaldırıyorum, daha fazlasını arıyorum.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

"Utanma," diye törpüledim. "İstersen çekip çıkar."

YİRMİ DOKUZ

ARCH'TAN BUNU İSTİYORUM. Onu öpmek ve ona dokunmak. Onun bana dokunmasına. Bu bir kaçış. Umutsuzca aradığım bir şeydi ve ağlarken kendime bu gece bunların hiçbirinin olmayacağını söylesem de, şimdi olduğu için mutluyum.

Ve bu hala devam ediyor.

Bakışlarım siyah boxer'ının önünü zorlayan ereksiyonuna takılıyor ve çekingen parmaklarımla ona dokunarak uzunluğunu izliyorum. Sözleri kafamın içinde yankılanıyor ve önerdiği şeyi yapmak istiyorum.

Çekip çıkar. Çıplak tenine dokunuyorum. Sıcak, pamuğun arasından sızan sıcaklığını şimdiden hissedebiliyorum ve daha fazla direnemiyorum.

Boxerının önünü çekiştirerek ne yapmak istediğimi gösteriyorum ve o da hevesle yardım ediyor, yukarı kaldırıp aşağı çekmeme yardım ediyor. Ereksiyonu serbest kalıyor, kalın ve uzun, taçlı başı biraz sallanıyor.

"Umm..." Sesim uzaklaşıyor ve tabanı kavıyor, kendine tek bir vuruş yapıyor, gözleri kapanırken başı koltuğa doğru düşüyor.

Onu böyle görünce içimde bir şeyler kıpırdıyor. Sıcak bir şey. Hiçbir şey için kullanmadığım bir kelime, ama Arch'ı parmakları şaftının etrafına sıkıca sarılmış, boğazı gerilmiş ve nefesi kesilmiş halde görünce, aklımdan geçen tek kelime bu.

Ateşli. Çok ateşli.

Ve ona dokunmak için uzandığımda, sert ama yumuşak, neredeyse kadifemsi olduğunu görüyorum. Ama derisinin altındaki çelik çıkıntıyı hissedebiliyorum, içime girmesi düşüncesi kanıma korku salıyor. Bazen parmakları bana fazla gelebiliyor.

İçime kolaylıkla nasıl girecek? Hem bakire hem de bakire olmayan karakterlerin yer aldığı yeterince aşk romanı okudum ve seksi çok kolaymış gibi gösteriyorlar. Korkudan aklını kaçırmış bir bakireyle bile, ki ben şu anda öyleyim.

"Siktir, Daze," diye ısırtıyor bir noktada, onu okşamaya başladığımda. Durakladım. "Ne oldu? Yanlış mı yapıyorum?"

"Hayır." Çılgınca başını sallıyor. "Asla yanlış yapamazsın. Sadece biraz daha hızlı yapabilirsin. Biraz daha sert sık."

İstedikini yapıyorum ve o inliyor, düzensiz ses kalçalarımın arasına yerleşiyor, nabzımın atmasına neden oluyor. Külotumu nemle dolduruyor. Onu daha hızlı okşuyorum. Onu daha sert sıkıyorum, sikinin başındaki yarıktaki sıvı beliriyor.

Beni kavıyor, parmakları saçlarıma dolanıyor ve beni daha önce hiç yaşamadığım bir vahşilikle öpüyor. Dili benimkine çarpıyor, daireler çiziyor. Vuruşlarımla aynı anda itiyor ve ben

Onu sıkabildiğim kadar sıkıyorum, dudaklarımdan bir inilti çıkıyor.

"Çok iyi hissettiriyor," diye fısıldıyor ağızımın içine, dili yalıyor. "Durma."

Durmuyorum. Parmaklarım daha hızlı hareket ediyor ve sonunda o da katılıyor, tabanı kavıyor, ağız beni yutuyor. Ta ki mırıldanarak "Siktir." diyene kadar.

Ereksiyonu elimde sarsılıyor ve boşalıyor, meni parmaklarımdan üzerine dökülüyor, şaftı nabız gibi atıyor. Tam bir hayranlık içinde izliyorum, bakışlarım aceleyle yüzünden sikine ve tekrar yüzüne kayıyor.

Bu an neredeyse kutsal gibi geliyor. Başka biriyle paylaştığım en mahrem şey. Onu az önce boşalttım. O beni boşalttıktan sonra. Artık başka kimseyle paylaşmadığım bir şeyi paylaşıyoruz.

"Elinin her yerini kirlettin." Uzun bir nefes verdi, gözlerini kapattı ve başının arkasını koltuğa yasladı. "Torpido gözünde peçete var."

Temiz elimle uzanıp mandalla oynadıktan sonra mandal açılıyor ve ben de birkaç peçete bulup parmaklarımı temizledikten sonra üzerindeki meniyi silmeye çalışıyorum. Peçeteleri benden alıyor ve geri kalanını bitiriyor, arka koltuğa fırlatmadan önce avucunun içinde top haline getiriyor.

Sonra bana uzanıyor, uzun, dil dolu anlar boyunca beni öpüyor, sanki az önce yaptığım şey için duyduğu minnettarlığı dudaklarından benimkine aktarıyor. Ona yapışıyorum, ona karşı sallanıyorum, hala külotumu giyiyor olmama rağmen çıplak teniyle temas etmek için klitorisim yanıyor.

Sonunda beni kucağından itiyor, yumuşak dokunuşu ve pişmanlık dolu gülümsemesiyle tekrar yolcu koltuğuna oturuyorum. "Seni eve götürmeliyim."

"Neden?" Gerçekten kafam karıştı, az önce yaptıklarımızdan dolayı beynim hâlâ bulanık. "Baban muhtemelen nerede olduğunu merak ediyordur."

Sözleri beni ayıltıyor ve eve dönüş yolunun geri kalanında endişeleniyorum, alt dudağımı kemiriyorum, hala Arch'ın tenimdeki dokunuşunun hayaletini tadıyorum. Ağzının. Lancaster Prep'e giden uzun araba yoluna girdiğinde ona bakıyorum. Ne kadar rahat görünüyor, arabayı sürerken ne kadar tamamen kendi halinde görünüyor. Dünyayı umursamadan.

Ben burada oturup babamın eve gelip de benim evde olmadığını fark ettiğinde vereceği tepki için endişelenirken. Arch arabasını doğu otoparkına park ettikten sonra "Stresini hissedebiliyorum," diyor. Pek çok öğrenci

kampüste bir aracı var, ama tabii ki Arch'ın var. "Sence baban sana kızacak mı? Bana mı?" "Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

Elimi kapı koluna koyuyorum, arabadan inmeye hazırım ama Arch bana uzanıyor, beni kollarına çekiyor ve dudaklarıma şimdiye kadarki en yumuşak öpücüğü konduruyor. "Merak etme," diye mırıldanıyor, bakışları ağızımın üzerinde geziniyor. Sanki onu tekrar yutmak için can atıyor. "Seninle evine kadar yürüyeceğim."

"Yapmak zorunda değilsin-" Başlıyorum ama başını sallayıp beni tekrar öpüyor.

"İstiyorum." Sesi sert ve onunla tartışamayacağımı anlayabiliyorum. Ben de tartışmıyorum.

El ele evime doğru yürüyoruz, soğuk hava beni titretiyor. Sonunda kolunu omuzlarıma doluyor ve yürürken beni sıcak tutuyor ve kendimi korunmuş hissediyorum.

Güvenli.

Arch'ın yanında kendimi güvende hissetmeseydim, bunların hiçbirini onunla yapmazdım. Ama ona güveniyorum. Beni önemsiyor ve iyi olduğumdan emin olmak istiyor gibi görünüyor ki bu da dünyadaki en güzel duygu.

Babam son altı yıldır benim koruyucum oldu, ben hayatıma başka kimsenin girmesine izin

vermedim, o da vermedi. Lancaster Prep'te çalışanlarla arkadaş oldum ama bu farklı. Vivian'la ya da başka biriyle ne kadar sohbet edersem edeyim kendimi arkadaş gibi hissetmiyorum. Onlar otorite figürleri, arkadaşım değiller.

Arch bir arkadaş gibi hissettiriyor, ama bundan daha fazlası. Benim her şeyim olabilir mi gibi hissettiriyor.

"Hey." Koluyla beni kendine çekiyor, yürürken dudaklarını alnıma bastırıyor. "Çok sessizsin."

"Düşünüyorum," diyorum ona, sesim yumuşak.

"Umarım kötü bir şey yoktur." Dalga geçmeye çalışıyor ama bunu söyleyebilirim. Biraz endişeli olabilir.

"Hiç de kötü değil," diye kabul ediyorum, üzücü anılarımın ve duygularımın beni aşağı çekmesine izin vermeyi reddederek. "Bugünü gerçekten harika bir hale getirdin, Arch."

"Öyle mi?" Mükemmel dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Evet."

Eve yaklaşıyoruz ve içimi bir endişe kaplıyor. Ayrılmadan önce tek bir lambayı açık bırakmıştım ve hala yandığını söyleyebilirim, ışığı kapalı perdelerin arkasından parlıyor. Kolu omuzlarımdan kayarken Arch'a dönüyorum ve ona hızlıca sarılıyorum. "Teşekkür ederim."

"Mutlu yıllar." Tatlı bir teklifte bulunmadan önce ağzını yumuşak bir öpücükle başımın tepesine bastırıyor. "Seninle içeri gelmemi ister misin?"

Kim bu insan ve yıllardır küçümsediğim küstah, kibirli çocuğa ne yaptı? Başımı sallayarak, isteksizce ondan uzaklaşıyorum. "Ben iyi olacağım."

"Sana bir şey itiraf edebilir miyim?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Tabii ki."

"JJ'e bu geceki partiye onunla gideceğimi söyledim," diye itiraf ediyor, sesi alçak. "Cadence'in düzenlediği partiye. Hatırladın mı?"

Dudaklarından onun adı döküldüğünde hissettiklerimden nefret ederek kaşlarımı çatıyorum. Kıskanmak için hiçbir nedenim yokken kıskanıyorum.

Bu gece onunla birlikte değil.

O benimle birlikte.

"Ama sonra onu reddettim. O partiye gitmek istemedim. Seninle olmayı tercih ederdim. Yalnız." Elimi tutup beni kendine çekti ve kulağıma fısıldadı: "Baban nerede olduğunu sorarsa Cadence'in partisinde olduğunu söyle. Bu senin için işleri kolaylaştırabilir."

Ben cevap veremeden geri çekiliyor ve geriye doğru yürümeye başlarken tatlı bir gülümseme sunuyor. "İçeri gir, Daze."

Hafifçe gülümseyerek onu izliyorum, ben eve girene kadar dönüp normal bir insan gibi yürümeyeceğini fark ediyorum, bu yüzden söylediği gibi yapıyorum: kapıyı açıyorum ve aceleyle içeri giriyorum, bir an için kapının arkasına yaslanıyorum ve eve girdiğimde gözlerimi kapatıyorum, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Dünyanın neresindeydin?"

Gözlerimi açtığımda babamı kanepenin kenarında otururken buluyorum, saçları sanki son birkaç saattir çekiştiriyormuş gibi diken diken olmuş.

"Sana dışarı çıkacağımı söylemiştim," diyorum, sesim titreyerek.

Ayağa fırlıyor, endişe yüz hatlarına kazınmış. "Senin için endişelendim."

"Bana mesaj attın mı?" Telefonuma bakıyorum ve kimseden mesaj almadığımı görüyorum. Olağandışı bir şey yok. "Hayır. Eve otuz dakika kadar önce geldim ve burada olmadığımı fark edince

Panik. Ama sonra *Telefonumu Bul*'a baktım ve eve döndüğünü gördüm. Daha doğrusu biri seni buraya geri getiriyordu."

"Evet, beni geri bıraktılar. Bir partiye gittim." Arch'ın söylediklerini hatırlayarak başımı salladım. Onun bahanesini kullanarak.

"Oh." Babamın yüzü aydınlanıyor. "Doğum gününü kutlamak için miydi?"

"Hayır baba," diyorum usulca. "Sadece bir Cuma gecesi partisiydi, anlıyor musun? Ama çok eğlendim."

"Yaptın mı?" Sesi umutlu geliyor. Dışarıda olduğum için kızacağını düşünmüştüm ama kızmadı. Daha sosyal olmamı ve arkadaşlarımın olmasını diliyor, bu da onun istekleriyle örtüşüyor. "Bunu duyduğuma sevindim tatlım. Doğum gününde sadece en iyisini hak ediyorsun."

Sözleri önceki yıllardaki düşünceleriyle uyuşmuyor ve bir kez olsun gerçekten ilerleme kaydedip kaydetmediğimizi merak ediyorum. Hayatının aşkı, karısı olan annemin yasını tutmak son altı yıldır her yıl bu zamanlarda bizi tüketiyor.

Arabada Arch ile bir an geçirirken, ona o günün hikayesini anlatmak neredeyse bir arınma gibiydi. Her zaman göğsümde kalan ve herkesi kendimden uzaklaştırmama neden olan üzüntü artık o kadar güçlü değil.

"Çok eğlendim ama yorgunum." Kapıdan uzaklaşıyorum, koridorun ağzında duraklıyorum. "Kathy ile güzel bir gece geçirdin mi?"

"Ben yaptım." Yüz ifadesi mesafeli bir hal alıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor ve acaba onu mu düşünüyor diye merak ediyorum. Onun Kathy için benim Arch için hissettiklerimi hissettiğini hayal edemiyorum. Bu sadece...hayır.

İmkansız.

"Onunla iyi vakit geçirdiğine sevindim," diyorum yatak odama doğru giderken. "İyi geceler, baba." "İyi geceler, tatlım."

Birkaç saniye sonra kendimi banyoya kilitledim ve kapıya yaslanarak rahat bir nefes aldım. Babama yalan söylemeyi sevmiyorum ama Arch'la birlikte olduğumu öğrenirse nasıl tepki vereceğinden çok korkuyordum. Ondan hoşlanmıyor. En azından onun hakkında konuştuğumuz bir seferde bunu hissetmişim.

Ve Arch'ı severim. Hem de çok. Muhtemelen olması gerekenden daha fazla.

Yansıyıp bakarak ellerimi yıkıyorum, kendime sertçe bakıyorum. Gözlerimde, yüzümde, her şeyimde bir farklılık arıyorum.

Ama yine de bir fark yok. Ben sadece benim. Bu gece yaptıklarımın sonra -hatırladıkça yanaklarım pembeleşiyor, aynada buna şahit oluyorum- Arch ile belki yeni bir insan gibi görünebilirim diye düşündüm. Daha yaşlı. Daha olgun.

Saçlarım açık. Tek fark bu ama ellerimi kurularken bir şeyin farkına vardım.

Farklı *hissediyorum*. Artık dünyamda ben, babam, güller ve okuldan daha fazlası var.

İşte Arch. Arch ve ben.

Ben ve Arch.

Kalbim her zamankinden daha sert atıyor ve elimi göğsümün üzerine koyup derin derin nefes alıyorum. Bizi birlikte düşünmek korkutucu. Alenen. Buna hazır mıyım bilmiyorum.

Öyle mi?

OTUZ

Sır bana ulaşıyor. Bizim sırrımız. Benim ve Daisy'nin.

Beni yanlış anlamayın, yakalanmamayı umarak etrafta gizlice dolaşmanın heyecan verici bir yanı var. Yakalanabileceğimizi bilmek ikimize de tarif edilemez bir heyecan veriyor, bu da daha fazlası için geri gelmemi sağlıyor. Sınırlarımızı zorlamak.

Neredeyse bir aydır görüşüyoruz. Hiç durmadan. Onu yalnız yakaladığım an, ellerim onun üzerinde, ağızlarımız kaynaşıyor. Bu kızı hayatımda öptüğüm herkesten daha fazla öptüm ve hiçbir zaman elleşmenin ötesine geçmedik. Onun bana ellerini vermesi ve benim onu parmaklamam gibi. Oh, ve bolca birbirimize sürtündük. Hepsi bu kadar.

Daze iyi bir kız ve ona karşı sabırlı olmak zorundayım ama sabrım azalıyor. Sabrım. Onu parçalamayı düşünüyorum. Kıyafetlerini yırtıp atmayı ve üzerine çıkıp onu becermeyi. Her hamlemde inleyişini duymayı, altın rengi gözlerini benden başka hiçbir şeye dikmemeyi, ben onu boşaltırken dudaklarını isimimle ayırmayı.

Kafamdaki düşünceler sürekli. Bir bok için konsantre olamıyorum. Notlarım düşüyor ve yemin ederim o daha iyi. Benden daha iyi.

"Arch, sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama..." Rehber öğretmenim Bayan Peebles bakışlarını bilgisayar ekranından kaldırıp beni inceliyor. "Şu anda sınıfınızda iki numarasınız."

Zaten bildiğim bir şey var.

"Daisy beni yendi, ha?" Buna bayılacak. Muhtemelen zaten biliyordur. Okul yılının başında, bu beni çok kızdırdı.

Şimdi tek yapabildiğim Peebles bana sertçe baktığında omuz silkme, sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi.

"Şu anda seni dövüyor, evet. Neler oluyor? Derslerin iyi gidiyor mu? Yoksa zorlanıyor musun?"

Danışmanımın sahte endişesi neredeyse gözlerimi devirmeme neden oluyor. Peebles'ın düpedüz yalancı olduğunu düşündüğümünden değil. Sadece benim için normal anlamda endişelenmediğini biliyorum. Bu okuldaki hiçbirimiz için endişelenmiyor. Bir şeyleri berbat etmediğimiz sürece hepimize iyi bir gelecek garanti.

Daisy mi? O kız çok çalışıyor, çabalıyor ve başarılı oluyor. Bir numara olmayı hak ediyor.

Tamam, belli ki aklımı kaçırmışım çünkü sınıfın başındaki yerimi alan kızı isteyerek destekliyorum.

Düşünmeden duramadığım kız.

Cevabımı beklediğini fark ettiğimde Bayan Peebles'a "Mücadele etmiyorum," diyorum. "Ben sadece-"

"Zor olduğunu biliyorum. Son sınıftasın ve özgür olmak istiyorsun. Bir süredir bunu söylüyorsun." Peebles'ın yüz ifadesi anlayışla doluydu ve ona daha önce gittiğim tüm zamanları düşündüm. Ailemle konuşmasını ve onlara çoktan mezun olmuş olmam gerektiğini söylemesini talep ettiğim zamanları. Burada olmama gerek olmadığını.

Şimdi ayrılmayı düşünemiyorum. Daisy'yi bırakmayı. Bu yapmak istediğim son şey.

"Benim için sorun yok," diyorum ona, sandalyemde öne doğru oturarak. "Son senemi yaşamalıyım, değil mi?"

Sıfır sorumlulukla bir hayat için son şansım."

Bana bakışı, hayatımın geri kalanını büyük olasılıkla sıfır sorumlulukla yaşayabileceğimi bildiğini söylüyor. Ya da en azından o böyle düşünüyor. Herkes böyle düşünüyor.

Ailemin üzerimdeki baskısı son zamanlarda iyice arttı. Mezun olduktan sonra ne yapmayı planladığımı bilmek istiyorlar. Onlara bir yıl ara vermek istediğimi söylediğimde, bu cevap onlar için yeterince iyi değil. İkisi de üniversiteye gitmemi istiyor ama lanet olsun.

Bu bir tuzağa benziyor. Böyle bir kurumda bir dört yıl daha mı?

Hayır, teşekkür ederim.

"Okul yılının geri kalanında burada olacağın gerçeğiyle barıştığını duyduğuma sevindim. Burası o kadar da kötü bir yer değil, biliyorsun." Gülümsüyor ve ben çoktan dikkatim dağılmış bir halde başımı sallıyorum. İlk dersi kaçırıyorum, Peebles ile buluşacağım ve İngilizce dersine geri dönmek istiyorum. Winston'ın her zaman yaptığı gibi sıkıcı bir ders daha anlatmasını dinlemekle ilgilendiğimden değil.

Daisy'nin arkasına oturup saçlarıyla oynamak istiyorum. Onun tatlı kokusunu içime çekmek. Beni fark eden var mı? Bizi fark eden? Her zaman çapkın olmuşumdur. Bu benim için yeni bir davranış değil, ama daha önce özellikle bir kıza hiç bu kadar takılmamıştım.

Bu yeni bir şey. Ve bu dikkat çekiyor olabilir.

JJ, Daisy'nin doğum günü gecesi Cadence'in partisini terk ettiğim için çok kızmıştı ama sonunda bunu atlattı. Kinini asla uzun süre tutmaz.

Ama Cadence ve Mya? O piliçler bizden kaçıyor. Özellikle de benden, ki bunu tercih ederim. Gerçi bakışlar öldürebilseydi, Cadence'in bana gönderdiği şeytani bakışlar beni öldürürdü.

Yine de kötü hissetmiyorum. İlişkimiz tarih oldu. Geçmişte kaldı.

"Konuşmak istediğin başka bir şey var mı?" Peebles'a soruyorum, dizim sabırsızlıkla zıplıyor.

"Hangi üniversitelere başvurmak istediğinizi düşündünüz mü?" Bayan Peebles soruyor, sesi ekstra neşeli. Bunun benim için hassas bir konu olduğunu biliyor.

"Hayır."

"Yapmalısın." Cevabı gecikmedi. "Şimdi başvurmaya başlarsan, bazı üniversitelere erken kabulle kabul edilebilirsin."

"Uh huh." Başımı sallıyorum, parmaklarımla dizime vuruyorum ve Peebles'ın başının hemen üzerindeki duvarda asılı olan saate bakıyorum.

Buradan çıkmam gerek. İlk ders birazdan bitecek ve ikinci dersin bir dakikasını bile kaçırmak istemiyorum. Daisy ve ben ofisteyiz ve Viv çoğunlukla bizi yalnız bırakıyor, böylece flört edip konuşabiliyoruz ve ona uygunsuz bir şey mırıldandığımda Daze'in kızarmasını açıkça izleyebiliyorum.

"Bunu bir düşün." Masasının üzerine bir yığın broşür bırakıyor ve parmaklarıyla onları bana doğru yaklaştırıyor. "Bu üniversitelerden herhangi birine girebileceğine inanıyorum."

Hepsi de Ivy League okulları ve ağızımdan kaçan kıkırdamaya engel olamıyorum. "Babam o

okullardan herhangi birine kabul edilmemi sağlayabilir."

"Biliyorum, ama kendi değerlerinizle girmek harika olmaz mıydı?" Peebles ellerini birleştirip masasının üzerine koyarken gülümsemesi sakın. "Hiç kendi başına ayakta durdun mu, Arch?"

Yoksa hep Lancaster ismiyle mi idare ediyorsunuz?"

Masasından broşürleri kaptığım gibi ayağa kalkarken öfke kanıma hücum ediyor. "Rehberlik için teşekkürler," diyorum, sesim alaycı bir tonda.

Saniyeler içinde ofisten çıktım, patlamamdan dolayı hayal kırıklığına uğramıştım. Soruları beni daha da sinirlendirdi.

Belki de hayatta hiç kendi başıma ayakta duramadım çünkü daha 18 yaşındayım. Bunu hiç düşündü mü? Ya da Lancaster isminin beraberinde getirdiği itibarı sarsmanın ne kadar zor olduğunu?

Getirdiği her şeyin kolaylığı mı? Lancaster olmak kapıları açar. Gözleri açar. Bacakları açar.

Parmaklarımı şıklatarak istediğim her şeye sahip olabilirdim. Hayatımda hiçbir şey için çok çalışmak zorunda kalmadım. Okul için bile. Çok zekiyim ve kendimi zorlamam bile gerekmiyor. Ben bile kendimi zorlamıyorum ve hala ikinci sıradayım.

Kampüsün diğer ucuna doğru ilerlerken, ilk dersin bittiğini gösteren zil sesi göğsüme çarpıyor.

Daisy'ye kadar hayatımda hiçbir şey için çok çalışmamıştım.

Bu kız beni çalıştırıyor. Bu bir mücadele, kendimi içine atmak istediğim bir mücadele. Kazanmaya kararlı olduğum tek ödül o. Sınıfımın bir numarası olmayı unutun. Kampüsteki en popüler çocuk olmayı unut. Bunlar kimin umurunda? Benim değil.

Daisy'yi

istiyorum. Başka

bir şey

istemiyorum.

Parlak sarışın kafasını yakındaki bir binadan çıkarken görüyorum, tek başına yürüyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. Dur, sözümü geri alıyorum. Endişeli görünüyordu.

Muhtemelen nerede olduğumu merak ediyordur. Ona danışmanla görüşeceğimi söyleme fırsatım olmadı çünkü Peebles bu sabah erkenden bana bir mesaj göndererek derse gitmek yerine ilk derste onu görmeye gelip gelemeyeceğimi sordu. Her zamanki gibi geç kalmıştım ve Daisy'ye mesaj atmayı unuttum.

Beni fark ettiğinde yüzünün nasıl aydınlandığını fark ederek ona doğru koşuyorum. Altın rengi gözleri dans ediyor, yaklaşmam karşısında kendini toparlamaya çalışıyor.

"Hey, Daze," diye sesleniyorum ona.

"Merhaba." Gülümsüyor, adımlarını yavaşlatıyor. Yanına yaklaştığımda başını eğiyor. "Sınıfta değildin."

"Peebles ile son dakika toplantım vardı." Onunla birlikte yönetim binasına doğru yürürken ellerimi ceplerime sokuyorum, yanımdan geçen insanlara başımı sallayıp gülümsüyorum, bakışları merak uyandırıyor. Haftalardır her gün ikinci derse Daisy'yle birlikte gitmeme rağmen insanlar hâlâ bizi birlikte görmeyi beklemiyor.

"Öyle mi?" Merak Daisy'nin sesinde çınlıyor, ama sormayacağını biliyorum. Tanıdığım diğer herkes gibi meraklı değil.

"Ağzından lezzetli bir bilgi kaçırıldı." Daisy'nin bana bakışını yakalıyorum, kaşları soru sorar gibi birbirine yaklaşmış. "Bilmiyor musun?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

Yönetim binasına vardığımızda adımlarımı yavaşlatıyorum, o da yavaşlatıyor ve yüzünü bana dönüyor. "Artık sınıfımızın bir numarası değilim."

"Sen değil misin? Oh." Kaşları derinleşiyor, yavaş yavaş farkına varıyor. "Oh."

"Artık bir numarasın." Uzanarak, rüzgârla yanağında dalgalanan bir tutam saçı çekiştiriyorum. Dışarısı serinliyor, özellikle de sabahları. "Tebrik ederim."

Güzel dudaklarını geren kocaman sırtışı gizlemek istercesine başını çeviriyor ama yüzündeki gururdan şüphe etmek mümkün değil. Bir numara olduğunu duymanın verdiği mutlak zafer. "Teşekkür ederim?"

"Neden böyle söylüyorsun?" Merdivenlerden yukarı çıkıyoruz, ben ona bakıyorum, aniden korumacı hissediyorum. O küçük ve tatlı ve gerçek dünyaya çıktığında aslanlar onu bütün olarak yiyecekler. Ve dışarıda ondan bir ısırık almaya hazır bir sürü aslan var.

Neden aslanları düşündüğümden emin değilim ama lanet olsun, orada hissettiğim ani ağrıyı hafifletmek için göğsümün ortasını ovuyorum. Gelecek yıl Daisy ile birlikte olmama fikri canımı yakıyor. Benim hiçbir şeyim yokken onun planları ve hedefleri var ve ben onun planlarına uyduğumu sanmıyorum.

Nasıl uyum sağlayacağımı bilmiyorum.

"Özellikle son birkaç yıldır sınıfımızın bir numarası olmak için çok çalışıyordum ve şimdi oldum mu? Gerçeküstü bir his." Sesi de biraz şaşkın geliyor. Sanki tüm bunların olduğuna inanamıyormuş gibi.

Binaya girip doğruca ofise yöneliyoruz, odanın boş ve Matthews'un kapısının kapalı olduğunu görünce rahat bir nefes alıyorum. Görünürde Viv yok, bu da yarı hamle yapabileceğim anlamına geliyor.

Daisy'nin elini tutup kendime çekiyorum ve ona çok kısa bir süre sarılıyorum. Bana sarıldığını hissetmek isterken hızla uzaklaşıyorum. "Tebrikler, Daze. Eğer birinin iki numarası olmak zorundaysam, senin iki numaran olduğum için mutluyum."

"Teşekkür ederim." Bana sırtıyor, sevincini zorlukla kontrol edebiliyor ve onu hiç bu kadar mutlu gördüğümü sanmıyorum. Ve bu benim kişisel ölümüm.

Önemi bile yok. Bana tekrar böyle gülümsediğini görmek için her şeyden vazgeçerdim.

Daisy'yi yemek salonuna yönlendirirken, "Bizimle otur," diyorum. Öğle yemeği saatindeyiz ve Daisy ile yalnız kalmayı sevsem de, toplum içinde birlikte zaman geçirmemiz gerektiğini fark ediyorum. Sınıfımızın arasında. Arkadaşlarımla.

"Tamam," diyor, sesi hafif, ama bakışlarındaki panik titreşimini görüyorum. Neden bu kadar kolay kabul ettiğini biliyorum.

Bir numara olduğu için hâlâ kendini dünyanın zirvesinde hissediyor ve buna hakkı da var. Arkadaşlarımla onu en iyi halinde görmesini istiyorum. Ona hava atmak istiyorum.

Ama çok fazla değil. O piçler ona dokunmayı düşünseler bile onları paramparça ederim.

Tanrım, sakinleşmem lazım.

"Ben salata alacağım," diyor ve bakışları arkamda duran birine takılınca duraksıyor. "Selam, Edie."

"Hey, siz ikiniz." Kız kardeşimin eğlenen bakışlarının benimkilerle kilitlendiğini görmek için dönüyorum ve ona kaşlarımı çatıyorum. "Kes şunu, Archibald. Senin sahte huysuzluğun beni etkilemiyor."

Kıkırdayarak kız arkadaşımı kardeşime doğru hafifçe itiyorum. "Ben daha içerikli bir şeyler alırken sen de git tavşan yemeği getir."

Daisy bana el sallıyor, Edie kolundan tutup onu salata barına doğru yönlendirdiğinde yüzünde çaresiz bir ifade belirliyor.

Sırada durmuş, tepsime iki çizburger yerleştiriyordum ki JJ yanıma sokuldu. "Abi, n'aber?"

"Fazla değil. Açlıktan ölüyorum." Bir sepet patates kızartması alıp ağzıma atıyorum. "Neyin var senin?"

"Her zamanki gibi. Mya bu hafta sonu bir partiden bahsediyor. İkiniz de gelmelisiniz." Beni ve

Daisy'yi kastediyor. "İnsanlar konuşmaya başladı Lancaster."
"Ne hakkında konuşacağız?"

"Sen ve Daisy. Sanki ikiniz birliktesiniz, bunu hepimiz görebiliyoruz ama sosyal olarak birlikte hiçbir yere gitmiyorsunuz."

"Birlikte vakit geçiriyoruz." Çok fazla şey itiraf etmek istemediğim için omuz silkiyorum. Daisy ile olan ilişkim konusunda korumacıyım.

Daisy'ye karşı korumacıyım.

"Yalnız. Saklanarak." JJ sırtıyor. "Hadi bakalım. Kendinizi ortaya koymanın zamanı geldi."

"Bu benim suçum değil. Bu Daisy'nin işi." Yemeğimizin parasını ödüyorum ve masamıza gitmeden önce Daisy ve Edie'yi bekliyorum, JJ de yanımda duruyor. "Onu fazla zorlayamam."

"Neden olmasın?" JJ

kaşlarını çatar. "O öyle

biri değil."

"Nasıl biri o zaman? Onda ne buluyorsun?" Sesi gerçekten meraklı geliyor. Ona Daisy'nin benim kim olduğumu, değerimi ya da bu saçmalıkları umursamadığını nasıl açıklayabilirim? Beni olduğum gibi kabul ediyor.

"O... tatlı." Ayrıca rüya gibi öpüşüyor ve her zaman benimle takılmaya hazır. Benim ondan hoşlandığım kadar o da benden hoşlanıyor ve en iyi kısmı da ne?

Tartışmayız. Bazen ben asabi oluyorum ve onu da kızdırıyorum ama çoğunlukla iyi geçiniyoruz.

Ve buna bayılıyorum. İşleri

kolaylaştırıyor. "Çok seksi," diye ekliyor

JJ, kaşlarımı çatıyorum. "Ondan uzak

dur," diye homurdanıyorum.

Gülüyor. "Çok kötü anladın. Keşke onun nesinin bu kadar harika olduğunu

bilseydim." Eğer detayları öğrenmek istiyorsa, ona tek bir şey bile

söylemeyeceğim.

Bakışlarım yaklaşmakta olan Daisy'ye takılıyor ve ona gülümsüyorum. "Hazır

mısın?" diye soruyorum. Başını sallıyor, Edie de hemen yanında.

"Bize katılıyor musun?" Kız kardeşime sordum.

"Eğer sakıncası yoksa." Çoğu zaman oturduğu masaya sert bir bakış gönderdikten sonra dikkatini bana veriyor. "Umutsuzca yeni bir manzaraya ihtiyacım var."

Hepimiz her zamanki masamıza gidiyoruz, birkaç adam zaten orada oturmuş, yemek yiyor ve ateş ediyor. Onlara katıldığında hepsi beni coşkuyla selamlıyor ve herkesle oturmamalı uzun zaman olduğunu fark ediyorum. Daisy ile olmayı tercih ettiğim zamanlarda JJ ile takılıyorum, yani çok sık değil. Son zamanlarda kendimi soyutladım ve görünüşe göre hepsi beni özlemiş.

Ve özlenmek iyi hissettiriyor.

Biri bana "Nerelerdeydin?" diye soruyor ve ben de hemen yanımda oturan Daisy'ye bakıyorum. Gülümsemesi kısa sürüyor, sonra dikkatini durmadan konuşan Edie'ye veriyor.

"Kız arkadaşım," diye itiraf ediyorum, çizburgerimi kaparken. "Sizinle takılmayı özlemişim çocuklar."

"Senin kız, ha?" Başımı kaldırdığımda Mya'nın JJ'in hemen arkasında durduğunu görüyorum. Tanrı'ya şükür Cadence görünürde yok. "O zaman resmileşti mi?"

Bakışlarını karşılıyorum ve JJ'in omzuna dokunuşundaki sahiplenici tavrı fark ediyorum. Benimle onun hakkında hiç konuşmasa da son zamanlarda oldukça ciddi görünüyorlar. "Evet, öyle. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Hey. Sakin ol," diyor JJ, fırtınalı bakışları benimkileri bulduğunda.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, hamburgerimden büyük bir ısırık alarak. Bunun tek nedeni Mya'nın Cadence'e bu kadar yakın olması. Sebeplerine güvenmiyorum.

Hiç sanmıyorum.

OTUZ BİR

BİR HAFTA sonra yemek salonunda tek başımayım ve nereye oturacağımı düşünüyorum. Arch burada değil. Öğrenci konseyiyle birlikte iki günlüğüne New York'ta bir liderlik konferansına gitti ve onu çok özledim. O da beni özlediğini söylüyor ve fırsat buldukça mesaj atıyor ama o burada olmadan hiçbir şey aynı değil.

Onu o kadar çok özledim ki sanki bir parçam kaybolmuş gibi ve ancak Arch kampüse geri döndüğünde tamamlanmış olacağım.

Dramatik ama gerçek.

Yine de okul işleri beni meşgul ediyor. Ders yüküm hiç azalmadı ve bir numaralı statümü korumak için elimden geldiğince çok çalışıyorum.

Arch'ı geçtiğime hâlâ inanamıyorum. Sömestr bittiğinde işler değişebilir ama kendimi oldukça iyi hissediyorum. Kısa bir süreliğine bir numara olsam bile, en azından son senemizde bir noktada onu geçtim.

Üstte olmak iyi hissettiriyor. O bu kadar destekleyici olunca daha da iyi hissettiriyor.

Bana olan desteğini gösterme şekliyle beni her gün şaşırtıyor. Ne kadar tatlı biri. Ne kadar düşünceli. Bana eğlenceli bir hikaye anlatırken ders aralarında birlikte yürüyoruz, yanımızdan geçen herkesi selamlıyoruz. Öğle yemeklerinde hep birlikte oturuyoruz, onun sandalyesi benimkinin yanında, benim üzerimdeki iddiası açık.

Muhtemelen biraz arkaik ama umurumda değil. Arch Lancaster tarafından sahiplenilmek hoşuma gidiyor.

Son zamanlarda okuldan sonra kütüphanede ödevlerimiz üzerinde birlikte çalışıyoruz, ama o bu kadar yakın oturduğunda, bacağını benimkinin yanına bastırduğunda, sıcaklığı içime sızdığında konsantre olmak zor. Beni öpmek için eğilmeden hemen önce yüzündeki o bilmiş bakış. Dikkatimi dağıt.

Ugh. Onu özledim.

Kendime bir salata yaptıktan sonra Edie'yi aramaya çıkıyorum ama onu hiçbir yerde bulamıyorum. Onun yerine, keşke yanımda beni meşgul edecek bir kitap getirseydim diye düşünerek iki kişilik eski masama yöneliyorum. Arch ve arkadaşlarının genellikle oturduğu masanın önünden geçmek üzereyken, tabii ki zaten orada oturan Cadence ile göz göze geliyorum.

"Hey, Daisy! Bizimle oturmalısın." Gülümsemesi hastalıklı derecede tatlı, gözlerindeki parıltı o kadar da değil.

Tereddüt ediyorum, bakışlarım başını eğmiş, bakışlarını masaya dikmiş olan Mya'ya gidiyor. "Teşekkür ederim ama hayır."

Neden Cadence'e karşı nazik olmaya çalışıyorum ki? O bir yılan. Ne pahasına olursa olsun

ondan uzak durmalıyım. "Oh lütfen. Hayır diyemezsin." Cadence bana en yakın sandalyeyi o kadar hızlı tekmeliyor ki atlamak zorunda kalıyorum.
dizlerime çivi çakmadan önce. "Bize katıl."

Kalbim boğazımda, oturmadan önce tepsimi masaya koyuyorum, sandalyeyi yaklaşıtıyorum ve sırt çantamı ayaklarımın dibinde bırakıyorum. Çok gerginim, ellerim titriyor ve onları kucağımda birbirine kenetleyerek sakinleşmeye çalışıyorum.

Onlara ne kadar korktuğumu göstermek istemiyorum. Göstereceğim her türlü zayıflığa tutunacaklardır ve Cadence'i tanıyorsam o da bunun peşini asla bırakmayacaktır.

"Arch nerede?" Cadence bana soruyor, sesi aşırı dostane.

"O liderlik konferansında," diye araya giriyor Mya, benim yerime cevap veriyor. "JJ de öyle."

JJ'in Arch'la birlikte öğrenci konseyinde yer almasını aklım almıyor ama bu doğru.

Cadence dikkatini tekrar bana çevirmeden önce ona pis bir bakış gönderiyor. "Sanırım Mya şu anda JJ'i becerdiği için bu soruyu doğru cevapladı."

Arkadaşı ve JJ hakkında bu kadar kaba bir şey söylemesine şaşırarak ona göz kırpmıyorum. "Yarın geri gelecekler."

Tanrım, neden bunu ona söyleme zahmetine girdim ki? Gerçi Mya sayesinde zaten bildiğine eminim.

"O yokken yeni biriyle tanışmasından endişelenmiyor musun?" Cadence'in kaşları havaya kalkıyor ve ben hiçbir şey söylemiyorum. Yıllar içinde bazen sessiz kalmanın en iyisi olduğunu fark ettim. İnsanlar bu şekilde sözlerinizi size karşı kullanamazlar. "Sanırım ikiniz sevişiyor olabilirsiniz ama bilemiyorum. Bana daha çok namuslu bir tip gibi göründünüz. Dışarıda onun için daha iyi biri olmalı, sence de öyle değil mi? Şu anda o konferansta muhtemelen hepsi de güzel ve zeki olan yüzlerce kız var. Ya onlardan biri -ya da daha fazlası- dikkatini çekerse?"

Sözleri karşısında irkilmeme engel olamıyor ve bunu fark ediyor, yüzündeki bilmiş ifade bana ciddi bir kötülük hissi veriyor. "Bunun seni nasıl ilgilendirdiğini anlamıyorum," diye mırıldandım.

"Ne? Başka birini bulması mı? Yoksa lanet olası kısmı mı? Yani...tamam. Herkes ikinizin... birlikte olduğunuzu biliyor." Görünüşte tiksintiyle burnunu kırıştırıyor. "Yani hepimiz seni becerdiğini varsayabiliriz. Yoksa öyle mi? Sanırım kendini evliliğe saklıyorsun. Haksız mıyım?"

Cadence kıkırdıyor ama Mya kıkırdamıyor. Ben de gülmüyorum.

"Kıskanıyorsun çünkü biz birlikteyiz ve o artık senin değil," diyorum ona, kendimi tutamayarak. Sessiz olmaktan yoruldum, özellikle de Cadence varken.

Cadence'in yüzündeki kuşkulu ifade yerini şok olmuş bir kahkahaya bırakırken, dirseği Mya'nın yan tarafına doğru fırladı. "Lütfen. Seni kıskanıyor muyum? Beni rahat bırak."

"Bu çok mu şaşırtıcı? Senin yerine benimle olmayı tercih etmesi?"

"Tabii ki öyle. Yani, şu haline bak." Cadence Mya'ya döner. "Ona bak, tamam mı?"

"Dur, Cadence," diyor Mya iç çekerek ve başını başka yöne çeviriyor. Bıkılmış görünüyor ve ben de onu suçlayamam. "Kaba davranıyorsun."

"O da kötü davranıyor." Cadence bana bir el sallıyor.

"Hayır, yapmıyorum," diye tersliyorum.

Cadence beni incelerken gözlerini kısıyor. "Küçük Bayan Bakire'ye bakın, hayatında bir kez olsun kendi adına konuşuyor. Şaşırdım."

"Bakire olduğumu nereden biliyorsun?" Meydan okuyorum. Yani teknik olarak öyleyim, gerçi Arch ve ben çok şey yaptık. Sadece *bunu* hiç yapmadık.

"Hadi ama Daisy. Bir rahibe gibi giyiniyorsun ve buraya geldiğin süre boyunca hiçbir erkek seni fark etmedi. Yemin ederim sen Arch için sadece bir tür romansın." Cadence başını sallıyor, dudağı tiksintiyle kıvrılıyor. "Anlamıyorum."

"Belki de Arch beni ben olduğum için seviyordur, senin yaptığın gibi emrettiğinde bacaklarımı açtığım için değil," diye karşılık veriyorum, bunun doğru olup olmadığını bile bilmeden.

Sözlerim Cadence'ı ayılttı, yüzü kıpkırmızı oldu. "Aslında senden hoşlanmıyor."

"Nereden biliyorsun? Onunla konuşmuyorsun bile," diyorum. "Artık konuşmuyoruz."

Ona katlanamıyor. Bana bu kadarını ima etti. Oturup onun hakkında konuştuğumuzdan değil, eminim o da öyle olmasını isterdi.

"Benim de var. O benim partime geldi," diye karşılık veriyor Cadence. "Ne partisi?"

Cadence, ürkütücü bir şekilde sessiz kaldığını fark ettiğim Mya ile bir bakış daha paylaşıyor. "Şehirde bir ev tuttuk ve bütün hafta sonu parti yaptık. O da bizimle birlikteydi."

Kaşlarımı çatıyorum. Geçen cuma gecesi benimleydi ama cumartesiye bilmiyorum.

Bana Edie ile şehre gittiğini söyledi. Hafta sonunu aileleriyle geçirmek zorunda kalmışlar.

"Geceyi birlikte geçirdik." Cadence'in gülümsemesi küçük, gözleri dans ediyor. Eminim o da Bakışlarımda belirsizlik var ve o bu anın tadını çıkarıyor. "Ona tam olarak bağlı olmamasına alışkınım ama bu konuda ne hissettiğini bilmiyorum. Bir kızın kızı olmak ve sana haber vermek istedim."

Bir kızın kızı. Çok fazla arkadaşım olmadığını ve muhtemelen asla bir kızın kızı olarak tanımlanmayacağımı biliyorum, ama Cadence'in böyle bir bomba bırakması ve bunu sadece bir arkadaşmış gibi göstermeye çalışması çok cesurca.

Lütfen. Daha çok ölümcül düşmanım gibi.

"Bana söylediğin için minnettarım," diyorum, sesim düz.

"Her zaman!" Onun coşkulu yanıtı neredeyse gözlerimi devirmeme neden oluyor. "Biz kızlar birbirimize destek olmalıyız, özellikle de Arch Lancaster söz konusu olduğunda, haksız mıyım? O tam bir oyuncu. İyi ki kocaman bir aleti var. Bize çektiği onca eziyeti telafi ediyor."

Bana böyle şeyler söylediğine inanamıyorum. Ve Mya'nın yüzündeki mutlak mutsuzluk ifadesi bana onun da acı çektiğini söylüyor.

"Gitmem gerek." Ayağa fırlayıp tepsimi kaptım, iştahım çoktan kaçmıştı ve salatamdan tek bir ısırık bile almamıştım. "Sonra görüşürüz."

Onlar beni durdurmak için bir şey söyleyemeden kaçıyor ve arkama bakma zahmetine girmeden salatamı döküp tepsimi çöp kutusunun üzerine koyuyorum. Yemekhaneden çıkarken peşimden gelen Cadence'in çınlayan kahkahalarına bakılırsa, az önce bana söylediklerinden dolayı hiç pişmanlık duymadığını tahmin ediyorum.

Tanrım, ne kaltak ama.

Kendimi matematik dersimin olduğu binadaki tuvalette buluyorum, bir kabinde oturuyorum ama kullanmıyorum, kendimi toparlamaya çalışıyorum. İşte bu yüzden arkadaş edinmeye çalışmıyorum. Biriyle yakınlaşmaya izin vermek, belaya kapı açmak gibidir. Ne olursa olsun sizi hayal kırıklığına uğratacaktırlar. Sizi incitirler.

Seni terk etmek.

Arch uzakta olduğu için şu anda kendimi terk edilmiş hissediyorum, yine de bunun için onu suçlayamam. Kendi güvensizliklerimle yüzleşmeli ve bunların üstesinden gelmeliyim. Cadence derimin altına girmeye çalışıyor ve işe yaradı.

Şimdi şüpheyle doluyum ve bundan nefret ediyorum.

Şakaklarım yaklaşan bir baş ağrısıyla zonkluyor ve çok hızlı atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak derin, neredeyse yutkunarak nefes alıyorum. Aptal Cadence ve onun kaba yorumları. Arch'ın aletin büyüklüğünden ve son zamanlarda onunla nasıl birlikte olduğundan bahsediyor. Bu doğru mu? Yoksa yalan mı?

Söylediği her şey kafamın içinde yüzüyor, kelimeleri ve çağrıştırdıkları görseller çamurlu bir

kafa karışıklığı bataklığına dönüşüyor.

Hayır. Bu doğru olamaz. O bunu asla yapmaz.

Beni ele geçirmesine izin veremem. Bu onun kazanması demek ve ben o kaltağın kazanmasına izin vermeyeceğim. Asla.

Zil çalıyor ve aceleyle kabinden çıkıyorum, banyonun hemen dışında duran Mya'yı gördüğümde kısa bir süre duruyorum, yüz ifadesi sempati dolu.

"Orada olduğunu sanıyordum," diye söze başladı ama ben yürümeye devam ettim.

Söyleyeceklerini duymama gerek yok. Sahte özürler ya da bana sunmak istediği her neyse yok. Cadence onun en iyi arkadaşı. Benim gözümde onlar birlikte. Birleşik bir cephe. Cadence ne derse, Mya ona inanır.

O bir dost değil. O aynı zamanda bir düşman.

"Daisy, hadi ama. Açıklamama izin ver," diye yalvarıyor Mya ve ben ancak dışarı çıktığımda duruyorum, yanımızdan birkaç kişi geçerken ona doğru dönüyorum.

"Neyi açıklayayım? Benden nefret ettiğini mi? Arch hâlâ Cadence ile birlikte olduğu için onunla vakit geçirdiğim için aptal olduğumu mu düşünüyorsun? Merak etme, duymam gereken her şeyi söyledi," diye çıkışıyorum ona.

Gitmek üzereydim ama Mya kolumdan tutup beni durdurdu, bakışları yalvarırcasına bakıyordu. "Sen aptal değilsin. Ve senden nefret etmiyorum. Cadence Arch'la birlikte değil. Seninle takılmaya başladığından beri birbirlerini görmediler."

Sözde en iyi arkadaşını ispiyonlamasına şaşırarak ona bakıyorum. "Önemli değil."

"Öyle. Sanırım senin için önemli." Mya bir iç geçiriyor ve bana sarılmayı bırakıp bir adım geri çekiliyor ama ben gitmiyorum. Şimdi merak ediyorum. "Haklıydın. O sadece kıskanıyor Daisy. Son senesi için planları vardı ve Arch onunla ilişkisini bitirerek hepsini mahvetti."

"Ne tür planlar?" Mya'nın ne ima ettiğinden emin olamayarak soruyorum.

"Arch'la birlikte okulu yöneteceklerine inanıyordu." Mya kendini küçümseyen bir kahkaha atarak gözlerini deviriyor. "Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama o en popüler kız, Arch da en popüler erkekti ve ilk yılımızda tam bir güç çiftiydiler, hatırladın mı? Son sınıfta da güçlü bir çift olacaklarına inanıyordu."

"Ama okulun ilk günü ondan ayrıldı," diye belirtiyorum. "Konferans salonunda hepimiz buna şahit olduk."

"Bunu ona ilk kez yapmıyordu. Her zaman onu geri kazanabileceğine inandı. Ta ki sen ortaya çıkana kadar." Mya'nın sesi belli belirsiz şaşırmış gibiydi. Ya da etkilenmiş. Tam olarak anlayamıyorum. "Bir daha Cadence'e ulaşmaya çalışmadı."

"Gerçekten mi?" Sesimin bu kadar kısık olmasından nefret ediyorum. Sesimin bu kadar umutlu çıkmasından. Mya'nın söylediklerine inanıyorum. Ben inanıyorum.

Çünkü Cadence'e inanmıyorum.

Sözlerinin bir dakikalığına bile olsa içimi şüpheyle doldurmasından nefret ediyorum. Mya başını salladı.

"Gerçekten. Sadece bilmeni istedim."

Sözlerim onu durdurduğunda gitmek üzereydi.

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Neden hala onunla arkadaşsın?"

Mya omuz silkiyor ve bir süre uzaklara bakarak, "Yalnız kalma düşüncesine dayanamıyorum," diyor.

Onun uzaklaşmasını izliyorum, sözleri beynimde tekrarlanıyor. Bir noktada hepimizin biraz

yalnız hissettiğini fark ediyorum. Mya gibi. Cadence bile.
Bazılarımız bununla başa çıkmakta daha iyi.

OTUZ İKİ

Şehirdeki konferansımızdan döndükten sonra charter otobüsünden atladığımız anda Daisy'nin evine doğru yola çıkıyorum. Planladığımızdan daha erken yola çıktık, bu da benim işime geldi çünkü Lancaster Prep'e son zil çaldığı sırada vardık.

Kızımı görmek için sabırsızlanıyordum. Onu elime almak için. Gittiğimden beri neredeyse hiç durmadan mesajlaştık ve onun da beni özlediğini biliyorum.

JJ ve ben yollarımızı ayırdıktan sonra, kampüste amacı olan bir adam gibi ilerliyorum, Daisy'nin evine gitmeden önce sadece eşyalarımı bırakmak için odamda duruyorum. Babası hâlâ mesaide ve son mesajında bana bütün gün kampüsün karşı tarafında bir yağmurlama sistemi sorunuyla uğraştığını söyledi.

Yani onun evinde baş başa biraz zaman geçireceğiz.

Koşarak kaldırıma çıktım, kapısının önüne kadar yürüdüm ve kapıyı yumruklamaya başladım. Onu.

Saniyeler içinde kapıyı açıyor, üzerinde siyah bir şort ve ona uygun siyah bir gömlek var. spor sütyeni. Onu içime çekiyorum, bakışlarım uzun bacaklarını yiyip bitiriyor gibi görünüyor ve sonunda yüzüne baktığımda dudaklarının bilmiş bir gülümsemeye dönüştüğünü görüyorum.

"Sonunda," diye mırıldanıyor, bakışları parlıyor. "İçeri gel."

Peşinden gidiyorum, evin derinliklerine doğru ilerlemeden önce kapıyı kapatıp arkamdan kilitliyorum, o mutfağa girene kadar durmuyorum. Bana dönüyor, dudakları aralanıyor, gözleri yabancı bir duyguyla parlıyor ve ben bir şey söyleyemeden kendini bana doğru fırlatıyor, kolları boynuma dolanıyor.

Kollarım otomatik olarak beline dolanıyor, ellerim sırtına yayılıyor, çıplak, sıcak tenine dokunuyor. O kadar iyi hissettiriyor ki.

"Seni özledim," diye mırıldanıyor beni öpmeden hemen önce.

Öpücüğe karşılık veriyorum, ellerim dolaşılıyor, dilim onunkinin etrafında kıvrılıyor.

Kahretsin, bu kız. Cehennem kadar seksi.

"Ben de seni özledim," diyorum sonunda, dudaklarını boynuma bastırmak için öpücüğe ara verdiğinde. "Evde olduğum için mutluyum."

"Ben de evde olduğum için mutluyum." Gözlerimin içine bakabilmek için hafifçe geri çekiliyor ve bir an için birbirimize bakıyoruz, kalbim çarpıyor. Elini uzatıp parmaklarını eşofmanımın önündeki bel bandının etrafına doladığında, serbest kalmak için sabırsızlanan aletim seğiriyor.

Şehvet damarlarımda dolaşılıyor, kanımı ısıtıyor. Tenim sıcak. Hepsi bana bakışı yüzünden. Bana dokunuşu.

Belki de kampüsten daha sık ayrılmalıyım.

"Konferans nasıldı?" diye soruyor, spor ayakkabılarımı tutuşunu bırakarak. Hayal kırıklığı içimi kaplıyor ama görmezden gelmeye çalışıyorum. "İyiymi. Çok eğlendik."

"Yeni biriyle tanıştın mı?" Kaşlarını çatıyor ve ben de kaşlarımı çatıyorum, ne demek istediğinden emin değilim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Cadence ile daha önce konuştum-"

"Cadence ile ne zaman konuştun?" Sözünü keserek soruyorum. Vereceği cevaba kendimi hazırladım. Eski sevgilim ve şimdiki kız arkadaşım sohbet mi ediyor? Bu iyi bir şey olamaz.

"Birlikte öğle yemeği yedik."

"Öğle yemeğinde Cadence ile isteyerek mi oturdun?" Şaşırdım kaldım.

"Başka seçeneğim yoktu ki." Daisy belli belirsiz sinirlenerek başını sallıyor. "Senin için yeterince iyi olmadığımı ima etmeye çalıştı. Sen yokken muhtemelen yeni biriyle tanışacağını ve beni tamamen unutacağını söyledi."

Cadence'in söylediklerine duyduğum öfkeyle savaşıyor ve parmaklarımı Daisy'nin yanağında gezdirdim. "Konferansta o kızlardan hiçbirini fark etmedim bile. Cadence'in kafana girmesine izin verme."

"Ayrıca ikinizin yakın zamanda bir partide takıldığınızı söyledi."

Kaşlarımı öyle sert çatıyorum ki alnım acıyor. "Ne partisi?"

"Bilmiyorum. Bana doğruyu söyleyerek iyilik yapmaya çalıştığını iddia etti." Omuz silkti. Daisy'nin yüzündeki ifadeden Cadence'in söylediklerinden incinmediğini anlayabiliyorum. Hayır, hiç de değil. Benim kızım kızgın.

Kahretsin, ben de kızgınım.

"Ona inandın mı?" Onu tekrar kollarıma çekip kendime yakın tutuyorum. "Çünkü o saçmalıklarla dolu."

"Biliyorum." Kapüşonumun önünü çekiştiriyor, bakışları göğsümde sabitlenmiş. "Başta senden şüphe etmeme neden oldu ama sonra kendime sadece kıskandığını söyledim."

"Öyle," diyorum tereddüt etmeden.

"Sonra Mya'yla konuştum ve hepsinin yalan olduğunu doğruladı." Daisy sonunda başını kaldırdı, altın rengi bakışları benimkilerle buluştu. "Arkadaşlıklarının daha fazla süreceğini sanmıyorum."

"Güzel. Cadence Mya'ya çöp gibi davranıyor." Parmaklarımı Daisy'nin saçlarının arasından geçirip yüzünün yan tarafını kavıyorum. "Ama Cadence ya da Mya hakkında konuşmak istemiyorum."

Daisy başını arkaya eğiyor, göz kapakları yarıya kadar iniyor. Saçlarını okşamam hoşuna gidiyor. "Ben de sevmiyorum."

"Ve sana olan hislerimden asla şüphe etmeni istemiyorum. Cadence umurumda bile değil. Ya da başka bir kız." Parmaklarımı çenesinin altından geçiriyorum. "Sadece seni önemsiyorum."

Gülümsemesi yavaş. Göz kamaştırıcı. Ve bana yapışmasını seviyorum. Bana güvenmesini istiyorum. Bana inansın. Bu kızı asla incitmek istemiyorum.

Benim için ne kadar önemli olduğunun farkında değil mi?

"Gitmeden gerçekten nefret ediyorum," diye itiraf ediyor, sesi kısık. "Ben de seni terk etmekten nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum, onu tekrar öpmeden hemen önce.

Mutfakta durup uzun dakikalar boyunca öpüşüyoruz, ta ki elimi tutup beni koridordan yatak

odasına doğru götürene kadar. Onu yatağı yatırmak için sabırsızlanarak peşinden tökezliyorum ve odasına girer girmez üzerine çıkıp onu yavaşça kapalı yatak odası kapısına doğru itiyorum. Elimi kapının üzerine, başının hemen üstüne koyuyorum, vücudum onunkine yapışıyor. "Babanın işten çıkmasına ne kadar var?"

"Emin değilim," diye fısıldıyor, gözleri parlıyor. "Genelde işten çıktıktan sonra gidip bir süre Kathy ile konuşur."

"O zaman biraz zamanımız var." Eğilip ağzımı boynuna, tam omzuyla birleştigi noktaya bastırıyorum ve iç çekiyor, vücudu eriyor.

"Kesinlikle." Kollarını boynuma doluyor ve başını yana yatırıyor, ben boğazını öpmeye devam ederken bana daha iyi erişim sağlıyor.

Kokusu bana bir uyuşturucu gibi çarpıyor, tatlı ve çiçeksi, onu kavrayışımı sıkılaştırıyor. Onu yutmak istiyorum. Benim bir parçam olana kadar onu tüketmek. Yolculuğa çıktığımdan beri ondan başka bir şey düşünmedim. Derslere ve sunumlara dikkat etmem gerekiyordu. Gençliğimizin ve ülkemizin geleceğiyle ilgili slayt gösterileri ve video klipler ve ben odaklanamadım.

Tek düşünebildiğim Daisy'ydi.

Başımı eğiyorum, ağzım onunkini buluyor, yavaşça öpüyorum. Her şeyi tüketiyor. Ağzımı yalayıp yutmasından zevk alıyorum. İstekli dudakları ve dili. Elleri göğsümden aşağı kayarken dilinin benimkinin etrafında nasıl döndüğünü ve bir kez daha spor ayakkabılarımın önünde durakladığını.

O beni istiyor. Ve ben de onu istiyorum. Çok kötü.

Sonunda ben devraldım, yüzünü kavradım. Öpüşmeyi yavaşlatıyorum, dilimi sokuyorum, ağzını yağmalıyorum. Ellerimi indiriyorum, kışını avuçluyorum, şortunun eteğini, yanaklarının kıvrımını okşuyorum ve o inliyor, bu ses doğrudan sikime bir atış gibi geliyor.

Ellerim kalçalarına doğru kayıyor ve ikimiz de bacaklarımız birbirine dolanarak yatağa düşene kadar onu yatağa doğru yönlendiriyorum. Yumuşak bir kahkaha onu terk ediyor, onu derinden öptüğümde bir inlemeye dönüşüyor. Onu altımda tutuyorum, üzerimdeki kapüşonu çıkarmak için ayağa kalkıyorum ve yere atıyorum. Beni nasıl izlediğini fark ettiğimde duraksıyorum, bakışları çıplak göğsümü yalayıp geçiyor.

Elleri karnıma iniyor, dokunuşunun altında kaslarım daralıyor. Parmakları aşağıya doğru kayıyor ve bir kez daha joggers'ımın bel bandının etrafında kıvrılmak için duraklıyor. "Çıkar şunları," diye neredeyse homurdanıyorum.

Hevesli, titreyen parmaklarıyla onları aşağı çekiyor, bana dokunmak için içime uzanıyor, parmakları sikimin etrafında kıvrılıyor, tıpkı ona öğrettiğim gibi sıkıyor. Gözlerimi şaşşı yapacak kadar sert. Eğilip onu tekrar öpmemi sağlayacak kadar sert.

Onu yeme sırası bende. Onu tüketmek. O da bana izin veriyor. Birbirimizin ağzında ve ellerinde kayboluyoruz. Spor sütyenini göğüslerinin üzerine ittim, ağzım meme uçlarında, elim amını avucumun içinde sallanırken kavriyor. Sıcak ve nemli ve şortunun altına girmek için can atıyorum. Üzerimde prezervatif var mı diye dalgın dalgın düşünüyorum-

Bir kapı çarptı. "Tatlım, ben geldim!"

Ondan uzaklaşıp yataktan kalkıyorum, Daisy gözlerinde şaşkın bir bakışla yatağın ortasında yatıyor. Yüzünün her yerinde.

Sonra hareketleniyor, ayağa fırlıyor ve spor sütyenini tekrar yerine takıyor. Titreyen elleriyle saçlarını düzeltirken, ben orada beceriksiz bir aptal gibi durmuş, kapüşonumu ararken sonunda buldum ve başımın üzerine geri çektim, aletim hala çekiştirilmiş joggers'ımın önünden neredeyse sarkıyordu.

Babasının eve yeni geldiğini henüz anlamadı çünkü hâlâ kaya gibi sertim.

"Daisy, neredesin?"

Aletimi pantolonuma geri sokarken yatak odasının kapısı açılıyor ve Daisy odasının ortasında yeni sikilmiş gibi duruyor, babasına garip bir el sallayarak onu selamlıyor.

"Hey, baba," diyor, sesi zayıf.

Ralph Albright yatak odasına giriyor, bakışları son anda bana takılıyor. O da

Yüzünde beliren onaylamayan ifade her şeyi anlatıyor.

Beni kızının odasında tek başıma bulmaktan mutlu değil.

"Daisy." Ralph bir daha bana bakma zahmetine katlanmıyor, sadece kızına odaklanmış durumda. "Neler olduğunu açıkla."

Sessizlik. Evin içinde bir yerlerden gelen saat tiktakları bana patlamak üzere olan bir bombayı hatırlatıyor. "Arch geldi. Konferansından yeni döndü ve biz de ev ödevi yapıyorduk." Onun Sesi titrek, gözleri parlak ve yanakları kızarmış. Geldiğinde tam olarak böyle görünüyor. Eminim babası onun içini görüyordur.

Hı hı. Ev ödevi.

"Dışarıda tek bir kitap bile göremiyorum." Ralph ellerini kalçalarına dayayarak odayı tarıyor.

"*Misafirlerin* gelecekse ödevlerini mutfakta yapman gerektiğini biliyorsun."

Daisy'nin kimseyi misafir etmediğini düşünürsek, bu kuraldan haberi olmadığını tahmin ediyorum.

"Üzgünüm baba," diye fısıldıyor, bakışları kısa bir an için benimkilere kayıyor, sessizce anlamam için yalvarıyor.

Ve anlıyorum. Anlıyorum. Bu olmasını beklediğim son şeydi.

Onun da üzerime atlamaya çalışmasını beklemiyordum, bu yüzden bir vahiy günü oldu.

"Sanırım gitme vaktin geldi, genç adam." Ralph bana zar zor bakıyor, üst dudağı bariz bir tiksintiyle kıvrılmış ve Daisy ile aramızda bir şey olduğunu bu şekilde keşfetmiş olmasından nefret ediyorum.

Birlikte olduğumuzu.

Başka bir kız olsa, ailesini ya da onlarda nasıl bir izlenim bırakacağımı umursamazdım. Cadence bile, sözde ilişkimizin ilk günden beri bir felaket olduğunu düşünürsek.

Bu kızı ve babasını etkilemek istiyorum. Bunu doğru yapmak istiyorum. Hayatımdaki her yetişkinin düşündüğü kadar kötü olmadığımı kanıtlamak istiyorum. Çünkü hepsi böyle düşünüyor. Öyle düşündüklerini biliyorum. Ben pervasız Lancaster'ım. Sikine takmayan çocuk. Annesi ve babası her şeyi hallettiği için hiçbir şey için endişelenmek zorunda olmayan çocuk.

"Efendim, sizinle biraz konuşabilir miyim-"

Ralph elini kaldırarak beni durdurdu. "Bana ayrıntıları anlatma. Az önce gördüklerimden ikinizin neyin peşinde olduğunuzu anlayabiliyorum."

Sertçe yutkunuyorum. Daisy de öyle, bakışlarımız birleşiyor. Oyalanıyoruz.

"Sonra görüşürüz Arch," diye mırıldanıyor, yumuşak sesi her yanıma sarıyor.

Bana başka seçenek bırakmadan, ona kısa bir baş selamı veriyorum.

Ve git.

OTUZ ÜÇ

ARCH evden çıktığı anda, kendimi nasıl açıklayacağımdan emin olamadan babamı mutfağa kadar takip ediyorum.

"Düşündüğün gibi değil-"

Dönüyor ve bir bakışıyla beni susturuyor. "Ben de aynen böyle düşünüyorum Daisy. Benim gözlerim var. İkinizin nasıl görüldüğünü gördüm. Günah kadar suçlusunuz. İkiniz de kıyafetlerinizi aceleyle giymiş gibiydiniz."

Aman Tanrım. Nasıl *görüldüğümüzü* düşünmedim bile. Çok gergindim, damarlarımda adrenalin pompalanıyordu, nihayet Arch'ı çıplak bırakma fikri yüzünden gergin ve heyecanlıydım.

Kendimi şaşırttım.

"İyi ki eve gelmişim yoksa şu anda odanda ağlıyor olacaktın. Arch Lancaster tarafından kullanılan ve istismar edilen bir kız daha." Babam başını sallıyor, iğrendiği her halinden belli.

"Beni kullanmadı. Ondan hoşlanıyorum. O da beni seviyor. Sevdiğini biliyorum." Belki de aşık olduğum çocuktan sadece birkaç gün ayrı kaldıktan sonra kendimi ona atan bir aptalım.

O an kendimi çaresiz hissettim. Neredeyse aklımı kaçıracaktım. Kendimizi yatağında bulduğumuzda hiç şaşırmadım. Bunu istiyordum, ilk kez içime girmesinin nasıl bir his olduğunu bilmek için çaresizdim. Beni doldurmasını.

Beni tamamlıyor.

"Lütfen. Seni kesinlikle kullanıyor, tatlım. Görmüyor musun? Sana o çocuğun iyi olmadığını söylemedim mi? Pervasız? Düşüncesiz? Kampüste sürekli aptalca şeyler yapıyor ve başını sürekli belaya sokuyor ama nadiren ceza alıyor. Bunu biliyor muydun?"

Ona cevap verme zahmetine girmiyorum.

"Ona hiç söylemedim çünkü ne anlamı var ki? Hiçbir şey olmayacak. Bu çocuk neredeyse her gün bu kampüste cinayet işliyor ve ben bundan bıktım. Onu Matthews'a ihbar etmeliyim. Diyelim ki onu evimde kızımınla uygunsuz şeyler yaparken yakaladım," diye devam ediyor baba.

"*Hayır.* Bunu yapamazsın. Aramızdaki her şeyi mahvedeceksin. Onun için." Babamın yanına gidiyorum ve ellerimi babamın ellerinin üzerine koyup onları tutmaya çalışıyorum, ama bana izin vermiyor, beni silkeliyor. Yine de ısrarcıyım ve sonunda ellerini tuttuğumda bakışlarım onunkilere kilitleniyor. "Ona aşığım baba."

Yüzündeki iğrenmiş ifadeyle kalbim dehşet içinde sıkışıyor. "Böyle söyleme." "Söylüyorum."

"Sen aşkın ne olduğunu bilmiyorsun. Daha çok gençsin. Sana biraz ilgi gösteren ilk erkeğe mi gidiyorsun? Ona *aşık* mı *oluyorsun*? Büyü artık, Daisy Mae. Bu kadar saf olma. Onun saçmalıklarına kanamazsın."

Onu bıraktım, geri çekildim. Duygularımı bu kadar küçümsemesi beni şok etmişti. "Ne diyor

benim için saçmalık değil. Benden hoşlanıyor. Hatta bana aşık bile olabilir." Babam bana bakıyor, kaşları düşük. "Bunu sana henüz söylemedi mi?" Yavaşça başımı sallıyorum, bu kadar titrek hissetmekten nefret ediyorum.

"O zaman sana aşık olup olmadığını bilmiyorsun. Eğer bunu söyleyecek cesareti bile bulamıyorsa, o zaman senin zamanına değmez, sevgilim." Mutfaktan çıkmaya başladı ve ben de peşinden gittim. "Duş almam lazım."

"Birbirimizi o kadar uzun süredir görmüyoruz bile," diye geveledim.

Bir kez daha bana dönerek olduğu yerde durdu. "Eğer onu o kadar uzun zamandır görmediysen, ona aşık olduğunu nereden biliyorsun? Dediğim gibi, bunun ne olduğunu bile bilmiyorsun. Bu sadece şehvet. Hormonlarla dolusun - ve Tanrı biliyor ki o çocuk da öyle - ve lise boyunca o kadar utangaç olduğun halde sana biraz ilgi gösteriyor ve şimdi şu haline bak. Kendini o çocuğa atıyorsun ve onun seni hissetmesine izin veriyorsun ve Tanrı bilir daha neler. Buna izin vermeyeceğim. Bir daha bu eve girmesine izin vermem."

"Baba!" Ağlıyorum. Gözyaşlarım sanki kontrolüm yokmuş gibi yüzümden aşağı akıyor ve onu evin içinde takip ederek yatak odasının kapısında duruyorum. "Onu hayatımdan öylece çıkaramazsın."

"Yapabilirim ve yapacağım. Yapabilseydim, ondan sonsuza dek uzak durman için elimden gelen her şeyi yapardım, ama sana ondan uzak durmanı söyledikçe onu daha çok isteyeceksin, bu yüzden bunun bir anlamı yok." Ağzı inceliyor. "Eğer onu evimde istemiyorsam, bu benim hakkım. Onu buradan uzak tut. O kötü bir etki, tatlım. Ondan uzak durmalısın. O sadece senin kalbini kırar."

Kafamı sallıyorum, kelimeler bulamıyorum. Babam, ben hala onu takip ederken yatak odasının kapısına yaklaşıyor ve kolu tutuyor. "Ben duş alacağım." Kapıyı yüzüme kapatıyor ve hıçkırıklarımı duymaması için ağzımı kapatarak geri çekiliyorum.

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken koridorda tökezleyerek odama dönüyorum ve yüzüstü yatağa düşmeden önce kapıyı arkamdan kapatıp kilitliyorum. Yastığıma uzanıyorum, onu kollarımın arasına alıyorum ve yüzümü yastığa bastırıyorum, istediğim kadar sert, istediğim kadar yüksek sesle ağlıyorum, ne kadar gürültülü olduğumu bastırdığı için minnettarım. Vücudumda bir damla nem kalmadığını hissedene kadar ağlıyorum ve ağlıyorum. Gözlerim yanıyor ve yüzüm şişiyor. Çok yorgunum ve uykuya dalıyorum, ancak saatler sonra uyandığımda yatak odam karanlığa gömülmüş oluyor. Babam mutfakta, dolap kapaklarını açıp kapatırken tencere ve tavalara vuruyor, yemek yapmak için ne gerekiyorsa onu arıyor.

Sırt üstü dönüp tavana bakıyorum, yavaş yavaş kendime geliyorum. Başım hâlâ sisli ve gözlerim hâlâ ağrıyor ama kendimi daha iyi hissediyorum. Tekrar yanıma dönüyorum ve telefonuma uzanıyorum, bildirimlerimi kontrol ettiğimde tam olarak iki tane olduğunu görüyorum. Biri babamdan, diğeri de...

Arch'tan.

Babaminki basit.

Yemek yapıyorum. Yirmi dakika içinde hazır olur.

Mesajın gönderildiği saati kontrol ediyorum. Neredeyse beş dakika önceydi.

Arch'ın mesajını kontrol etmek beni bir tür gergin bekleyişle dolduruyor, bu da beni gergin bırakıyor ve iyi bir şekilde değil.

Arch: **Olanlardan nefret ediyorum ve keşke baban onunla konuşmama izin verse. Umarım iyisindir. Müsait olduğunda bana mesaj at ve iyi olduğunu söyle.**

Hemen ona geri mesaj atıyorum, parmaklarım o kadar endişeli ki ekranın her yerini karıştırıyor,

yanlış tuşlara tekrar tekrar basıyor ve kendimi düzeltmek zorunda kalıyorum.

Ben: Ben **iyiyim. Üzgünüm, uyuyakalmışım.**

Neredeyse hemen cevap veriyor, sanki benden haber bekliyormuş gibi ve ben de cevap vermediğim için kendimi kötü hissediyorum.

ona daha erken mesaj atmak.

Arch: **Delirdi mi?**

Alt dudağımı ısırarak dürüst olmaya karar

verdim. Ben: **Evet.**

Arch'a babamın bana 'beni hayal kırıklığına uğrattın' kartını oynadığını söyleyemem. Bu Arch'ın daha da kötü hissetmesine neden olur. Bende işe yaradığını biliyorum. Hâlâ suçlu hissediyorum.

Babam eve biraz daha geç gelseydi, bizi çıplak yakalayacaktı. Yatağında. Muhtemelen seks yaparken. Yolumuza devam ediyorduk ve eğer bölünmeseydik sonuna kadar gideceğimizi biliyordum.

Arch: **Sence benimle konuşur mu?**

Ben: **Ona ne söyleyebilirsin?**

Arch: **Onun düşündüğü gibi bir pislik olmadığını. Kızını önemseydiğimi ve onunla dalga geçmediğimi.**

Sertçe yutkunarak Arch'ın az önce yazdığı kelimelere bakıyorum. Babamın da aynen böyle düşündüğünü inkâr edemem, ki düşününce komik geliyor.

Arch Lancaster akıllıdır. Yakışıklı. Zengin bir aileden geliyor. Her şeye sahip.

Ama yine de babam için yeterince iyi değil. Ve eğer Arch yeterince iyi değilse.

O zaman kim?

OTUZ DÖRT

BOK HER ZAMAN bir hafta sonu fanına çarpmak zorunda, yani Daisy'yi görmeden iki tam güne katlanmak zorunda kalacağım çünkü annem ve babamla biraz kaliteli zaman geçirmek için kız kardeşimle birlikte eve gitmek zorunda kaldım.

Her dakikasından nefret edeceğim.

Evimiz ailemizin Yukarı Doğu Yakası'ndaki konağı. Nesillerdir ailemize ait olan bu eve birkaç yıl önce taşındıkları anda -ölü bir akrabalarından miras kalan bu eve hemen taşınmak istediler- annem hemen işe koyuldu. Evi tamamen dönüştürmek için şehirdeki en iyi tasarımcıları tuttu.

Şimdi parlak ve beyaz, soğuk mavi vurgulara sahip - annemin şu anda tam olarak bu kelimeleri söylediğini duyabiliyorum - ve dışarıdaki diğer her yere benziyor.

Şu anda oturma odasına bakarken, bir kez daha, sanki bir evde değil de bir müzede yaşıyorlarmış gibi görüldüğünü düşünmeden edemiyorum. Buranın rahat bir tarafı yok. Bazı mobilyaların üzerine oturmaya korkuyorum, çok narin görünüyorlar. Sanki cılız şeffaf plastik ayaklı kadife mavi sandalyeyi kırabilirmişim gibi.

"Hayatım, o sandalye yirmi bin dolardı. Lütfen üzerine otururken dikkatli ol," diyor annem, ben rahatsız bir şekilde sandalyeye tünerken.

Kıracağım diye korkmama şaşmamalı. Çirkin bir sandalye için 20 bin mi?

Lanet olsun. "İçki ister misin?"

Başımı kaldırdığımda kız kardeşimin oturma odasının köşesindeki barda durduğunu görüyorum, tezgahın üzerinde iki bardak duruyor, parmakları bir şişe Tito's'un boynuna sarılmış. On altı yaşında ve aile barının yolunu biliyor. Dehşet verici.

"Lütfen," diyorum Edie'ye, Sevgili Anne'nin sert bir bakışını

kazanarak. "Daha çok erken," diye azarlıyor.

"Bir yerlerde saat beş." Edie her bardağa buz koyar ve votkayı neredeyse ağzına kadar doldurur, başka bir şey eklemeyiz.

Terlemeye başlıyorum, büyük bir yudum almadan önce mırıldanarak teşekkür ederek içkiyi ondan alıyorum. Bu geceyi atlatmak için mümkün olduğunca çok alkole ihtiyacım olacağını hissediyorum.

Cuma akşamı buraya geldik ve kendimi yatak odama kilitledim, düşüncelerim Daisy'den başka bir şeye odaklanmadı. Babasına neredeyse yakalandığımıza hâlâ inanamıyorum. Daha da kötüsü? Bana o kadar kötü şeyler söylediğine inanamıyorum. Ralph açıkça bana katlanamıyor ve o adam kampüsteki herkesi seviyor.

Benden bu kadar nefret etmesine neden olacak ne yaptım ben ona?

Şimdi Cumartesi öğleden sonra ve bok gibi sıkıcı olacak bir sosyete yemeğine gitmek üzereyiz.

Ben çoktan kaçmaya çalıştım ama babam kesin olarak hayır dedi. Edie baş ağrısı numarası yaptı ve

Onun da kefaletle serbest kalmasına izin vermediler, bu yüzden birbirimize şüpheli bakışlar gönderdik, neye bulaştığımızdan emin değildik.

Küçük kardeşlerimiz -ikizler, kabuslar, ikisi de- ait oldukları İsviçre'de bir yatılı okuldalar. Alabilecekleri tüm disipline ihtiyaçları var çünkü eğer herkes benim umursamaz olduğumu düşünüyorsa? O ikisiyle tanışana kadar bekleyin.

"Saat neredeyse dört oldu. Bana bir mola ver," diye mırıldanıyorum bardağıma, sonra da güçlendirici bir yudum daha alıyorum. Alkol boğazımdan aşağı inerken yakıyor ama hoş bir his, boş midemi sıcaklıkla kaplıyor. Buraya geldiğimden beri pek bir şey yemedim, Daisy konusunda ne yapacağımı düşünmekten kafam çok karışık. Eğer yakında bir şeyler yemezsem, bu yemek için ayrılmadan önce sarhoş bir göt olacağım.

"Bu gece bunu mu giyiyorsun?" Annemin küçümseyici ses tonu bana onaylamadığını söylüyor.

Bakışlarımı onunkilere çevirmeden önce kendime bakıyorum. Üzerimde kömür grisi bir elbise pantolonu ve mükemmel bir şekilde ütülenmiş açık mavi bir düğme var. Bu lanet gömleğin hiçbir yerinde kırışıklık yok ve bu yine de onu memnun etmiyor. "Nesi var bunun?"

"Kravata ihtiyacın var," diyor babam odaya girerken. Edie çoktan bir kadeh hazırlamış ve içine votka doldurmaya başlamıştı ki, babam gülümseyerek kadehini ondan aldı ve hepimizin şerefine kaldırdı. "Ailenin bir arada olmasının şerefine."

"İki eksiğimiz var," diye ekliyor annem burnunu çekerek.

Onu izliyorum, dudaklarının tiksintiyle nasıl kıvrıldığını fark ediyorum. Mutlu görünmüyor, ama ne zaman mutlu oldu ki? Lancaster erkekleri asla besleyici kadınları seçmiyor gibi görünüyor.

Umarım bu kalıbı kırarım. Eğer Daisy ile birlikte olursam, ben de gelecekteki çocuklarımız da hazır oluruz çünkü o tanıdığım en tatlı insan.

Daisy'yi eş olarak görebileceğimin farkına varmam beni biraz daha dik oturttu. Bu ne lan? On sekiz yaşındayım ve Daisy'nin benim için doğru kişi olduğunu mu düşünüyorum?

Evet. Evet, öyleyim.

"O çocuklar sayılmaz. Onlar dinsiz." Babam kıkırdıyor, başını sallıyor ve bardağındaki buzu çingirdatıyor. "Ve bunu söylediğimi duysalar çok kızarlardı."

"Duyduk duymadık demeyin." Kadehimi kadeh kaldırmak için kaldırıyorum ve çoğunu bir yudumda boşaltıyorum.

Edie hafif bir gülümsemeyle, "Onlara bu akşamın dökümünü kelimesi kelimesine mesaj atıyorum," diye ekliyor.

Ailemiz onu görmezden geliyor ama ben ona sert bir bakış gönderiyorum. Tam olarak bunu yaptığından bir an bile şüphe duymadım. Kızın içinde derinlere inen intikamcı bir çizgi var. Edie'ye bulaşma.

Nadiren yaparım.

"Kravat takmalısın Archibald," diyor annem, dikkatimi çekmek için tam adını söyleyerek. Ona ters bir bakış gönderiyorum. "Gitmeden önce bir tane alırım."

"Ve bir ceket," diye ekliyor babam hatırlatma olarak. Edie kıkırdar.

"Ne olmuş ona?" Kız kardeşime el sallıyorum, sanki on iki yaşındaymışım ve onun saçmalıklarından bıkmışım gibi konuşuyorum, ki bu hayatım boyunca değişmeyen bir durum.

"Peki ya Edie? Kusursuz giyinmiş." Annesi ona onaylayan bir gülümseme gönderiyor ve Edie sade, soluk sarı elbisesinin eteğini tutup annem kraliyet ailesindenmiş gibi reverans yapıyor. "Öte yandan sen, bu gece gideceğimiz yer için fazla rahatsın."

Babam konuşmaya başlayıp konuyu değiştiriyor ve ben de bu rahatlamadan memnun bir şekilde usulca nefes veriyorum. Annemden sürekli dayak yemekten şok yoruldum. Kadın yaptığım hiçbir şeyi onaylamıyormuş gibi davranıyor ve bu artık canımı sıkıyor.

Daisy'den mesaj var mı diye telefonumu kontrol ediyorum ama hiçbir şey yok. JJ'den beni ne kadar özlediğini anlatan birkaç mesaj ve yanında Jack Daniels viski şişesinden içerken çekilmiş bir fotoğraf, Mya onun yanına yaslanmış, dudakları yanağında. Bir de Cadence'den gelen sonu gelmez gibi görünen bir dizi mesaj var.

Neredesin?

Şehir dışında mısın?

**Tanrım, sen yokken çok sıkılıyorum. Seni
özlüyorum.**

Beni özlüyor musun?

Tekrar bir araya gelmeliyiz.

**Çok iyi bir çift oluruz. Arch,
cevap ver bana.**

**Neden beni hep görmezden
geliyorsun? Senin**

**saçmalıklarından bıktım,
Archie. Görmezden**

gelinmeyeceğim.

SIKTIR GIT ARCHIE, BENİ HAK ETMİYORSUN!

SENDEN NEFRET EDİYORUM!

En son mesaj bir fotoğraf, fotoğraftaki asık suratı, bana parmağını uzatırken bakışlarını dolduran öfke. Göğüsleri gömleğinin yakasından o kadar yukarı kalkmış ki meme uçlarını görebildiğime eminim ve Tanrım, bu görmek isteyeceğim son şey.

Çileden çıkmış bir halde onu engelliyorum ve Edie'nin arkamdan bir şeyler söylediğini duyduğumda neredeyse yerimden sıçıyorum. "Kiminle mesajlaşıyorsun? Yoksa engelliyor musun demeliydim?"

Lanet olası sinsi. Çocukluğumuzdan beri hep böyleydi. "Hiç kimse." Ona umarım *rahat bırak* diyen bir bakış gönderiyorum.

"Adı C ile mi başlıyor?" Edie'nin kaşları havaya kalktı.

Sanırım bakışım tercüme edilmedi.

"Bana mesaj atmayı bırakmıyor." Telefonumu cebime sokuyorum.

"Hâlâ seninle bir şansını olduğuna inanıyor, Arch," diyor Edie, ses tonu alaycı. "İşinin bittiğini ona söylemelisin."

"Bunu ona söyledim. Birçok kez. Dinlemiyor." "Neden sana meme fotoğrafları gönderiyor?"

Edie etraftayken hiçbir şey kutsal değildir, sana söylüyorum.

"Çünkü benim için hala ateşli."

"Nedenini anlamıyorum. Ona çöpmüş gibi davranıyorsun. Kimden hoşlandığın da çok belli," diyor Edie. "Öyle değil mi? Ama Cadence hâlâ anlamıyor." Bu konuşmadan çoktan sıkıldım. Bu konuşmadan sıkıldım bile.

Cadence hakkında konuşmak.

Bir daha asla, eğer seçme şansım olsaydı.

"Aynen öyle. Daisy Albright'la birlikte olduğunuzu herkes biliyor. Ailelerimiz hariç." Edie başını sallayarak tıslama sesi çıkarıyor. "Onlara ne zaman söyleyeceksin?"

Mesela aileme kız arkadaşımдан bahsetmek istiyorum. Muhtemelen onu onaylamazlardı ama

yine de onu Pazar akşam yemeğine davet etmem için beni zorlardı, böylece sessizce onu parçalara ayırabilir ve tüm hatalarını zihinsel olarak takip edebilirlerdi.

Hiç kimse annemin beklentilerini karşılayamaz. Onun sorusu her zaman şudur: Arch'ım için yeterince iyi mi?

Bu doğru. Bu sözleri onun ağzından daha önce de duymuştum. Daisy iyi, kibar ve sessiz olsa da, ailemin kabul edilebilir bulacağı tüm niteliklere sahip olsa da, onun sıfırdan geldiğini ve babasının Lancaster Prep'te bekçi olduğunu öğrendiklerinde? Unutun gitsin.

Asla onaylamazlar.

"Arch, lütfen git ceketini giy ve kravatını tak. Birazdan yola çıkıyoruz," diyor annem.

"Nereye gidiyoruz ki?" O berbat pahalı koltuktan kalkıp oturma odasından çıkmaya başlıyorum.

"Yemeğe, sevgilim. Orada tanışmanı istediğim bir kız var."

Olduğum yerde duruyorum, yavaşça dönüp anneme bakıyorum, o da zaten beni izliyor, ince dudaklarında bir gülümseme kıvrılıyor. "Hangi kız?" Dikkatlice soruyorum.

"O çok hoş bir şey. İyi bir aileden geliyor. Tıpkı senin gibi bu yıl mezun oluyor ve olabildiğince zeki. Birbirinize çok yaklaşıyorsunuz." Annem incilerine dokunuyor, parmaklarıyla hafifçe vuruyor. "Adı Leslie O'Connor."

İsim tanıdık gelmiyor ve Edie'ye bakıyorum, o da omuz silkiyor.

"Kızıl saçları var, Arch. Şu görüştüğün kız gibi. Adı neydi onun?" Annem kaşlarını çatı.

"Cadence?"

Burnunu kırıştırıyor. "Evet. O kız. Tanrım, ona hiç katlanamıyorum. Çok açık. Sanki kendini kontrol edemiyormuş gibi her zaman sana asılırdı. Onda bir gram bile edep yok."

Ona katılmıyorum. Cadence en kötüsü. Ama ben başka birini aramıyorum. Ben sadece Daisy'yi önemsiyorum.

"Belki de başka biriyle görüşüyorsunuzdur," diye başlıyorum ama annem elini sallayarak söylediklerimi geçiştiriyor. "Bu bir lise ilişkisi. Nasıl yürüdüğünü biliyoruz." Sıkı sıkı tuttuğu ellerini

kucağında, bacak bacak üstüne atmış, yüzünde dingin bir gülümseme vardı. "Leslie çok sevimli. Tatlı. İyi huylu. Kültürlü. Bir gün biri için mükemmel bir eş olacak. Umarım o kişi siz olursunuz."

Eski nesil Lancaster'ların her zaman çocuklarını ileride evlenebilecekleri biriyle eşleştirmeye çalışmaları ve bunun asla işe yaramaması çok komik.

Her zamanki gibi.

"Ben bir eş aramıyorum," diyorum şiddetle. "Daha on sekiz yaşımdayım."

Annemin bakışları benimkilere yöneldi, ifadesi pürüzsüzdü. Sesimin yükselmesinden zerre kadar rahatsız olmamıştı. "Birini arıyor olmalısın. Eninde sonunda. Bu kız çok zengin. Başkası kapmadan sen kapsan iyi olur."

"Onun hakkında bir köpekmiş gibi konuşuyorsun."

Yüzünde küçücük bir kaş çatma ifadesi belirir. "Bu çok kaba Archibald ve bunu sen de biliyorsun. Kadınlardan köpek diye bahsetmemelisin."

Gözlerimi deviriyorum. "Ve onları bir erkeğin kazanması gereken bir ödölmüş gibi tanımlamamalısn."

Şu anda babamı gerçekten destek olarak kullanabilirdim ama tam ben çıkmak üzereyken o da salondan çıktı. Kaçacak kadar şanslıydı.

"İlk doğan ve en büyük çocuk olarak, iyi bir soydan gelen biriyle evlenmeni sağlamanın kısmen benim sorumluluğum olduğunu hissediyorum. Seninle sadece paran için ilgilenmeyen biriyle."

Sözleri ve arkasındaki anlam karşısında vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor. "Özellikle birinden mi bahsediyorsun?"

İkimiz de bir şey söylemediğimiz sürece odayı kalın ve heybetli bir gerilim dolduruyor. Edie, annemle beni tamamen yalnız bırakıp sığışmak için tam da o anı seçiyor.

Annem sonunda boğazını temizleyerek, "Şu anda biriyle ilişkin olduğunu biliyorum," dedi. "Ve

onun pek bir yerden gelmediğini biliyorum."

Daisy'yi eleştirdiği için hemen savunmaya geçtim. "Onu tanımıyorsun bile."

"Gerek yok. Onu tamamen çözdüm. Annesi olmayan ve kadınsı bir rehberliği olmayan tatlı, akıllı bir kız. Babası okulun bahçıvanı. Neredeyse hiçbir şey almadan okula gitmesine izin verdik ve hayırseverliğimizin karşılığı bu." Annem bana doğru bir el salladı. "Oğlum yardımla dalga geçiyor."

Ellerimi yumruk yapıp sıkıyorum, öfke kanımı kaynatıyor ve beni ateşler içinde bırakıyor. "O yardımcı değil. Ve biz de dalga geçmiyoruz."

"O zaman bana ne olduğunu söyle, hmm? O kampüste gözlerim ve kulaklarım var, sevgilim. Neler döndüğünü biliyorum. Baban da ben de biliyoruz, hiç bahsetmediğin şeyleri bile. Matthews davranışlarıyla ilgili olarak bizi bilgilendiriyor. Rehber öğretmenin notların hakkında bizi bilgilendiriyor. Bu arada notların düşmüş."

"Biliyorum," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, parmaklarımı tekrar yumruk haline getirmeden önce esnetiyorum. İçimden bir duvarı yumruklamak geliyor ama öfkemi kontrol altında tutuyorum.

"Eminim bu genç bayan -Daisy- çok hoş bir kızdır, ama sana göre değil, Arch. Standartlarını düşürme." Annemin o çok iyi takındığı aşılmaz maske olan sakın gülümsemesi geri geldi. "Bu akşam Leslie'yle tanıştığında açık fikirli olmanı bekliyorum. Anlıyor musun?"

Omurgam sertleşiyor ve ona ters ters bakıyorum, sözleri karşısında zihnim otomatik olarak kapanıyor. "Anlaşıldı."

Sikerim böyle işi.

OTUZ BEŞ

HAFTA SONU sonsuza dek sürecekmış gibi geldi. Düşünebilmek için Arch'tan uzak kalmaya ihtiyacım olduğunu düşündüm. Aramızda olanlardan ve babam tarafından nasıl yakalandığımızdan sonra biraz mesafe gerekli görünüyordu. Ayrıca Arch'a ne diyeceğimi bilemiyordum. Özür dilemeli miydim? Babamın bana kızgın olduğunu mu söylemeliydim? Ona mı?

Bize mi?

Keşke babam da Arch'ı benim gibi tanısaydı. Onu tanısaydı fikrini değiştirirdi, eminim.

Cumartesi sabahı erkenden uyandım ve Arch'ı davet edip konuşabileceğimizi düşündüm ama telefonumda ilk gördüğüm şey ondan gelen bir mesajdı.

Arch: **Hafta sonu için E ile ailemi görmeye gitmeliyim. Yakında konuşur muyuz?**

Gittiği için hayal kırıklığına uğradım, ona hızlı bir

yanıt gönderdim. Ben: **Elbette. İyi eğlenceler.**

Hafta sonunun geri kalanında gerçekten konuşmadık ve bu...canımı acıttı. Kısa süre önce Edie'yi sosyal medyada takip etmeye başladım ve sürekli paylaşımlar yapıyor, bu da Arch'ı takip etmemi sağladı. Hikayelerini düzenli olarak izliyor, kendime işkence ediyordum. Her birinde Arch'ın bir anlık görüntüsünü aradım. Orada burada göründü, her zaman yüzünde bir kaş çatma ya da çatık kaşla, onu filme aldığı için sinirlenmiş görünüyordu. Bir kere bile iyi vakit geçiriyor gibi görünmedi.

Bunu görmekten garip bir şekilde tatmin oldum. Onun mutsuzluğu. Gözlerindeki karanlık bakış.

Onun ruh hali benimkine uyuyordu. Mutsuz görünüyordu ve ben de öyleydim. Hafta sonu boyunca babam bana her baktığında hissettiğim suçluluk duygusu, bana karşı duyduğu hayal kırıklığı hiç yardımcı olmadı. Sanki hayatımı bir çocuk için heba ettiğime inanıyor gibiydi, ki bu doğru değildi.

Babam ve onun Arch'ı açıkça onaylamaması konusunda ne yapacağımı bilmiyorum. Fikrini nasıl değiştireceğimi bilmiyorum.

Arch çok tatlı, çok komik olabiliyor. Bana karşı çok iyi. Beni özel hissettiriyor. Her şeyden çok, *görüldüğümü* hissettiriyor.

Bu dünyada bana böyle hissettiren başka bir insan olduğunu sanmıyorum. Annem bile yapmadı. Kendini babama çok kaptırmıştı, ikisi de birbirlerine derinden aşıktı.

Arch'a kadar. Beni görüyor. Benimle ilgili her şeyi fark ediyor ve sorular soruyor. Beni merak ediyor ve daha fazlasını bilmek istiyor ve ben bunu seviyorum.

Peki ya beni öptüğünde? Bana dokunduğunda? İstendiğimi hissediyorum. El üstünde tutulduğumu. Arch Lancaster tarafından tüketilmek baş döndürücü bir şey.

Hiç bitmesini istemiyorum.

Pazartesi sabahı olduğunda, erkenden kampüsteyim, ana binanın girişinde oyalanıyorum,

bakışlarım arıyor. Onun tanıdık yüzünü arıyordum. Herkesin üzerinde dimdik duruyor,

Çocukların çoğu da dahil, ama ben onu fark etmedim.

Hiç şaşırmadım. Her zaman geç kalır. Eminim geç doğmuştur ve büyük ihtimalle düğününe de geç gelecektir.

Sadece Arch.

İçimi çekerek binaya giriyor ve kimsenin dikkatini çekmek istemediğim için başımı öne eğerek İngilizce dersimize doğru ilerliyorum. Saçlarımı tekrar açtım - artık on sekiz yaşındayım, sanırım çocuksu örgülerden sonsuza dek vazgeçmeliyim - ve yanımdan geçerken insanların bana baktığını hissediyorum.

Ya da belki de bu sadece benim utangaçlığımdır.

Sınıfa girdiğimde Bay Winston'ı çoktan masasına oturmuş, bakışları üzerimde ve yüzüne yayılan hoş bir gülümsemeyle buluyorum.

"Bayan Albright. Bu güzel Pazartesi sabahı sizi görmek bir zevk."

Çok fazla neşeli. Ona gülümsemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. "Merhaba, Bay Winston." Kaşlarını çattı. "Zor bir hafta sonu muydu?"

"En iyisi değildi." Sırt çantamı ayaklarımın dibine bırakarak masama yerleşiyorum. "Bu çok kötü. Umarım okumaya yetişmişsinizdir."

Neredeyse ona gözlerimi devirecektim ve o anda baştan çıktığım için kendimi çok kötü hissettim. Belki de Arch ile çok fazla zaman geçiriyorum. Ama ciddi. Sürekli öğretmenlik yapmayı bir öğretmene bırakın. "Yaptım, Bay Winston."

Gülümsemesi saf bir rahatlamaydı. "Güzel. En iyi öğrencimin geride kalmasına izin veremem."

Tüm öğretmenlerim tarafından en iyi öğrenci olarak görülmek çok büyük bir baskı. Arch'ın bu hafta sonu ortalıkta olmaması muhtemelen iyi oldu. Bu kadar çok boş zamanımın olması çeşitli ödevlerim üzerinde çalışmamı sağladı, her biri zordu ama hepsi bitti.

Belki de danışmanım haklıydı. Bu dönem okul yüküm gerçekten çok yoğun. Çok yoğun.

Sınıf bir anda doluyor gibi görünüyor, ama hâlâ Arch yok. Zil çaldığında arkamdaki sıra boş kalıyor ve Winston kapıya gidip onu kapatıyor. Başımı eğip sıramın üstüne bakıyorum, aklım başımdan gidiyor.

O nerede? Hala ailesiyle birlikte şehirde mi? Neden sınıfta değil? Daha sonra gelmişti ama bu sabah nedense farklı hissediyorum. Cumartesi gecesinden beri ondan haber almadım. Cuma öğleden sonra birbirimizin üzerindeydik - benimle ilk kez seks yapmasına izin verecektim - ve şimdi hiçbir şey yok.

Sessizlik.

Gözlerimin kenarlarında biriken yaşlar beni tehdit ediyor ve başımı kaldırıp Winston'ın kilerle göz göze geliyorum. "Tuvaleti kullanabilir miyim?" diye soruyorum.

Başını sallıyor, yüzünde endişe dolu bir ifade var.

Sıramı iterek sınıftan kaçıyorum, koridorda koşuyorum, görüşüm gözyaşlarımla bulanıklaşıyor. Nereye gittiğimi bilmiyorum. Kesinlikle tuvalete değil. Çift kapıyı itip dışarı çıkana kadar koşmayı bırakmıyorum, serin, erken sonbahar esintisi bana çarpıyor ve beni titretiyor. Merdivenlerde duruyorum, başım önce sola, sonra sağa dönüyor.

İşte o zaman onu fark ettim.

Arch, binaya doğru yürüyor. Bana doğru. Yüzündeki ifade acımasız, ağzı ince bir çizgi, kaşları düşük. Kararlı adımlarla yürüyor, ceketini de dahil olmak üzere tüm üniformasını giymiş.

Sonunda beni fark ediyor ve fark ettiğinde yüzündeki saf rahatlama ifadesi kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyor. Muhtemelen merdivenlerde olduğum yerde kalmalı ve bana yaklaşmasını beklemeliydim, ama ben

Dayanamıyorum.

Koşmaya başlıyorum, doğruca ona doğru gidiyorum ve o da aynısını yapıyor, benimle ortada buluşuyor, bana uzanıyor, beni kollarına çekiyor. Ona yapışıyorum, yüzümü göğsüne bastırıyorum, tanıdık kokusunu içime çekiyorum, gözlerim kapanıyor.

Hemen sakinleşiyorum, daha önceki endişelerim ve kaygılarım sonunda onun kollarında olduğum için buharlaşıyor.

Onunla birlikte olmak.

Gözlerinin içine bakabilmek için uzaklaştığımda ona "Seni özledim," diyorum.

"Ben de seni özledim," diyor, sıkıntılı bakışları endişemin on katına çıkmasına neden oluyor.

"Ama biraz... boşluk isteyebileceğini düşündüm."

Ona göz kırpıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Belki de yalnız kalmaya ihtiyacı olan oydu?

"Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda," diye mırıldanıyor, bakışları yüzümü tarıyor. Sanki yüz hatlarımı ezberlemeye çalışıyor. "Neden sınıfta değilsin?"

"Orada sensiz kalmaya dayanamadım," diye itiraf ediyorum, yanağımı avuçladığında gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Avucuna doğru eğilip dokunuşunun tadını çıkarıyorum.

"Geç kalıyordum," diye itiraf etti utangaç bir tavırla, eli benimkini tutmak için düştü. "Hadi, Winston sinirlenmeden gidelim."

Arch'ın beni binaya geri götürmesine izin veriyorum, ikimiz birlikte sınıfa giriyoruz ve Arch içeri girdiğinde Winston dersin ortasında duruyor, Arch ve ben yerimize oturana kadar sessiz kalıyor.

Winston, "Bu güzel Pazartesi sabahı gelmeye karar verdiğinizde sevindim, Bay Lancaster," der. Sınıfta gergin bir kahkaha tufanı kopar.

"Burada olmaktan mutluyum Bay Winston. Geç kaldığım için özür dilerim," diyor Arch, sesi nazik çıkıyor. Her zamanki gibi.

Ama onu rahatsız eden bir şey olduğunu söyleyebilirim. Ne olduğunu bilmek istiyorum. Bana her şeyi anlatmasını istiyorum.

"Bugün yemekhanede benimle oturacaksın, değil mi?" Arch sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi soruyor.

Başımı sallayarak, koridorda ilerlerken elimi onun elinin içine sokuyorum. Zil çaldı, öğle yemeği vakti geldi ve ben de kendime onunla oturacağıma dair zihinsel bir moral konuşması yaptım.

Arkadaşlarıyla.

Buna Cadence ve Mya da dahilse, öyle olsun. Onlarla başa çıkabilirim, özellikle de Arch yanımdayken.

Sırıttıyor, görünüşe göre bu haberden memnun. Daha önceki huysuz davranışları unutuldu ve ben rahatladım. Belki de sadece huysuzdu. Pazartesiler insanlara bunu yapabiliyor. "Kaçıp tek başına seksi kitaplarından birini okuyup beni hayal etmeyeceksin değil mi?"

"Keşke seni hayal ediyor olsaydım," diyorum ve kıkırdamasına neden oluyorum.

"Son kitabın sonlarına doğru öyle olduğunu biliyorum. Paylaştığımız kitaptan sonra başka aşk kitabı okudun mu?" Kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyor.

Yanaklarımı lekelemek isteyen allıkla savaşılmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Son zamanlarda zamanım olmadı.

Ev ödevlerinin sonu yok."

Arch kaşlarını çattı. "Çok fazla çalışıyorsun."

"Benim için sorun değil." Sesim aşırı derecede parlak ve bana bakışından anladığım kadarıyla

tam içinden. Dikkatini dağıtmak için elini çekiştiriyorum. "Acele edelim. Açlıktan ölüyorum."

Yemek salonuna girdiğimizde yemek seçimlerimizi yapmak üzere ayrılıyoruz. Bu iş bittikten sonra birlikte her zamanki masamıza doğru yürüyoruz. JJ ve diğer birkaç arkadaşı da oradaydı; Mya da JJ'in hemen yanında, Cadence de onun diğer tarafında oturuyordu.

İkisi de gözlerini kocaman açmış, şaşkın ifadelerle yaklaşmamı izliyor. Bir bakış atıyorlar, Cadence'in dudakları sinsî bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve Mya'nın hayal kırıklığına uğramış bir şekilde onlardan olabildiğince uzakta oturmak için elimden geleni yapıyorum.

Sanırım daha önceki desteği sadece bir şanstı.

Arch da onlardan uzakta oturmayı seçiyor, masanın karşısında ve JJ'in oturduğu yerin çaprazında bir sandalyeye yerleşiyor ve ben de Arch'ın diğer tarafındaki sandalyeyi seçiyorum. Yine de onlara çok yakıным. Çatalımı alıp salatamı kasede karıştırırken bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum, gözlerim içindeki sebzelerden başka bir şey görmüyor.

Bu çok garip.

JJ, Arch'a bir soru soruyor ve ben tek kelime etme zahmetine bile katlanmadan yemeğimi yemeye çalışırken onlar da konuşmaya devam ediyorlar. Bunun olacağını biliyordum. Oğlanlar kendilerini sohbete kaptıracak, kızlar beni izleyecek, elim ayağım birbirine dolaşacak ya da aptalca bir şey yapacağım diye bekleyecek ve ben de perişan olacaktım.

Ama sonra Arch büyük, sıcak elini kalçama koyuyor, parmakları eteğimin hemen altından kayıyor. Dokunuşu cesurdu. Bir iddia.

Beni sahiplendiği gibi.

"Sessiz oluyorsun, Daze," diyor, herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

"Evet. Naber, hapishane yemi," diyor JJ sırtarak ve karşılığında Arch'tan sert bir kaş çatma alıyor. "Hey, JJ," diyorum ona, başımı sallayarak.

Sırıtmaya devam ediyor.

"Siz ikiniz resmen birlikte misiniz yoksa?" Cadence kendini tutamayarak soruyor.

Arch dikkatini eski sevgilisine çevirmeden önce bana hızlıca bir bakış gönderiyor, eli hala sıkıca kalçamda duruyor. Acaba kaçmamdan korkuyor ve beni yerinde tutma ihtiyacı mı hissediyor?

"Bunu kaç kez söylememiz gerektiğini bilmiyorum ama evet. Birlikteyiz," diye cevap veriyor, derin sesi yüksek. Sert.

Tek yapabildiğim orada oturup gülümsemek, başparmağı yavaşça iç uyluğuma değdiğinde titremek. "Ne kadar tatlı, değil mi?" diyor Cadence, sesi hiç de tatlı değil.

Daha çok ekstra acı gibi.

"Bu hafta sonu hep birlikte takılmalıyız," diye öneriyor JJ, omuz silkip sessiz kalan Mya'ya bakarak.

"Bugün daha Pazartesi," diye hatırlatıyor Arch ona. "Hafta sonu için şimdiden plan yapmamız gerekiyor mu?" "Tabii ki. Hala sıkılmadın mı?"

"Hayatımda bir kez olsun, hayır." Arch'ın bana gönderdiği gülümseme kalbimin erimesine neden oluyor. "Oldukça memnunum."

Biri öğürür gibi bir ses çıkarıyor ve Cadence olduğunu anlamak için kafamı kaldırmama gerek kalmıyor. Masayı itiyor, sandalyenin ayakları gıcırdayarak yere düşüyor ve ayağa fırlayarak en yakın arkadaşına ters ters bakıyor.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sorar Mya'ya, sesi düşmanlık doludur.

Mya ona göz kırpmıyor ve JJ kolunu onun omuzlarına doladığında yavaşça başını sallıyor. "Öğle yemeğimi bitireceğim."

Cadence ellerini kalçalarına dayamış, hepimizi düşünürken yüzünde kuşkulu bir ifade var.

"Ciddi misiniz çocuklar? Arch'ın beni bu gölge kızla değiştirmesine ve varlığımı bile unutmasına izin mi vereceksiniz?"

Masa sessizliğini koruyor ve Arch'ın bana yönelttiği hakaret karşısında sertleştiğini hissedebiliyorum. "Daisy hakkında söylediklerine dikkat et," diye ısırtıyor.

Cadence'ten sinirli bir ses çıkıyor ve parmakları yumruk şeklinde kıvrılıyor, hâlâ kalçalarının üzerinde duruyor. "Bu inanılmaz! Ben bu kampüsteki en popüler kızım Archie ve sen gerçekten de geçen yıl paylaştığımız her şeyi bu kız için bir kenara mı atacaksın?"

Bana bir el sallıyor, burnu kötü bir koku almış gibi kırıışmış.

"Paylaştığımız şey çok fazla değildi Cadence. Beni oraya götürme ve geçmişteki ilişkimiz hakkında gerçekten ne düşündüğümü sana söyletme," diyor karanlık bir şekilde. "Söyleyeceklerimi duymak istemezsin."

"Sen bir pisliksin!" diye bağırtıyor uzaklaşmadan önce.

Masa birkaç saniye sessiz kalıyor, Cadence'in yarattığı gerginlik hâlâ yayılıyor. JJ sonunda, "O her zaman eğlencelidir," diyerek herkesi gülmekten kırdı geçirdi.

Ben de dahil.

Arch bacağımı sıkıyor, bakışları sıcak ve sadece benim için. Ve ben onun güzel mavi gözlerine bakarken, bunun daha önce olmasını dilediğimi fark ediyorum. Keşke daha önce kabul edilseydim.

Lise hayatım çok farklı olurdu.

Ben farklı olurdum.

OTUZ ALTI

Günün son dersinden çıkarken Arch'ın koridorda beni beklediğini görüyorum, yaslandığı duvarı iterek bana yaklaşıyor ve yeterince yaklaştığı anda elimi tutuyor.

Ona gülümsüyorum, Arch'ın bu yeni yönü karşısında biraz şaşkınlık hissediyorum. Dikkatli, her zaman seninle olmak isteyen erkek arkadaş tarafı. İçinde böyle bir şey olduğunu fark etmemiştim.

Binadan çıkarken "Meşgul müsün?" diye soruyor.

"Şimdi mi?" Yapmam gereken ödevleri düşünüyorum. Ayrıca, bir sınava çalışmam ve bu gece yarısına kadar İngilizce dersinde vermem gereken bir kompozisyonun ilk paragrafını yazmam gerekiyor. "Hayır."

Arch'la yalnız kalma düşüncesiyle tüm bu işleri bir kenara itiyorum. Birbirimizle yalnız kaldığımız diğer her zaman, bir şeyler yapıyoruz.

Onu öpmek için ölüyorum. Ona dokunmak. Kollarının beni sardığını hissetmek.

"Benimle odama gelin," diyor ve bizi oturduğu binaya giden kaldırıma doğru yönlendiriyor. "Oraya daha önce hiç gitmediniz."

"Biliyorum. Beni özel mabedine hiç sokmuyorsun," diye takılıyorum ona.

"Evet, insanları oraya geri getirmeyi pek sevmiyorum. Orası benim özel alanım, anlıyor musun? JJ ve diğer arkadaşlarımla orayı kirletmesini istemiyorum." Omuz silkiyor, odağını karşıya çeviriyor ve bir an için profilini incelememe izin veriyor.

Çok güzel bir profil. O kadar çekici ki neredeyse acı veriyor. Odasında yalnız kaldığımız an, ona saldıracağım. Sert çenesini ve güçlü boynunu öpeceğim. Kulağının hemen arkasında onu kıvrandıran o noktayı.

Gözlerimi kırıştırtıp tekrar odaklanıyorum ve gülümsüyorum. "Bana temizlik manyağı olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun Arch Lancaster?"

"Yakalandım." Bana gülümsüyor ve yemin ederim vücudum hafiflemiş gibi hissediyorum. Sanki bulutlardan ve peri tozundan başka bir şey değilmişim gibi... Sanırım bu şimdiye kadar sahip olduğum en aptalca düşünce ama doğru.

Onun huzurunda olmak bana böyle hissettiriyor. Bana gülümsediğinde. Sanki hiçbir sorunun yokmuş ve hiçbir şey beni üzemezmiş gibi.

Arch yanımdayken olmaz.

Onu binaya kadar takip ediyorum ve buranın ne kadar boş ve izole bir yer olduğunu fark ediyorum. Artık okul tarafından depo dışında pek kullanılmıyor ve Lancaster ailesinin üyeleri okula geldiklerinde burada yaşıyorlar. En azından bu binada kız kardeşi de var. Aksi takdirde burada çok yalnız kalacağını düşünüyorum.

Kapalı bir kapının önünde duruyoruz ve Arch kapı kolunun hemen üzerindeki tuş takımına

dokunuyor, kodu girdiğinde ışık yeşile dönüyor. Beni kavernöz odanın içine götürüyor, kapı sessiz bir tıkırtıyla arkamdan kapanıyor ve ben durup etrafa bakıyorum, her şeyi içime çekiyorum.

Oda çok büyük. Muhtemelen tüm son sınıfları bir parti için buraya toplayabilirdi ve hepimiz sığardık. Bir duvara dayalı dev bir yatak ve yanında bir çalışma masası var. Büyük bir şifonyer ve odanın köşesinde duran boy aynası var. İki pencere var, ikisi de büyük, biri babamla yaşadığım kulübeye bakıyor.

Sırt çantasını masasının üzerine bırakmakta olan Arch'a dönüyorum. "Beni gözetleyebilirsin."

"Evet." Sırt çantasının ön cebinin fermuarını açıp bir dudak kremi çıkarıyor, kapağını açıp dudaklarına sürüyor. "Yapabilirim."

"Öyle mi?"

"Pek sayılmaz." Kaşlarım havaya kalkıyor ve dudak kremi masasının üzerine bırakıyor, ancak yan yatıp yere yuvarlanıyor. "İyi. Yapıyorum. Bazen."

"Eğer bu odada bir dürbün bulursam çıldırırım," diye gülümseyerek onu tehdit ediyorum, pencereye doğru yürüyüp küçük evimi inceliyorum. Kocaman bahçem ve her zamanki gibi dalları rüzgârda sallanan gül fidanlarım. Geceleri hava serinliyor ve yeni tomurcuklar eskisi kadar sık çıkmıyor.

Yakında hiç çiçek kalmayacak.

"Burada hiç dürbün yok," diye beni rahatlatıyor. Arkamdan bana yaklaştığını hissedebiliyorum, vücudunun sıcaklığı aniden içime sızıyor ve kollarını arkadan belime doladığında yumuşak bir nefes alıyorum. "Ayrıca, burada odamda gerçek bir anlaşma varken artık seni gözetlememe gerek yok. Kollarımda."

Boynumu öpüyor, dudakları sıcak ve ısrarcı, başımı yana eğiyorum, ona daha iyi erişim sağlıyorum, ellerimi onunkilerin üzerine koyuyorum. Beni neden buraya geri getirdiğini biliyorum. Neden yalnız kalmamızı istediğini.

Ben de aynı şeyi istiyorum. Artık bu konuda korkmuyorum. Hafta sonu boyunca tek düşündüğüm buydu ve onun da aynı şeyi yapıp yapmadığını merak ediyorum.

"Beni özledin mi?" Ne kadar muhtaç görüldüğümünden hemen nefret ederek soruyorum.

"Evet," diye nefes alıyor boynuma karşı, elleri gömleğimin ön tarafına doğru kayıyor, parmakları düğmeleri çözmeye başlamış bile. "Tek düşünebildiğim, birlikte olmadan önce ne yaptığımızdı.

-kesintiye uğradı."

Babam tarafından, diye düşünüyorum, onunla ilgili tüm düşünceleri beynimden kovuyorum. O anı düşünmek istemiyorum. Şimdi değil.

Hayatımda ilk kez, babamın fikirleri benim için önemli değil. Bu benim hayatım, onun değil.

"Ben de bunu düşünmeden edemiyordum," diye itiraf ediyorum, başımı öne eğip Arch'a saçlarımı ensemden uzaklaştırması için yer açıyorum.

"Saçlarını daha sık açman hoşuma gidiyor," diye mırıldanıyor tenime karşı, içim ürperiyor.

"Örgülerden sıkıldım," diye itiraf ediyorum.

Elleri kalçalarımın üzerine yerleşiyor, beni yavaşça ona bakacak şekilde çeviriyor ve başımı kaldırdığımda gözlerindeki sıcak parıltı bir an için nefesimi kesiyor. "Onları sevdim." Parmaklarını saçlarımdan ucuna doluyor ve çeğiştiriyor. "Onları çekmeyi özledim."

Yumuşak bir kahkaha beni terk ediyor ve cevap vermeden beni öpüyor. Sırtım duvara degecek şekilde beni nazikçe itiyor, meşgul ağzı hiç ayrılmıyor, dili benimkine karışıyor. Ellerimi göğsünün sert duvarına doğru kaydırıyorum, kollarımı boynuna doluyorum, parmaklarımı saçlarına gömüyorum. Ona tutunuyorum.

Sessizce beni asla bırakmamasını umuyorum.

Sessiziz, birbirimizin dudaklarına çok fazla sarılmışız, elleri tehlikeli yerlerde dolaşıyor. Daha önce dokunduğu, daha önce okşadığı, daha önce öptüğü yerlere. Elleri eteğimin altına girip popomu sardığında ve kaldırdığında kolayca gidiyorum. Bacaklarımı kalçalarına doluyorum, beni yatağına taşıyıp yatağın ortasına bıraktığında gücüne hayret ediyorum, bir sıçrayışla yere düşüyorum.

Yine de beni bıraktığı için ona acı çektirme fırsatım olmadı. Bildiğim bir sonraki şey, yatağın üstünde, üstümde süründüğü, ağırlığını üzerime daha sıkı bir şekilde yerleştirirken ağzının bir kez daha benimkini bulduğu. Bunu memnuniyetle karşılıyorum, sıcak, katı vücudunun benimkine baskı yapma hissinin tadını çıkarıyorum. Benim yumuşak olduğum yerde o sert ve sanki birbirimize uyuyoruz. Bir yapbozun iki parçası bir araya geliyor, yerine oturuyor.

Uzun dakikalar boyunca bu şekilde, kalçaları benimkilere karşı sallanıyor, ereksiyonu kalp atış hızımı artıran ve kanımı daha sıcak hale getiren belirli bir noktayı dürtüyor. Sonunda gömleğinin düğmelerini açıyorum, ellerim göğsünde dolaşıyor, parmaklarım göğüs kaslarında geziniyor, titrediğini hissettiğimde gülümsüyorum.

Aşağı doğru kayıyor, ağzı göğsümde öpücükler yağdırıyor, sonra aşağı iniyor, karnımı yalıyor, elleri eteğimin altında, parmakları külotumun kenarlarında kıvrılıyor. Bekliyorum, nefesim kesiliyor, eteğimi yukarı kaldırdığında nefesim kesiliyor, dudakları bel bandında bir iz bırakıyor, en çok ihtiyaç duyduğum yere yaklaşıyor ve yaklaşıyor.

Tanrım, eğer üzerime inerse ne yapacağımı bilmiyorum. Sadece ne kadar iyi hissettireceğini hayal edebiliyorum ve ellerini uyluklarımın iç kısmına yerleştirip onları daha geniş açtığında, ne olacağını biliyorum.

Sertçe yutkunarak gözlerimi kapatıyorum, bekliyorum. Tüm odağım o tek noktada. Parmaklarını iç çamaşırlarımın iç kısmında gezdiriyor, hassas tenime sürtünüyor ve ben nefes alıyorum. Bekliyorum.

Bekliyorum.

Pamuğu kenara çekip biraz duraklıyor ve ben de gergin bir bekleyiş içinde uzanıp ilk kez ağzını üzerimde hissetmeyi bekliyorum.

Ama o bunu yapmıyor. Sanki tamamen durmuş gibi ve gözlerimi açtığımda beni izlediğini görüyorum. Yüzümü.

Bakışlarımız birleştiği anda gülümsüyor ve bu görüntü kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyor. "Bunu sana ilk kez kimin yapmak üzere olduğunu unutmanı istemiyorum."

"Nasıl unutabilirim ki?" Soruyorum, sesim zayıf. Bu çocuk...

"Hayali kitap erkek arkadaşlarından biri olduğunu düşünmeni istemedim." Başımı eğiyor ve ben daha tek bir şey söyleyemeden dilini klitorisime bastırıyor.

Ve açgözlü biri gibi, kalçalarımı kaldırıyorum, neredeyse kendimi yüzüne çarpıyorum, daha fazlasını arıyorum.

Daha, daha, daha.

Bana veriyor, dili her yeri arıyor. Dokunulmadık yer bırakmıyor. Nefes almakta zorlanıyorum, gözlerim sıkıca kapalı ve kalçalarım onun itici diliyle birlikte hareket ediyor. Özellikle bir noktayı yalıyor ve benden yüksek sesli bir inilti kaçıyor. Tekrar yalıyor.

Dudaklarımdan bir inilti daha dökülüyor ve sırtımı kamburlaştırıp kalçalarımı kaldırıyorum.

O noktaya odaklanıyor, o kadar hevesle yalıyor ve emiyor ki belki de utanmalıyım ama utanmıyorum. Çok iyi, çok büyülü, çok uhrevi hissettiriyor. Sanki beden dışı bir deneyim yaşamak üzereymişim gibi. Ve parmağını içime kaydırıldığında, yavaşça içeri ve dışarı ittiğinde, ağzının emişi tam *orada*, hepsi bu kadar.

Dağılıyorum. Küçük küçük parçalara ayrılıyorum, bedenim neredeyse şiddetle titriyor. Asla izin

vermiyor

Ağız hâlâ o noktaya odaklanmıştı, parmakları sertçe itiyordu. Daha sert. Bir çılgılık duyuyorum ve benden geldiğini fark ediyorum.

Yatağa yığıldığımda nefesimi tutmakta zorlanıyorum. Vücudum sıvıya dönüşmüş gibi yatıyorum. Yatağın ortasında bir kemik ve et birikintisi. Sonunda benden uzaklaşıyor, ağız nazik. Uyluklarımın iç kısmına küçük öpücükler bırakarak beni titretiyor. Bir kalça kemiğimi öpüyor, sonra diğerini. Ta ki yukarı, yukarı kayana kadar. Yüzü benimkinde, ağız benimkinde, tadı hala dudaklarında.

Onu doyamıyormuşum gibi öpüyorum, dilim yalıyor, dişlerim alt dudağını ısıyor. Beni yere yapııştırıyor ve parmaklarının bileklerimi sıkıca kavradığını, kollarımın başımın üzerinde olduğunu hissederek zevk alıyorum. Kalktığında bana bakıyor, kaşlarını indirmiş, bakışları yüzümde geziniyor. Sanki beni bu pozisyona getirdiğine inanamıyor.

"Bunu sevdi." Bu bir soru değil.

Başımı yavaşça sallıyorum, bedenim aniden durgunlaşıyor. Sanki uzuvlarım betondan yapılmış ve ben onları kaldıramıyorum. Beni tekrar öpüyor ve ben de ona izin veriyorum, dilinin süzülüşünde kayboluyorum, ağızda hala kendi tadımı alabiliyorum ve bu içimde derinlerde bir şeyleri çekiştiriyor. Onu tekrar istememi sağlıyor.

Bana yaptığının aynısını ona da yapmak istememi sağladı.

Uzanarak elimi kemerinin tokasına koyuyorum ve hâlâ titreyen parmaklarımla bir şekilde çözüyorum. Beni durdurmuyor. Bunu yapmamı istediğini biliyorum. Sanki sonsuza dek istiyormuş gibi geliyor ama bana karşı çok sabırlı. Duygularımı, isteklerimi, ihtiyaçlarımı, korkularımı ve güvensizliklerimi önemsiyor. Tanıdığım en düşünceli insan, ki bu çok komik çünkü ilk etkileşimlerimiz? Berbattı. Bir kabustu.

Bir tehdit.

Kaba ve zalim, en kötü şeyleri söyledi. Her ne sebeple olursa olsun bana saldırdı, ta ki sonunda...

Bana karşı takıntılı hale gelene kadar. Ben de ona karşılık olarak ona takıntılı.

Arch sırt üstü dönüyor, kollarını başının arkasında kavuşturuyor ve ben üniforma pantolonunun önünü karıştırırken yakışıklı yüzünde neredeyse eğlenen bir ifadeyle beni izliyor. Yardım etmeyi teklif etmiyor ve ben de yardım etmesini beklemiyorum. Onun yardımını olmadan bunu kendi başıma yapmak için çok fazla kararlılıkla doluyum.

Neden, emin değilim ama kendi ayaklarımın üzerinde durabilirim ve bunu ona kanıtlamak istiyorum.

Sonunda kemer çözülüyor, düğme ve fermuar da. Kalçalarını kaldırıyor, ayakkabılarını tekmeliyor ve sonunda düğmeleri çözülmüş gömleği, boxer külotu ve çoraplarıyla orada yatarken, onun şimdiye kadar gördüğüm en seksi erkek olduğunu düşünmeden edemiyorum.

O da benim.

Açgözlülükle ellerimi üzerinde gezdiriyor, gömleğini silkip yere atana kadar itip kakıyorum. Ellerimle ve parmaklarımla etinin haritasını çıkarıyorum, kollarının ve omuzlarının belirgin kaslarına sessizce hayret ediyorum. Göğsü ve karnı. Vücudu çok güzel.

Mükemmel.

Ağızla ona dokunabildiğim her yere dokunuyorum. Dilimle. Dişlerimle etini mıncıklıyorum. Keşke ondan bir ısırık alabilseydim. Onu tüketmek...

Düşüncelerime, isteklerime ve ihtiyaçlarıma o kadar dalmışım ki başka bir şeye odaklanamıyorum ama o bunu umursamıyor gibi görünüyor. O da bana uzanıyor. Parmakları saçlarımın arasında geziniyor, tellere dolanıyor ve ben nazıkçe çekişinin tadını çıkarıyorum. Parmak

uçlarının kafa derime yaptığı yumuşak masajın... Ta ki ben onun erişim alanından çıkana ve onun dokunuşunu kaybetmenin yasını tutana kadar. Dudaklarımı külotunun kemerinin etine değdiği düzlükte gezdiriyorum ve ağzımın altında titrediğini hissediyorum. Onu hiç öpen oldu mu?

Orada mı?

Umarım olmaz. Benim yerim olmasını istiyorum. Benim yerim. Tıpkı onun olduğu gibi.

OTUZ YEDİ

DUDAKLARIMI YALİYORUM, Daisy'nin amının tadı ve kokusu hâlâ burnumda ve gözlerimi kapatıp onun ellerinin ve ağzının üzerimde olmasının ne kadar iyi hissettirdiğine odaklanıyorum. Bana sıfır uzmanlıkla geldi ve oldukça sık takılmamıza rağmen, ilk kez bu kadar ileri gittik.

Heyecanı ve hevesi, sahip olabileceği deneyim eksikliğini fazlasıyla telafi ediyor ve ben orada yatıp onu alıyorum. Yumuşak vuruşlar ve nazik dokunuşlar. Parmakları göğüs kafesimde ve karnımda geziniyor, işaret parmağı göbeğimin etrafında dolaşıyor. Benim kıyafetlerimin çoğu çıkmışken onunkilerin çoğu hâlâ üzerimdeydi ve ben orada çuvalladım. Onu çırılçıplak soymalıyım. Ama ağzımı amına götürmeye o kadar hevesliydim ki, tüm bu küçük ayrıntıları düşünemedim.

Hevesime değmişti. Onun çözülüşünü izlemek, tanık olduğum en ateşli şeydi. Her zaman öyledir. Birlikte olduğum diğer kızları düşündüm. Cinsel aktivitemin ilk günlerinde boşalmadan önce birkaç hızlı beceriksizlik ve belki üç pompa. On altı yaşındaydım ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yaşlandıkça biraz ustalaştım ama diğer kızların -öksürük- Cadence- öksürük, onlara asıldığımda numara yaptıklarını fark etmeye başladım.

Daisy değil. O kadar duyarlı ki, iniltisini duymak bile neredeyse pantolonuma boşalmama neden oluyor.

Kız bana kendimi nasıl kontrol edeceğimi öğrenmem gerektiğini öğretiyor.

Yine de zor. Tek yapmak istediğim onu serbest bırakmak. Adımı haykırana ve bana yapışana kadar onu becermek. Ne zaman parmağımı içine soksam, o kadar sıkı ki, sonunda o daracık küçük amcığa girdiğimde neler olacağını hayal edebiliyorum. Muhtemelen saniyeler içinde boşalacağım.

İncelikten yoksunluktan bahsediyoruz. Muhtemelen her şeyi ilk kez yeniden yapmak gibi olacak.

Şu anda kollarımı başımın arkasında kavuşturmuş bir şekilde sakinliğimi korumaya çalışıyorum ve Daisy ağzıyla bana saldırırken gözümü ondan ayırmıyorum. Dudakları boxer külotumun bel bandının hemen üstündeki noktaya kaydığında, sikim kaçmak için can atarak pamuğa çarpıyor.

Başını kaldırıyor, beni düşünürken sarı saç telleri bir gözünün üzerine düşüyor. Parmakları bel bandının etrafında kıvrılıyor, nazikçe aşağı çekiyor ve kumaşı aşağı, aşağı çekerken bakışlarımız birbirine bağlı kalıyor. Ta ki sikim esasen dışarı fırlayıp onu selamlamaya hevesli bir şekilde havada sallanana kadar.

Aşağıya baktığında tüm hava boğazımda düğümleniyor, gözleri aletimin başında, dudakları ayrılıyor. Bana daha önce de çıplak dokunmuştu. Birçok kez. Ama ağzı hiç bu kadar yakın olmamıştı.

Kaslarım beklentiyle gerildi ve bana uzandı, parmakları tabanın etrafında kıvrıldı, tıpkı ona

öğrettiğim gibi beni sıktı. Bu tür şeyleri gece yapmak isteyeceğinden hep endişelenmişimdir. Karanlıkta. Bir şey görmeme izin vermekten çok korkuyordu.

Ama izlemeyi seviyor. Her şeyi görmeyi ve bunun için çok minnettarım. Beni okşamasını izlemek, parmaklarının bastırıldığını ve sıktığını hissetmek kendi kişisel pornom gibi. Ve onu daldırdığında

Yumuşak, ıslak dudakları aletimin ucuna sürtünüyor, içimden çıkan iniltiye engel olamıyorum.

Daisy yukarı bakıyor, dilini çıkarıp beni yalarken gözleri hala üzerimde, şaftımdan aşağı sürüklemeyi önce başın etrafında döndürüyor. Bir inilti daha çıkıyor, bu seferki daha yüksek sesle ve bir an için gözlerimi kapatıyorum. Dilinin aletimin uzunluğu boyunca yukarı ve aşağı sürüklenmesinin tadını çıkarıyor, alevlenmiş başın hemen altında gıdıklıyor.

"Doğru yapıyor muyum?" diye soruyor bir noktada, ağzını benden tamamen uzaklaştırarak.

Gözlerim açıldı ve onu içime çektim. Dağınık saçları ve şişmiş dudakları. Yarı açık gömleğinin önünden göğüsleri sarkıyor. Eteği kalçalarına kadar yükselmiş, güzel pembe külotu ortaya çıkmıştı.

"Çok doğru yapıyorsun," diye mırıldanıyorum, nefeslerim hızlı geliyor. Sanki 10 mil koşmuşum gibi. "Gömleğini çıkar."

Sütyeni hâlâ üzerindeyken hemen omuz silkiyor.

"Onu da çıkar," diye teşvik ediyorum, alabileceğim tüm görsellere ihtiyacım var.

Sütyeni saniyeler içinde yok oluyor, mükemmel göğüsleri ortaya çıkıyor ve bir kez daha üzerime eğilip beni tamamen ağzına almasını izliyorum.

Birkaç dakika içinde boşalmaya hazırım. Boşalmak için ölüyorum. Ona uzanarak saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum, böylece izleyebiliyorum, kalçalarım onun meşgul ağzıyla ritim tutarak kalkıyor, nefes nefese kalıyorum. Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyor ve beni olabildiğince derine çektiğinde, yanakları bir insan vakumuna dönüşmüş gibi çöktüğünde, bir nefes tıslıyorum.

"Çok yaklaştım," diye onu uyarıyorum ama beni dikkate almıyor. Sadece emmeye, okşamaya ve yalamaya devam ediyor ve beni lanet olası aklımdan çıkarıyor. "Daze. Boşalacağım."

Hala bir onay yok. Ve ben daha fazla dayanamıyorum. Orgazmım yaklaşıyor, kendimi daha fazla kontrol edemeyinceye kadar bastırıyor.

Adını inliyorum, orgazm beni vurduğunda kalçalarım kıpırdıyor, her yerimde titreşiyor. Benden asla uzaklaşmıyor, beni ağzından çıkarmadan önce mümkün olduğunca çok yutuyor, meni dudaklarından ve çenesinden aşağıya damlıyor.

Kahretsin, bu çok ateşliydi. Yatağa yığıldığımda vücudum hala titriyor ve gözlerimi kapatıp hala hızla atan kalbimi sakinleştirmek için elimden geleni yapıyorum.

Yataktan kalkıyor ve ben gözlerimi açıp onu izliyorum, ayağa kalkıyor, daha önce fermuarını açtığım için eteği bir yığın halinde ayaklarının dibine düşüyor. Mokasen ayakkabılarıyla birlikte eteği de fırlatıp atıyor, ağır ayakkabılar halıya vurarak odanın içinde ilerliyor, başı bir şey arıyormuş gibi dönüyor.

"Nereye gidiyorsun?" Ben soruyorum.

Daisy bana doğru dönüyor, göğüsleri zıplıyor, meme uçları olabildiğince sert. "Banyonuz var mı?" Elimi sağa doğru sallıyorum. "Şurada."

Tek kelime etmeden içeri giriyor ve bir süre suyun aktığını duyabiliyorum. Dışarı çıktığında elinde bir bez vardı ve yatağa geri dönüp dizlerinin üzerinde yanımda durdu. "Seni temizleyebilir miyim?"

Tatlı sesi ve masum sorusu beni benden alıyor. Onu tutup kendime çekmek ve asla bırakmamak istiyorum ama bunun yerine başımı sallıyorum, alt dudağımı ısırıyorum ki "Sana deliler gibi aşışım" gibi aptalca bir şey söylemeyeyim. Beni asla terk edemezsin.

Bunun yerine sessiz kalıyorum, bezin ılık suyla ıslatılmış olmasına şükrediyorum, hassas yerlerime dokunduğunda seğiriyorum. İş bittiğinde bir kez daha yataktan kalkıyor ve banyoya geri dönmeden önce kayboluyor, yatağa sürünüyor ve hemen yanıma sokuluyor.

Hemen, her nasılsa hâlâ yatağımın köşesinde örtülü duran battaniyeye sarılıyorum.

Yatağı üzerimize çekip onu kendime yaklaştırdım. Başını çenemin altına koymuş, yüzünü boynuma yaslamıştı. Bacakları iki bacağıma da dolanıyor ve elimi kendi elimmiş gibi kışının yanağına yerleştiriyorum, parmaklarım külotunun ince kumaşının hemen altından kayıyor.

O kadar uzun süre bir şey söylemiyor ki, tereddüt ediyor olabileceğinden korkuyorum. Sonunda konuştuğunda sormak üzereydim.

"Bunu neden daha önce yapmadık?"

Kıkırdayarak kolumla omuzlarını sıkıyorum ve o da başını geriye atarak başımı eğmeme ve yumuşak bir öpücükle ağzımı onunkine bastırmama izin veriyor. "Sana anlatmaya çalıştım."

"Hayır, yapmadın. Her zaman bana saygı duymaktan ve zorlamak istememekten bahsediyorsun."

"Ben bir aptalım," diyorum hemen. "Eğer duymak istediğin buysa bir dahaki sefere seni yürüyemeyecek hale gelene kadar becereceğim."

Gözleri büyüdü ve dudakları aralandı. Onu sersemletip susturdum. "Bu değilse-"

Parmaklarını hâlâ kıkırdayan dudaklarıma dayayarak beni susturuyor. "Ben de tam olarak bunu istiyorum." "Ciddi misin?" Eli ağzımdan uzaklaştığında soruyorum.

Başını sallayarak yüzünü boynuma gömüyor ve yine utanıyor. "Yakında gitmeliyim. Ama evet. Bunu istiyorum. Seni istiyorum."

Gözlerimi kapatıyorum ve onu kendime yaklaştırıyorum, amının sıcaklığı bana doğru bastırıyor, aletimin uyanmasına neden oluyor, açıkça ikinci raunda hazır.

"Biraz daha kalamaz mısın?" Sesimin kırbaçlanmış gibi çıkmasını umursamadan soruyorum.

Gerçeklerle yüzleşebilirim. Bu kız için tam bir gidiciyim. Yüzüm şu anda onun saçlarına gömülü ve kokusundan kafayı buluyorum. Bir dahaki sefere onu yalnız yakalayabileceğimi düşünüyorum. Bir dahaki sefere onun üzerine gidip dilimle boşalmasını sağlayabilirim. Onu güzel, ıslak, gevşek ve ilk kez içine girmem için hazır hale getirin-

"Yapamam." Kollarımdan çekiliyor ve içimi hayal kırıklığı kaplıyor. O üniformasını giyerken ben tembel bir aptal gibi yatakta kalıyorum, ayağa kalkıp kıyafetlerimi giyemeyecek kadar mutluluktan uçuyorum. "Birazdan yemeğe başlamam gerekiyor."

"Babana her akşam yemek pişiriyor musun?" Bir dirseğimin üzerinde yükseliyorum, eteğini tekrar giymesini izliyorum, bana verdiği görüntünün tadını çıkarıyorum. Küçük ekose eteğini nasıl yukarı kaydırıldığını ve mükemmel kışının üzerinden geçirdiğini.

Sıcak.

"Her gece değil. Bazen o pişiriyor. Bazen sadece bir sandviç ya da başka bir şey alıyorum. Özellikle son zamanlarda. Akşamları eskisi kadar evde olmuyor." Sesi biraz hayal kırıklığına uğramış gibi.

"Kathy ile mi çıktın?" Ben soruyorum.

"Evet." Gömleğini tekrar giyiyor, düğmelerini hızlıca ilikliyor ve tüm güzel şeyleri benden saklıyor ki bu çok kötü. "Birini bulduğu için onun adına mutlu olmalıyım."

"Bulmalısın," diyorum, çünkü o da birini buldu. Ben de.

"Yine de garip."

Doğrulup saçlarımı geriye itiyorum, sonra uzanıp sabah yerde bıraktığım eşofmanlarımı alıp hızla üzerime geçiriyorum. Aslında ayağa kalktığım gibi içine atlıyorum. Daisy eğlenen bir ifadeyle beni izliyor, ben ona doğru ilerlerken başını sallıyor, onu kollarıma alıp dudaklarına şapırdayan bir öpücük kondurduğumda sadece biraz itiraz ediyor.

"Sadece eşofmanla bile çok seksi görünüyorsun," diye itiraf ediyor nefes nefese, ellerini ellerime bastırarak

Göğüs.

"Okuduğumuz o aşk kitabındaki adam bir ara gri eşofman altı giyip başka bir şey giymemiş miydi?" Yapabildiğim için onu tekrar öpüyorum, ama dudaklarımdan kaçıyor ve kendini kucığımdan kurtarıyor.

"O yaptı. Bu romantik okuyucuların çatlağı," diye itiraf ediyor, makosen ayakkabılarını tekrar ayağına geçirirken. "Gri eşofman altı mı?"

Daisy başını sallar. "Şu anda bu senaryonun özeti sensin. Eşofman altı ve başka hiçbir şey yok. İç çamaşırın yok, bu yüzden altında hiçbir şey yok." Elini kasıklarına doğru sallıyor.

Bakışlarımı ona çevirmeden önce kendime bakıyorum. "Büyük sallanan penis teorisi mi?" "Evet." Yanakları pembeleşti. "Gerçekten büyük bir sallanan sikin olduğunu mu düşünüyorsun?"

Tatlı küçük Daisy'nin sikimden böyle bahsettiğini duymak beni sertleştiriyor, yalan söylemeyeceğim. "Varsa sen söyle."

Yanakları şimdi kıpkırmızı. "Tamam, gitmeliyim."

Kaçmadan önce onu tutuyorum, kollarıma çekiyorum ve öpüyorum. Tekrar öpüyorum. Sanki kendime engel olamıyorum.

Yapamıyorum. Onu öpmeden duramıyorum. O çok lezzetli, çok tatlı.

"Sonra mesaj atar mısın?" Soruyu dudaklarım hâlâ onunkilere değerken soruyorum. Başını sallıyor, dişleriyle alt dudağımlı ısıırıyor.

"Atacağım."

Benden uzaklaşıp odadan çıkmadan hemen önce elimi sallayarak gidişini izliyorum, kapı arkasından usulca kapanıyor.

O gittiği anda sessizlik geri geliyor, her zamankinden daha yüksek sesle, yine de hiçbir şey duyamıyorum.

Onsuz çok sessiz, çok sıkıcı, çok boş.

Kahretsin, bu kız için kötü hissediyorum. Çok kötü.

OTUZ SEKİZ

Aceleyle eve gidip en hızlı şekilde duş alıyorum ve tenimde kalan her Arch parçasını yıkayarak uzaklaştırıyorum. Bunu yapmak zorunda olduğum için hayal kırıklığına uğradım ama babamın eve gelip üzerimdeki seks kokusunu alabildiği için bir şeyler çevirdiğimden şüphelenmesine izin veremem.

Bu utanç verici olurdu. Ve korkunç. Babamın isteklerine saygı duymak istiyorum ama Arch'ı daha çok istiyorum.

Yani babama karşı geliyorum. O bilmiyor olabilir ama ben biliyorum ve Arch ile yaptıklarımın dolaylı bir suçluluk duysam da, sonuçta babamın beni kontrol etmesine izin veremem.

İstediğimin peşinden gidiyorum. Ve istediğim şey, istediğim *kişi* Arch Lancaster.

Ben mutfağa girip duştan çıkmış saçlarımla akşam yemeğini hazırlarken, babam nihayet içeri giriyor, bilmediğim bir melodiyi ıslıkla çalıyor, mutfağa girdiğinde yüzünde geniş bir gülümseme var.

"Burası çok güzel kokuyor tatlım," diyor ve tavada sotelenen tavuğa bakarken hemen yanımda duraklıyor. "Yemek yapma sırasının sende olduğunu fark etmemiştim."

Değildi. Benim art niyetim var. "Açlıktan ölüyordum, ben de başlayayım dedim."

"Teşekkür ederim." Ellerini yıkıyor, akan su ve cızırdayan tavuk tavaşı o kadar gürültülü ki sesini duyurmak için bağırması gerekiyor. "Haberin olsun, yarın gece dışarı çıkıyorum."

Hah. Sanırım alternatif bir plan yapmama gerek kalmadı. "Oh?"

Musluğu kapatıyor ve ellerini bir havlunun üzerinde kuruluyor. "Akşam yemeği için Kathy'nin evine gidiyorum. Tabii senin için sorun olmazsa."

Benden izin istiyor. Gerçekten yapmak zorunda olmadığı bir şey.

"Onunla yemek yemen benim için sorun değil." Her bir tavuk göğsünü ters çeviriyorum, pişmiş tarafın güzel ve kahverengi olduğunu görmekten memnunum.

"Benimle gelmek ister misin?" Sesi çok umutlu geliyor. Ve bu yapmak istediğim son şey.

"Üzgünüm, gelemem. Planlarım var." Sesim hiç de üzgün çıkmıyor ve bilerek daha neşeli görünmeye çalışıyorum.

"Yine de teklifiniz için minnettarım."

"Uh huh." Dikkati dağılmış gibi. Sanki umurunda bile değilmiş

gibi. Ki bu iyi bir şey. Umursamasını istemiyorum.

"İleri fizik sınıfımdan bir grupla kütüphanede ders çalışacağım," diyorum ona.

Yarın kütüphanede ders çalışmak için bir grup toplanıyor ve ben de onlardan biri olmalıyım çünkü alabildiğim kadar yardıma ihtiyacım *var* ama gitmiyorum.

Umarım Arch'ın odasında onunla

birlikte olurum. Tek başına.

"Bu iyi." Gözlerini kırpıştırarak bana odaklanmamı sağlıyor. "Ders yükün seni etkilemeye başladı mı?"

"Henüz" kelimesini kullanması hoşuma gitti. Sanki benim umutsuzca çırpınmama tamamen hazırmış gibi.

yoğun ders programı.

"Çok yoğun," diye cevap veriyorum, dürüst olmaya karar vererek. "Ama üstesinden gelebilirim."

Kendimden daha emin görünüyorum. Bunu halletmek zorundayım. Başka seçeneğim yok.

"Güzel." Bir kez başını salladı ve tezgâhtan uzaklaştı. "Hemen üstümü değiştirmem gerekiyor.

Hemen döneceğim."

"Yemek birazdan hazır olur," diye arkasından sesleniyorum, telefonum tezgahın üzerinde bıraktığım yerde vızıldıyor. Elime alıp bildirimimi kontrol ediyorum ve kimden mesaj geldiğini görünce gülümsüyorum.

Arch: **Seni özledim.**

Ona hızlı bir cevap

gönderdim. Ben: **Ben**

de seni özledim.

Arch: **Yarın tekrar yapmalıyız. Aynı saatte, aynı yerde.**

Dökülmek isteyen kahkahamı bastırmak için parmaklarımı dudaklarıma

bastırıyorum. Ben: **Bu bir randevu.**

Bana yanıt olarak bir dizi alevli kalp emoji gönderiyor ve ben de önceki hayatımda Arch Lancaster'ın dikkatini çekmek için ne yaptığımı merak etmekten kendimi alamıyorum. O sadece...

Mükemmel.

"Burada bir şeyler yanıyor gibi kokuyor!" Babam mutfığa doğru adım atıyor.

"Olamaz!" Telefonumu bırakıp ocağın başına gidiyorum ve hemen tavuk tenceresinin altındaki ocağı kapatıyorum. Et cızırıyor ve bazı parçalar hafifçe kömürleşmiş görünüyordu ama kurtaramayacağım bir şey değildi. "O kadar da kötü değil."

"Güzel, acıktım." Babam yanağıma bir öpücük konduruyor ama ben tepki vermiyorum, neredeyse yanmak üzere olan tavuğum dikkatimi dağıtıyor.

Ruhumun derinliklerinde hissettiğim yanma, Arch yüzünden. Bana nasıl dokunduğu. Bana hissettirdikleri. Yarın ne yapacağımızı. Sadece düşüncesi bile beni sersemletiyor. Nefesim kesiliyor.

Eğer aşık olmak böyle bir şeyse, asla bitmesini istemiyorum.

Asla.

Ertesi sabah beni binasının önünde bekliyor, ana kampüse doğru ilerlerken patika yolda yanıma düşüyor. Bu sabah hava daha serin ve ben de onun gibi üniforma ceketimi giymişim, altımda da lacivert bir kazak var ve yürüyüş boyunca ellerini ceplerinden çıkarmıyor, özel bir şey konuşmuyor.

Birbirimizle soyunabilmemiz ve başka hiç kimseyle yapmadığımız şeyleri birbirimize yapabilmemiz çok tuhaf, ama yine de burada kapalı kapılar ardında birbirini hırpalamayan arkadaşlarımız gibi sınıfa birlikte yürüyoruz. Ama ne yapmamız gerekiyor? Boynumuza birbirimizle olan cinsel bağımızı ilan eden işaretler mi takalım?

Tabii ki hayır.

Acaba benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor mu? Onu asla ama asla unutmayacağımı. Arch her şeyde benim ilkim. Öpüşmelerde. Dokunmada.

Seks.

Yürürken onu izliyorum. Konuşurken ağzının nasıl hareket ettiğini. Saçlarını gözlerinden nasıl uzaklaştırdığını, çünkü uzamaya başladığını ve muhtemelen saçlarını kestirmesi gerektiğini, yine de

kestirmesini istemediğimi. Saçlarının biraz uzun olması ve güneşten altın rengini alması hoşuma gidiyor.

Sesi hoşuma gidiyor. Ne kadar derin. Ne zaman konuşsa içime ulaşıp kalbimi ele geçiriyor ve söylediği her şeyle beni mest ediyor.

Çok güzel bir gün. Gökyüzü açık. Havada sonbaharın kokusunu alabiliyorum ve kuşlar neşeyle cıvıldıyor, bize şarkı söylüyor.

Ama ne havaya ne de günün güzelliğine odaklanabiliyorum. Tek görebildiğim Arch. İngilizce sınıfımızın bulunduğu ana binaya çıkan merdivenlerden yukarı çıkmaya başladığımızda, "Bana tuhaf bakıyorsun," diyor.

"Öyle miyim?" Öyle olduğumu biliyorum. Bakışlarımı onun profilinden ayırıp dümdüz karşıya bakıyorum ve kapıyı benim için açtığında bir teşekkür mırıldanıyorum. "Özür dilerim."

"Bana karşı bir şeyler mi hissediyorsun, Albright?" Alay ediyor. Bunu gözlerinden anlayabiliyorum. Sesinin tonundan. "Pek sayılmaz," diyorum, ciddi görünmeye çalışıyorum ama yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. Bana doğru uzanıyor, eli benimkini yakalamak üzereyken birinin öğürme sesi çıkardığını duyuyoruz.

Yukarı bakınca Cadence olduğunu görüyorum.

Tabii ki, bu o.

Bir sıra dolabın önünde durmuş, yanında Mya'yla bizi izliyor; Mya onu terk ederek uzaklaşmadan önce bize sempatik bir bakış fırlatıyor. Cadence asla vazgeçmiyor, bakışlarını bizden ayırmıyor. Arch'a baktığımda onun da ona ters ters baktığını görüyorum.

"Kendine bir hayat bul," diye sesleniyor.

Ona parmağını uzatıyor ve kaçmadan önce "siktir git" diyor.

Arch bana bakarken nefes nefese kalıyor, bakışlarında özür parıldıyor. "Bunun için üzgünüm. O berbat biri."

"Evet, öyle." Bu kez onun eline uzanan benim ve parmaklarımızı birbirine kenetleyerek elini tutuyorum. "Bazen benimle bu kadar çok vakit geçirerek ne yaptığını merak ediyorum."

Yüzündeki ifade, bakışlarında gördüğüm yoğunluk nefesimi kesiyor. "Şimdiye kadar anlayamadıysan, sana başka ne söyleyebilirim bilmiyorum. Ne yaptığının çok açık olduğunu düşünüyorum ama belki de yanılıyordum."

Hiç uyardan eğildi ve beni öptü. Tam orada, ana koridorda, yanımızdan geçen herkesin görebileceği bir yerde. Lancaster Prep'in öğrenciler arasında aşırı katı bir PDA politikası yok, ancak çiftlerin koridorlarda bariz bir şekilde öpüşmesinden hoşlanmıyorlar.

Ve bayağı öpüşüyoruz.

"Sen benim en sevdiğim insansın," diye fısıldıyor bir ara dudaklarıma, yine çok hızlı bir öpücük için yaklaşmadan hemen önce. "Kimse beni senin kadar anlayamaz, Daze."

Sabahın geri kalanında sersemliğim azalmış bir şekilde havada yürüyorum. İngilizce konuşurken saçımı çekiştirmesi, parmaklarının enseme gezinmesi hoşuma gidiyor. İkinci ders boyunca ofiste flört ediyoruz, Vivian bize zar zor tahammül ediyor, Matthews görünürde yok. Birlikte olduğumuz tüm derslerde gizli gülümsemeler ve hızlı bakışlar paylaşıyoruz. Öğle yemeği zamanı geldiğinde, sürekli bir beklenti içindeyim. Bir dahaki sefere onun gözlerini, ellerini üzerimde hissedeceğim zamanı. Eğer yeterince şanslıysam, ağzını.

Bu muhtemelen iyi değil. Onunla çok fazla uğraşıyorum. Konsantre olamıyorum. Öğretmenlerin ne dediğini dinlemiyorum ve bu dönem her şeyin üstünde kalmam gereken bir dönem. Birazcık bile geride kalırsam, benim için zorlaşabilir. Geri dönemeyeceğim kadar zor.

O tam bir dikkat dağıtıcı ve eski ben ona belki de birbirimizi bu kadar çok görmeyi bırakmamız gerektiğini söylerdi. Aslında, eski ben Arch'a hiç dikkat etmezdi. Ne pahasına olursa olsun ondan -herkesten- kaçardım. Biriyle yakınlaşmak için kendime izin vermedim.

tam da bu nedenlerle.

Sadece dikkat dağıtma kısmı değil, kalbimin derinliklerinde bunun sonsuza kadar süremeyeceğini biliyorum. Hiçbir şey sonsuza kadar süremez. Okul bitecek, mezun olacağız, ben üniversiteye gideceğim ve Arch ne yapması gerekiyorsa onu yapacak. Artık birlikte olmayacağız. Beni terk edecek.

Sonunda herkes gider. Ve
bu bir gerçek.

OTUZ DOKUZ

OKUL BİTTİKTEN SONRA, Arch ve ben ödevlerimizi yapmak üzere kütüphaneye gidiyoruz.

Kütüphanede çok sayıda öğrenci var, çok sayıda sohbet oluyor ve Arch'ın dikkati kolayca dağılsa da - ve kütüphaneci onu çok sevdiği için dokunulmaz olsa da - arkadaşlarıyla konuşmak için dolaşıp duruyor. Ben mi? Konsantre olmalıyım. Bu dönemi atlattığımızda rahatlayabilirim. O zamana kadar notlarımın pek önemi kalmayacak. Tüm üniversite başvurularımı göndermiş olacağım ve bu baskının bir kısmı rahatlayacağım.

Yine de zirveye çıkmak istiyorum. Eğer birine yenilmem gerekiyorsa, bunun Arch olması umurumda değil. "Odama dönmek ister misin?" Kütüphaneden çıkarken sesi rahattı, ama Arch'ın yüzündeki ince ifadeyi duyabiliyordum.

Sorusunun arkasındaki anlam.

Odasına dönüp etrafı dağıtmak planımız.

"Evet," diyorum ona kararlılıkla, çünkü bu bana mükemmel geliyor. İşimi bitirdiğim için küçük bir ödül. Arch bile sonunda sakinleşti ve birkaç ödevi tamamladı.

Sırtışı kalbimi yerinden oynatıyor. "Aradığım cevap buydu, Daze."

Fazla konuşmadan aceleyle odasına döndük. İkimiz de yalnız kalmaya hevesliyiz. Bunun tek taraflı hissettirmemesini seviyorum.

Benim ondan hoşlandığım kadar o da benden hoşlanıyor gibi görünüyor.

Rüzgar hızlandı ve gökyüzü kara bulutlarla kaplandı. Bir fırtına yaklaşıyor olmalı ve yemin ederim ki binaya girmeden hemen önce birkaç yağmur damlasının başımın tepesine çarptığını hissediyorum.

Kapı arkamızdan gümbürdeyerek kapanıyor ve bizi sessizliğe gömüyor, tek ses yerdeki kesik ayak seslerimiz. Edie'nin nerede olabileceğini merak ederek onu odasına kadar takip ediyorum.

"Edie'nin odası nerede?" Onun odasına girdiğimizde soruyorum.

Kapıyı kilitliyor ve yüzünü bana dönerek kapıya yaslanıyor. "Koridorun sonunda sağ tarafta."

"Ah." Başımı sallıyorum, masasına gidip sırt çantamı masanın üzerine koyduktan sonra üzerimdekileri çıkarmaya başlıyorum.

Üniforma ceketini.

"Şimdiden soyundun mu?" Alaycı ses tonu beni tekrar ona baktırdı.

"Ceketten sıkıldım," diyorum ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına asarken. "Aynen."

Ceketini omuz silkerek çıkarıyor ve yere bırakıyor.

Yaklaşırken onu içime çekiyorum. Ne zaman giydiğini bilmediğim kazağını daha önce çıkarmıştı ve gömleğinin göğsüne biraz dar oturması, kollarının pazularının büyüklüğünü

vurgulaması hoşuma gidiyor. Arada bir koşuya çıkmak dışında spor yapmaktan bahsettiğini nadiren duyuyorum ama spor salonuna gitmesi gerekiyor. Kampüste tüm erkeklerin gitmeyi sevdiği iki katlı bir spor salonu var ve eminim o da onlardan biri, arkadaşlarının teşvikiyle ağırlık kaldırıyor ve sonrasında aynaların önünde poz veriyor.

Sosyal medyadaki hikayeleri gördüm. Spor salonunda ne yapmaktan hoşlandıklarını biliyorum.

"Eve gitmen ne kadar sürer?" Tam önümde, ulaşamayacağım bir yerde durdu.

Arkama uzanarak masa sandalyesinin arkasına tutunuyorum, umarım umursamaz

görünüyordumdur. Sanki birazdan olacaklar önemli değilmiş gibi. "Geç saate kadar evde olmam gerekmiyor."

Kaşları kalktı. "Daha sonra tanımla."

"Gecenin ilerleyen saatlerinde." Kaşlarını çattı. "Babam bu akşam yemek için Kathy'lere gidecek." "Ah." Kaşları çatıldı, aynen böyle. "Yani kendimize ait saatlerimiz mi var?"

Sandalyenin arkasına daha sıkı tutunarak başımı sallıyorum. Yüzündeki ifadeye bakınca kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. "Sanırım dokuz gibi evde olurum."

Telefonunu kontrol ediyor. "Saat dört buçuk."

Tekrar başımı sallıyorum, bu sefer bir şey söylemiyorum. "Dört saatten fazla oldu."

"Sayabildiğini gördüğüme sevindim." Ona zor anlar yaşatmaktan kendimi alamayarak gülümsüyorum.

"Yıllar boyunca matematik derslerini biliyorsun, değil mi?" Yaklaşıyor, kolları belime dolanıyor ve beni hapsediyor. Umursadığımdan değil. "Dört saat içinde yapabileceğimiz çok şey var, Daze."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Başımı arkaya eğiyorum, bakışlarında gördüğüm sıcaklık nefesimi kesiyor.

Arch başını sallayıp yüzüme dokunuyor. Parmakları çenemde geziniyor, başparmağı çeneme hafifçe bastırıyor. "Kütüphanede bana işkence ettin."

"Bana da işkence ettin, biliyorsun. Ama ödevimi yapmam gerekiyordu," diye hatırlatıyorum ona. "Aksi takdirde kendimi çok suçlu hissederdim."

"Her zaman çok iyi bir kız. Yapması gerekeni yapıyor." Eğilip beni öpüyor ve bu şok edici derecede kirli. Dili ağzımı öyle bir arıyor ki nefesim kesiliyor ve öpücüğü bıraktığında hâlâ sandalyeye tutunduğum için şükrediyorum. "Benimle birlikte olmak dışında."

Onun sözleri bana babamın onaylamadığını düşündürüyor ve bu odaklanmak istediğim son şey. "Bunun için endişelenme."

"Kağıt üzerinde iyi görünüyorum. Benimle ne sorunu var anlamıyorum." Şaka yapıyor. Ya da en azından şaka yapıyormuş gibi görünmeye çalışıyor, ama kelimelerin altında yatan acıyı duyabiliyorum.

"Sadece seni tanımıyor," diyorum ve kaşlarını çatıyor.

"Sana verdiğim küpeleri neden hiç takmıyorsun?" Sesinde hala incinmişlik var, şimdi daha güçlü ve omuz silkiyorum, kendimi kötü hissediyorum.

"Çok güzeller. Onları kaybetmekten korkuyorum." Sadece o değil. Küpeler pahalı, yani sahte olmadıkları çok açık. Babam onları görecektir ve beni sorgulayacak. Herkes onları sorabilir, o kadar göz alıcılar. Vivian. Matthews. Öğretmenlerimden herhangi biri. Belki Edie bile. Onlara nasıl cevap vereceğimi bilemezdim. Ne diyeceğimi bilemezdim.

Küpeleri geldikleri kutuda, çorap çekmecemde saklıyorum ve neredeyse her gün kutuyu çıkarıp onlara bakıyor, onları bana nasıl verdiğini hatırlıyorum. Onları taktığımda ne kadar memnun olduğunu. Çok güzeller.

Çok güzel.

"Onları kaybetmeyeceksin," diye söze başladı ama bu konuşmayı daha fazla yapmak istemediğim için sözünü kestim. "Öp beni," diyorum, aklını önemsiz şeylerden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Şu anda önemli olan tek şey ben ve o. Bu odada birlikte. Tamamen yalnız.

Tereddüt etmeden dediğimi yapıyor, öpücük bu sefer nazik. Neredeyse tatlı. Dudaklarımız

buluşuyor ve beni muhtaç bırakarak tekrar tekrar ayrılıyor. Dizlerim titriyor. Sonunda sandalyeyi bırakıyorum ve ellerimi göğsünde gezdiriyorum, göğsünün sert, sıcak duvarının tadını çıkarıyorum, avuçlarımı

gömleğini. Dili nihayet benimkinin etrafında kıvrıldığında, inleyerek öpücüğe karşılık veriyorum, vücudum daha fazlası için ağrıyor.

Ellerini üzerimde hissetmek istiyorum. Sadece onun dokunduğu tüm o gizli yerlerde. Gömleğini avuçluyorum, o ağzımı yalarken kumaşı çekiştiriyorum ve elleri aşağı kayarak popomu kavırıyor. Eteğimi topluyor, kaldırıyor ve altına dalıyor, elleri şimdi etimde.

"Bu etek beni delirtiyor," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, parmakları külotumun ince kumaşının altından kayarak hassas tenime sürtünüyor. "Seni kampüsün her yerinde bununla yürürken izlemek. Ne sakladığını bilmek."

Karnımda bir zonklama başlıyor. Külotum ıslandı. Sadece onun sözleriyle. Zar zor dokunuşu.

"Bütün gün bunu mu düşündün?" Ağzı boğazıma doğru kayıyor, dudakları sıcak, dili ıslak bir şekilde beni yalıyor. "Bunu sana yaptığımı hayal ettin mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum, sözleri bana daha önceki düşüncelerimi hatırlatıyor. Bu kadar mahrem bir şeyi paylaşırken bu kadar normal davranmamız.

Uyluklarımın arasındaki en muhtaç yerimi avuçluyor, parmaklarıyla bastırıyor ve beni ürpertiyor. "Bunu bana verecek misin, Daze?"

Başımı sallıyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor. "Evet."

"İstiyorum." Boynumu öpüyor. Isırıyor, dişlerinin acısı beni ağlatıyor. "Benim olmanı istiyorum."

"Ben seninim," diyorum tereddüt etmeden.

Boynumdan kalkıyor ve gözlerimi açtığımda beni izlediğini görüyorum, yakıcı bakışları yüzümün her yerinde dolaşıyor, dudaklarını memnun bir gülümseme kıvrıyor. "Senin ilklerinden birini daha alıyorum."

"İlkim olmanı istiyorum," diyorum ona, saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp parmaklarını saç tellerimin arasından geçirdiğinde gözlerim kapanıyor. Nefeslerim hızlanıyor, içimdeki her şey zonkluyor ve o eğilip ağzını benimkine sürttüğünde, daha fazlasına ihtiyaç duyarak onu sertçe öpüyorum.

Bana verebileceği her şeye ihtiyacım var.

"Çok güzelsin, bebeğim." İltifatı, sesindeki sert ton, kemiklerimin sıvıya dönüşmesine neden oluyor. "Bütün gece sana bakabilirim."

Bütün gece bana bakmasını istemiyorum. Bana dokunmasını istiyorum.

Ağzı hâlâ benimkinin üzerinde, neredeyse hiç kıpırdamıyor, sanki beni içine çekiyor. Titriyorum ve o çok kontrollü görünüyor. Mükemmel bir şekilde sakın. Elimi tutup pantolonunun ön tarafına yerleştirdiğinde, parmaklarımı onun sıcak, sert uzunluğunun etrafında kıvrıyorum, beni istediğinin fiziksel kanıtı karşısında içimde zevk dalgalanıyor. "Bunu hissediyor musun?"

Başımı sallıyorum, daha sert sıkıyorum ve inlemesine neden oluyorum. "Hepsi senin için."

Dudaklarımı ayırıyorum, konuşmaya hazırım ama Arch beni öptüğünde ne söylemek istediğimi unutuyorum, elleri popomda aşağı yukarı kayarak beni ürpertiyor. Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca bu şekilde durup öpüşüyoruz, elleri popomdan hiç ayrılmıyor, ellerim sonunda gömleğinin düğmelerine gidiyor ve titreyen parmaklarımla her birini çözüyorum. Çıplak göğsüne dokunuyorum, parmaklarımı sıcak teninde gezdiriyorum, kasları parmak uçlarımda kasıldığında gülümsüyorum. Dokunuşumun onu etkilemesine bayılıyorum.

Onunla ilgili çok şey seviyorum. Ona aşığım.

Muhtemelen herkes Arch'a sadece bana gerçekten ilgi gösteren ilk erkek olduğu için aşık

olduğumu söyleyecektir ve belki de haklıdırlar. Belki de beni bir yenilik, bir gizem olarak görüyordur. Ondan başka kimsenin tanımadığı bir kız.

Ama bundan daha fazlasını paylaştığımızı hissediyorum. Biz bundan daha fazlasıyız. Onunlayken her şeyi daha yoğun hissediyorum. O sadece aşık olduğum çocuk değil. Aynı zamanda arkadaşım. Sırdaşım. Beni güldürüyor, bana zevk veriyor ve beni rahatlatıyor.

Böyle olabileceğini bilmiyordum. Böyle hissetmek. Son birkaç yılda romantik bir ilişkinin nasıl olabileceğine dair bir fikre sahip olacak kadar aşk kitabı okudum, ama kitaplarda her şey daha yüksek hissettiriyor. İnanılır gibi değil. Hiç kimse kitaplardaki gibi mükemmel bir aşk bulamaz. Bu tür şeyler peri masalları içindir.

Arch ve benim paylaştığımız şey bir peri masalı gibi. Fantastik.

İnanılmaz. Şimdiye kadar yaşadığım en güzel şey.

Kazağımı çıkarıp yere atıyor, sonra beni kucağına alıp yatağa taşıyor, geçen seferki gibi beni düşürmek yerine dikkatlice yatağa yatırıyor. Aramızdaki havada bir şeyler değişti. Paylaşmak üzere olduğumuz bu an ciddi hissettiriyor ve bu beni normalden daha gergin yapıyor.

Ama sinirlerimi yatıştırıyor, yatakta bana katılıyor ve beni yavaşça soyuyor. Ellerinin dokunduğu her yeri ağzı takip ediyor, yeni açığa çıkan her bir ten parçasına tatlı öpücükler konduruyor. Gözlerimi kapatıyorum, sadece Arch'ın dudaklarının ve ellerinin bana verebileceği hislerde kayboluyorum, eteğimi çekiştirerek düğmelerini açtığında kalkıyorum. "Benim için gömleğinin düğmelerini aç, Daze," diye mırıldanarak gömleğimi çıkarıyor ve o derin, seksi sesiyle otomatik olarak gömleğimin ön tarafına uzanıyorum.

Titreyen parmaklarımla düğmeleri çözüyorum, gömleği bedenimden çıkarırken titreyerek nefes veriyorum. Ona doğru uzanıyorum, hevesle gömleğini omuzlarından itmeye çalışıyorum ve o da omuz silkerek kumaşı bir kenara fırlatıyor.

Çok geçmeden ikimiz de çıırılçıplak kaldık, birbirimize dolandık, ağızlarımız kaynaştı. Beni altından yuvarlıyor, ereksiyonunu zonklayan merkezime doğru sallarken büyük vücudu beni örtüyor ve daha fazlasını isteyerek bacaklarımı daha geniş açıyorum.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Benimle alay etmeye devam ediyor, kalçalarını iterken ereksiyonunun başı ıslak etime sürtünüyor. Sanki şimdiden içime girmeye çalışıyormuş gibi. Sadece başının girişime değdiğini hissettiğimde geriliyorum, ellerim geniş omuzlarına gidiyor ve onu uzak tutuyor.

"Sakin ol," diye fısıldıyor dudaklarıma ve ben de bu kadar kolay olmasını dileyerek başımı sallıyorum. Onu istiyorum ama aynı zamanda korkuyorum. Canım yanacak. Öyle olduğunu biliyorum.

Beni öpmeye devam ediyor, ağzı ısrarcı. Muhtaç. Dilinin her hareketinde yavaşça gevşiyorum, kendimi kaybediyorum, önceki sinirlerim dağılıyor.

Bir noktada bana "Prezervatifim var," diyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Prezervatif mi? Çoğul mu? Bu gece birden fazlasını mı umuyorsun?" Alay ediyorum. "Her zaman," diyor kıkırdayarak ve beni derin derin öpüyor.

Beni her yerimden öpmek için dudaklarımdan ayrılıyor. Omuzlarımı, göğsümü, göğüslerimi ve karnımı... Ağzı en güzel yerlerimde geziniyor, sıcak dili tenimi yıkıyor. Onun ilgisinden titriyorum, ağzı karnımın üzerinde bir iz bırakarak aşağıya doğru kaydığında beklenti kanımda kıvrılıyor.

Gözlerimi kırarak açıyorum ve vücudumu öpüşünü, bakışlarını kaldırıp benimkilerle buluşmasını büyülenmiş bir şekilde izliyorum. Kasık kıllarımın hemen üzerindeki hassas deriyi yalarken birbirimize bakıyoruz ve yüzündeki ifadeden tüm vücudumun zonkladığına yemin edebilirim.

Onun gözlerinde.

Daha da aŖađıya indiğinde kıvranıyorum, omuzları bacaklarımı ayırıyor. Beni iyice açıyor, avuçlarını kalçalarımın iç kısmına dayayıp bir süre beni inceliyor ve kolumu savurmamı sağlıyor

daha fazla dayanamayarak gözlerimi kapattım.

Bana işkence ediyor. Sanki beni şehvetle aklımı başımdan almaktan zevk alıyormuş gibi ve sanırım öyle de yapıyor. Daha tecrübeli, bana kıyasla her zaman çok daha sabırlı ve kontrollü ve sonunda beni uyluklarımın arasından yaladığında, dili giriş yerimle alay ediyor, beni test ediyor, kendimi tutamayarak haykırıyorum.

"Tadın çok güzel," diyor dilinin klitorisime yaptığı sıcak fiskeler arasında. "Bana bak, Daze."

Kolumu yanıma bırakıyorum ve gözlerimi açıyorum, bakışlarının yoğunluğuna kapılıyorum, başka tarafa bakamıyorum. Ağzı etimin üzerinde, kendi gözleri benimle tamamen mest olmuş gibi kapanıyor, dudakları klitorisimin etrafında kapanıyor. Emiyor.

Çok fazla. Yeterli değil. Saniyeler sonra boşaldığımda onun altında titriyorum ve sarsılıyorum, orgazm beni süpürüyor ve inleyen bir karmaşa bırakıyor.

"Sanırım hazırsın," diye mırıldanıyor hâlâ zonklayan etime karşı, vücudumun uzunluğunu kaydırarak dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, sonra üzerime eğilip komodinin çekmecesini açıyor ve içine uzanıyor.

Bir prezervatif çıkarıyor ve diz çökme pozisyonuna geçmesini, prezervatif ambalajını yırtıp açmadan önce ereksiyonunu dışarı doğru itmesini bariz bir merakla izliyorum. Beni bakarken yakaladığında, kendine bir vuruş yapıyor ve bunu tekrar yapmasını izlemek istemekten neredeyse bayılıyorum.

Bunu yapmak ister miydi? Benim önümde mastürbasyon yapmak? Sanırım isterdi, sadece onun önünde yaparsam, ve bilmiyorum...

Sanırım bunun için biraz fazla
utangacım. "Korkmuş
görünüyorsun," diye
gözlemliyor.

"Ben sadece..." Kelimeleri bulmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Biraz bunaldım ama bunu yapacak kadar da korkmadım."

"Öyle mi? Güzel." Tekrar üstüme çıkıyor, beni öpüyor, dudakları ve dili içimde hâlâ var olan korkuyu unutmama yardımcı oluyor. Beni öptükçe ve bana dokundukça onu daha çok istiyorum ve kalçalarını salladığında, aleti bir kez daha bana sürtünüyor, bu sefer ona karşı eğiliyorum, kendimi boşlukta hissediyorum. Beni doldurmasına ihtiyaç duyuyorum.

Onu istiyorum. Hem de çok.

Pozisyonunu değiştiriyor, shaftının tabanını tutuyor ve yavaşça içime doğru yönlendiriyor. Hemen geriliyorum, çok geniş ve kalın olan girişime girdiğini hissettiğimde bir nefesle tıslıyorum.

"Rahatla," diye fısıldıyor kulağıma, boynumdan aşağı sıcak öpücükler yollamadan önce. "İyi hissettirecek. Söz veriyorum."

Derin, güçlendirici nefesler alıyorum, kemiklerimin ve kaslarımın gevşemesini istiyorum. Beni öptükçe daha da rahatladığımı hissediyorum ve daha derine indiğinde bacaklarımı daha da açıyorum, bu onu daha da uzağa gönderdiğinde ikimiz de inliyoruz.

İkimiz de bir süre hareketsiz yatıyoruz, benim ona alışmaya ihtiyacım var. Aleti vücudumda zonkluyor ve ben onun altında kıpırdanıyorum, inkar edilemez bir sızı beni sızlıyor.

O kadar kalın ki, sanki ona saplanmışım gibi hissediyorum. Kötü hissettirdiğinden değil, sadece farklı hissettiriyor. Bu şekilde bağlı olmak. Onun eti benimkinde.

Kalçaları esniyor ve yukarı kalkıyor, sikinin vücudumdan yavaşça çekilmesi içimde kıvılcımlar çaktıyor. Tekrar içeri ittiğinde, lezzetli sürtünme karşısında nefesim kesiliyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum ve Tanrı'ya şükür, bana bunu veriyor.

Birbirimizle ritmimizi öğrendiğimiz için ilk başta hızımız yavaş. Bana karşı çok dikkatli, dokunuşu nazik, itişleri çok sert değil. Sanki beni incitmek istemiyor ve ben de bunu takdir ediyorum.

Ama devam ettikçe, kendini tuttuğunu söyleyebilirim. Bahse girerim daha tecrübeli olsaydım çok daha hızlı hareket ederdi ve ben de merak ediyorum.

Beni serbest bırakmasını istiyorum. Tüm kontrolünü kaybetmesini.

En çok görmek istediğim şey bu. Arch'ın kontrolünü kaybetmesi. Benim üzerimde.

Benimle gel.

Ellerimi sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirerek onu tahrik etmeye çalışıyorum, ellerimi sıkı kalçalarına koyuyorum. Onu daha derine itiyorum ve beni öptüğünde önce ben ayrılıyorum, gözlerimi açtığımda beni izlediğini görüyorum.

"Bu kadar nazik olmana gerek yok," diyorum yanaklarım yanarken.

Her yerde yanıyorum. Utanmama rağmen istediğimi istemeye hazırım. Ve onun yanında utanmamalıyım. Her şeyi birlikte yaptık.

Her şeyi.

"Emin

misin?"

Başımı

salladım.

"Tamam." Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Seni uyarmıştım."

KIRK

Daisy'nin gözlerinin içine baktığım ve onunla konuştuğum günden beri onun etrafında KISITLANMIŞ durumdayım. İlk günden beri ona karşı hissettiğim çekimi, ona karşı ne kadar acımasız olduğumu, ona karşı ne kadar takıntılı olduğumu inkar etmeye çalışsam da, hepsini bu ana yönlendiriyorum.

Ona tam olarak nasıl hissettiğimi göstermek. Onu ne kadar istediğimi. Bu çok fazla. Bu onu korkutabilir ama lanet olsun.

Artık çok geç.

Beni üzerinden itmeye çalışmıyor, ben de bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum. Temel içgüdülerime teslim oldum ve bıraktım. Her hamlede homurdanıyor, sikimi tekrar tekrar içine sokuyor, yine de dikkatli oluyorum, Daisy'ye karşı her zaman dikkatli oluyorum. Benimle birlikte hareket ediyor, uzun bacaklarını belime doluyor ve kalçalarını eğiyor, bu da beni daha da derine gönderiyor.

Onu öpmeye ya da ona dokunmaya çalışmaktan vazgeçiyorum ve sadece kalçalarını kavrayıp içine giriyorum, orgazmım üzerime çöküyor. Beni düşünceden ve nefesten mahrum bırakıyor. Tek odaklanabildiğim, ufukta olduğunu bildiğim o tatmini elde etmek.

Ve onun iç duvarlarının sıkılaştığını, etrafımda boğucu bir şekilde sıkıştığını hissettiğimde, bu beni uçurumun kenarına gönderiyor ve bir çığlıkla boşalmamı sağlıyor.

"Siktir," diye inliyorum, titremeler vücudumu sararken alabildiğim kadar derine bastırıyorum. Kemiksiz bir yığın halinde üzerine yığılana kadar aklım başımdan gitti. Bedenim hâlâ titriyor.

Daisy ellerini sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor, tenimi gıdıklıyor ve beni ürpertiyor. Ne kadar süre orada yattığımı bilmiyorum, her tarafımdan ter damlıyor, ama ondan uzaklaşmaya çalıştığımda ellerini sırtıma bastırarak beni yerimde tutuyor.

"Henüz gitme," diye fısıldıyor ve ben de gitmiyorum.

Onu altımda hissetmenin tadını çıkarıyorum. Çıplak, terli ve o kadar güzel ki, ona bakmak bile acı veriyor. İçine girdiğimde onu boşaltamadığım için daha da çok acıyor, ama daha önce, onun üzerine indiğimde boşaldığını biliyorum. Biraz dinleneceğim ve sonra onu tekrar boşaltacağım.

Eğer yapabilseydim, onu bütün gece boşaltırdım. Ağzımla, parmaklarımla ve sikimle. Daha fazla dayanamayana kadar ona dayanabileceği kadar orgazm yaşatırdım.

Tek istediğim bu. Kızıma zevk vermek. Adımı haykırdığını duymak. Ona böyle hissettirebilecek tek kişinin ben olduğumu bilmek.

Sadece bir tane.

"İyi misin?" Sonunda kelimeleri boğarak soruyorum.

Başını sallıyor, elleri hâlâ sırtımda aşağı yukarı geziniyor. "Kesinlikle

iyiyim." "Sen gelmedin."
"Sen yaptın."

Yüzüne bakabilmek için başımı kaldırdığımda gülümsediğini görüyorum. "Bunu saklamak biraz zor."

Gülümsemesi titrek, gözleri kalbimi sızlatan duygularla dolup taşıyor. "Mükemmeldi."

Alnından öperim. "Seni incittim mi?"

"Sadece birazcık. Gerçekten o kadar da kötü değildi."

Dudaklarını öpüyorum, dilimle ağzını arıyorum ve ondan ayrıldığımda nefessiz kalıyor, vücudu altımda kıpırdanıyor. "Nesin sen, bir çeşit mükemmel kız falan mı?"

"Sadece senin için," diye fısıldar, yüzündeki ifade ciddidir.

Vay canına.

"Geri döneceğim," diyorum ona, yataktan sürünerek kalkmadan önce bedeninden çıkıyorum.

"Prezervatiften kurtulmam lazım."

Hemen banyoya koşup kapıyı kapattım ve aynada kendime bakabilmek için ışıkları açtım.

Tamamen çıplak, aletim sönmüş ve prezervatifim hala takılı, ter içinde ve saçlarım her yere yapışmış bir halde kâbus gibi görünüyorum.

Tanrım.

Prezervatifi atıyorum ve temiz bir bez alıyorum, bezi suyun altına koyup ıslatmadan önce suyu

ılık olana kadar akıtıyorum. Bu iş bittikten sonra, aynadaki yansımama bakarak ellerimi yıkıyorum.

Darmadağınık görünüyorum ve saçlarımı parmaklarımla tarayarak düzeltmeye çalışıyorum, ancak bunun zaman kaybı olduğunu hemen fark ediyorum.

Kendime ne kadar uzun süre bakarsam o kadar değişmiş hissediyorum, bu çok saçma ama kahretsin. Daisy ve benim paylaştığımız şey.

Çok klişe ama dünyamı sarstı.

Ona nasıl hissettiğinizi söylemenizde bir sakınca yok. Hayatındaki diğer herkes gibi daha sonra bunu yüzüne vurmayacaktır. O iyi bir kız. Muhtemelen seninle aynı şeyleri hissediyordur.

Bir kez başımı sallayarak ışığı kapatıyorum ve banyodan çıkıp Daisy'yi bıraktığım yere, yatağıma götürüyorum.

Yatağın üzerine yayılmış, yüzüstü yatıyor, saçları benimkinden daha dağınık, örtüler mükemmel vücudunu ortaya çıkarmak için atılmış. Sergilenen tüm o çıplak tene tapma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyorum ve yavaşça yatağa sürünmeden önce dizimi yatağa bastırıp bir süre daha onu inceliyorum.

"Uyanık mısın?" Elim baldırının üzerinde gezinirken mırıldanıyorum.

Başını sallıyor, saçları çarşaflara çarparak hışırıyor. "Yorulдум. Sanırım beni yordun."

Daisy onu yıpratmak için ne kadar ileri gideceğimi bilmiyor bile. Günlerimizin geri kalanında onu unutulana kadar becermek benim hayalim.

Bunun farkına varmak yüzüme bir tokat gibi indi ve düşüncelerimin kalbimin derinliklerine işlemesine izin vererek durakladım.

Bu kızı tanıdığım herkesten daha çok önemsiyorum. Muhtemelen ona aşık olabilirim, eğer henüz olmadıysam.

"Seni temizlememe izin ver," diye fısıldadım.

Bir kez daha başını sallayarak cevap veriyor, saçları yastığa çarparak hışırıyor.

Elimi bırakıp, bacağının arkasını düzleştiriyorum ve kalçasını sıkıyorum. Kıçını oynatıyor ve bakışlarım mükemmel yuvarlak şekle düşüyor, aniden dişlerimi en etli kısmına batırmak istiyorum.

Kahretsin. Henüz değil. Onu korkutmak istemiyorum.

"Sırt üstü dön," diye ısrar ediyorum ve dönüyor, bakışları benimkilerle buluştuğunda dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Bacaklarını aç, bebeğim."

Birden utangaç görünmeye başladı -çıplak olduğu düşünülürse çok komik- bakışlarını kaçırdı ve bacaklarını açtı, tüm o parıldayan pembe teni sergileniyordu. Ilık, ıslak bezi alıp bacaklarının arasına sürüyorum, bakışlarım hep yüzünde.

Belirli bir noktaya dokunduğumda yüzünü buruşturuyor ve sonunda bitirdiğimde bezi kontrol ediyorum, üzerinde küçük kan izleri bulduğumda hiç şaşırmiyorum.

Kahretsin. Onu incittim. Ama o bir bakireydi. Onu incitmek zorundaydım.

Kendimi suçlu hissederek el bezini yere atıyorum ve yatağın altına tekmeliyorum.

"Yüzüstü dön," diyorum ve tek kelime etmeden dönüyor, yastığa tutunuyor, kollarını başının üzerine uzatıyor.

Bacaklarını okşamaya devam ediyorum, sikim kalkıyor, Daisy ellerimin altında kıpırdanıyor. Sanki ben de onu çalıştırıyorum. Huzursuz, bacakları kıpırıyor ve hala yumuşak ve pırıl pırıl olan güzel pembe amcığının bakışlarını yakalıyorum.

Ona hiçbir şey yapmamalıyım. Onu rahat bırakmalıyım. Muhtemelen ağrısı ve sızısı vardır ve ona dokunmamı istemiyordur.

Ama sikim artık hazırda bekliyor ve ısrarcı bir sikici. Dikkatlice parmaklarımı her iki ayak bileğinin etrafına kilitliyorum. "Dizlerinin üzerine çök."

Bana hayır diyebilir. Ya da çok yorgun olduğunu söyleyerek yalvarabilir. Çok ağrım var. Bitti.

Daisy bunların hiçbirini yapmıyor. Bacaklarını kendisine doğru çekip dizlerinin üzerinde yükseldiğinde hiç tereddüt etmiyor, üst yarısı hâlâ yatağa bastırılmış durumda. Ne manzara ama. Kıcı dimdik havada, amı sadece benim için sergileniyor.

Eğilerek yüzümü ona doğru bastırıyorum ve sarsılmasına neden oluyorum. Misk kokusu beni çılgına çeviriyor ve ellerimi kıcının her iki yanına koyarak onu sıkıca kavriyorum, böylece hareket edemiyor. Dilimle amını kızdırıyor, sergilenen her yerini arıyorum.

Daisy haykırıyor, yüzüne tuttuğu yastık sayesinde sesi boğuk çıkıyor, dizleri daha da açılıyor. Daha fazlasını istediğine dair sessiz bir davet.

Sırf adımı inletmek ve zevkten titremesini sağlamak için bu kıza ne isterse memnuniyetle vereceğim.

Dokunabildiğim her yerini yalıyorum, parmaklarım yukarı doğru kayıyor, ta ki başparmağımı göt deliğine bastırana kadar. Ağzıma karşı kükrüyor, adeta yastığa doğru hiçkırıyor ve klitorisini dudaklarımın arasına aldığımada adımı haykırıyor, tüm vücudu titriyor. Benden uzaklaşmaya çalışana kadar klitorisine yaptığım bakımları bırakmıyorum ve geri çekildiğimde yatağa yığılıyorum.

Tereddüt etmeden yanına gittim, onu kollarımla sardım ve sıkıca kavradım, kaşıkladım. Daha yakına kayıyor, kıcı tam aletimin üzerinde, vücudu hala titriyor ve dudaklarımı boynunun omzuyla birleştiği noktaya bastırıyorum, nabızı dudaklarımın altında atıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor sonunda ve beni

kıkırdatıyor. "Beğendin mi?" Boynunu öpüyorum.

"Bu..."

"Ateşli mi?" Onun için tedarik

ediyorum. "Evet." Başını

salladı. "Kesinlikle."

Sessizlik içinde uzanıyoruz ve hâlâ sertleşmiş olmama rağmen göz kapaklarım sonunda kapanıyor ve düşüncelerim dalmaya başlıyor. Dışarıda yağan yağmurun sesini duyabiliyorum, ne zaman bir rüzgâr esse damlalar camlara çarpıyor ve bu huzur veriyor.

Çok rahatlatıcı, sonunda ikimiz de uyuyakalıyoruz.

Tamamen karanlığa uyanıyorum ve yavaşça yatakta yalnız olduğumu fark ediyorum. Hızla doğrulup saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdığımda Daisy'nin karanlık odada hareket ettiğini ve mobilyalara çarptığını görüyorum.

Masamın köşesine çarptığında "Ah," diye mırıldanıyor.

Komodinime doğru uzanarak lambayı yakıyorum ve odayı aydınlatıyorum. Daisy odanın ortasında duruyor, üzerinde sadece soluk mavi bir külot var, üniforma gömleği elinde.

"Oh. Hey. Uyanık olduğunu fark etmemiştim."

"Saat kaç?" Telefonu elime alıp kendi soruma kendim cevap veriyorum. "Kahretsin, saat dokuz olmuş bile."

"Biliyorum. Eve gitmem gerek. O kadar uzun süre uyuduğumuza inanamıyorum." Sütyenini yerden alıp giyiyor, ardından gömleğini üzerine geçiriyor. "Evimin ışığı yanıyor."

Bakışlarım pencereye gidiyor ama bulunduğum yerden onun kulübesini göremiyorum. "Baban çoktan eve geldi mi?"

"Ya da lambayı açık bıraktı. Bilmiyorum." Sesi gergin ve kıyafetlerini giymeye çalışırken hareketleri neredeyse çılgınca.

Yataktan kalkıp yanına gidiyorum, onu kollarıma çekip sarılıyorum. "Hey, her şey yoluna girecek."

Bana yaslanıyor, alnını göğsüme bastırıyor. "Ona yalan söylemek istemiyorum." "Ona gerçeği söylemek istiyorsun ama bundan hoşlanmayacağını biliyorsun," diye onu uyarıyorum.

Daisy kucağımdan çekiliyor, eteğini giyebilmek için bana sırtını dönüyor ve ben hemen onu özlüyorum. "Hoşuna gitmemesi umurumda değil. Ben yalancı değilim, Arch. Ona yalan söyleyemem. Bu dünyada sahip olduğum tek şey o."

Üzerinde hiçbir şey olmadan önünde duruyorum ve şu anda kaybedecek hiçbir şeyim yokmuş gibi hissediyorum. "Beni yakaladın."

Eteğini çekip yerine oturtuyor ve düğmelerini ilikliyor, sonra bana dönüp gömleğinin düğmelerini ilikliyor. "Biliyorum." Sesi küçük ve bu ses beni de küçük hissettiriyor.

Sanki bana inanmıyormuş gibi, ki bu akıl almaz bir şey. Anlamıyor mu? Onun için nasıl gittiğimi?

"Gerçekten mi, Daze?"

"İstiyorum." Yatağımın kenarına yerleşmeden önce tişörtünü tekrar yerine sokuyor ve çoraplarını tekrar giyiyor. "Kendimi suçlu hissediyorum, hepsi bu."

Ah, kahretsin. Bu onun hissetmesini istediğim son şey.

Boxer külotumu fark edince tekrar üzerime geçiriyorum, çıplakken onunla bu tartışmayı yapmak istemiyorum. Zaten yeterince savunmasız hissediyorum.

Önünde diz çöktüğümde mokasen ayakkabılarını giymeye çalışıyor, ellerim dizlerinin üzerinde, bakışlarım yalvarırcasına ona bakıyor. "Kendini suçlu hissetme, Daze. Az önce paylaştığımız şey... benim için her şey demek."

"Bu benim için de her şey demek," diye fısıldıyor ve onun da benim kadar savunmasız hissettiğini anlayabiliyorum. "Kendini suçlu hissetme." Sesim sert. "On sekiz yaşındasın. Gençler her zaman seks yapar. Bu ne yapıyoruz."

Daisy gülümsüyor, saçları yüzüne dökülüyor. "Öyle mi?"

"Evet. Şu halimize bak. Şimdiden seni nasıl tekrar çıplak bırakabileceğimi düşünüyorum."

Gözlerimin içine bakıyor, dudakları hala öpücüklerimden şişmiş ve yemin ederim boynunda bir iz görüyorum, bu da muhtemelen benim hatam. Onu işaretledim ama o bunu göremiyor. Yine de hissediyor mu? Hissediyor mu?

Biliyor musun?

Daisy Albright benim. Tamamen benim. "Senden hoşlanıyorum, Daze," diye itiraf ediyorum. "Hem de çok."

Gülümsemesi zayıf. "Ben de senden hoşlanıyorum, Archibald."

Kaşlarımı çatıyorum ama çabucak kayboluyor. Çok mutluyum. "Bana böyle hitap etmenden hoşlanmıyorum." "Neden olmasın? Ne de olsa senin adın."

"Özellikle sevmediğim bir isim." Ayağa kalktım ve onu öptüm, dudaklarım uzun süre kaldı.

"Seninle evine kadar yürümemi ister misin?"

"Tek başıma gidebilirim."

Ayağa kalkıyor, masamdaki sandalyeye gidip ceketini alıyor, üzerine geçiriyor ve sırt çantasını omzuna atıyor. "Yarın görüşür müyüz?"

"Evet." Tekrar yanına gittim, onu kapıya doğru bastırdım ve sertçe öptüm. Onu öpmeden duramıyorum. Keşke gitmek zorunda olmasaydı. Babasının gitmesine izin vermeyeceğinden emin olsam da, yakında bir tür hafta sonu kaçamağı planlamaya çalışmalıyız.

Aşırı korumacı bir ebeveynle uğraşmak berbat bir şey. Bu bir ilk. "Hoşça kal," diye fısıldıyor ve beni bir kez daha öpüyor.

"Seni özleyeceğim."

Gülümüyor. "Sabah beni göreceksin." "Yine de seni özleyeceğim. Yatağında olman hoşuma gidiyor."

Yanakları pembeleşti. Bu kızın, arkasına geçip onu bir yastığa doğru çığlık attırdıktan sonra hâlâ kızarabilmesini anlamıyorum. "Senin yatağında olmayı seviyorum."

Öpüşüyoruz ve durmuyoruz. Ta ki sonunda beni itene kadar ve ben geriye doğru tökezleyene kadar, bırakmaya hazır değilim ama bunu onun için yapıyorum.

Her zaman onun için.

"Sonra görüşürüz," diyor, bana sırtını dönüp kapının kilidini açarken sesi sert. "Eve gittiğinde bana mesaj at."

"Yapacağım," diye söz veriyor ve kapıyı açıyor. "Güle güle, Arch." "Güle güle, Daze."

Kapının kapanışını izliyorum, o gittiğinde odamın ne kadar boş hissettirdiğinden nefret ediyorum. Hemen pencereye gidiyorum, onunla yürümediğim için kendime kızıyorum. Neyse ki yağmur durmuştu ama kaldırımlar ıslaktı ve ya kayıp düşerse?

Tanrım, çok fazla korumacıyım. Sakinleşmem lazım.

Saniyeler içinde Daisy kaldırımda yürürken beliriyor, evine doğru gidiyor. Gidişini izliyorum, göğsüm ağrıyor, nedenini tam olarak bilmesem de içimi endişe kaplıyor.

Bu bir yalan. Biliyorum. Sorun babası. Eve döndüğünde aşırı tepki vermesinden ve benimle birlikte olduğu için onu suçlu hissettirmesinden korkuyorum. Onu kaybetmek istemiyorum ve babasının onu uzak durması gereken bir pislik olduğuma ikna etmesini kesinlikle istemiyorum.

Bana karşı olan nefretini anlamıyorum. Onunla konuşmam gerek. Ona kızını ne kadar önemsediyimi göstermeliyim. Çünkü önemsiyorum. Daisy'yi önemsiyorum.

Ona aşık olduğuma eminim.

KIRK BİR

Eve sessizce girdim, karanlık oturma odasına göz gezdirdim, herhangi bir yaşam belirtisi aradım. Eve yaklaştığımda ışığın aslında mutfaktan geldiğini fark ettim, masamızın üzerinde duran ve babamın bazen fatura öderken kullandığı ve ince yazıları okumakta zorlandığı küçük lamba. Bu sabah çıkarken o ışığı açık bıraktığımı hatırlamıyorum ama belki de babam bırakmıştır çünkü burası son derece sessiz.

Tanrıya şükür evde değil.

Kapıyı kapatıyorum, kilidi çeviriyorum ve tam lambayı yakmak üzereyken babamın sesinin sessizliği bozduğunu duyuyorum.

"Hangi cehennemdeydin?"

Lambayı açıyorum, babamın koltuğunda oturduğunu, başını sağa eğdiğini ve yoğun bakışlarının bana kilitlendiğini gördüğümde şok oluyorum. Öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini birbirine kenetlemiş, yüzünde fırtınalı bir ifade var. Sırt çantamın askısını öyle sıkı tutuyorum ki parmaklarım ağrımaya başlıyor.

"Um-"

"O çocukla birlikte miydin? Arch Lancaster?"

İşte benim şansım. Arch'a babama yalan söylemeyi sevmediğimi söyledim ve ciddiydim.

"Evet." Çenemi kaldırıyorum, güçlü görünmeye çalışıyorum, ancak içimde tamamen parçalanacakmışım gibi hissediyorum.

Düzensiz bir iç çekiş onu terk ediyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıp Tanrı'dan yardım ister gibi tavana bakıyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ya da nasıl davranacağımı. Sıcak bir duş alıp sıkıntılı duygularımdan arınmak için her şeyimi verirdim ama bir açıklama yapmadan ya da nutuk çekmeden gitmeme izin vermeyeceğini biliyorum. Büyük ihtimalle ikisi de.

"Onunla seks yaptın, değil mi?" Bu bir sorudan çok bir ifade. "I-"

"İnkâr etmeye zahmet etme. Şu haline bak." Sesindeki iğrenme çok açık.

Tüm tenime yayılan aşağılanmayla savaşıarak dudaklarımı kapatıyorum. Suçluluk duygusuyla. On sekiz yaşındayım ve erkek arkadaşıyla seks yapan bir ergen olmak normal, ki Arch'ın da benim için öyle olduğundan eminim. Henüz resmi bir şey yapmadık ama kalbimin derinliklerinde bunun doğru olduğunu biliyorum.

Öyle.

"Ona gerçekten aşık olduğuna inanıyor musun?" diye soruyor, ben hala bir şey söylememişken.

Babama bakıyorum, evet cevabını vermeye hazırım ama yine sözümü kestiğinde bunun onu daha da üzeceğini biliyorum.

"Evet dersin dikkatli ol, tatlım. Çünkü eğer evet dersen, seni öldürmek için elimden geleni

yapacağım.

Ondan uzak durman için seni ikna edeceğim," dedi.

"Neden?" Şaşkınlıkla soruyorum, kafamın bu kadar karışık olmasından nefret ediyorum. Arch'la birlikte olmak inanılmaz derecede doğru hissettirirken babam bunu nasıl bu kadar yanlış gösterebiliyor?

"O pervasız. Aptal. Bencil. Bir alıcı, Daisy Mae. Yapacağı tek şey bu; sen verecek hiçbir şeyin kalmayana kadar alacak, alacak, alacak ve sonra başka birine geçecek ve seni tamamen unutacak. Bak ne yaptı bile! Seni uzaklaştırdı. Senin başın hiç belaya girmez Daisy, ama şimdi uzaklaştırma alıyorsun ve arkamdan iş çeviriyorsun. Bana yalan söylüyorsun. Artık kim olduğunu bile bilmiyorum."

Zalim sözleri karşısında irkildim. Arch hakkındaki düşünceleri -hatta benim hakkımdaki düşünceleri- o kadar kötü ki Arch ona ne yaptı da böyle hissediyor bilmiyorum.

"Haksızlık ediyorsun," diyorum ona. "Annem öldüğünden beri hayatımda senden başka kimse olmadı ve şimdi nihayet değer verdiğim birini buldum - beni önemseyen birini ve sen bana onunla çıkmama izin olmadığını mı söylüyorsun? Ben 18 yaşındayım! Erkek arkadaşım olması sorun değil."

"Erkek arkadaşın olabilir. Lancaster Prep'teki herhangi bir çocuğu seçebilirsin ama gidip bunu mu seçtin? En zengin olanı mı? Açıkçası, Arch Lancaster pisliğinin teki, tatlım. Onun duyguları yok. Lancaster'ların hiçbirinin yok."

"Bu doğru değil," diye anlatmaya başlıyorum ama beni dinlemiyor.

"O çocuk sende ne olduğunu bilmiyor. Tıpkı annen gibisin. Özel. Parlak. Güneş ışığından daha parlak. Tıpkı onun gibi girdiğin her odayı aydınlatıyorsun ve ben bunu en başından beri biliyordum. Onunla ilk tanıştığım andan itibaren ona değer verdim. Onun özel olduğunu biliyordum."

İlk tanıştığımızda Arch'ın bana karşı ne kadar kötü olduğunu düşünüyorum. Benim özel olduğumu düşünmüyordu ve kesinlikle bana değer vermiyordu. Eğer bunu babama söyleseydim, bunu Arch'a karşı bir kanıt olarak kullanırdı.

"Kimse onun için özel değildir. Arch kendi evreninin merkezidir. Ve seninle işi bittiğinde, seni bir çöp gibi atacak ve parlaklığını azaltacak, Daisy. Bunu ister misin? Hayatın için istediğin bu mu? Çünkü sen çok daha fazlasını hak ediyorsun." Sanki kendi konuşmasından yorulmuş gibi sandalyeye doğru yığılıyor.

"Onu tanımıyorsun bile ve şimdiden yargılıyorsun. Bir kez olsun kendim için bir şeyler yapmama izin veremez misin?" Çocukça bir hışımla oturma odasından çıkıp mutfığa doğru yürüyorum ve onun bu kadar saçmalamasından nefret ediyorum.

Bana çocukmuşum gibi davranıyor. Sanki kendi kararlarımı veremezmişim gibi. Beni çok uzun süre şımarttı ve ben bunu aştım.

"Sen benim kızımsın ve benim çatım altında yaşıyorsan dediğimi yapacaksın!" diye bağılıyor. Ben.

Patlamasını görmezden gelerek mutfağın ışığını yaktım, içimi rahatlatmak için bir şeyler içmek istiyordum.

Duraksadığımda boğazım kuruyor, yanan lambanın yanındaki masanın üzerinde duran şeye bakıyorum. Odaya ilk girdiğimde fark etmemiştim bile ama şimdi tek görebildiğim o.

Masanın ortasında duran bir vazoya, içi güllerle dolu. Benim gül fidanımdan. Annemin en çok sevdiği turuncu olanlardan.

Aranjmana göz kırpyorum, şok kanımda dolaşıyor ve beni üsütüyor. Vazoya, güllere bakıyorum. Şimdi ölecekler.

Ölecekler. Ait oldukları yerde, dışarıda değil de bir vazoda.

Bir zombi gibi dönüp yavaşça oturma odasına doğru yürüyorum, kalbim boğazımda, başım çarpıyor. Babama bakıyorum, kelimeleri oluşturamıyorum, kalbim ağzımdan fırlamakla tehdit ediyor.

"Daisy, neyin var-"

"Güllerimi neden kestin?" Sesim ürkütücü derecede sakin.

Bana göz kırpmıyor, kaşları düşüyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Güller, masanın üzerinde." Nefes alıyorum ama yeterince derin değil. Nefesimi tutamıyorum ve beni ele geçirmek isteyen panikle savaşıyorum. "Onları sen mi kestin? Neden?"

"Fırtınanın yaklaştığını biliyordum ve öğle yemeği için eve geldiğimde, Kathy'nin evine gittiğimde ona götürmek üzere birkaç tane kestim. Sonra da unuttum. Yarın ona götüreceğim."

"Hayır."

"Hayır mı? Bana kim olduğunu

söyleyemezsin-" *"HAYIR!"*

Çılgık boğazımı tırmalıyor, acıtıyor ama umurumda değil. Hiçbir şey umurumda değil. Hiçbir şey hissedemiyorum. Başımı, kalbimi, her şeyimi.

Uyuşuk.

Mutfağa geri dönüyorum ve vazoyu iki elimle kavıyorum, üstünden su fışkırıyor, o kadar dolu ki. Güllerimi kestiğine inanamıyorum. Kimse kesmez. O bunu biliyor. Onlar hakkında ne hissettiğimi biliyor ve annemin en sevdiği renk olduğu halde o rengi aptal Kathy'ye götürmek istemesi, ben sadece...

Buna inanamıyorum. *Ona* inanamıyorum.

"Daisy, hemen sakinleş!"

Omzumun üzerinden bakıp babamın bana yaklaştığını görüyorum ve bir kez daha lavaboya dönüp vazoyu kaldırıp tüm gücümle içine fırlatıyorum. Çarpmanın etkisiyle camlar paramparça oluyor, yüzüme su sıçrıyor, güller dağılıyor, yaprakları sallanıyor. Avazım çıktığı kadar bağıyorum, tekrar tekrar ve babam omuzlarımdan tutmaya çalıştığında onu silkeliyorum.

"Benden uzak dur!"

Hıçkırarak yere düştüm. Görüşüm bulanıklaştı, başım dönmeye başladı. "Onlar annemin çiçekleriydi. Kathy'ye annemin güllerini öylece veremezsin. Onlar ona ait değil! Onları kesmek konusunda ne hissettiğimi biliyorsun!"

"Daisy. Tatlım. Fırtınanın bu hafta soğuk hava getireceğini ve güllerinin dışarıda daha fazla yaşayamayacağını biliyordum, bu yüzden birkaç tanesini içeri getirmeyi düşündüm. Senin için sorun olacağını düşünmedim," diye yalvarıyor babam.

"Onları içeri Kathy için getirdin, benim ya da senin için değil. *Onun* için getirdim. Onları kesmek sana düşmez, baba. Onlar *benim*. Ve yaşamayı hak ediyorlar. Her şey yaşamayı hak ediyor." Kendi yıkımımın ortasında oturmuş, gözyaşlarımı durduramadan ileri geri sallanıyorum. Karnım ağrıyor ve kollarımı ortama kıvırıyorum, kendimi tutuyorum, saçlarım yüzüme sarkıyor, yanaklarıma yapışıyor çünkü gözyaşlarımla ıslanmışlar.

Saçlarımı yolumdan çekmek için uzandığımda, ellerime bakarak gözlerimdeki yaşları siliyorum.

Parmaklarım kanla kaplandı.

Yanağıma dokunuyorum, etimdeki yarayı hissedince irkiliyorum. Elimi çektiğimde kan parmaklarımı kaplıyor, parlak kırmızı ve yoğun.

Bir yerimi kestim. Büyük ihtimalle kırılan vazoun camı her yere dağılmıştı. Ve umurumda bile değil.

"Eğer bu Lancaster'lı çocukla yaptıklarını unutturmak için bir tür dikkat dağıtma yöntemiye, işe yaramıyor," diye söze başlıyor babam ama ben bir çılgık atarak ayağa fırlıyorum ve yüzümü onun yüzüne yapıştırıyorum.

"Bunun Arch ve benimle hiçbir ilgisi yok. Her şeyin seninle ilgisi var." Tekrar gözyaşlarına boğuldum, tuz yüzümdeki kesiklere bulaştı ve bana acı verdi. Her şey acıtıyor. Her şey. Sanki

G lleri yeni kız arkadaşına vermek isteyen babamın yaptığı bir ihanet. O g lleri hak etmiyor. Onu çok az tanıyor. Onu tanımıyorum bile, o kadar iyi değil.

Bunu yapmaya nasıl cüret eder? Muhtemelen tamamen mantıksız davranıyorum ama umurumda değil. Yaptığı şey, bu kadar düşüncesiz olması beni derinden yaralıyor.

"Ben mi? Kathy için g l kestiğim için mi kızgınsın?"

"Güllerimi kestin ve izin istemedin. Annemin en sevdiği rengi seçtin ve onları başka bir kadına vermeyi planladın. Arch'ın düşüncesiz ve dikkatsiz olduğunu söylüyorsun, ama bu gece bana tam olarak aynı şekilde olduğunu kanıtladın," diyorum ona, sesimin ne kadar sakın çıktığına şaşırarak.

Birden kendimi ne kadar sakın hissettim.

Başka bir şey söylemeden mutfaktan çıkıyorum ve babam da sessiz kalarak gitmeme izin veriyor. Duruşumu sabit tutuyorum, banyoya doğru ilerlerken adımlarım yavaş, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve ışık düğmesine basmadan önce kilidi çeviriyorum.

Yansımam neredeyse nefesimi kesiyor. Berbat haldeyim. Saçlarım her yerde, yüzümün birçok noktası kanıyor. Gözlerim şişmiş ve bir saniyeliğine kapatıyorum, her şeyin geçmesini umuyorum çünkü bu sadece bir rüya.

Ama gözlerimi tekrar açtığımda hâlâ banyodaydım ve hâlâ bir felaketin içindeydim. Gecenin böyle biteceğini düşünmemiştim.

Hem de hiç.

KIRK İKİ

Altıdan beri ayaktayım. Benim için duyulmamış bir şey. Dün gece Daisy ile aramızda olanları aklımdan çıkaramıyorum. Onu aklımdan çıkaramıyorum, istediğimden değil, ama lanet olsun.

Ben takıntılıyım.

Sesini, ağzının tadını, tenini, amını.

Onunla ilk kez seks yapmak daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Daisy ile yaşadığım tüm cinsel ilişkiler farklı hissettiriyor. Sanki daha çok önemsiyorum. Daha anlamlı.

Kahretsin, ona aşığım. Çaresizce, tamamen ona aşığım.

Duş aldım ve bir protein barı yedim bile. Yine, benim için hiç duyulmamış bir şey. Daisy'nin evden çıkmasını sabırsızlıkla bekliyorum, hala odamda oyalanıyor ve pencereden kulübeye bakıyorum. Vakit geç oluyor. İlk ders her an başlayabilir ve ben hayatımda bir kez olsun giyinmiş ve gitmeye hazırım.

Görünüşe göre Daisy'yi beklemek beni gerçekten geç bırakacak. Bu bir ilk.

Hala dışarı çıkmadığında ve zilin çalmasına tam anlamıyla üç dakika kaldığında, ona mesaj atıyorum, bu kadar uzun süre beklediğim için kendime kızıyorum.

Ben: **İyi misin?**

İki dakika geçti ve sonunda bana cevap verdi. Daze:

Beni bir yere götürebilir misin?

Tereddüt bile

etmedim. Ben:

Nereye?

Daze: **Gelip beni alın lütfen. Babam çoktan gitti.**

Odamdan çıkıyorum ve Daisy'nin evine doğru koşuyorum, ön kapıyı açıp beni şaşırttığında içeri dalmaya hazırım. Üniformasını giymemişti. Koyu gri bir eşofman altı ve kapüşonu kafasını tamamen kapatan büyük siyah bir kapüşonlu sweatshirt giymişti. Sanki gözlerini ya da burnunu bile göremiyorum, sadece ağzını.

"Daze?"

Kapıyı daha geniş açtı. "İçeri gel."

Evin içine giriyorum, odaya göz gezdiriyorum, içimi kaplayan tuhaf duyguyu atlatamıyorum. Bir terslik var.

Bunu hissedebiliyorum.

Bana yaklaşıp yaklaşmaz, "Neler olduğunu anlat bana," diyorum.

Titreyen parmaklarıyla yukarı uzanıyor ve kapüşonu geri çekerek yüzünü ortaya

ıkartıyor. Her yerinde sivri kesikler vardı.

"Ne oluyor Daisy? Ne oldu sana böyle?" Ona doğru uzandım, yanaklarını dikkatlice kavrayıp bakışlarımla yüzünü incelerken dokunuşum nazikti. En büyük kesik elmacık kemiğinde ve derin görünüyor ama dikiş atılacak kadar derin değil. Sanmıyorum. Üzerinde yarayı bir arada tutan küçük bir kelebek bandaj var ama yine de kanıyor gibi görünüyor.

"Dün gece bir vazo kırıldı," diyor, sesi düz. "Kendimi kestim."

"Vazoyu mu kırdın?"

Başını sallıyor.

"Nasıl? Ne oldu?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Bir omzunu gönülsüz bir omuz silkmeye kaldırıyor, sanki beni umursamıyormuş gibi boşluğa bakıyor.

Ya da herhangi bir şey.

Korku içimde dalgalanıyor ve ellerimi yüzünden çekip geri çekiliyorum. "Seni nereye götürmemi istiyorsun?"

"Doktora. Şehirdeki acil servise mi? Belki onlar bana yardımcı olabilir." "Kampüsteki hemşireyi görmek istemiyor musun?"

Daisy başını sallar. "Sorularına cevap vermek istemiyorum."

Ne oluyor be?

"Seni götüreceğim,"
diyorum kararlılıkla.

"Dersi kaçırmamız
gerekecek." "Umurumda
değil."

Bana bir el sallıyor. "Üniformanı değiştirmek ister misin?" "Sorun
değil. Hadi, gidelim. Senin için endişeleniyorum."

Elini tutmama ve onu evden dışarı çıkarmama izin veriyor ve arabamın anahtarlarını almak için odama uğruyoruz. Sonunda ceketimden ve kravatımdan kurtulup bir sweatshirt giyiyorum, hareketlerim aceleci, beynim karmakarışık.

Kesinlikle bir şeyler oluyor ve keşke bana ne olduğunu söyleseydi. Göz ucuyla onu izliyorum ama bana hiç dikkat etmiyor. Orada öylece sessizce duruyor, gözleri donuk, hareketleri yavaş. Sanki kolları ve bacakları ağırlaşmış gibi ve bu beni çok korkutuyor.

Daisy doğru davranmıyor. Hem de hiç.

"Vivian'ı arayıp bugün okula gitmeyeceğimizi söylemeliyim." diye mırıldandığında arabamdaydık ve yolu yarılamıştık.

"Merak etme," diye onu rahatlatıyorum ve elimi dizine koymak için uzanıyorum. Dokunduğumda irkildi ve ben de tepkisine şaşırarak hemen elimi çektim. Ruh hali. Bir şeylerin ters gittiği kesin ama konuşmuyor.

O da dinlemiyor.

Yola konsantre olmaya çalışıyorum ama birkaç dakikada bir gizlice ona bakmaktan da kendimi alamıyorum. Dümdüz karşıya bakıyor, ifadesi boş, teni solgun, kırmızı kesikler göze çarpıyor. Aklımdan milyonlarca soru geçiyor ama ona soracak cesareti kendimde bulamıyorum, ne diyeceği konusunda çok endişeliyim.

Ya da ne söylemeyeceğini. Hangisi daha korkunç bilmiyorum.

Sonunda kampüse en yakın kasabadaki acil bakım kliniğine varıyoruz ve arabayı park ettiğim anda Daisy yolcu kapısını açıp tek kelime etmeden dışarı çıkıyor. Anahtarlarımı almak için çabalıyorum ve onu takip ediyorum, binanın kapısını açmak için yanından geçiyorum. İçeri girip

resepsiyona doğru ilerliyor ve ben de o resepsiyonistle konuşurken arkasında duruyorum. Kadının bu şekilde

Daisy'nin yüzündeki tüm o kesiklerin sebebi benmişim gibi bana şüpheyile bakıyor.

Bu beni öldürüyor. Bilmemek, üzerime atılan şüphe.

Ben sadece Daisy'ye ihtiyacı olduğu dönemde destek olmaya çalışıyorum. Sanki beni bilerek karanlıkta tutuyor ve nedenini anlamıyorum. Neler olduğunu bilmeyi hak ediyorum. Bunu kendi kendine yaptığı hikayesine inanmıyorum. Dün gece eve gitmesiyle bu sabah bana mesaj atması arasında ne değişti? Babasıyla kavga mı etti?

İçimi bir telaş kapladı. Bunu ona babası mı yaptı?

Hayır. Ralph iyi bir adamdır. Sakin, iyi bir adam. Daisy'nin saçının teline bile zarar vermez.

Daisy'yi seviyor.

Onu.

"Bunu doldurmam gerekiyor." Daisy elinde, üzerine bir sürü form iliştirilmiş bir pano tutuyor

O ve ben onu bekleme alanına kadar takip ettik, ikimiz de yan yana sandalyelere yerleştik.

O formları doldururken ben de okuldaki yoklama ofisine mesaj atarak Daisy ile dışarıda olduğumu ve onu doktora götürdüğümü bildirdim. Tabii ki, ofiste çalışan bayan bana Daisy'ye izin veremeyeceğimi, araması gerektiğini söyledi ve ben de ona yakında arayacağımı söyledim.

Yemin ederim, bütün sabah yol kesildi.

Daisy'nin formları doldurması sonsuza kadar sürüyor ve sonunda onları resepsiyon görevlisine veriyor ve biz biraz daha bekliyoruz. Kızım sessiz ve odaklanmamış bir şekilde birkaç dakikada bir uzanıp yanağına dokunuyor ve yüzünü buruşturuyor. Elmacık kemiğindeki kesik düşündüğümünden daha kötü görünüyor ve belki de dikiş atılması gerekecek.

"Acıyor mu?" Kulağına mırıldanabilmek için yakınına eğilerek soruyorum.

Biraz uzaklaşıyor, sanki mesafeye ihtiyacı varmış gibi. "Evet. Bu sabah uyanana kadar ne kadar kötü olduğunu fark etmemiştim bile."

"Neden?" *Söyle bana, Daze. Ne oldu?*

"Aptalca bir şey yaptım." Başını sallıyor, bakışları benimkilere kayıyor ve lanet olsun, gözlerinde yaşlar parlıyor. "Çıldırıdım."

"Kime kırgınsın bebeğim?" Başının yan tarafına dokunuyorum, parmaklarım saçlarına dolanıyor ve bu sefer geri çekilmiyor.

"Babam." Derin bir nefes alarak gözlerini kapatıyor.

"Kendim." "Ne oldu?"

"Daisy Albright?"

İkimiz de koyu pembe önlüklü, elinde bir dosya tutan ve muayene odalarına açılan kapıyı açık tutan kadına bakıyoruz.

Daisy ayağa kalkarken zayıf bir sesle "O benim," diyor. Hemşire neşeyle, "Geri gel tatlım," diye cıvıldıyor. "Seninle gelmemi ister misin?" diye soruyorum.

Daisy bana gülümseyerek başını sallıyor. "Hayır. İyi olacağım." "Seni bekleyeceğim."

"İstersen gidebilirsin. Yolun aşağısında iyi bir kahve dükkânı var." "Ben kalıyorum," diyorum kararlı bir şekilde.

"Tamam."

Bekleme alanını geçip hemşirenin onun için açık tuttuğu kapıdan geçişini izliyorum, kapı kapandığı anda kalbim küt küt atıyor. Bizi karşılayan resepsiyon görevlisine bakıyorum, beni izlediğini fark ediyorum ve o da telaşla gözlerini kaçırıyor.

Lanet olsun, umarım Daisy'yi incittiğimi düşünmez. Bu hatun beni tanıdı mı? Ben lanet bir Lancaster'ım, ki şu anda bu hiç işime yaramıyor.

Lancaster'lılar tıbbi acil durumları için yerel acil servislere gitmezler. Özel doktorlarımız ve en üst düzey sigorta kapsamımız var çünkü para bir faktör değil. İhtiyacımız olan her şeyi karşılayabiliyoruz ve bir Lancaster her zaman en iyi tıbbi bakımı alır.

Böyle durumlarda sıfır tecrübem var. Hayatımda daha önce hiç böyle önemsiz bir acil servise gitmedim. Ne yapmam gerekiyor?

Nasıl davranmam gerekiyor?

Sandalyede arkama yaslanıp bacaklarımı açıyorum ve karşımda oturan, kucağında telaşlı bir çocuk tutan anneyi izliyorum. Yan sıradaki sandalyede oturan yaşlı adamın başı öne eğik, ağzı kısmen açık.

Uyuduğuna eminim.

Kapüşonumun ön cebine uzanıp AirPods kılıfımı buluyorum ve kulağıma takıp müzik açıyorum.

Dünyadan uzaklaşmak.

KIRK ÜÇ

HEMŞİRE nazik sesi ve daha nazik sorularıyla çok nazik. Dediklerini yapıyorum, tartının üzerinde duruyorum. Kan basıncımı ölçmesine izin veriyorum. Sağlığım ile ilgili sorularını yanıtlıyorum.

"Peki ya ruh sağlığın Daisy?" diye soruyor -tişörtüne iştirilmiş ince altın rozette adının Carmen olduğu yazıyor- ve bakışlarımı onunkilere çeviriyorum. "Son zamanlarda nasıl hissediyorsun?"

"Mutlu. Stresli." Ne kadarını açıklamam gerektiğini düşünerek derin bir nefes alıyorum. Carmen beni tanımıyor. Soru sorması gerektiği için soruyor, önemseydiği için değil. "Bir erkek arkadaşım var."

Gülümsemesi yumuşak. "İlk mi?" Başımı salladım.

Nereden biliyordu ki?

"Seni bekleyen genç adam mı?"

Biraz daha başımı salladım.

Carmen'in sesi biraz daha yükseliyor. "Siz ikiniz kavga etmediniz, değil mi?"

"Hayır."

"Yani bunu sana o yapmadı mı?" Başını bana doğru eğerek yaralarımı gösteriyor.

"Hayır, hayır, hayır." Sesimin çok savunmacı çıkmamasını umarak başımı sallıyorum. Böyle düşünmesine bile çok şaşırdım. "Bunu kendime ben yaptım. Dün gece çıldırdım."

"Erkek arkadaşında mı?"

"Babamda," diye fısıldıyorum, gözlerimi kapatıyorum, aşağılanma geri dönüyor. Bu sabah uyandığımda -ki bu hiç olmaz- babamın çoktan gitmiş olduğunu fark ettim. Bana ne bir not bırakmıştı ne de başka bir şey. Özür dilemedi ve ben de ona özür dileyemedim.

Kavga etmemizden nefret ediyorum. Kendimi kaybedip öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi davrandığım için. Bunu nasıl düzeltereğimi bilmiyorum çünkü bunu hiç yapmam.

Hiç.

"Bunu sana baban yapmadı, değil mi?" Carmen nazikçe sorar.

"Hayır." Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve yine ağlamaktan nefret ederek gözlerimi kapatıyorum. "O iyi bir insan. Erkek arkadaşım da öyle. Onlar sadece benim için en iyisini istiyorlar. Kaybeden benim."

Carmen dizimi okşuyor ve ben de kendimi tutamıyorum.

Daha çok ağlamaya başladım. Öyle ki beni kendine çekip sarılıyor ve omzuna yaslanıp hıçkırarak ağlamama izin veriyor. Sonunda ondan uzaklaşana kadar utanç verici derecede uzun bir süre bu şekilde kaldık, elimin tersiyle yüzümü sildim, parmaklarımı yaralarımın üzerinde gezdirirken yüzüm buruştu.

Carmen bana bir kutu mendil uzatıyor ve ben de hepsini alıp birkaç tanesiyle burnumu siliyorum.

"Kesikleriniz oldukça yüzeysel ama sağ elmacık kemiğinizdeki için endişeleniyorum. Doktor birkaç dakika içinde burada olacak ve ona bir göz atacak," diye açıklıyor.

Bir mendil daha alıp dikkatlice yüzümü kuruluyorum. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim, Daisy. Ve işte." Cebinden bir kartvizit çıkarıp bana uzatıyor. "İhtiyacınız olursa bu numarayı arayın ya da web sitesini ziyaret edin. Sağladıkları hizmetler ücretsizdir."

Carmen beni muayene odasında yalnız bırakıyor ve ben de kartı inceliyorum. Özellikle gençlere yönelik bir ruh sağlığı web sitesi için.

Annem öldükten hemen sonra danışmanlık almaya başladım ve yaklaşık altı ay boyunca da devam ettim. Bir gün babam annemin ölümü konusunda iyi hissedip hissetmediğimi sordu ve ben de evet dedim çünkü başka nasıl cevap verebilirdim ki? Bu yüzden bir daha hiç gitmedim.

Muhtemelen almalıydım. Belki babamın parası yetmemiştir. İyi bir sağlık sigortası var ama bazı şeyler karşılanmıyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama o danışmanı bir daha hiç görmedim. Şimdi geriye dönüp baktığımda bırakmam için çok erken olduğunu görebiliyorum ama on iki yaşındaydım ve babamın dediğini yaptım.

Bunu hiç sorgulamadım. Yapabileceğimi hiç düşünmedim.

Kapı çalınır ve ardından kapı açılarak doktor ortaya çıkar. Güler yüzlü ve uzun siyah saçlarını geriye at kuyruğu şeklinde toplamış. Nazik gözleri var. İri ve kahverengidirler ve gülümsemesi de tavrı gibi hoştur.

Doktor şakayla karışık, "Görünüşe göre bir gül fidanıyla karşılaşmışsınız," diyor.

"Aslında haklı sayılırsın," diyorum, beni incelemek için yaklaştığında hareketsiz duruyorum. "Bana ne olduğunu anlat." Parmaklarını yüzüme bastırıyor.

"Babamla tartıştım ve lavaboya gül dolu bir vazo fırlattım," diye açıklıyorum, kesiğimi hafifçe dürttüğünde yüzüm buruşuyor.

"Uh huh. Bu kulağa pek iyi gelmiyor."

"Değildi." Daha önce kesiğime koyduğum kelebek bandajı çıkardığında nefes nefese kaldım.

"Vazo lavaboya çarpınca paramparça oldu ve camlar uçtu."

"Yüzünüze doğru," diyor doktor.

"Benim de kollarımda ve bacaklarımda bazı kesikler var," diye itiraf ediyorum. Geri çekiliyor, bakışları daralıyor. "Bir bakayım."

Aşağılanma yirmi kat geri geldi. Kollarımı yukarı itip kollarımdaki küçük kesikleri ona gösterirken kendimi çok aptal hissediyorum. Ve bacaklarımdakileri de. Hepsinin yüzeysel olduğunu ve iyi olacağımı düşünüyorum.

"Yine de yanağındaki kesik." Başını sallıyor, bakışları kesiğin üzerinde. "Dikiş atılması gerekecek."

Korku kanımda dolaşıyor ve beni üşütüyor. "İz kalacak mı?"

"Elimde olsa yapmazdım. Bu işte oldukça iyiyimdir." Güven verici bir şekilde gülümsüyor. "Ve kesiğin sadece dört dikişe ihtiyacı var, yani çok kötü değil. Sen farkına varmadan bitmiş olacak."

"Acıyacak mı?"

"Hayır." Başını sallıyor. "En kötüsü de acını dindirmek için sana yapacağım iğne."

"Dikiş atarken erkek arkadaşım buraya gelip yanımda olabilir mi?" Birden Arch'ın yanımda olmasını istediğimi söyledim.

"Kesinlikle. Carmen'e gidip onu getirmesini söyleyeceğim." Omzumu okşadı. "Bazı şeyleri bir araya getirelim ve sonra prosedürü uygulayacağım. Uzun sürmez."

Arch'ı beklerken ellerimi kucağımda sıkarak onun gidişini izliyorum. Kapı nihayet açıldığında

ve o odaya girdiğinde, yeniden ağlamaya başlıyorum.

Ağlamaktan çok yoruldum. Üzgün olmaktan. Bunun için kendimi hırpalamaktan. Bir patlama yaşadım ve dünyanın sonu gelmiş gibi davranıyorum.

Arch tek kelime etmedi. Sadece beni kollarına alıp sarılıyor, elleri sırtımda aşağı yukarı geziniyor ve beni yatıştırıyor. Gözyaşlarım döküldükleri kadar hızlı bir şekilde kuruyor ve sonunda ondan uzaklaşıyorum, bakışlarıyla buluşabilmek için başımı arkaya yatırıyorum.

"Karar nedir?" diye soruyor, mavi gözleri endişeyle doluyor. "Dikişe ihtiyacım var."

Gülümsemesi zayıf. "Tam bir baş belası gibi görüneceksin."

Gülmek otomatiktir. Küçük ama orada ve kalbim hemen hafifliyor. "Lütfen. Yapmayacağım."

Başını sallıyor, gözleri dans ediyor. "Evet, öyle olacak. Çocukken tek istediğim buydu. Dikişler. Ya yüzümde? Bu çok havalı olurdu."

"Neden yüzüne dikiş atılmasını istiyorsun ki?" Hâlâ gülüyorum, başımı sallıyorum ve ona gülümsüyorum. "Çünkü dediğim gibi, en sevdiğim baş belası gibi görüneceksin. Özellikle de kesiğin olduğu yerde.

elmacık kemiğin." Gülümsemesi kayboluyor, bakışları ciddileşiyor. "Bana ne olduğunu anlatacak mısın?" "Aptalca," diyorum iç çekerek.

"Kazalar genellikle aptalca değil midir?" Sessizleşiyor ve açıklamamı beklediğini fark ediyorum. "Babam ve ben tartıştık."

Pencereden dışarı bakıyormuş gibi bakışlarını kaçırıyor ama panjurlar kapalı olduğu için hiçbir şey göremiyor. "Benim hakkımda mı?"

"Seninle ilgili başladı." Doktor odaya geri döndüğünde dudaklarımı kenetliyorum, hemşire Carmen de arkasından geliyor.

Arch ve ben bakiştık ve daha sonra konuşmamız gerektiğini fark ettim. Olan her şey hakkında.

Prosedürden sonra Arch beni daha önce ona bahsettiğim kafeye götürdü ve ben vanilyalı latte ve tarçınlı rulo sipariş ederken o da beyaz çikolatalı mocha ve kahvaltılık sandviç aldı. Hesabı ödemek için ısrar ediyor ve ben de izin veriyorum çünkü cüzdanımı bile yanıma almamıştım. Ayrıca, sanırım benimle ilgilenmesi onu iyi hissettiriyor.

Yüzüm o korkunç iğneden dolayı hâlâ uyuşuk -doktor haklıydı, korkunç ve acı vericiydi- ve kendimi tuhaf yiyormuşum gibi hissediyorum. Garip içiyorum. Arch bana sıcak kahvemi yudumlamam için bir pipet bile verdi ve kendimi aptal gibi hissetsem de işe yaradı.

Babamla tartışmam da dahil olmak üzere pek çok konuda kendimi aptal gibi hissediyorum. Dün geceki davranışım. Sanki duygusal bir çöküş yaşıyorum ve dün yaptığım her şeyden pişmanlık duyuyorum, tek bir şey hariç.

Arch ile seks yaptığım için pişman değilim.

Havadan sudan konuşuyoruz ve bu neredeyse hemşirenin bana yaptığı iğne kadar acı verici. Ta ki Arch sandviçinin paketini toparlayıp -yemin ederim beş dakikadan kısa bir sürede tüketmişti- masaya fırlatıp fincanıma çarpana kadar.

"Dün gece eve gittiğinde neler olduğunu bana anlatacak mısın?"

Derin bir nefes alarak ona her şeyi anlattım. Babamın beni nasıl korkuttuğunu. Arch'la birlikte olduğumu öğrendiğinde ne kadar sinirlendiğini. Babamın seks yaptığımızı anladığından bahsetmiyorum çünkü bu sadece

Utanç verici ama gülleri kestiğini gördüğümde ne kadar sinirlendiğimi ona anlattım. Çiçekleri Kathy'ye verme fikrine ne kadar üzüldüğümü.

"Annemin de en sevdiği renk," diye ekliyorum, sesim kısık.

Arch uzanıp elini ön koluma koyuyor ve hafifçe sıkıyor. "Üzgünüm, Daze." "Ben de üzgünüm." Bakışlarımı elinin kolumda durduğu yere indiriyorum, ne kadar büyük olduğunu, ne kadar uzun olduğunu fark ediyorum.

parmakları. Onun dokunuşu bana nasıl da rahatlık ve zevk veriyor. Ve bunun ne kadar yetişkince bir düşünce olduğunu hissediyorum.

"Onunla konuştun mu?"

"Ben uyandığımda çoktan evden çıkmıştı," diye itiraf ediyorum.

"Muhtemelen onunla bir konuşma yapmalısın."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Özür dilemek istiyorum ama bence o da özür dilemeli, anlıyor musun? Ne kadar kaba olduğuna inanamıyorum. Benim, senin ve bizim hakkımızda korkunç şeyler söyledi." Son kelimeyi fısıldıyorum, kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Benden nefret etmesi için ona ne yaptım bilmiyorum." Arch elini kolumdan çekip sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bacaklarını açıyor. Hayal kırıklığı açıkça görülüyor ve keşke onu rahatlatabilseydim. "Bana karşı dürüst ol, Daze. O kadar kötü müyüm?"

Hayır. O mükemmel, benim için mükemmel. Ama bunu ona nasıl söyleyebilirim? İlişkimizin tam olarak ne olduğunu konuşmamışken bu sözleri nasıl yüksek sesle söyleyebilirim? Bana kız arkadaşı olmamı teklif etmedi. İşler böyle mi yürüyor? Bunu resmileştirmemiz mi gerekiyor? Tüm zamanımızı birlikte geçiriyoruz ve öyle olduğumuzu varsayabilirim, ama asla varsaymak istemiyorum.

Asla aptal yerine konmak istemem.

"O kadar da kötü değilsin. Hiç de kötü değilsin," diye mırıldanıyorum, son zamanlarda benim için yaptığı tüm harika, düşünceli şeyleri düşünerek. "Sen iyi bir erkek arkadaşsın."

Kelime düşünmeden dudaklarımdan dökülüyor, aramızda asılı kalıyor ve Arch'ın bakışları benimkilere kayıyor.

"Öyle demek istemedim," diyorum o sessiz kaldığında. "Yani sen harika bir arkadaş oldun." Tamam, bu kulağa saçma geliyor.

Ağzının bir kenarı kapalı bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Şu anda bize gerçekten arkadaş mı diyorsun?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum, bakışlarımı onunkilerden ayırıyorum. Sandalyemde kıvranıyorum ve sanırım o da bundan keyif alıyor. "Yaptığımız şeye ne diyorsun?"

"Bildiğim bir şey var." Bana yaklaşıyor, görebildiğim, koklayabildiğim ve duyabildiğim tek şey o olana kadar beni sıkıştırıyor. "Birbirimizi oldukça iyi tanıyoruz, sence de öyle değil mi?"

Başımı eğip başımı sallıyorum. Temiz, erkeksi kokusunu içime çekiyorum, bedenim onunkine yaslanıyor. "Pekâlâ."

"Henüz resmi bir şey yapmadık." Saçıma dokunuyor. Yüzümün yan tarafına, parmaklarını yarama değdirmemeye dikkat ederek. "Ama bence yapmalıyız."

Parmakları boynumda kıvrılıyor, başımı yukarı kaldırıyor ve bakışlarımız buluşuyor. Çok ciddi görünüyor ve ben birden korkuyorum. "Kız arkadaşım olmak ister misin, Daze?"

Başımı salladım.

Gülümsüyor.

Ve bana böyle seslendiğini duyduğumda, hemen ardından dudaklarının dudaklarıma değdiğini

hissettiğimde hissettiğim rahatlama...

Artık korkmuyorum.

Hiçbir şeyden.

KIRK DÖRT

Günün geri kalanında okulu ektik, hayatımda hiç yapmadığım bir şey ve bunun için en ufak bir suçluluk bile hissetmediğime inanamıyorum. Arch dikkatimi dağıtırken uzun süre endişelenmem imkansız.

Beni şehir merkezindeki tüm sevimli mağazalara sokup çıkarıyor, bana bir şey seçtirmeye çalışıyor ki bana alabilsin. Ben bir şey istemiyorum. Erkek arkadaşım ile vakit geçirmekten gayet memnunuz.

Hmm. Buna alışmak biraz zaman alacak.

"Bu kolyeyi beğendim." Mücevher de dahil olmak üzere çeşitli biblolar satan mağazalardan birindeyiz ve o cam bir vitrinin üzerinde duruyor, işaret ediyor.

Yanında duruyorum, kolyedeki tılsımı görünce gülüyorum - minik bir A harfi. "Bunu seversin. Bu senin baş harfin."

"Benim baş harfimi takabilirsin." Bana bakıp gülümsüyor. "O zaman herkes benim kız arkadaşım olduğunu ve bana ait olduğunu bilir."

Neyse ki tezgahın kenarına tutunuyorum. Yoksa yüzündeki tatlı ifade ve az önce söylediği sözler karşısında bayılıp yere yığılacaktım.

"İnsanların senin olduğumu bilip bilmemesi önemli mi?" Soruyorum, sesim yumuşak.

"Evet, benim için öyle." Ses tonu sert, gözlerindeki bakış sahiplenici. "Tüm dünyanın bilmesini istiyorum, Daze."

Eğilip beni öpüyor, dudakları o kadar yumuşak ve şefkatli ki neredeyse ağlamak istiyorum. Sanki içime uzanabiliyor, kalbimi kavlıyor ve ben daha fazla dayanamayana kadar sıkıyor.

Sonunda onu kolyeyi almadan dükkândan ayrılmaya ikna ettim çünkü ondan hiçbir şey istemiyorum. Sadece zamanına.

Benim için en önemli şey bu. Bu dünyada sadece çok fazla zamanımız var ve bunu en iyi şekilde değerlendirmeliyiz. Arch'ın varlığının tadını çıkarmak beni sakinleştiriyor. Kendimi özel hissettiriyor. Kendimi...

Çok sevdim.

Sonunda kampüsten çok da uzak olmayan sahile gidiyoruz ve rüzgârın bize karşı savurduğu bir yürüyüşe çıkıyoruz. Çok çabuk pes ediyoruz ve sonunda otoparktaki arabasına geri dönüyoruz. Hafta içi olduğu için etrafta başka kimse yok.

"Bulutlar çok karanlık," diye gözlemliyorum ön camdan dışarı bakarken, uzaktan bize doğru gelen fırtınayı fark ediyorum. "Ve bu rüzgar çok şiddetli."

Dışarıdaki uğultu sanki bir cevapmış gibi Arch'ın arabasını sallıyor.

"Yine yağmur yağacak." Bana doğru uzanıyor, çekiştiriyor, sanki daha yakın olmamı istiyormuş

gibi ama gerçekten kıpırdamıyorum. "Yüzün nasıl?"

Uyuşukluk büyük ölçüde geçti. "Biraz acıyor." "Sana

ağrı kesici verdiler mi?"

Başımı salladım. "Hayır ve öyle bir şey yapsalar da kabul etmezdim."

Gözlerinde içimi titreten bir parıltı var. "Her zaman çok iyi bir kızsın."

"Uyuşturucu ve alkol bana göre değil." Burnumu kırıştırıyorum.

"Komik çünkü sana bağımlı olduğumdan oldukça eminim," diyor büyük bir içtenlikle. Bir kahkaha patlattım. "Bu çok klişeydi."

"Bana bak. Erkek arkadaşın oldum ve tam bir aptala dönüştüm." Sırıttıyor, bana tekrar uzanıyor ve bu sefer direnmiyorum.

Beni kucağına çekmesine izin veriyorum, ona yaslanmam için beni yeniden ayarlıyor. Ellerimi geniş omuzlarına doluyorum, dizlerim kalçalarının iki yanında olacak şekilde kayıyor ve başını geriye yatırdığında eğilip alnımı onunkine bastırıyorum.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye sorar.

"Bana her şeyi anlatabilirsin," diye fısıldıyorum, söylediklerimin doğruluğu kalbimi sızlatıyor.

Sadece bu çocuğun bana güvenmesini, düşündüğü her şeyi anlatmasını istiyorum. Umutlarını ve hayallerini.

Endişelerini ve korkularını. Hepsini bilmek istiyorum. Her şeyini.

"Tüm dünyada en sevdiğim insan sensin," diye itiraf ediyor, bakışları benimkilere kilitlenmişken. "Her dakikamı seninle geçirebilseydim, geçirirdim."

"Sen de benim favorimsin," diye fısıldıyorum, itiraf boğazımı ağrıtıyor. Sanki şifreli konuşuyormuşuz gibi geliyor. Sanki birbirimize en büyük, en anlamlı kelimeyi söylemek istemiyormuşuz gibi.

Henüz.

"Bu sabah beni korkuttun." Parmakları saçlarıma dolanıyor ve saçlarımı taradığında içimden yumuşak bir takdir mırıltısı yükseliyor. "Senin için endişelendim."

"Uyuşmuştum. Sanki hiçbir şey hissetmiyordum." Ve çok yorgunum. Duygusal olarak yıprandım. Saçımı okşamaya devam ederse muhtemelen böyle uyuyakalabilirim.

"Bahse girerim sana bir şeyler hissettirebilirim," diyor, sanki sözlerim bir meydan okumaymış gibi.

Ve beni öptüğünde, uykuyu tamamen unutuyorum. Tek odaklanabildiğim şey dudaklarının muhtaç baskısı. Dilinin kolayca ağzıma girip benimkine doğru kayması. Onu her şeyimle öpüyorum, ona ne kadar değer verdiğimi göstermeye çalışıyorum. Onu önemsedığimi.

Keşke söyleyebilseydim. Keşke ona aşık olduğumu söyleyebilsem ama bu çok zor. Çok korkutucu. Elleri kalçalarıma düşüyor, beni öpmeye devam ederken beni yerinde tutuyor. Onu kalçalarımın arasında hissedebiliyorum, şimdiden sertleşmiş ve zonkluyor ve kendime engel olamıyorum. Ona karşı sallanıyorum, bastırıyorum

ereksiyonuna karşı ve o inliyor.

Öpüşüyoruz, öpüşüyoruz, birbirimizin içinde boğuluyoruz, elleri eşofmanımın altından kayıyor, parmakları çıplak tenime bastırıyor. Artık seks yaptığımıza göre, eskisi gibi kendini tutmuyor. Dokunuşu cesur, elleri sütyenimin kopçasını açana kadar yukarı hareket ediyor, parmakları meme uçlarıma sürtünürken onları arıyor. Titrememe engel olamıyorum ve bir meme ucumu daha da sertçe çekiştirdiğinde dudaklarına karşı inliyorum, şaşırtıcı bir şekilde acıdan zevk alıyorum.

Sonunda ağzını benimkinden ayırdı, nefesi kesilmişti, elleri hâlâ göğüslerimdeydi. "Seni arabamda sikmeyeceğim, Daze."

Ben de zor nefes alıyorum ve konuşmam birkaç saniye sürüyor. "Neden olmasın?"

Arch koltuk başlığına yaslanıyor, göz kapakları yarıya inmiş beni inceliyor. "Birincisi, prezervatifim yok ve ikincisi, kullanabileceğimiz mükemmel bir yatağım var. Dün yaptığımız gibi."

"Belki de arabada yapmak istiyorum." Burası çok sıcak ve omzumun üzerinden hızlıca baktığımda ön camın buğulandığını fark ediyorum. "Kampüse geri dönmek istemiyorum."

Kaşlarını çatıyor, elleri göğüslerimi kavıyor, başparmakları meme uçlarımda ileri geri geziniyor. "Biri bizi yakalayabilir."

"Nerede olursak olalım bizi yakalayacaklar." Eğilip onu öpüyorum, dilim bu sefer ağzını arıyor ve kalçaları biraz kalkıyor, ereksiyonu bana baskı yapıyor. "Hadi burada yapalım."

"Daisy..."

"Lütfen." Aramıza uzanıyorum, parmaklarım onun ereksiyonuna sürtünüyor. "Boşalmadan hemen önce çekebilirsin."

"Vay anasını. Böyle şeyler söyleyemezsin." Sesi tam bir ıstırap içindeymiş gibi çıkıyor ve ben de içimdeki küçük heyecana engel olamıyorum. Sesinin böyle çıkmasının sebebinin ben olduğumu bilmek. Böyle hissetmesinin.

Hepsi benim yüzümden.

Kemer takmadığına şükrederek üniforma pantolonunun önünü açmaya başladım bile. Ona ulaşmamı çok daha kolaylaştırıyor ve elimi içine soktuğumda, parmaklarım pamuklu boxer külotunun önünde gezinirken, yumuşak, nefes nefese bir iç çekiyorum. O kadar sert, kalın ve mükemmel ki.

Onun erkek arkadaşım olduğunu bilmek beni de daha cesur yapıyor. Sanki ona dokunmaya hakkım varmış gibi. O da beni durdurmuyor. Boxer külotunun önünü indirip onu ortaya çıkardığımda, nefesini tıslayarak çıkarmasına neden olduğumda değil. Parmaklarımı şaftının etrafında kıvrıp okşamaya başladığımda da. Şu anda kim olduğumu ya da neye dönüştüğümü bilmiyorum ama ondan hoşlanıyorum.

Kendimden hoşlanıyorum.

"Daze, Daze, Daze." Parmaklarını bileğime dolayarak beni durduruyor ve kafamı kaldırıp ona baktığımda yüzünde ciddi bir ifadeyle beni izlediğini görüyorum. "Durmalsın."

"Neden?" Kafam karıştı. Bundan hoşlanmıyor mu?

Dudaklarını yalıyor, bakışları vahşi. Biraz da odaksız. "Çünkü bunu yapmaya devam edersen, elinin her yerine boşalacağım."

Eğilerek dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve "Belki de istediğim budur" diyorum.

Onu öpüyorum, aslında onu susturuyorum ve bir süre birbirimizin içinde kayboluyoruz, ta ki diğer elini omzumda hissedinceye kadar, beni nazıkçe itiyor, böylece dudaklarından ayrılmaktan başka seçeneğim kalmıyor.

"Ne oluyor, Daze?" Sesi şaşkın geliyor ama şaşkınlığını görmezden gelip onu tekrar öpüyorum. Bileğimdeki parmakları yavaşça gevşiyor ve sonra boynunu öpüyorum. Kulağının arkasını. Tenine doğru nefes alıyorum, onu okşuyorum, hızım artıyor.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Yani, bir süredir takılıyoruz, o yüzden bir fikrim var. Nelerden hoşlandığını biliyorum. Ama aynı zamanda kanatlanıyorum, sadece dürtülerime teslim oluyorum ve ne istersem yapmama izin veriyorum.

Mantık çerçevesinde tabii ki.

"Bebeğim, yavaşlamalısın," diye mırıldanıyor bir noktada, elleri kalçalarımın dönüyor ve eşofmanımın kemerini çekiştiriyor. Sözleri hareketleriyle uyuşmuyor ama bunu onun dikkatine sunmuyorum.

Bunun yerine, yapmasına izin veriyorum, elini pantolonumun önünden aşağı daldırdığında keskin bir şekilde nefes alıyorum, parmakları külotuma sürtünüyor.

Bir de baktım ki eşofmanım ayak bileklerime kadar itilmiş ve külotum yana çekilmiş. Ona sürtünüyorum, ten tene, ıslak sıcaklığımla sikinin başını yıkıyorum ve o inliyor. Ve sadece ucu içime girdiğinde, tereddüt etmiyorum.

Hafif bir acı hissine aldirmeden ona tamamen gömölüyorum. İç duvarlarım onu sınısıkı sarıyor, bedenlerimiz birbirine bağlanıyor ve ben ayağa kalkıyorum, göz kapaklarım aralanıyor ve onun beni izlediğini görüyorum.

"Siktir," diye ısırtıyor kalçalarını esnetirken. "Prezervatif olmadan çok iyi hissediyorsun."

Bunun pervasızca olduğunu bile bile ona binmeye başladım. Şimdiye kadar yaptığım en pervasız, en düşüncesiz şey. Eğer babam korunmasız seks yaptığımı bilseydi, hayal kırıklığına uğrardı. Risk alıyorum. Benim ve Arch'ın geleceğini riske atıyorum.

Ama şu anda, onun ne kadar iyi hissettiğini umursamayacak kadar kendimi kaptırmış durumdayım.

Kampüse çoğunlukla sessizlik içinde dönüyoruz, ama bu rahatsız edici ya da gergin değil. Daha çok tatmin olmuş bir sessizlik. Ne kadar zamandır hissetmediğim bir hoşnutluk. Ben uykuya dalıp dalıp çıkarken Arch bir şarkı listesi dinliyor, eli uyluğumun üzerinde durduğu yerden nadiren ayrılıyor. Dokunuşu beni rahatlatıyor, bana onun yanımda olduğunu hatırlatıyor ki buna çok ihtiyacım var.

Sonunda uyumaktan vazgeçiyorum ve yolcu tarafındaki camdan dışarı bakıyorum, dalgın bir şekilde alt dudağımı çiğniyorum. Eve yaklaştıkça daha da endişeli hissediyorum. Midemde dönen ve beni hafifçe bulandıran gergin hissi görmezden gelemiyorum.

Babamla konuşmam gerekiyor ve bunu Arch'ın şahitliğinde yapmak istemiyorum. Babam ona düşmanca davranacak ve her şey dağılacak. Arch'ı bu işe karıştırmadan önce babamı ikna etmeye çalışmalıyım. Biraz zaman alacak ama sabırlıyım.

Bu işi halletmeliyim.

"İyi misin?" Sonunda okulun otoparkına girdiğimizde Arch soruyor.

"Babamı göreceğim için gerginim." Titrek bir nefes alıp ona hızlı bir gülümseme gönderiyorum.

"Her şey yoluna girecek," diyor, hissetmek istediğim tüm güvenle. "O seni dinleyecek, sen de onu dinleyeceksin. O özür dileyecek ve sen de dileyeceksin. Ve sonra her şey affedilecek."

"Umarım öyledir," diye fısıldıyorum, ellerimin birbirine dolandığını görmek için kucağıma bakıyorum. Onları çözüpsilkeliyorum ve avuçlarımın ne kadar terli olduğunu fark ediyorum.

Arabadan indik ve kampüs boyunca yürüdük. Öğleden sonra ve çoğunlukla boş. Her köşede babamı arıyorum, Kathy ile birlikte olduğunu ya da bir işle meşgul olduğunu umuyorum. Arch'la yürürken tesadüfen karşılaşmaktansa evde beni bekliyor olmasını tercih ederim.

Tanrım, hangi senaryonun daha kötü olduğunu gerçekten bilmiyorum. Hepsi korkunç.

"Seninle kapıya kadar yürümemi ister misin?" Arch, binası önümüzde belirdiğinde soruyor.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Muhtemelen eve yalnız gitmeliyim. Seni benimle görünce nasıl tepki vereceğini bilmiyorum."

Arch'ın çenesi gözle görülür biçimde geriliyor ve yüzündeki çatık kaşlar neredeyse korkutucu bir hal alıyor. "Benden hoşlanmamasından nefret ediyorum."

"Sadece seni tanımıyor," diye onu rahatlatıyorum. "Seninle gerçekten biraz zaman geçirdiğinde, ne kadar harika biri olduğunu görecek."

"Beni tanımak için bir şans bile verirse," diye mırıldanıyor.

Arch'ın yüzündeki şüpheli ifade bana gerçekten inanmadığını gösteriyor ama ben bunu görmezden gelmeye çalışarak ona titrek bir gülümseme sunuyorum. "Bugün bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Beni kollarının arasına aldı ve tereddüt etmeden öptü. "Senin için her şeyi yaparım, Daze. Umarım bunu biliyorsundur."

Çenesine dokunuyorum ve yemin ederim gerginliğinin azaldığını hissedebiliyorum. Onun benim için yaptığı gibi ben de onu sakinleştiriyor muyum? İşler zorlaştığında, yanımda olması gereken

mükemmel kişi o. Onu asla kaybetmek istemiyorum.

Hiç.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, onu son bir kez öpmek için parmak uçlarımda yükseliyorum.

"Sana sonra mesaj atarım."

"İyi edersin." Bunu yapacağıma inanmıyormuş gibi söylüyor ve ben de dün gece yapacağıma söz verdiğim halde ona hiç mesaj atmadığımı düşünüyorum.

Verdiğim sözleri tutmamaktan nefret ederim. Özellikle de Arch'a.

İsteksizce yollarımızı ayırıyoruz ve ben evime doğru gidiyorum, midem sanki lanet bir teknedeymişim gibi sallanıyor ve yuvarlanıyor. Daha dik duruyorum ve hızımı artırıyorum, güven taklidi yapıyorum. Bunun gerçek bir güvene dönüşmesini umuyorum ama babamın dışarıda beni beklediğini görünce omuzlarım çöküyor. Bahçede, elinde kocaman bir makas.

Ben yaklaşırken bakışları bana yöneliyor ve tiksinişmiş gibi gözlerini kaçırarak gül çalılarına doğru ilerliyor. Panik yükseliyor, boğazımı tıkıyor ve tam bir koşuya çıkıyorum, onunla bana ait olan gül çalıları arasında durana kadar durmuyorum.

Onları besleyen benim, o değil. Onlar benim.

"Bütün gün onunla birlikte olduğunu biliyorum. İnkâr etme zahmetine girme. Az önce ikinizi birlikte gördüm." Yüzü tanınmayacak kadar çirkin bir maskeye dönüşmüştü. "Bütün gün, Daisy. Okuldan kaçtın! Bunu *asla* yapmazsın."

"Kliniğe gitmem gerekti. Dikiş atılması gerekiyordu." Yüzümü gösteriyorum, babam kolunu indirdiğinde rahatlıyorum, makaslar yanında sallanıyor. "Arch beni oraya götürdü. Ona ihtiyacım olduğunda bana yardım etti."

"Boş boş dolaşmana ve sorumluluklarını unutmama yardım etti. Okul ne olacak? Üniversiteye girmek ne olacak? Okulu asmak ve geri kalmak sadece kendini daha da zora sokar." Babamın sesi sertti. "Beni hayal kırıklığına uğrattın Daisy Mae. Arch Lancaster hakkında ne hissettiğimi biliyorsun ama yine de onunla kaçtın."

Hayal kırıklığına uğradım lafı geçen sefer olduğu gibi bende işe yaramayacak. Onun Arch hakkındaki hisleri benimkileri etkilemez.

"Anlamadığım şey ondan neden bu kadar nefret ettiğin. Belki ilk başta bana karşı o kadar iyi değildi ama değişti. Beni önemsiyor. Önemsediğini biliyorum." Beni gerçekten dinlemesini dileyerek ona ters ters bakıyorum. "Okula gitmememizin senin deyimle 'dalga geçmekle' hiçbir ilgisi yoktu. Bir doktora görünmem gerekiyordu."

Babamın ağzı sert bir çizgiye yerleşiyor, hoşnutsuzluğu çok açık. "Ben seni alırdım. Seni götürmek benim görevim, sen benim kızsınsın. En azından önce kampüsteki hemşireye görünmeli ve oradan ayrılıp bir doktora görünmek için izin almalıydın."

"Beni zaten doktora gönderecekken neden zahmet etsin ki? Olan oldu. Neden bu konuda tartıştığımızı anlamıyorum." Yanından geçmeye çalışıyorum ama o yana kayarak daha ileri gitmemi engelliyor. "Baba, lütfen. İçeri girmek istiyorum. Duş almam lazım."

"Hayır. Sen beni dinle." Sesi alçalıyor ve bakışlarıyla karşılaştığımda fiziksel olarak geri çekiliyorum. Babamı daha önce hiç bu kadar acımasız görmemiştim. "İkinizin işi bitti. O çocukla görüşmenizi yasaklıyorum."

Ne? "Ama-"

"Aması yok. Ve sana bir açıklama yapmak zorunda değilim. Ben senin babanım ve senin için en iyisinin ne olduğunu biliyorum. Ve onu savunduğunu duymak da umurumda değil. Eğer gözlerini açarsan, sana beladan başka bir şey getirmeyeceğini görürsün. Şu haline bir bak. Onunla takılmaya başladın ve bambaşka birine dönuştün. Dün geceki tavrına hala inanamıyorum. Artık seni tanıyamıyorum bile."

Ben de onun hakkında aynı şekilde hissediyorum. Kim bu adam ve benim düşünceli babama ne yaptı? "Güllerimi kesen sensin-"

"Zaten öleceklerdi!" Sertçe nefes alıyor, bakışlarını kaçırıyor. Sanki dayanamıyormuş gibi

Bana bak. "Saçmalıyorsun. Mesele güller olmadığı halde onlara çok fazla odaklanıyorsun. Hiçbir zaman sorun olmadılar. Sorun o çocuk Daisy. Sadece sen bunu göremiyorsun."

Arch'ın beni mutlu ettiğini göremeyecek kadar inatçı. Beni kabuğumdan çıkarıyor ve kendimi savunabileceğimi keşfetmeme yardımcı oluyor. "Neden bana güvenemiyorsun? Sanki kendi kararlarımı verebileceğimi bile düşünmüyorsun."

"Konu ona gelince, sana güvenmiyorum. Onun zenginliği ve yakışıklılığı gözlerini kamaştırıyor. Bunun ötesini göremiyorsun. Çocuğun hataları var. Hem de bir sürü," diye mırıldandı babam.

"Hepimiz öyle değil miyiz?" İnanamayarak sordum. "Ve bu doğru değil." Arch'ın muhteşem olduğunu inkâr edemem ama bundan daha fazlası var. *O* bundan daha fazlası. "Onu yüzünden çok daha fazlası için seviyorum. O iyi bir insan."

"Seni kim kullanıyor?" diye neredeyse tükürüyor.

"Nasıl? Beni kullanmasına gerek yok ki. İsteddiği kızı elde edebilirdi ama o *beni* seçti. Çünkü beni önemsiyor."

"Seni seks için kullanıyor." Son kelimeyi tiksintiyle ısrarak söylüyor.

Babamın bu kelimeyi söylemesinden dolayı tüm vücudum utançla kızardı. Sanki Arch'la ilişkim bundan ibaretmiş de başka bir şey değilmiş gibi. O anlamıyor.

Büyük ihtimalle hiç olmayacak.

"Bu konuşmayı son kez yapıyoruz." Babamın sesi sessizliği bozdu. "Arch Lancaster'ı görmeni yasaklıyorum. Hikayenin sonu."

Ona ters ters bakıyorum, göğsüm ağrıyor, gözyaşlarım yine tehdit ediyor. Ağlamaktan çok yoruldum. "Beni onunla görüşmekten vazgeçiremezsin."

"Evet, söyleyebilirim. Ben senin babanım ve evimde yaşadığın sürece sana ne yapıp ne yapamayacağını söylemeye hakkım var. Gerekirse Matthews'a kendim bile gider ve Lancaster'ın kızımı taciz ettiğini söylerim. Matthews yılın geri kalanında onun hayatını cehenneme çevirecek. Hatta onu okuldan bile atabilir."

İçimdeki şok dalgaları beni nefessiz bırakıyor. "Yapamazsın."

"Yapardım." Yüzünde beliren kararlılık düpedüz korkutucu. "Beni test etme." "Arch'tan kurtulmak için *yalan* mı söyleyeceksin?"

"Seni zarardan korumak için ne gerekiyorsa yaparım ve sana getireceği tek şey bu. Sadece bunu göremiyorsun. Onun ne kadar korkunç biri olduğunu göremiyorsun. O korkunç bir insan, tatlım. Sözlerimi bir kenara yaz, eğer bunun devam etmesine izin verirsem, seni mahvedecek. Şimdi içeri gir."

Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve yanaklarımdan aşağı sessizce süzülüyor. Şaşkınlıkla babama bakıyorum, zihnim karmakarışık, bir yanıt bulamıyorum.

Kaba bir şekilde başını sallıyor ve ben eve girebileyim diye kenara çekiliyor. "Bir gün bunun için bana teşekkür edeceksin." Başıma gelen tek iyi şeyi yok ettiği için ona teşekkür mü edeyim?

Hiç sanmıyorum.

KIRK BEŞ

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

101

102

103

104

105

106

107

108

109

110

111

112

113

114

115

116

117

118

119

120

121

122

123

124

125

126

127

128

129

130

131

132

133

134

135

136

137

138

139

140

141

142

143

144

145

146

147

148

149

150

151

152

153

154

155

156

157

158

159

160

161

162

163

164

165

166

167

168

169

170

171

172

173

174

175

176

177

178

179

180

181

182

183

184

185

186

187

188

189

190

191

192

193

194

195

196

197

198

199

200

201

202

203

204

205

206

207

208

209

210

211

212

213

214

215

216

217

218

219

220

221

222

223

224

225

226

227

228

229

230

231

232

233

234

235

236

237

238

239

240

241

242

243

244

245

246

247

248

249

250

251

252

253

254

255

256

257

258

259

260

261

262

263

264

265

266

267

268

269

270

271

272

273

274

275

276

277

278

279

280

281

282

283

284

285

286

287

288

289

290

291

292

293

294

295

296

297

298

299

300

301

302

303

304

305

306

307

308

309

310

311

312

313

314

315

316

317

318

319

320

321

Ve o kişinin ben olduğumu sanmıyorum. Güle güle."
Arama sona erdi.

Gitmiş.

Telefonu kulağımdan çekip ekrana bakıyorum, sanki sihirli bir şekilde beni geri arayacak ve "yakaladım seni!" diye bağıracakmış gibi.

Tabii ki böyle bir şey olmaz.

Hiç düşünmeden telefonumu odanın diğer ucuna fırlattım. Duvara çarpıp sekiyor, yerde kayıyor ve ellerimi saçlarımın arasına sokuyorum. Çekiyor.

Acıtacak kadar sert.

Ama hala tek bir şey bile hissetmiyorum.

Uyuyamadığım için sabahın köründe kalkıyorum ve saat yedi buçukta kampüsün bir ucundan diğer ucuna yürüyüp yemekhaneye uğrayarak bir kahve ve yaban mersinli kek alıyorum. Dün gece yemek yemediğim için açlıktan ölüyorum ve işlevimi yerine getirebilmek için kafeine ihtiyacım var.

Ben de incindim. Beni hayatından bu kadar kolay çıkarmasına çok kırıldım. Babasının beni göremeyeceğini söylemesi umurumda değil. Beni öldüren onunla aynı fikirde olması.

Bu tam bir saçmalık. Benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyor mu? Hayatımda ona ne kadar ihtiyacım olduğunu?

Sikerim böyle işi. Beni öylece reddedemez. Kim olduğumu bilmiyor mu?

Evet, kendi kafamda bile kibirli bir pislik gibi görünüyorum, ama hadi. Ben Arch Lancaster'ım. Bu okulu ben yönetiyorum. Beni bir kenara atıp her şeyin bittiğini söyleme hakkını ona kim verdi?

Bu düşünceler aklımdan geçtiği anda -ki bu ilk kez de olmuyor- bunun sadece egomun konuşması olduğunu anlıyorum. Şu anda içimde yaşayan, nefes alan bir şey gibi büyüyen acıya odaklanmaktansa, *benim kim olduğumu biliyor musun*, demek daha kolay geliyor. Daisy'nin benim olmadığı ve var olmaya devam ettiğim her saniye kalbim büzüşüyor, küçülüyor. Çok yakında tamamen yok olacak.

Çılgınca olan şey, sonunda hayatımda ilk kez birine veriyorum ve o da hemen yüzüme geri fırlatıyor.

Bu ne lan? Şansım bok gibi.

"Birinin kışını tekmelemek ister gibi görünüyorsun." Yüzümde bir hırıltıyla dönüyorum, JJ'i karşımda bulunca ruh halim hiç de yumuşamıyor. Ellerini önünde tutarak hemen bir adım geri çekiliyor. "Kahretsin, kardeşim, yatağına kim sıçtı?"

Az önce söylediği şey iğrençti. "Kötü bir sabah," diye mırıldandım.

"Söyleyeceğim." Davetsizce yanıma geliyor. "Cidden, sorun ne?" "Hiçbir şey."

Dünyam yerle bir oluyor. Önemli bir şey değil. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

JJ kaşlarını çatıyor ve bana ayak uydurmak için neredeyse yanımda koşuyor. "Bunun hakkında konuşmak istemiyor musun?" Ona ters ters bakıyorum. "Az önce söylediğim bu değil miydi?"

"Evet, evet. Kusura bakma dostum. Ben sadece-" Dudaklarını kapatıyor, yürümeye devam ederken öne doğru bakıyor, kütüphaneye doğru gidiyoruz. Binanın önünde kampüse giren çıkan herkesi görebileceğiniz bir bank var. Kahvemi içmek, keki içime çekmek ve Daisy'yi izlemek için mükemmel bir yer.

"Sen sadece ne?"

"Sadece... seni daha önce böyle görmemiştim." Tereddüt ediyor. "Ya da böyle davrandığını."

"Ne gibi?" Güneşe karşı gözlerimi kısarak başımı kaldırıyorum. Hayatınızın bambaşka bir hal alması, sizi perişan etmesi ve her şeyi sorgulamanıza neden olması, buna rağmen dünyanın dönmeye devam etmesi çok çılgınca.

Hayat devam ediyor. Acınız ya da ıstırabınız için durmaz. Sizi ve tüm o acıyı toz içinde bırakarak yanından geçip gider.

Nefret ediyorum.

"Sanki biri köpeğini tekmeleyip öldürmüş gibi," diyor JJ, her zamanki gibi açık sözlü. "Matthews sana bok atmaya karar vermedikçe nadiren kötü bir ruh halinde oluyorsun."

"Hayatımda ilk kez Matthews'a kızgın değilim," diyorum dürüstçe, bankın üzerine çöküp küçük beyaz poşetten keki çıkarıyorum. Büyük bir ısırık alıyorum ve neredeyse boğuluyorum. Çok kuruydu.

"Bir mucize gerçekleşti." JJ yanımdaki banka yerleşiyor, bakışları yüzümde geziniyor. Sanki beni anlamaya çalışıyor gibiydi. "Kız sorunu mu?"

Çivilemesinden nefret ederek yüksek sesle nefes veriyorum. "Evet." "Ama bu konuda konuşmak istemiyorsun."

"Eski sevgilimin en yakın arkadaşıyla takıldığını düşünürsek, kesinlikle bu konuda konuşmak istemiyorum," diyorum, çok sıcak kahvemden yudumlarken çok kuru çöreğimden bir ısırık daha alıyorum.

Bugün kazanamam.

"Hey, buna alındım. Eğer istemezsen Mya'ya bir şey söylemem. Gerçi eskisi kadar yakın değiller. Sanırım Mya onun saçmalıklarından bıktı."

"Gerçekten mi?" O kadar da şaşırmadım. Cadence yıllardır Mya'ya kötü davranıyor ve Daisy de bu konuda bir şeyler söyledi.

Kahretsin. Daisy. Aklıma ne kadar kolay geldiğini görüyor musun? Hayatımın o kadar büyük bir parçasıydı ki onu nasıl unutabilirim?

Yapamam.

"Evet, Cadence'i aştı. Ve bil diye söylüyorum, seni en iyi arkadaşlarımdan biri olarak görüyorum. Senin sırlarını asla ifşa etmem." JJ'in sesi gerçekten incinmiş gibi geliyor.

Ve hemen kendimi kötü hissettim.

"Bak, özür dilerim. Bu konuda çok gerginim ve seni aşağılamaya çalışmıyordum, yemin ederim. Eğer Cadence Daisy ile sorun yaşadığımı öğrenseydi, tıpkı bir sürtük gibi kına yakardı."

"Ona hiçbir şey söylemeyeceğim. Mya'ya bile bahsetmeyeceğim," diye söz veriyor JJ.

"Sağ ol dostum." Kahvemden bir yudum daha alıp etrafı Daisy için tarıyorum. Henüz ondan bir iz yok. "Daisy ile ayrıldınız mı?" Ona baktığımda JJ'in kaşları havaya kalktı.

"Beni terk etti."

JJ'in ağzı açık kalır. "Ciddi misin?"

Başımı sallıyorum, boğazıma yapışan bir yumru konuşmamı zorlaştırıyor.

"Şaşırdım." Başını sallıyor. "Onunla çok zaman geçirdin. Birbirinizden hoşlanıyor gibiydiniz."

Sözleri göğsümü sızlattı. Birbirimizden tamamen hoşlanıyorduk. Ben ona vurulmuştum. Onun için çok kötüydüm.

Hâlâ öyle hissediyorum. Daisy'ye olan hislerim bir gecede değişemez. Ben lanet bir makine değilim.

Sanki onun hakkında konuştuğumuzu hissetmiş gibi, Daisy birdenbire ortaya çıktı, kampüs boyunca yürüyerek İngilizce dersimizin olduğu binaya doğru ilerliyordu. Başını öne eğmiş, saçlarını

eskiden olduğu gibi tek bir örgü halinde arkaya toplamış ve sanki aramızda olanlar hiç yaşanmamış gibi.

Ben kendim olmaya geri döndüm ve o da kampüste dolaşan küçük hayalet olmaya geri döndü, herkes

ona doğru bakıyordu.

Ben hariç. Ben onu görüyorum.

"Evet, işe yaramadı." JJ'e bir gülümseme gösteriyorum ama daha çok dişlerimi gösteriyormuşum gibi hissettiriyor, bu yüzden çabucak kaybolmasına izin veriyorum. "Belki de bir ilişki içinde olmamam gerekiyordur."

Bu tamamen yalan. Sadece bir kızla ilişki yaşamak için can atıyorum. Sadece o benimle bir ilişki yaşamamayı seçiyor.

Göğsümü ovuyorum, bu kadar üzgün olmaktan nefret ediyorum. Daisy dışında hiçbir şeyin ruh halimi düzeltmeyeceğini biliyorum. "Ben de öyle." JJ kıkırdıyor ve beşlik çakmak için elini kaldırıyor.

Ona vermiyorum, yüzümde bir çatıklık oluşuyor. "Peki ya Mya?"

Omuz silkerek elini bırakıyor. "Ne olmuş ona?"

"Siz ikiniz birlikte değil misiniz?" Kafam çok karıştı.

"Ben resmi bir şey yapmadım, o da sormadı. Sadece takılıyoruz ve sevişiyoruz.

Neden sadece bu olamıyor?"

Çünkü ondan hoşlanıyor olsaydınız, bunun sadece takılmak ve sevişmek olmasını istemezsiniz. Her zaman onunla olmak isterdin. Düşünceleriniz onunla tükenirdi. Bir şeyler görürdünüz ya da başınıza bir şey gelirdi ve hemen ona anlatmak isterdiniz. Çünkü o sizin için her şeydir. Başka bir şey göremez, düşünemez ya da tadamazsınız.

Sadece o.

O.

"Hiçbir şeyi ciddiye alamıyorum," diye devam ediyor JJ, belli ki keyfi yerinde. "Tıpkı senin gibi."

Birkaç dakika sonra, zil çalmadan hemen önce onu sıranın üzerinde bıraktığımda sözleri aklımdan çıkmıyor. Koridorda yürürken Bay Winston'ın sınıfının açık kapısında duraklıyorum. Orada durup Daisy'nin her zamanki yerinde oturup önündeki sıranın üzerinde duran açık kitabı okuyormuş gibi yapmasını izliyorum.

Gerçeği biliyorum. Onu izlediğimi fark ettiğinde gözlerinin nasıl yukarı kaydığını ve hemen aşağı baktığını görüyorum. Beni bakarken görmesi umurumda değil.

Görmesini istiyorum.

"Bugün bize katılacak mısınız, Bay Lancaster? Yoksa kapıda kalmayı mı tercih edersiniz?" Bay Lancaster.

Winston iyi huylu bir şekilde sorar.

Tek kelime etmeden sınıfa giriyorum ve doğruca Daisy'ye yöneliyorum. Başını eğik tutuyor ve yemin ederim omuzları gözle görülür şekilde titriyor, bu da kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor.

Tabii ki kötü hissediyorum. Ben bir canavar değilim.

Onun yanından geçip gidiyorum, arkasındaki masaya oturmuyorum. Bugün kendime işkence etmemeyi seçiyorum.

Arkasında oturmak, onu koklamak, uzanıp ipeksi saçlarına dokunmamak için kendimi zor tutmak... Kendime hakim olmam o kadar da güçlü değil.

Bunun yerine, eskiden yaptığım gibi sınıfın en arkasında oturuyorum. Bacaklarımı açıp önümdeki sandalyeyi itiyor, kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum. Winston'ın yüzündeki saf hayal kırıklığı ifadesi beni şaşırtmıyor. Eminim eskisi gibi en önde oturmadığım için canı sıkılmıştır. Yirmi dört saat önce bile olmadığım kadar mutlu, amcık kırbaçlı bir mankafaydım.

Bu yeni ben. Eski ben. Hala
Daisy'den daha berbat olan ben.

KIRK ALTI

cipsi kapıyorum, gergin bir şekilde çıkış yapmak için sırada bekliyorum. Arch'la karşılaşmamayı umarak ya da

onun arkadaş grubundan herhangi biri.

"Tanrım, söylentiler doğru mu? Sen ve Arch gerçekten ayrıldınız mı?"

Arkamdan gelen Cadence'in mızız sesini duyunca gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Aslında ilk yüzleşmem gereken kişi o olacaktı.

"Konuşamıyor musun? Derdin ne senin? Benden çok mu korkuyorsun?" diye alay ediyor.

Onunla yüzleşmek için dönüyorum, yüzündeki o küçük sırtışı görmek beni öfkeyle dolduruyor. Elim yumruk yapıp yanımda tutuyorum, içten içe o kendini beğenmiş ifadeyi suratından söküp atabilmeyi diliyorum.

Başka hiç kimse beni Cadence kadar şiddet yanlısı hissettiremez.

Sıkılmış dişlerimin arasından, "Arch'la benim aramda olanlar seni ilgilendirmez," diyorum.

Gülümsemesi küçük, gözleri sadece zafer olduğunu tahmin edebileceğim bir ifadeyle parlıyor. "Eminim senin ne kadar sıkıcı bir kadın olduğunu anlamıştır ve seni hemen terk etmiştir. Bana sorarsan bunu uzun zaman önce yapmalıydı. Sende ne bulduğunu hiç anlamadım."

"Ben de sana," diye fırlatıyorum ona. Gözleri kocaman açıldı. Bundan hoşlanmadığını söyleyebilirim, ama ilk kez umurumda değil. "Ve bu arada, ondan ayrılan benim."

Cadence kahkahayı patlatır. "Sen bir yalancısın." "Bu doğru." Omuz silkiyorum.

Başını yana eğip beni düşünüyor. "Ona sorabilirim, biliyorsun. Bana yalan söylemez."

Yüzünü kurtarmak için olabilir ama belki de değildir. Sonuçta bu Cadence. Arch'ın onun hakkında ne düşündüğünü umursadığını sanmıyorum.

"Devam et ve sor ona." Güçlü görünmeye çalışarak çenemi kaldırıyorum. Başarısız olmamayı umuyorum. "Dün gece aramızdaki ilişkiyi bitirdim."

En gurur duyduğum ya da en kolay anım değildi. O mesajı gönderdikten sonra beni aradığına hâlâ inanmıyorum ama bilmeliydim. Arch mesajla ayrılığı kabul etmezdi.

Bu onun tarzı değil.

"Bence saçmalıyorsun, bu yüzden kesinlikle ona soracağım. Tam şurada. Arch!" Cadence elini başının üzerinde sallıyor ve eğer yere eriyebilseydim, ben de erirdim. Cadence izlerken onunla şu anda bu yüzleşmeyi yapmak istemiyorum. Ondan kaçmaya çalışıyorum, aslında onunla konuşmaya değil.

Ama yaklaştığını anlamak için bakmama bile gerek yok. Varlığını hissedebiliyorum ve sağıma baktığımda tam Cadence ile benim aramda durduğunu, kaşlarının arasında küçük bir çatıklık oluştuğunu görüyorum.

"Ne istiyorsun Cadence?" Arch'ın sesi bitkin geliyor.

Bana bakmıyor bile.

"Senden ayrıldığını söyledi ama ben ona inanmıyorum." Cadence sanki beni adımla bile tanıımıyormuş ya da bana insanmışım gibi davranıyormuş gibi beni işaret ediyor. Tanrım, ona gerçekten katlanamıyorum ve kimseden hoşlanmamak için elimden geleni yapıyorum.

Ama Cadence? O kesinlikle en kötüsü.

"Gerçek bu." Arch'ın bakışları bana doğru zar zor kayıyor, sanki ben de onun için bir kez daha insan altı olmuşum gibi.

Cadence ağzı bir karış açık bakakalıyor ve bu onun için hiç de iyi bir görüntü değil. "Ciddi misin sen?"

Hadi, Arch."

"Çok ciddiym." Bakışları sonunda bana kayıyor, o kadar yoğun ki hareket edemeyecekmişim gibi hissediyorum. "Daisy Albright lanet kalbimi kırdı" diye mırıldandığında nefes bile alamıyorum.

Ve bu son sözlerle birlikte Cadence ve ben Arch'ın arkasına bile bakmadan uzaklaşmasını izledik.

Onu duymazdan gelir gelmez Cadence alay ediyor, kuşkulu bakışları benimkilerle buluşuyor.

"Ne yani, bunu söylemesi için ona para mı verdin?"

"Hiç param yok, unuttun mu? Ben sadece beş parasız bir bursiyer kızım." Sandviçimi tezgâha bırakıp yemek salonundan kaçıyorum, Arch'ın tam tersi yöne gittiğine emin oluyorum, ancak o hiçbir yerde görünmüyor, bu yüzden doğrusu nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Bunun yerine evime geri dönüyorum, bahçemizde biraz zaman geçirme ihtiyacı beni neredeyse bunaltıyor. Dışarıda kimse yok. Sadece ben ve uzaktaki okyanustan gelen rüzgâr, bahçe ve hâlâ hayata tutunmaya çalışan güllerden arta kalanlar, ağır, solgun çiçekleri sallanıyor ve esintiyle dans ediyor.

Bahçedeki eski sandalyelerden birine oturuyorum, sırt çantamı yere bırakıyorum, bir kedi miyavlaması duyduğumda irkilerek içimden bir ses çıkıyor.

Bulduğum küçük tekir kedi şu anda sırt çantama sürtünüyor ve yüksek sesle mırlıyor. Eğilip parmaklarımı birbirine sürtüyorum ve o da bana doğru geliyor, yanağını parmaklarıma sürtüyor ve çenesinin altını kaşıyarak izin veriyor.

"En azından hâlâ arkadaşımın, değil mi?" Bir süre onu sevdim, ta ki yakınlarda bir yerde bir kapı çarpana kadar, yüksek ses kediyi ürküttü ve kaçmasına neden oldu.

Görünüşe göre son arkadaşım da beni terk etti.

Sadece yirmi dört saat önce Arch'la birlikte olduğuma inanmak zor. Şimdiye kadar küçük kafedeydik. Ya da belki de çoktan çıkmıştık ve dükkanlara girip çıkıyor, her şeye bakıyorduk. Birbirimize gülüyor ve gülümsüyorduk. Beni mutsuzluğumdan uzaklaştırıyordu ve başıma gelenleri unutmak için ihtiyacım olan mutluluk kaynağıydı.

Kendime yaptıklarımı unutmak için.

Uzanıp parmağımı yanağımdaki dikişlerin üzerinde gezdiriyorum, hassas bir noktaya dokunduğumda irkiliyorum. Doktor yaranın iz bırakmaması için elinden geleni yapacağına söz vermişti ama artık umurumda bile değil. Bana bir yara izi ver ve beni iğrenç bir trol yap, ne fark eder?

"Hâlâ belalı biri gibi görüldüğünü düşünüyorum."

Gözlerimi açtığımda Arch'ın bahçemizin önünden geçen yürüyüş yolunda durduğunu görüyorum, elleri cebinde, bakışları üzerimde. Bir süre ona bakıyorum, tüm bedenim ona gitmek için can atıyor ama sandalyede kalıyorum, hareket edemiyorum.

"Dikişler nasıl?"

Otomatik olarak yüzüme tekrar dokunuyorum, işaret parmağımı dikişli derinin üzerinde gezdiriyorum. "Hâlâ biraz acıyor."

"Eminim."

Birbirimizden gözlerimizi ayıramıyoruz ve ben ayağa fırlıyorum, neden... emin değilim. Dudaklarımı aralıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Benim her şeyim olan bu çocuğa olan duygularımı nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum.

Hâlâ benim her şeyim.

Keşke ona gerçeği söyleyebilseydim. Babamın onu mahvetmekle tehdit ettiğini.

Arch'ın yapmadığı bir şey yüzünden başının belaya girmesi riskini göze alamam. Bunun sorumlusu ben olmayacağım.

"Seni yalnız bırakmamı istediğini biliyorum Daze, ama kalbimi kırdığını söylediğimde yalan söylemiyordum." Gözle görülür bir şekilde yutkundu ve bunu itiraf etmek için içinde her şeyin

olduğunu biliyorum. "Bunu sadece Cadence'i mahvetmek için söylemedim, umarım öyle olmuştur."
Sinirli ses tonu karşısında gülümsememe engel olamadım - gerçekten de kalbini kırdığımı doğruladığı için değil. Bu duymak istemediğim bir şeydi. Ama Cadence'e hâlâ katlanamamasını seviyorum.

"Beni bunu söylemen için sana para ödemekle suçladı."

"Yapardı," diyor kıkırdaması çabuk sönüyor ve omzunun üzerinden onu bekleyen biri varmış gibi bakıyor. "Gitmeliyim."

"Bekle-" Ona doğru ilerlemeye başlıyorum ve o hareketsiz kalıyor, tıpkı istediğim gibi beni bekliyor. Tam önünde durana kadar durmuyorum ve durduğumda güneşi engellediğini fark ediyorum. Rüzgarı. Her şeyi engelliyor ve gördüğüm tek şey o.

"N'aber?" diye soruyor usulca, bakışları yüzümde geziniyor, sanki son bir kez ezberlemeye çalışıyormuş gibi. Ben de aynısını ona yapıyorum, zihinsel olarak yakışıklı özelliklerini katalogluyorum ve beynimin derinliklerine gömülü küçük bir ses bana her türlü soruyu sormaya başlıyor.

Bu kadar mı? Söyleneceklerin hepsi bu mu? Hiçbir şey söylemeden çekip gitmesine izin mi vereceksin? Ama ona ne söyleyebilirsin ki?

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, bedenim sanki kendimi kontrol edemiyormuşum gibi ona doğru sallanıyor. "Kalbini kırdığım için."

Bir kez göz kırpmıyor. İki kez. Dudakları ayrılıyor ve ben tüm bunları değiştirecek bir şey söylemesini bekliyorum. Ama nasıl değiştirilebileceğini bilmiyorum. Olan oldu.

"Senin gibi biriyle hiç tanışmadım, Daze," diye mırıldanıyor, yavaşça başını sallıyor. "Böyle olmak zorunda değildi."

"Ne gibi olmak?" Boğazım ağrıyor ve sertçe yutkunarak hıçkırıklarımı tutmaya çalışıyorum.

"Sanki benim en iyi yanımı almış ve mokesenlerinle üzerinde tepinmişsin gibi." Gerçekten gülümsüyor, ama sanırım hayatımda gördüğüm en hüzünlü gülümseme. "Kalbim senin, Daisy Albright. Onu tekmeleyebilirsin, çöpe atabilirsin, ona ne istersen yapabilirsin, ama o senin. İstesen de istemesen de."

KIRK YEDİ

Daisy'nin gerçek bir açıklama yapmadan telefonda benden ayrıldığı günden bu yana bir aydan fazla zaman geçti. Onun gülüşünü duymadan ya da bana gülümsediğini görmeden bir ay. Onu kollarıma almadan ve öpmeden geçen bir ay. Çıplak bedenine dokunmadan ve içine girmeden.

Onunla yeterince birlikte olamadım. Daisy'yle paylaştığımız şey, sikişmekten daha fazlasıydı. Ve ben tam bir aptala dönüştüm, ama sadece konu o olunca.

Onu özlüyorum.

Hayatıma devam etmeye çalıştım. Hayatıma devam etmeye ve o hayatıma hiç girmemiş gibi davranmaya çalıştım. Kendime bunun o kadar da önemli olmadığını söyledim. Onu çok az tanıyordum. Ne kadar zaman geçirmiştik? Birlikte birkaç ay mı?

Bu bir şey değil. Sadece bir anlık bir hata. Hiç yapılmaması gereken bir hata. Onu unutmuşum gibi davranıyorum ve dürtülerine boyun eğen ve ne zaman ne isterse yapan aynı kaygısız ahmağım, ama bana en yakın olanlar gerçeği biliyor.

Ben aynı değilim. Eski halime dönmüş değilim. O yanımda, yeniden bir araya gelmek istemediğim bir yabancı gibi hissediyor. Daisy yanında olduğu için kendini dünyanın tepesinde hissedenden adam olmayı tercih ederdim.

Daisy ve onun şirin kık ismi, şirin yüzü ve seksi vücudu. Örgüsü, eteği, makosen ayakkabıları ve beyaz dantelli çoraplarıyla. Vücudu bana ait olan kız. Onun ilklerinin her birini çaldım ve onları hak ettiğimi hissediyorum. Onlar benim.

Tıpkı onun olduğu gibi. Hep öyle olacak. Henüz bunun farkında değil.

Ekim ayının sonları ve her şey değişti. Sabahlar keskin ve soğuk ve birkaç yağmur fırtınası yaşadık. Ara sınavları yeni bitirdik ve ben her şeyi geçtim. Kendimi zorlamama bile gerek kalmadı, her şey çok kolaydı. Uzun bir hafta sonu eve gittim ve aileme güz döneminden sonra Lancaster Prep'ten ayrılmama izin vermeleri için yalvardım ama reddettiler.

Babam sinsi bir gülümsemeyle, "Lancaster Prep'te geçirdiğin zamanın tadını çıkar," dedi. "Sadece bir kez genç olursun."

"Mezun olduğunda senden beklentilerim var," dedi annem burnunu çekerek. "Sadece senin yerine getirebileceğin ailevi yükümlülükler."

Annemin neyi kastettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Muhtemelen beni en az üç farklı kızla evlendirmiştir ve hiçbiri umurumda değil. Ayrıca.

İlgilendiğim tek kız bana doğru bakmıyor bile.

Öğle yemeği sırasında onu evine kadar takip ettiğim o günden beri hiç konuşmadık. Ona

kalbimin sahibi olduğunu söylediğimden beri. Yalan değildi. Kalbim hala onda, ama muhtemelen farkında değil. Hatta hayatıma devam ettiğime inanıyor bile olabilir. Onun bakış açısına göre, eski alışkanlıklarıma geri döndüm.

JJ ve diğer çocuklarla takılıyoruz. Cadence, Mya ve birkaç arkadaşı öğle yemeklerinde bizimle oturuyorlar. Ya da okuldan sonra bizimle bir araya geliyorlar. Bazen hafta sonları birlikte parti yapıyoruz ama kimseye dokunmadım.

Tek bir kız bile.

Gerçi hepsi denedi - Mya hariç, o hala JJ ile takılıyor. Ve özellikle Cadence. Ne zaman fırsat bulsa bana asılıyor, ben de sürekli onu itip hayır diyorum. İlgilenmiyorum.

Hiç de değil.

Sanırım ipucunu anlayacaktır, ama Cadence'in cezalandırılmak için obur olduğuna inanmaya başlıyorum.

Ara sınavların getirdiği gerginlikten sonra hepimiz parti yapmak için bir fırsat arıyoruz ve her yıl düzenlenen Cadılar Bayramı partisi bu hafta sonu. Haftalardır bunu planlıyorduk, ben ve tüm arkadaşlarım. Edie ve arkadaşları da. Eğer okulda bir Lancaster varsa, partiyi organize etmek genellikle onlara düşer.

İhtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey bu. Arkadaşlarım ve kız kardeşimle birlikte destansı bir parti hazırlarken kendimi Daisy'yi ararken bulmuyorum. Gerçi onu bulmak kolay değil. Bugünlerde çoğu zaman saklanıyor. Sanırım kütüphanede ya da yönetici ofisinde -ki artık orada çalışmıyorum. O gün bahçesinde Daisy ile konuştuktan sonra Matthews'un ofisine çağırıldım ve bana bundan sonra ikinci derste Bayan Taylor ile kütüphanede çalışmam gerektiğini söyledi. Bana her gün kitapları raflara dizdiriyor ve bu berbat bir şey.

Artık ona dokunmaya ya da onu öpmeye hakkım olmadığını bilerek, ofiste Daisy'ye elli dakika boyunca bakarak kendime işkence etmeyi tercih ederim.

Yemin ederim ki ben de cezalandırılmaya aç biriyim.

Salı öğleden sonra ve günün son dersi. Bayan Nelson ile istatistik dersi. Masama yerleşir yerleşmez, Daisy'nin geride bıraktığı bir kitabı bulma umuduyla altına göz atıyorum. Ama hiç olmuyor.

Bir dakika...

Şimdiye kadar.

Kitabı çıkarıp kucağıma yerleştirmeden önce etrafıma bakıp kimsenin bana dikkat etmediğinden emin oluyorum. Kapağına bakıyorum. Yine o karikatürize kapaklardan biri ve bu kapakta yan yana duran bir çift var, adam kadına bakarken kadın da adama gülümsüyor. Kadın sarışın ve saçları örgülü. Adam uzun boylu ve altın sarısı saçları var.

Hah. Benzerlik oldukça yerinde.

Nelson masasının etrafını saran birkaç öğrenciyle konuşuyor, ben de kitabı karıştırıp bana not bırakıp bırakmadığını kontrol ediyorum. Bunun Daisy'nin kitabı olduğunu biliyorum. Birkaç bölüme not düşmüş ve kenarlara bir şeyler karalamış. Kitabın sonlarına doğru beni etkileyen bir bölüm var. Pembe renkle vurgulanmış ve oldukça basit, ama kalbime hızlı bir tekme gibi geliyor.

Şu anda onu hâlâ sevdiğimi fark ediyorum. Hala ona aşığım. Ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

İki cümlemin etrafına küçük kalpler çizmiş ve her birinin ortasında tırtıklı bir çizgi var.

Bütün kalpler kırıldı.

Bunu görmemi mi istedi? Bilmemi mi istedi? Yoksa bu bir kaza mıydı ve hiçbir anlamı yok muydu? Ya bu Daisy'nin kitabı bile değilse? Hey, başka bir kız bu masada oturup aşk kitapları okumayı seviyor olabilir. Hatta içlerini çizmekten ve en sevdiği kısımları vurgulamaktan hoşlanıyor bile olabilir. Asla bilemezsin.

Daha garip şeyler de oldu.

"Merhaba Bayan Nelson," diye sesleniyorum öğretmene, öğrenciler masasından ayrılıp yalnız kaldığında. "Evet, Arch?"

"Altıncı derste bu masada kim oturuyor?" Kitabı tekrar saklama bölmesine itiyorum. Cevabının ne olacağını biliyorum ama yine de soruyu sordum.

"Daisy Albright." Başını eğiyor, bakışları daralıyor. "İkinizin arasında küçük bir şey yok muydu?"

Sakin davranarak omuz silkiyorum. "Arkadaştık. Şimdi değiliz."

Kaşları çatılır. "Bu çok kötü oldu. İkinizin birlikte olması fikri hoşuma gitti."

"Neden?"

Sorum karşısında şaşırılmış görünüyor. "Neden?"

"Evet, bu fikri neden beğendin?" Onun fikrini bilmek

istiyorum. "Şey... o sessiz. Sen değilsin. O tatlı. Sen değilsin."

"Hey," diye itiraz ediyorum.

Nelson gülümser. "Şaka yapıyorum ama ne demek istediğimi anlıyorsun. İkiniz zıt kişiliklersiniz ve bence birbirinizi güzelce dengelersiniz."

"Ben onun tipi değilim." Sandalyemde arkama yaslanıp bacaklarımı uzatıyorum. "Benden hoşlanmıyordu." "Gerçekten mi?" Sesi bana inanmıyormuş gibi geliyor.

Başımı sallıyorum, bu sohbetin tadını çıkarıyorum. Nelson itiraflarım karşısında biraz afallamış görünüyor ve bu da fakültenin hakkımızda dedikodu yaptığını gösteriyor. Şaşırdığımdan değil.

"Bazen insanlar biraz fazla zıt olabiliyor, biliyor musun?"

Gülümsemesi düşünceli. "İlginç."

Zil çalıyor ve hemen konuşmaya başlıyor, dün geceki ödevini soruyor. Benimkini uzatıyorum, aklım masada bir delik açmış gibi görünen kitaba gidiyor ve Daisy'nin ellerinin az önce üzerinde olduğunu bilerek kapağına bakarak geri çekiyorum.

Bu kesinlikle onun kitabı. Şimdi soru şu ki, bunu kazara mı yoksa bilerek mi bıraktı? Ve eğer bilerek bıraktıysa, büyük olasılıkla altını çizdiği pasaj aracılığıyla bu mesajı görmemi istemiştir.

Geriye doğru eğilip saklama bölmesine bakıyorum ve orada başka bir şey görüyorum. İçine uzanarak parmaklarımı etrafına doladım ve dışarı çektim.

Pastel mavi bir fosforlu kalem.

Hmm.

Bu kesinlikle bir kaza değil.

Öğretmen ders kitabından yeni bir bölüm hakkında konuşmaya başlıyor ve ben onu duymazdan gelerek Daisy'nin benim için bıraktığı aşk kitabını karıştırıyorum, fazladan ateşli bir sahne bulduğumda kaşlarım kalkıyor.

Bu kitapta biraz baharat var. Daisy'nin vurguladığı bir bölüme neredeyse kahkahalarla gülecektim.

Aferin kızıma.

Her damlasını yuttu.

Kahretsin, terliyorum.

Sahneye göz gezdiriyorum, koltuğumda kayıyorum, kimsenin bir kitaptaki seks sahnesi yüzünden heyecanlandığını fark etmemesini umuyorum. Ama beni rahatsız eden kelimeler bile değil. Daha çok Daisy'nin bunu okuduğunu, beğendiğini ve altını çizdiğini bilmem. Bunları okurken hala boşalıyor mu? Kendine dokunup beni mi düşünüyor?

Evet, şu anda böyle şeyleri gözümde canlandırmaya çalışamam. Çok dikkat dağınıcı.

Bunun yerine, fosforlu kalemin kapağını açıyorum ve dikkat çekeceğini umduğum birkaç cümlenin üzerinde gezdiriyorum

onun. Bunu bitirdikten sonra elime bir kağıt alıp ona bir not yazıyorum ve kendimi lanet olası bir filmde yaşıyormuş gibi hissediyorum. Çoğu insan birbirine "*seni özledim*" diye mesaj atar ve mantıklı insanlar gibi tartışır.

Ama karşımdaki Daisy. Yüzleşmeyi pek sevmez.

Notu en az beş kez okuduktan sonra kâğıdı katlayıp kitabın içine yerleştiriyorum, sonra da bulduğum yere saklıyorum. Dönemin geri kalanı için sabırsızlanıyorum, nihayet zil çalıp günün bittiğini gösterdiğinde rahatlıyorum.

Tanrı'ya şükür.

Hayatında bir kez olsun yanında Mya olmayan JJ ile karşılaştığımda kampüste amaçsızca yürüyordum. Bir ilişkisi olmadığını iddia edebilir, ama kesinlikle öyleymiş gibi davranıyorlar ve onları birlikte her gördüğümde göğsümde bir sızı hissediyorum. Ne olduğunu söylemekten hoşlanmıyorum ama içten içe biliyorum.

Kıskançlık.

"Buradan defolup gitmek ister misin?" JJ, birinin onu fark etmesinden korkuyormuş gibi etrafına bakınarak soruyor.

"Tabii. Ne düşünüyorsun?"

"Buradan başka her yer olabilir." JJ yürümeye başlar. "Haydi."

Onu otoparka kadar takip ediyorum, kararlı adımlarına ve yüzündeki çatık kaşlara dikkat ediyorum. JJ kızgın görünüyor ve nadiren kızar.

"Sorunun ne senin?" Arabasına bindiğimizde ve motoru çalıştırdığında soruyorum.

"Lanet olası Mya." Başını sallıyor, elleri direksiyonu öyle sıkı kavıyor ki parmak eklemleri bembeyaz oluyor. "Bir tartışmaya girdik."

Ona ne hakkında olduğunu sormuyorum. Bu bilgiyi bana gönüllü olarak vermek isterse verir.

Arabayı birkaç dakika sessizce sürüyor, şehre doğru dönüyoruz ve sonunda konuşuyor. "Ona tam olarak bağlanmamamdan bıktığını ve eğer bunu yapamazsam, gidip birini bulacağını söyledi. başka kim olacak." Sadece bir an duraksıyor. "Eğer benim onun için yeterince iyi olmadığımı inanıyorsa, gidip başka birini bulmasını söyledim."

"Söylediğinin bu olduğunu sanmıyorum..."

"Öyle hissettim," diyor JJ, benim üzerimden konuşarak. "Başından beri ona ciddi bir şey yapmadığımı söyledim."

Bunu biliyordu ve hâlâ benden verebileceğimden daha fazlasını istiyor."

"Neden ona veremiyorsun?" Daisy'yi ve benim de ciddi olabilecek biri olmadığımıza nasıl inandığımı düşünüyorum. Gerçekten de Cadence'e kendimi adamıştım, bu kararımdan çok çabuk pişman olsam da. Ama vazgeçmedim.

Sanırım ben bağlılığı seven bir adamım, ki bu biraz akıl almaz bir şey.

"Bilmiyorum. Çünkü ben çocukken, boşanmadan önce annemle babamın nasıl kavga ettiklerini gördüm. Çocuklarını birbirlerine karşı nasıl silah gibi kullandıklarını. Aşk saçmalıktır, dostum." JJ direksiyona vurur.

"Kendini ona açarsan o kadar da kötü değil," diyorum, sesim olduğum gibi çıkıyor.

"Lütfen." Umursamaz bir ses çıkardı. "Cadence'le olan ilişkinizdeki felaketi en ön sıradan izledim. Tam bir kabustu."

"Cadence ile olan ilişkim sayılmaz."

"Gerçekten. Başka hangi ilişkiden bahsediyorsun?" Bana hızlı bir bakış gönderiyor, kaşları kalkıyor. "Sen ve hapishane yemi mi?"

Öfke kanımı dolduruyor, beni ateşler içinde bırakıyor.

"Ona öyle deme." "Onun için hâlâ ateşli misin? Onun hakkında konuşmuyorsun."

Yapamam. İstemiyorum. "Ona aşığım."

JJ tamamen sessizleşir. Şehir merkezindeki kaldırıma yanaşıp arabayı park edene kadar nihayet konuşur.

"Aşık mı? Sana mı?"

Başımı sallayarak bakışlarımı kaçırıyorum ve Daisy ile girdiğim bir mağazaya bakıyorum.

Dünyamız patlamadan bir gün önce. "Bana aptal olduğumu söyle."

JJ sessizliğini koruyor ve ben yüzümü ona dönüyorum, sadece gözlerinde parıldayan sempatiyi görüyorum. "Sen bir aptalsın."

"Öyleyim." Başımı salladım. "Ona aşık oldum ve o da benimle ilişkisini bitirdi." "Neden?"

"Çok farklı olduğumuzu söyledi." Gerçi tek sebep bu değil. Şüphelerim var ve belki de bu yüzden zorlamıyorum.

Ayrılığın babasıyla ilgili olduğunu düşünüyorum ve muhtemelen onun fikrini değiştiremeyecek olsam da, bir ay sonra Ralph'e gidip ona neler olduğunu sormak hâlâ içimden geliyor.

Neden kızının yanıma gelmesini istemeyecek kadar benden nefret ediyor? Benim hakkımda çok aşağılık düşünüyor olmalı ve ben bunu anlamıyorum.

Ben lanet bir avım.

Kızına altın gibi davrandım.

Daisy daha iyi bir insan olmamı sağlıyor. Onunla birlikte olmasam bile hâlâ daha iyi bir insan olmak istiyorum. Bunu hala onun için yapmak istiyorum. Beni özlediğini görmesi ve fark etmesi umuduyla.

Acınası. İşte ben buyum. Ben aptal değilim. O kadar içine kapanık bir kıza takılmış zavallı bir aptalım ki, muhtemelen beni çoktan unutmuştur.

JJ başını sallayarak "Kadınlar," diye mırıldanıyor ve ben de kendimi tutamıyorum. Gülmeye başladım. Çünkü o haklı.

Daisy tüm dünyada en sevdiğim insan. Ama aynı zamanda en kötü kabusum oldu.

KIRK SEKİZ

Onu atölyesinde, boyu kadar büyük kırmızı bir alet sandığının önünde, anahtarlarla dolu bir çekmeceyi karıştırırken buluyorum. Açık kapı aralığında duraklıyorum, bir an için bana bakıp bana karşı silah olarak kullanmak üzere bir İngiliz anahtarı kapmasından korkuyorum.

Sonra kendime yaşlı adamla başa çıkabileceğimi söyledim ve dikkatini çekmek için boğazımı temizledim.

Ralph Albright omzunun üzerinden şöyle bir bakıyor, beni görünce kaşları iniyor. Gözlerini kaçırıyor, soluk kırmızı bir bez parçası alıp ellerini onunla silerken yüzünü tamamen bana çeviriyor.

"Ortaya çıkmanı bekliyordum." Sesi düz, ifadesi herhangi bir duygudan yoksun. Misafirperver değil, ama açıkça düşmanca da değil ve bunu olumlu bir işaret olarak alıyorum.

"Benimle konuşmak istediğini düşünmemiştim." Atölyenin içine doğru bir adım atıyorum, bakışlarının nasıl parladığını görünce duruyorum. Beni daha fazla yaklaştırmak istemiyor ve ben de onun bölgesine tecavüz ediyorum, bu yüzden olduğum yerde kalıyorum.

"Hâlâ bilmiyorum."

Sözlerinin cesaretimi kırmasına izin vermedim. "Bazı şeyleri açıklamak istedim."

"Ne gibi? Kızımı nasıl kullandığın gibi mi? Onun iyiliğinden nasıl faydalandın ve şimdi o eski halinin bir kabuğu mu oldu?" Sesindeki hayal kırıklığı çok açık.

"Söyledikleriniz yüzünden benden ayrıldı efendim. Onun iyiliğinden faydalanan ben değilim." Duraksadım, devam etmeye karar verdim. "Bu senin suçun."

Bakışları daralıyor ve sessizleşiyor. Hâlâ elinde tuttuğu paçavrayı alıp sertçe tezgâhın üzerine fırlatıyor, kumaş kırılıyor. "Onu tanımıyorsun."

"İstiyorum."

"Yeterince iyi değil. Onun gerçekte ne olduğunu göremeyecek kadar bencilsin." Ses tonu küçümseyici ve bana bir kez daha sırtını dönüyor.

Ona bakıyorum, hayal kırıklığım artıyor. "Onun tatlı, akıllı ve nazik olduğunu biliyorum. Komik biri ve gülleri annesi ve senin yüzünden seviyor. Okumayı seviyor, özellikle de aşk kitaplarını. Lancaster Prep'i çok sevmesine ve yıllardır burada yaşamasına rağmen üniversiteye gitmek istiyor çünkü hayatı için daha iyi bir şey istiyor. Ve seni gururlandırmak istiyor. O kadar güzel ki ona her baktığımda kalbim acıyor ama isteklerine saygı duymak için elimden geleni yapıyorum. Seni memnun etmek için benden vazgeçmeyi tercih ediyor çünkü sen onun için dünyalara bedelsin. Sahip olduğu tek şey sensin. Ben de onun yanında olmak istiyorum ama siz bana izin vermiyorsunuz, bu da onun bana izin vermeyeceği anlamına geliyor ve nedenini anlamıyorum efendim. Benden bu kadar nefret etmen için ne yaptım?"

Omuzları neredeyse kulaklarına kadar yükseliyor, bana kızını hatırlatıyor ve tekrar yüzüme

dönmeden önce hırıltılı bir şekilde nefes veriyor. "Onun için yeterince iyi değilsin."

"Biliyorum." Yanıtımı verirken tereddüt bile etmedim ve bunun onu şaşırttığını söyleyebilirim.

"Siz farklı bir hayat yaşıyorsunuz. O bu tür şeylere alışık değil."

"Onu rahat ettirmek için ne gerekiyorsa yaparım."

Ralph bana bakıyor, bakışları da ifadesi gibi sert. "O kadar kolay değil. O... utangaç. Yeni insanlara ve deneyimlere açılmak onun için zor."

"Bana karşı utangaç değil. Onu nasıl açacağımı biliyorum." Benim açımdan bir tereddüt daha. Bunu söylemeli miyim bilmiyorum ama siktir et. "Yakında mezun olacak. Okul yılının geri kalanında mutsuz mu olmasını istersiniz yoksa mutlu mu? Çünkü onu mutlu edebilirim efendim. Onu sonsuza dek kendinize saklayamazsınız."

"Bunu bana söylemeye hakkın yok." Kızgın görünüyor.

Ama geri adım atmadım. "Kaba olmaya çalışmıyorum. Sadece gerçekleri söylüyorum."

Bir kez daha iç geçiriyor ve bir an için başını eğip ensesini ovuşturuyor. "O iyi bir kız. Dediğin gibi tatlı bir kız. Sadece onun da sizin gibi bıkkın ve şımarık olmasını istemiyorum."

Söylediklerinden alınmadım. "Bunun olmasına asla izin vermem. Daisy ile ilgili en iyi şey onun ne kadar iyi olduğu. Saf bir kalbi var."

Normalde böyle şeyleri asla söylemezdim çünkü kulağa saçmalık gibi geliyor. Ama Daisy söz konusu olduğunda, hepsi doğru.

O tertemiz bir kalbe sahip. Onu o kadar çok özlüyorum ki, hayatımın bir parçası olmaması bana fiziksel olarak acı veriyor.

"Ona ve sana onu hak ettiğimi kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapacağım. Bunun asla olmayacağını düşündüğünü biliyorum ama onun hayatımda olmasından başka bir şey istemiyorum. Yanımda olmasını. Kızınıza aşığım, efendim. Onu tekrar görebilmem için onayınıza ihtiyacım var ve bana bir şans vermeniz için size yalvarıyorum." Sesim titriyor ve zayıf görünmek istemediğim için boğazımı temizliyorum.

Kendimi çok güçsüz hissediyorum. Kalbim hızla atıyor ve başım dönüyor. Bana hayır demesi için kendimi hazırlıyorum. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, sonunda konuştuğunda beni buradan kovacağından eminim.

"Daisy'ye senin hakkında hiç de nazik olmayan bazı şeyler söyledim. Keşke o sözleri geri alabilseydim ama alamıyorum. Ve bu yüzden seninle ilişkisini bitirdi. Bazı tehditlerde bulundum." Başını sallıyor ve ben de devam etmesini bekliyorum. "Yaptığım şeyden gurur duymuyorum ama onu korumaya çalışıyordum ve aklımda bunu yapabilmemin tek yolu buydu."

Benim hakkımda ne dediğini bilmek istemediğimden oldukça eminim.

"Onayımı hak ettiğinden bile çok emin değilim," diye devam ediyor ve ben gözlerimi kapatıp kalbimin tamamen paramparça olmasını bekliyorum.

"Ama kızım seninle görüşmeyi bıraktığından beri çok mutsuz ve ben bunun nedenini biliyorum. Sana aşık olduğundan oldukça eminim." Gözlerimi açtığımda onu uzaklara bakarken buluyorum, sanki bakışlarımla tam olarak buluşamıyormuş gibi. "Eğer sana bir şans daha vermek istiyorsa... Sanırım ben de istiyorum."

Bu ne lan? Söylediğini sandığım şeyi mi söyledi?

"Tabii hâlâ seninle birlikte olmak istiyorsa," diye ekliyor.

Göğsümü ovuşturuyorum, kalbim yavaşça yerine dikiliyormuş gibi hissediyorum. "İstiyor. Eğer benim onu önemsemediğimin yarısı kadar bile önemsiyorsa, o zaman kesinlikle benimle birlikte olmak istiyordur."

Sanki bunu inanılmaz buluyormuş gibi yavaşça başını sallıyor. Belki de öyle ama umurumda değil. Her ne kadar isteksiz olsa da bana onay vermesine sevindim. "Sadece... ona karşı dikkatli ol,

Arch. Onun kalbini kırma. Zaten yeterince kırılğan."

"Kalbinin kırılmasının nasıl bir his olduğunu biliyorum ve bunu sevdiğim kız bir yana, en kötü düşmanıma bile yapmazdım." Daha dik duruyorum. "Onu sahip olduğum her şeyle koruyacağım. O demek

benim için herkesten daha önemli."

Ralph gülümser ve biraz üzgün görünür. "Bunu asla unutma."

"Yapmayacağım." Sonunda gülümsedim, sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir mutlulukla. "Söz veriyorum."

KIRK DOKUZ

İkinci ders zili çalar çalmaz yönetici odasına daldım ve sırt çantamı masanın üzerine fırlattıktan sonra Vivian'a dönüp "Arch Lancaster'a aşığım" diye bağırdım.

Vivian gözlerini kırptırıyor, şaşırmış gibi görünüyor ve neredeyse patlamamdan dolayı kötü hissediyorum ama aman Tanrım. Sanki bunu uzun zamandır içimde tutuyormuşum gibi geliyor ve kelimeleri yüksek sesle söylemek beni rahatlatıyor.

"Tatlım." Vivian elini göğsüne dayıyor, sanki tüm bunlar kalbine çok ağır geliyormuş gibi. "İkinizin sadece arkadaş olduğunuzu sanıyordum."

"Evet. Öyleydik. Ve sonra yakınlaştık. Sorun şu ki ondan çok hoşlanıyorum. Onu seviyorum." Bir sandalyeye çöküp dirseklerimi masaya dayadım ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Ona aşığım ve ondan ayrıldığım için mutsuzum."

"İkiniz gerçekten birlikte miydiniz?"

Ellerimi yüzümden indiriyorum, gözyaşlarımın oluşmaya çalışmadığını hissettiğim için şükrediyorum. Yapmak istediğim son şey ağlamak. Ağlamayı çoktan bıraktım. "Kısa bir süre için."

"Kafam çok karışık," diye mırıldanıyor kendi kendine, başını sallayarak. "Eğer ona aşıksan neden onunla ilişkini bitirdin?"

"Çünkü." Bir iç çekiş beni terk ediyor ve başımı eğiyorum. "Beni babam yaptı."

"Ralph?" Vivian'ın sesi şimdi gerçekten şaşırmış gibi çıkıyor. "Neden Arch'tan ayrılmanı istesin ki?" "Onaylamıyor."

"Şey," Vivian'ın ağzı sert bir çizgiye yerleşiyor, "nedenini anlayabiliyorum."

Kalbim kırıldı. Vivian'ın Arch hakkındaki düşünceleri hiçbir zaman yüksek olmadı. Her zaman ona sadece tahammül ediyormuş gibi davrandı.

"Ama senin yanında nasıl davrandığını gördüm ve hoşuma gitti. Sana karşı her zaman nazik ve düşünceliydi. Sürekli flört de ediyordu. Çocuk oldukça çekici olabiliyor. Ona nasıl aşık olduğunu anlayabiliyorum."

Kalbim tekrar yerine oturdu. "Büyüleyiciydi, değil mi?"

Vivian başını sallıyor. "Neden ona nasıl hissettiğini söylemiyorsun?"

"Korkuyorum." Vivian'a Arch hakkında ne hissettiğimi söylemek bile yeterince korkutucuydu ve bunun için beni yargılamayacaktı. En azından yüzüme karşı. "Ya o aynı şekilde hissetmiyorsa?"

O da aynı şekilde hissediyordu. Onun kalbini kırdım. Ama bu bir ay önceydi. Duygular değişebilir.

"Ona sormadan bilemezsin, değil mi?" Gülümsemesi nazik. "Yine de bunun senin için kolay olmayacağını biliyorum."

Bir iç çekiyorum ve başımı sallıyorum. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Hiç arkadaşım yok ve müdürün sekreteriyle erkeklerin sorunlarından bahsediyorum. Sanki yeni bir dibe vurmuş gibiyim ve daha da düşemeyeceğime eminim.

Arch'a olan hislerimin zamanla azalacağına gerçekten inanıyordum ama hayır. Daha da güçlendiler. Öyle ki ona olan sevgim beni bunaltıyor. Başka bir şey düşünemiyorum. Ya da başkasını. Okulda o kadar iyi değilim. Konsantre olamıyorum. Bizi ayrı tuttuğu için babama kızgınım ve o da bunu biliyor. Benimle sohbet etmeye çalışıyor ama cevaplarım hep kısa oluyor ve onunla eskisi kadar vakit geçiremiyorum.

Buna karşılık, şimdi resmi olarak Kathy ile birlikte, bu yüzden zaten pek ortalıkta değil ve bu beni kızgınlıkla dolduruyor. Onun hayatına devam etmesi ve yeni birini bulması sorun değil, ama ben yapamam öyle mi?

Bu hiç adil değil.

Geçenlerde bir aşk kitabı okumaya başladım ve tabii ki bu bana Arch'ı düşündürdü. Ana erkek karakterin bana onu hatırlatması. Yaptıkları şeyler bana bizi hatırlatıyor. Altını çizmeye ve notlar almaya başladım.

Evet. Kitabımı bilerek masaya bıraktım, Arch'ın görüp okuyacağını umuyordum. Hatta belki onun için bıraktığım kalemle bazı yerlerin altını çizer.

Acınası mı? Kesinlikle öyle. Bu çocuk yüzünden berbat durumdayım ve kendimi tutmaktan yoruldum. İyi bir evlat olmaktan ve babamın istediklerini yapmaktan yoruldum. Arch'ın hayatımda olmaması yüzünden mutsuzluktan kendimi hasta etmekten yoruldum.

Mutluluğu hak ediyorum. Aşkı hak ediyorum. Ve Arch bana her ikisini de getiriyor. Ona ihtiyacım var. Onu istiyorum. Ona aşığım.

Bunda yanlış olan ne?

Vivian ve ben sorunlarım hakkında biraz daha konuştuk ama sonra telefon çalmaya başladı ve sonunda Matthews geldi, bizden birkaç idari iş yapmamızı istedi. Vivian bana evrak dosyalatıyor ve bu tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı bir şey.

Sabahın geri kalanı son otuz gündür olduğu gibi geçiyor. Birlikte olduğumuz her sınıfta Arch'ı görmezden geliyorum ve o da aynısını yapıyor. Arkadaşlarıyla oturuyor. Her zaman yaptığı gibi bacaklarını uzatıyor, gülüyor ve neşe dolu sesler çıkarıyor, ben ise mutsuzluğumla baş başa oturuyorum. Kendimi acınacak halde hissediyorum. Görünmez hissediyorum.

Ama ne bekliyordum ki? Arch'ın kitabımdaki bölümleri okumasını ve bugün bu konuda bana yaklaşma ihtiyacı hissetmesini mi? Tabii ki hissetmeyecekti. Kitabımı bulsa bile, muhtemelen küçük fikrimin aptalca olduğunu düşünürdü. Korkakça.

Böyle günlerin sonuna yaklaştığımızı bilerek öğle yemeğini dışarıda, güneşin tadını çıkararak geçiriyorum. Yakında hava soğuk ve yağmurlu olacak, sonra daha da soğuk ve karlı. Yine de bahçemize gitmeye zahmet etmiyorum. Güllerin hepsi gitmiş, bu da beni üzüyor. Geriye kalan tek kanıt yere saçılmış kurumuş yapraklar. Bahçe uykuya daldı. Güzel olan ve çiçek açan ne varsa şimdi kurumuş ya da ölmüş.

Arch'ın bana doğum günümde verdiği güller bile açmayı bıraktı, gerçi bu normal. Onları görmeyi özlüyorum. Tıpkı Arch'ın yüzünü, yüzüne yayılan o samimi gülümsemeyi özlediğim gibi. Sadece benim için olan gülümsemeyi.

Düşüncesi bile göğsümü ağrıtıyor.

İstatistik sınıfıma girdiğimde Bayan Nelson'ın henüz masasında olmadığını görünce rahatlardım. Doğruca masama gidiyorum ve kitabın hâlâ orada durduğunu görmek için içeriye bakıyorum. Umutlanmamaya çalışarak - ilk etapta hiç fark etmemiş olabilir - kitabı çekip çıkarıyorum ve sayfaların içinde bir şey olduğunu fark ediyorum. Kitabı çevirip açtığımda katlanmış bir kağıt parçası görüyorum.

Kalbim deli gibi çarparken notu çıkarıp dikkatlice açıyorum, Arch'ın kalın el yazısını gördüğümde nefesim hızlanıyor.

DAZE,

Bu kitapta altını çizdiğiniz bölümlerle bana bir şey anlatmaya çalışıyorsanız, mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde aldım. Benim de sana söylemem gereken birkaç şey var ve geride bıraktığın fosforlu kalem kullandım (bunun için teşekkürler BTW), bu yüzden onları oku ve beni düşün.

Ben de öyle yaptım. Vurguladığın kısımları okuduğumda aklıma sen geldin. Senden başka bir şey değil.

Sorunlarınla yüzleşmenin ve duygularını paylaşmanın senin için zor olduğunu biliyorum. Son altı yılını kendini izole ederek geçirdiğini ve büyük bir parçanın bu şekilde yaşamayı tercih ettiğini biliyorum, ama aynı zamanda sana gösterdiğim ilgiden hoşlanan küçük bir parçan olduğunu da biliyorum.

Çok sevdiğin güller gibisin. Sadece beslendiklerinde, sulandıklarında ve ışığın tadını çıkardıklarında büyüyebilirler.

Senin ışığın olmama izin ver Daisy. Sen de benim gülüm ol. Bu çok klişeydi ama ne demek istediğimi anladın.

Sevgiler,

A

Dudaklarımdan bir kahkaha tufanı kopuyor ve titrek parmaklarımı dudaklarıma bastırarak dökülmek isteyen gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Gerçi bunlar üzgün gözyaşları değil. Yakınından bile geçmiyor.

Ben mutluyum.

Beni kimsenin anlamadığı kadar iyi anlıyor. Görünmez olduğuma emin olduğumda beni görüyor. Beni gerçekten anlayan tek kişi o ve babamın beni Arch'la birlikte olmaktan bu kadar uzun süre mahrum bırakmasına nasıl izin verdiğimi bilmiyorum.

Öğrenciler sınıfa girmeye başlıyor ve ben onları görmezden geliyorum. Kitabı karıştırıyorum, mavi fosforlu kalem izi arıyorum ve ilkini bulduğumda, kalbim boğazımda vurguladığı satırı okuyorum.

Ben sabırlı bir adamım, ama onu sadece bir süre bekleyebilirim.

Aman Tanrım. Eğer bu uğursuz bir mesaj değilse.

Vurguladığı sadece bir bölüm daha var, bu biraz daha kirli. Onun için vurguladığım biraz kirli olan gibi.

Tadı cennet gibi. Ve onu dudaklarımla ve dilimle boşalttığımda, kalçalarını kavradığımda ve yüzünü ağzıma sürttüğünde, hemen onu tekrar boşaltmak istiyorum.

Asla durmak istemiyorum.

Farkında olsa da olmasa da bu kız benim.

Hepsi benim.

Benimkini.

"Daisy, iyi misin?"

Başımı kaldırıyorum ve bakışlarım beni endişeyle izleyen Bayan Nelson'la buluşuyor. Kaşlarını indirmiş, kaşlarını çatıyor ve ben de ona göz kırpıyorum. "Ben iyiyim. Neden sordunuz?"

Sesim titriyor. Sesim iyi gelmiyor ama umarım fark etmez.

"Kızarmışsın. Yüzün kıpkırmızı. Kendini iyi hissediyor musun?"

Bu utanç verici. Az önce okuduğum kelimeler yüzünden yüzüm kızardı. Arch'ın o kısmı

okumamı istediğini bilmek beni telaşlandırdı.

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim." Başımı eğiyorum, görüşüm bulanıklaşıyor ve neyse ki biri yaklaşıyor,

dikkatini tamamen dağıtıyor. Bir parça çizgili kağıt ve bir kalem çıkarıp cevabımı yazmaya başladım.

ARCH,

Kimse beni senin k a d a r anlayamaz ve bu sana ulaşmanın en korkakça yolu olsa da, bunu yapabilmemin tek yolu buydu. Vurguladığın kısımları seviyorum ve özellikle bir tanesi bana birlikte yaptıklarımızı hatırlatıyor.

Bunu seninle tekrar yapmak istiyorum. Ve bilmenizi isterim ki, daha önceki bölümü okuduğumda, Mrs.

Nelson iyi olup olmadığımı sordu çünkü yüzüm kızarmıştı. Ona iyi olduğumu söylerken yalan söyledim.

İyi değilim. Seni çok özliyorum. Babamın beni kontrol etmesine izin verdim ama öğrendim ki benden başka kimse beni gerçekten kollamıyor. Ve hayatımda ilk kez babama karşı gelmek ve istediğimi yapmak istiyorum.

İstediğim kişiyle birlikte olacağım.

Ama korkuyorum. Var olduğunu bilmem gerek. Ve muhtemelen daha önce yaptıklarımın dolayı benden korkuyorsun, ki bunu tamamen anlıyorum.

Bil ki bu sefer varım. Söz veriyorum. Ve ben sözümünden dönmem. Bir keresinde bana en sevdiğin kişi olduğumu söylemiştin.

Hala mı?

xoxo,

Daze

Diğer kısımları vurgulamaktan çekinmiyorum. Ona hissettiğim her şeyi söyledim ve bu yeterli.

Hâlâ titreyen parmaklarımla kâğıdı katlayıp kitabın içine geri koyuyorum ve masaya kaldırıyorum. Arch'ın bana yazdığı notu saklıyorum. Hiçbir şekilde kaybolmasını istemiyorum. Muhtemelen birinin bana verdiği en anlamlı şey. Onu sonsuza dek el üstünde tutacağım. Ama şimdilik.

Bekliyorum.

ELLI

BUGÜN CUMA. Cadılar Bayramı partisi bu gece gerçekleşiyor. Bütün hafta boyunca bu partiyi hazırlamak için çok çalıştım ama aklım başka şeylerle de meşguldü. Özellikle de bir şeyle. Bir kişi.

Daisy.

Onu görmek için sabırsızlanıyorum ve bu, onu haftalarca yalnız bıraktığım, ofiste kendime işkence etmek yerine her zaman kütüphanede geçirdiğim bu dönemde onunla konuşmak için en iyi fırsatım. Matthews bile beni kolayca bıraktı ki bu onun için alışılmadık bir durum.

Sanırım Matthews ve ben bir çeşit barış içinde bir arada yaşamaya başladık. Emin değilim ve bunu test etmek istemiyorum. Her şeyi berbat etmekten korkuyorum.

İkinci dersin başladığını gösteren zil çalar çalmaz yönetim binasına giriyorum. Daisy çoktan masasında oturmuş Viv'le sohbet ediyordu, ofise girdiğim anda bakışları benimkileri buldu. Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve ben de ona karşılık veriyorum, ona doğru ilerlerken adımlarımı yavaşlatıyorum.

Kitabındaki gizli mesajları paylaştıktan sonra, her gün okuldan sonra, gecenin geç saatlerine kadar birbirimize mesaj atmaya başladık. Gün içinde sınıfta sanki birlikte değildik gibi birbirimizi görmezden geldik. Sanki korkuyormuşuz gibi. Muhtemelen korkuyordur.

Öyle olduğumu biliyorum. Bunu mahvetmek istemiyorum.

Ama bu sabah, artık dayanamıyorum. Bu yüzden ofisteyim. Viv beni fark ettiğinde bunu hissedebiliyorum, beni içine çekerken gözleri açılıyor, dikkatini bana vermeden önce Daisy'ye doğru hızlı bir bakış gönderiyor.

"Günaydın, Arch." Vivian gülümsüyor, yüz ifadesi gergin. "Son zamanlarda sizi burada göremedik."

"Ona biraz zaman tanımak için Daisy'den uzak duruyordum." Ona bir bakış gönderiyorum ve Daisy'nin altın rengi gözleri normalden daha da büyüyor. "Değil mi, Daze?"

"Doğru." Başını sallayarak yavaşça ayağa kalkıyor. "Merhaba."

Tüm dikkati benim üzerimde ve yemin ederim kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor, o kadar şiddetli çarpıyor ki. Onun karşımda olması ve kaçmak istiyormuş gibi görünmemesi büyük bir başarı gibi hissettiriyor.

"Siz ikiniz iyi misiniz?" Viv tenis maçındaymış gibi kafasını ileri geri sallayarak aramıza bakıyor.

"Biz iyiyiz." Daisy gülümsüyor.

"Evet." Ben de gülümsüyorum.

"Bu akşamki partiyi planlamakla meşguldüm," diye başlıyorum ama Viv hemen parmaklarını

ve tekrar tekrar "la-la-la" demeye başlar.

Yüzünde şok olmuş bir ifadeyle Viv'i izleyen Daisy'ye eğlenen bir bakış gönderiyorum.

Viv ben sustuğum anda parmaklarını kulaklarından indiriyor. "O olayla ilgili hiçbir detay duyamıyorum Arch. Mümkün olduğunca görmezden gelmeye çalışıyoruz."

Okul tarafından onaylanmıyor ve burada çalışan herkes, yıllık Cadılar Bayramı partisi olmamış gibi davranarak başka bir yöne bakıyor.

Yaşlı Viv de dahil.

"Parti işlerinde yardıma ihtiyacım var ve Daze'i buradan çalabileceğimi umuyordum." Başımı hayatımın aşkına doğru eğiyorum, ellerimi ceplerime sokuyorum ki Daisy'yi yakalamak ve bir daha asla bırakmamak gibi çılgınca bir şey yapmayayım.

Daisy'nin gözlerinde umut ışıldar ve Viv'e döner. "Ona yardım edebilir miyim?"

Viv kocaman bir iç çekerek Matthews'un kapalı ofis kapısını kontrol ediyor. "Şu anda kampüste değil. Aslına bakarsanız, bütün gün yok."

Bunu asla itiraf etmemeliydi. Daisy'ye doğru atılıyorum, elini tutuyorum ve arkama bile bakmadan onu ofisten dışarı sürüklüyorum. Elimi sallayarak kapıdan çıkarken şöyle sesleniyorum: "Çok teşekkürler Viv! Pazartesi görüşürüz!"

Saniyeler içinde dışarıdayız, Daisy'nin sıcak eli hâlâ benimkinde ve o kadar iyi, o kadar doğru hissettiriyor ki, kolumu beline dolayarak onu kendime çekiyorum.

Nefes nefese kalıyor, başını geriye yatırıp dudaklarını ayırırken elini göğsüme dayıyor. "Arch..."

"Seni çok özledim." Onu sıkıca kavradım, elimi başının arkasına doladım, yüzünü göğsüme karşı. Vücudu benimkiyle mükemmel bir uyum içindeydi. "Hiçbir şey söyleme, Daze. Şu anda ciddi bir konuşma yapmamıza gerek yok. Sadece seninle biraz vakit geçirmek istiyorum. Sorun olur mu?"

Başını sallıyor, saçları çeneme değiyor. Bugün saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmış ve ben örgüleri özlüyorum. "Ben de bunu istiyorum."

Ondan hafifçe uzaklaşıp alnına bir öpücük kondurduktan sonra elimi tamamen bırakıyorum. "Bu arada, yalan söyledim."

Daisy kaşlarını çatı. "Ne hakkında?"

"Parti için yardıma ihtiyacım var. Yardıma ihtiyacım yok. Biz her şeyi hallettik. Her şey halledildi. Sadece seninle ofis dışında biraz vakit geçirmek istedim." Ona sırtıyım. "Şehir merkezine gidip bir kahve içmek ister misin?"

Gözleri parlıyor ama bakışlarındaki ihtiyatı da görebiliyorum. "Peki ya derslerimiz?"

"Bütün gün burada olmayabiliriz ve bunun bir önemi yok. Bu akşamki parti öğretmenlerin pek umurunda değil, özellikle de son sınıfların. Zaten bizim de umurumuzda değil." Omuz silkiyorum.

"Tamam. Kulağa eğlenceli geliyor." Babasından bahsetmiyor ya da dersten kaçtığı için başının belaya gireceğinden endişelenmiyor, bu da rahatlatıcı. Ve sonra en çılgınca şeyi söylüyor. "Belki de JJ ve Mya'yı bizimle takılmaları için davet etmeliyiz."

Kelimeler aramızdaki soğuk havada asılı kalıyor ve beni birkaç saniyeliğine susturuyor. "Ciddi misin?" JJ'den nefret ettiğini sanıyordum.

"Elbette." Omuz silkiyor. "Mya ve ben daha çok konuşuyoruz." "Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Öğle yemeklerinde bazen Mya ve Edie ile oturuyorum."

"Öyle mi?" Daisy benimle ilişkisini bitirdiğinden beri ortalıkta görünmüyordum, çoğunlukla arkadaşlarımla takılıyor, Daisy'nin bulunabileceği yemekhane gibi ortak alanlardan uzak duruyordum. Öğle yemeği yiyordum ama nadiren içeride oturuyordum. Uzak durmak, onu izleyip

kendimi hasta etmekten daha kolaydı.

benim olmadığı gerçeğini.

Ve kız kardeşim bana Daisy ve Mya ile daha fazla zaman geçirdiğinden hiç bahsetmedi. Bu kadar önemli bir şeyi bana söylemeyeceğini düşündüm.

Arkadaş olmaları hoşuma gidiyor. Mya'nın bile. Cadence ile takılmaktan mutlu olmadığını söyleyebilirim. Ondan uzaklaştığına sevindim.

"Evet." Daisy omuz silkiyor, gülümsüyor. "Artık gerçekten arkadaşlarım var."

Kendinden çok memnun görünüyor ve ben de onun adına mutluyum. Tek istediği buydu. Sadece nasıl elde edeceğini bilmiyordu.

Ve şimdi ona bak.

"Mya'ya mesaj at," diyorum, telefonumu çıkarıp JJ'ye ve sonra da - kahretsin - kız kardeşime hızlı bir mesaj gönderiyorum.

Zil çaldığında Edie, JJ ve Mya bizimle park yerindeki G Wagon'da buluştu ve hepimizi şehir merkezindeki kafeye götürdü. Daisy'nin dikişlerini aldırma için onu acil servise götürdüğüm gün gittiğimiz kafeye.

Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Her şey değişti - kesinlikle daha iyiye doğru. Ben araba kullanırken Daisy'nin JJ yerine yolcu koltuğunda oturmasını isterdim ama o kızlarla birlikte arkada oturmak istedi. Arabamda olduğu ve her şey normalmiş gibi davrandığımız için o kadar minnettarım ki itiraz etmiyorum.

Uzun zamandır bu kadar mutlu olmamıştım.

Arabamı caddeye park ettikten sonra kahveye gidip içecek ve yiyeceklerimizi sipariş ediyoruz, dışarıdaki küçük bir masaya oturup insanları izliyor ve boş boş sohbet ediyoruz. Daisy sağında oturuyor, Edie de onun diğer tarafında ve çoğu zaman sohbe dalmış olsalar da, ara sıra bana gülümseyerek bu işin içinde olduğunu hissettiriyor.

Benden hoşlanıyor.

Tek yapabildiğim onun konuşmasını izlemek, aşk acısı çeken bir aptal gibi güzelliğine hayran olmak. Arkadaş edinmiş olmasından, JJ Mya'yı kucağına alıp dudaklarına şapırtılı bir öpücük kondururken kız kardeşimle birbirlerine gülüp şakalaşmalarından memnunum. Bu anın ne kadar harika olduğu neredeyse gerçeküstü. Herkes ne kadar mutlu görünüyor.

Tüm eşyalarımızı toplayıp çöpe attıktan sonra Daisy'ye "Hadi şu mağazaya gidelim," diyorum. Edie etrafta dolaşp mağazalara bakmamızı önerdi ve ben de bunun iyi bir fikir olduğu konusunda ona katılıyorum.

Daisy kaşlarını çattı. "Hangi mağaza?" "Mücevherlerin olduğu dükkan."

Herkes yan taraftaki başka bir dükkâna girerken gizlice içeri girerek hızlıca buluyoruz ve Daisy'yi ilk kolyelerin olduğu tezgâha doğru sürüklüyorum, aradığım kolyenin artık sergilenmediğini fark ettiğimde içimde yükselen hayal kırıklığıyla savaşıyorum.

"A tılsımlı kolyeyi sattınız mı?" Yardım etmek için yanıma geldiğinde satıcı bayana sordum. Biz.

"Ah, korkarım onu daha yeni sattık." Kadın Daisy'ye bakar, iki kez bakar ama Daisy arkasını dönüp mağazanın karşısındaki başka bir vitrine yöneliyor. Kadın bana sempatik bir gülümseme sunuyor. "Şu anda elimizde kalmadı ama eminim yakında yeni bir sevkiyatımız olacak. Mümkünse tekrar kontrol etmelisiniz."

"Tamam, teşekkür ederim." Daisy'yi aramaya koyulmadan önce bayanı başımla selamlıyorum; Daisy'yi mağazanın önünde, çeşitli büyük boy küpelerle dolu bir rafın etrafında dönerken

buluyorum. "Neden çıktın?"

"Bu küpelerin havalı olduğunu düşünmüştüm," diyor Daisy, sanki bana bakamıyormuş gibi çirkin küpelere odaklanmaya devam ederek.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye takılıyorum ve o da gülerek bana bir gülümseme gönderiyor.

"Hadi ama, Daze.

Hadi gidip arkadaşlarımızı bulalım."

Öğle yemeği sırasında kampüse dönüyoruz, Daisy ve ben bir el sallama ve gülümsemeyle yollarımızı ayırıyoruz, JJ tüm bu süre boyunca yüzünde şaşkın bir ifadeyle bizi izliyor.

Bütün kızlar yanımdan ayrıldıktan sonra bana "İkinizin arasında ne haltlar dönüyor?" diye soruyor. Kampüs boyunca yürürken omuz silkiyorum.

"Ağırdan almaya çalışıyorum."

Homurdanıyor. "Hiçbir şeyi ağırdan almıyorsun." "Daisy'ye karşı öyleyim," diyorum kararlılıkla.

JJ'in bakışları düşünceli bir hal alıyor. "Bence o senin için iyi."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Şaşırmış bir halde ona döndüm.

JJ başını sallar. "Evet. Bir süre önce onun için çok üzüldüğünü biliyorum ama şimdi daha sakın görünüyorsun. Eski haline daha çok benziyorsun ama daha iyisin, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa."

"Mantıklı." Daisy ve benim bu işi yürüteceğimizi bildiğim için kendimi daha iyi hissediyorum. Babasıyla konuşmam da yardımcı oldu. Onun onayını almak Daisy için dünyalara bedel.

Ve benim için.

Son zil çaldıktan sonra, bir grup harabelere gidip partiyi hazırlamaya yardım ettik. O kadar çok içki var ki, gülünç. Her yerde fiçılar ve içki şişeleri vardı. Birkaç kişi derme çatma bir bar kurdu ve hatta eski yanmış binayı Cadılar Bayramı temalı her türlü şeyle süsleyen bir dekorasyon komitemiz bile var. Oldukça harika görünüyor.

Bu Lancaster Prep'teki son Cadılar Bayramı partim olduğu için, bunu doğru yapmak istiyorum. Tüm Lancaster'lılar destansı bir Cadılar Bayramı partisi düzenler. Birkaç yıl önce bu partide ortaya çıkan seks kaseti skandalını ve kuzenimi duyduğumu hatırlıyorum. Carolina bu olay yüzünden uzaklaştırma aldı, yani en azından yakalanan ilk Lancaster ben değildim. Bu gece yakalanmayı planladığımdan değil.

Bu partiden kötü hisler gelmeyecek. İyi vakit geçireceğiz, hepsi bu. Bana kalırsa en iyi zaman.

Harabelere döndüğümde karanlık, her yere serpiştirilmiş turuncu ve mor ışık dizileri yeterli miktarda ışık yayıyor ve müzik çalıyor. Elllerinde kırmızı bardaklarla barın etrafında takılan birkaç kişi var. Bira akıyor, bir grup kız seksi kostümler içinde ortaya çıktı ve hava umut dolu.

Yine de gerginim. Daisy ortaya çıkmazsa.

Hadi ama, ne düşünüyorum ben? Kesinlikle geliyor. Geliyor.

"Bu da ne, kardeşim? Kostümünün ne olması gerekiyor?"

Döndüğümde JJ'in siyah pantolon ve siyah askılı beyaz bir gömlekle bana yaklaştığını görüyorum. Başında bir şapka var ve gömleğinde sahte kurşun delikleri var, onlardan sahte kan sızıyor. Mya onun yanında yapışkan beyaz bir kazak ve uzun, dar siyah bir etek giymiş, başında siyah bir bere var. Elinde oyuncak bir silah var ve kazağında JJ'inkine benzer kan sızan kurşun delikleri var.

"Siz ikiniz kim oluyorsunuz?" Kaşlarımı çatarak ona cevap veriyorum. Harika görünüyorlar ama onları anlayamıyorum.

"Bonnie ve Clyde," diye yanıtlıyor Mya, kendisine hızlı bir öpücük veren JJ'e gülümseyerek. Şok edici. Bu ikisi sonunda birbirlerine kavuşmuş gibi görünüyorlar.

"Suçlular mı? Güzel kostümler." Başımı salladım.

"Kurşun delikleriyle zorlamadığınızı mı düşünüyorsun?" Mya endişeli görünüyor ve sanırım onu suçlayamam.

"Hayır, Cadılar Bayramı'ndayız. Birinin pezevenk gibi giyinip geleceğini garanti edebilirim. Bu onun fuhuş yanlısı olduğu anlamına mı geliyor?"

"Şey, belki..." JJ başlıyor, Mya onu susturmak için dirseğiyle kaburgalarına vuruyor ama tek yaptığı gülmek oluyor.

"Peki senin kim olman gerekiyordu?" JJ'in bakışları üzerimdeki takım elbiseyi tarıyor ve anlıyorum.

Gerçekten kostüm giymiş gibi görünmüyorum.

Yüzümdeki sahte gözlüklerimi yeniden ayarlıyorum ve takım elbise ceketimin düğmelerini açıyorum, sahte olan düğmeli gömleğimin önünü çekiştiriyorum. Aslında çıtçıtları var ve onları iki elimle hızlıca çözerek içimdeki kıyafeti ortaya çıkarıyorum.

Süpermen amblemi ortaya çıkıyor ve JJ gülümsüyor. "Clark Kent!"

Uzattığı elini beşlik çakarak tokatlıyorum. "Süpermen, kardeşim."

Biraz sohbet ediyoruz, Cadence bir noktada seksi bir Külkedisi kostümü giyerek ortaya çıkıyor ve yanında Beyaz Atlı Prensi gibi giyinmiş bir adam getiriyor.

Zavallı enayi. Boku yedi.

Giderek daha fazla insan gelmeye başlıyor ve sanki bu etkinliğe ev sahipliği yapıyormuşum gibi her grubu kontrol ediyorum, ki bir bakıma öyleyim. Kostümler harika ve bir sürü fotoğraf çekiyorum, ev sahibi olduğum ve tamamen meşgul olduğum için minnettar olduğumu hemen fark ediyorum. Aksi takdirde Daisy'nin hala burada olmadığı gerçeğini düşünüp terliyor olurdum.

Nerede o?

Milyonuncu kez kontrol etmek için telefonumu elime alıyorum, kız kardeşime mesaj atıp nerede olduklarını sormak geliyor içimden ama buna direniyorum. Ya Edie bana duymak istemediğim bir şey söylerse?

Riske girmemeyi ve Daisy kesinlikle geliyormuş gibi davranmayı tercih ederim. Bugün yaptığımız onca şeyden ve aramızdaki o kadar kolay ilişkiden sonra mı?

Yapmak zorunda.

ELLİ BİR

"Cadılar Bayramı partisine mi gidiyorsun?" Babamın sesindeki şüphecilik yoğun. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Oturma odasındayız ve az önce babama bu geceki planlarımı anlattım. Son birkaç gündür bunu ima ediyordum, bu yüzden Arch'a gideceğimi biliyor olmalı. Hislerim oldukça açık.

Başımı sertçe sallıyorum. "Bu kesinlikle iyi bir fikir. Ayrıca, son sınıf olduğum için gitmek için son şansım. Nasıl bir şey olduğunu görmek istiyorum."

Ve tabii ki Arch'la daha fazla vakit geçirmek istiyorum. Bugün kampüsten ayrılıp arkadaşlarımızla takıldığımız için hâlâ şoktayım. Bana sarıldığında, onun kollarına geri dönmek çok iyi hissettirdi. Tek istediğim bu. Arch'ın hayatımda olması. Erkek arkadaşım olması.

Ben de arkadaşlar edinmeyi, Mya ve Edie'yle yakın olmayı seviyorum. Cadence'le ne kadar yakın olduğunu bile bile Mya'yı hayatıma almak riskli olabilir ama bu riski almaya hazırım. Ayrıca, artık Cadence'den hoşlandığını sanmıyorum.

Mya onun hakkında hiç konuşmaz. Hem de hiç.

Arch'la son zamanlarda yaptığımız mesajlaşmalardan sonra, onun benden hoşlandığını biliyorum. Ben de ondan hoşlanıyorum. Bu sefer yürüteceğiz, ama hala yapmam gereken bir şey var.

Babama Arch'la tekrar birlikte olacağımı söylemeliyim ve bunu engellemesine izin vermeyeceğim.

Ben.

Ona tekrar konuştuğumuzdan bahsettim ve hatta Arch'ın adını da burada zikrettim ve son zamanlarda sohbetlerde. Babam onun adını andığımda pek bir şey söylemiyor ama en azından onu hiç göremeyeceğimi söylemiyor ki bu da büyük bir gelişme.

"Bütün gece Arch'ın yanında olacağım, o da benimle ilgilenecek," diyerek babamı rahatlatıyorum ve Arch'ın tam olarak bunu yapacağını bilmesini istiyorum. Babam Arch'ın her zaman bana göz kulak olacağına güvenebilir. Bana karşı çok korumacı ve bu çok tatlı. Bu hoşuma gidiyor.

Ondan hoşlandım.

Her şeyden çok, ona aşığım. Bunu ona bu gece söylemek istiyorum ve bu korkutucu olsa da bunu yapabilirim.

Yapabileceğimi biliyorum.

Babam iç çekerek bana dönüyor ve bakışları omzuma astığım, kostümüm için gerekli malzemelerle dolu çantama yöneliyor. Umarım Arch beğenir. Basit, hatta biraz aptalca bile olabilir ve umarım gerçekten beğenir, ama göreceğiz.

"Onu önemsiyorsun, değil mi?" Babam bana soruyor.

"Aşığım. Ona aşığım," diyorum ama o çoktan konuşmaya başlamış, sözümü kesiyor.

"Sen aşk hakkında ne bilirsin ki? Bu sadece karasevda," diye mırıldanarak elini yüzünde gezdiriyor.

"Sen ve annem gençken birlikte oldunuz," diye belirttim.

Bakışlarında küçük bir suçluluk titreşimi belirliyor çünkü haklı olduğumu biliyor. "Bu farklıydı. Kaç yaşındaydık? On dokuz mu? Yirmi mi?"

"O kadar da farklı değil. Ayrıca, onu tanımadığın halde bu kadar acımasızca yargılayan hiç adil değil." Konuşurken sesimin titrememesini umarak omurgamı dikleştiriyorum. "Arch Lancaster'a aşığım baba. Ve onunla birlikte olmak istiyorum. O da benimle olmak istiyor. Eğer ona bir şans verirsen, onun harika bir adam olduğunu göreceksin. Kararlarıma güvenmiyor musun? Bana inanmıyor musun? Erkek arkadaşım olması için tam bir pisliği seçmezdim."

Ellerini kalçalarına dayayarak beni inceliyor. "Onunla konuştum, biliyorsun."

Çenem düşüyor ve kelimeleri bulmakta zorlanıyorum, çok şaşırmış durumdayım.

"Ne? Ne zaman?" "Bir süre önce." Omuz silkiyor, sanki önemli bir şey değilmiş gibi.

Ona sessizce göz kırpıyorum, Arch'ın ona gitmesine ve gerçekten konuşmalarına şaşıyorum. Bana bundan bir kez bile bahsetmemişti. Paylaştığımız mesajların hiçbirinde. "Ne söyledi?"

"Bana öyle şeyler söyledi ki, bunları benden değil ondan duymalısın." Babamın gülümsemesi biraz hüzünlü. "Seni korumak ve sana göz kulak olmak istediğini söyledi. Senin nasıl bir kız olduğunu biliyor Daisy Mae. Sen iyi bir kızsın ve gitmene izin vermek istemiyor. Onu suçlayamam."

Gözlerimde yaşlar parıldıyor ve kırpıştırarak düşmelerine neden oluyorum ve çantamın yere düşmesine izin veriyorum. "Baba."

"Seni görmesi için ona onay verdim, biraz *isteksiz* de olsa..."

Başka bir şey söyleyemeden ona sarılıyorum ve sıkıca kavriyorum. Tanıdık kokusu etrafımı sarıyor ve hafifçe çekilerek yanağına bir öpücük konduruyorum. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Arch'a bir şans verdiğin için." Ona tutunduğum yerden kurtulup bir adım geri çekiliyorum ve çantamı bir kez daha kapıp omzuma atıyorum. "O gerçekten iyi bir adam."

"Eğer onu seviyorsan öyle olmalı." Başını sallıyor ve bir elini çenesinde gezdiriyor. "Kathy bana ikiniz söz konusu olduğunda adil davranmadığımı söylemişti."

Kathy'nin beni savunmaya gelmesiyle daha fazla şok yaşıyorum. Ona karşı dıştan kaba değilim ama aşırı sıcak da değilim. Babamla vakit geçirmek için birkaç kez evimize geldi ve üçümüz birlikte yemeğe bile çıktık, ama ona çok fazla açılmıyorum. Henüz açılmadım.

"Ne demek adil oynamadığını söylüyor?" Ben soruyorum.

"Beni seni geride tutmakla suçladın ve Kathy de seninle aynı fikirde. Bana bir ara büyümene izin vermem gerektiğini ve benim tek yaptığının bana kızmaya neden olmak olduğunu söyledi."

Sanki kelimeleri beynimden koparıp almış gibi.

"Sadece senin için endişeleniyorum, tatlım. Sen benim küçük kızsın ve incinmeni istemiyorum. Hepsi bu," diye itiraf ediyor baba, gözlerinde parlayan acıyla. "Bu yüzden yaptım."

"Ben artık küçük bir kız değilim. Beni sonsuza kadar öyle tutamazsın." Ona doğru gidip kendimi bir kez daha ona bırakıyorum ve o da otomatik olarak beni bir kez daha kucaklıyor. "Ne yaptığımı biliyorum. Çoğunlukla."

O kıkırdıyor ve ben de gülüyorum çünkü bu doğru. Ne yaptığımı az çok biliyorum ve bilmediklerimi de öğreniyorum. Babam hayatımın geri kalanında beni koruyamaz. Dışarı çıkıp yaşamalı ve hatalar yapmalıyım.

"Arch'la birlikte olmak istiyorum. O da benimle olmak istiyor. Lütfen bana ikiniz arasında seçim yapmam gerektiğini söyleme, çünkü korkarım ki seni seçmezdim." Babamın gözlerinin içine bakabilmek için başımı arkaya eğdim.

gözler. "İkinize de hayatımda ihtiyacım var."

"Seni seçim yapmaya zorlamayacağım," diye mırıldanıyor, başparmağı çeneme değiyor. "Seni seviyorum, tatlım. Bu dünyada sahip olduğum tek şey sensin. Sadece senin için en iyisini istiyorum. Sanırım sana karşı biraz aşırı korumacı davrandım."

"Biraz mı?" Kaşlarım havaya kalkıyor ve ikimiz de tekrar gülüyoruz. "Daha çok."

"Annemi zaten kaybettim. Seni de kaybetmek istemedim." Gözleri yaşlarla doluyor ve ona bir kez daha sarılıyorum, yüzümü göğsüne saklıyorum, kendi gözyaşlarımla tekrar savaşıyorum. Ağlamak istemiyorum. Bu gece olmaz. Bu mutlu bir olay, hüznü bir olay değil.

"Beni kaybetmedin baba. Seni seviyorum," diyorum ona, sesim boğuk çıkıyor. Bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırdığımda gözyaşlarımın çoktan akıp gittiğini görüyorum. "Gitmem gerekiyor. Arch'ın kız kardeşiyle hazırlanacağım."

"Edie ile mi?" Başımı salladığımda babam gülümsüyor. "İyi bir kıza benziyor. Lancaster'ların en iyilerinden biri."

Gözlerimi deviriyorum ve kucağından çekiliyorum. "Lancaster'lara karşı beslediğin kinin üstesinden gelmen gerekiyor."

"Yapacağım, sevgilim." Bana göz kırpmıyor. "Eninde sonunda."

"Tanrım, çok geç kaldık. Kardeşim beni öldürecek." Edie elimi tutuyor ve beni partinin yapıldığı harabelere giden nemli çim patikadan aşağı sürüklüyor. Hâlâ oldukça uzaktayız ama çalan müziğin bas sesini şimdiden duyabiliyorum. Konuşan ve bağırان, iyi vakit geçiren insanların sesi. Heyecan ve sinir midemi bulandırıyor ve Edie gibi topuklu ayakkabı giymediğim için memnunum. Lapa gibi çimenlerin üzerinde nasıl bu kadar kolay koşuyor bilmiyorum.

"Beni öldürmez," diyorum kendimden emin bir şekilde ve Edie'yi güldürüyorum. Son iki saatimizi bu partiye hazırlanmak için birlikte geçirdik ve makyaj konusunda bana tam olarak ne yaptığını bilmesem de, işi bittikten sonra aynaya baktığımda sanki bambaşka bir insana bakıyor gibiydim. Yüzüm tamamen değişmişti. Bir şekilde hala kendim gibi görünüyordum, ama geliştirilmiş bir versiyon. Çılgınca.

Umarım Arch beğenir.

"Hayır, seni kesinlikle öldürmeyecek. Daha çok sana şöyle bir bakacak ve ikiniz yalnız kalabilesiniz diye seni sürükleyip götürmek isteyecek. Çok tatlı görünüyorsun Daisy," diyor Edie bininci kez.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Kostüm fikrimin aptalca olduğunu düşünmüyor musun?" Bu gece sürekli kendimi sorguluyorum ve kendimi bile kızdırmaya başladım.

"Hiç de değil. Anladığında çok sevecek," diye beni temin ediyor Edie.

Umarım haklıdır.

Harabeler görüldüğünde hemen arama moduna geçip Arch'ı aramaya başlıyorum. Burada çok fazla insan var ve bazılarını tanıyor olsam da, birçoğu maske takıyor, peruk takıyor ya da çok fazla makyaj yapıyor, bu da kim olduklarını anlamamı zorlaştırıyor. Ve tüm kostümler o kadar zekice ki seçimimden bir kez daha şüphe ediyorum, özellikle de Edie'ye bakıp 1920'lerin kırmızı flapper kostümünün içinde ne kadar harika görüldüğünü gördüğümde. Elbisesinde o kadar çok saçak var ki yürürken sallanıyor, boynunda uzun incilerden ipler ve saçında bir tüy var. Muhteşem görünüyor.

Ben ise yüzümde bir sürü makyajla kendim gibi görünüyorum. Önemli

bir şey. "Sinirlerin belli oluyor," diyor Edie omzunu benimkine çarparak.

"Ne demek istiyorsun?" Ona dönüyorum, adımlarım yavaşlıyor, içimi bir korku kaplıyor. Kaçmak istiyorum. Kendimi sahtekâr gibi hissediyorum. Buraya ait değilmişim gibi.

Sonra arkadaşlar edindiğimi ve Arch'a sahip olduğumu hatırlıyorum ve eski kaygılarımın üstesinden bir an önce gelmem gerekiyor.

"Ölümüne korkmuş görünüyorsun." Edie kolunu omuzlarıma doluyor ve beni sıkıyor. "Sen kaçıp bir daha geri dönmeden önce Arch'ı bulmalıyız."

Sadece kısa bir süredir tanıdığım biri nasıl olur da beni bu kadar kolay çözebilir? Belki de o kadar belli ediyordumdur.

"Kaçmayacağım," diyorum kararlılıkla. "Belki de bir şeyler içmeliyim. Sinirlerimi yatıştırabilir."

"Sıvı cesaret mi?"

"Evet." Gülüyorum. "Sanırım buna ihtiyacım var."

Cesur bir gülümseme takınarak Edie'nin elimi tutmasına ve beni binanın köhne merdivenlerinden yukarı çıkarmasına izin veriyorum. Her türden insan onu selamlıyor ve onun bu gecenin yıldızı olduğunu fark ediyorum. Kendi elementinde bir Lancaster.

Eminim bu Arch'ın da bir yıldız olduğu anlamına geliyordur. O her zaman öyledir. Herkes onun etrafında olmak ister. Onunla birlikte. Anlıyorum. Onun çekiciliğine kapılıyorum ve sadece benim içinmiş gibi görünen o gizli gülümsemesini gösterdiğinde? Erimek istiyorum.

Eriyorum.

Tanrım, nerede o? Onu görmem gerek.

Evin her tarafını dolaştıktan ve görünürde hiç Arch kalmadıktan sonra, evin kenarına kurulmuş olan geçici bardan içecek bir şeyler almaya gidiyoruz. Bir bardak bira alıyorum ve yudumladığımda köpükten başka bir şey gelmiyor, bu da iğrenç. Bardağı yakındaki bir çöp kutusuna attım.

Biranın bana göre olmadığına eminim.

Burada çok fazla insan var ve hepsi Edie'yi coşkuyla selamlıyor, hatta bazıları beni de selamlıyor, adımları falan söylüyor.

"Kim olduğumu bilmediklerini düşündüm," diyorum yaklaşık onuncu kişi bana selam verdikten sonra.

Edie gözlerini devirir. "Bütün lise boyunca buraya gittin. Senin kim olduğunu kesinlikle biliyorlar."

Büyük bir grup insan bize doğru yöneldiğinde bir adım geri çekiliyorum, hepsi bara ulaşmak için yanımızdan geçip gidiyor. Bir ara Edie'yi gözden kaybediyorum, aramızda çok fazla insan var ve tanıdık bir ses duyduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Edie! Sonunda. Daisy nerede?"

Edie'nin kahkahası nazlı. "Buralarda."

Kalabalık yavaşça dağılıyor ve Arch'ın sırtı bana dönük bir şekilde aramızda durduğunu görüyorum. Üzerine tam oturan kömür grisi bir takım elbise giyiyor ve dönüp bana baktığında ne olması gerektiğini merak ediyorum. Düzeltilmiş saçları, takma gözlükleri ve hafifçe açılmış gömleği, gömleğin altındaki S harfinin ipucunu ele veriyor.

Benim Süpermen'im.

"Daze..." Beni içine çekerken sesi dalgalanıyor, bakışları aynı anda her yerime dokunuyor. Kaşları birbirine yaklaşıyor ve ne olmam gerektiğini anlamaya çalıştığını ve hiçbir şey bulamadığını söyleyebilirim.

Lancaster Prep tişörtüme bakıyorum. Üniforma rotasyonumuzun bir parçası değil. İkinci yılımızda öğrenci mağazasında bu özel tişörtü satmışlardı ve ben onu hep sevmişimdir. Önünde dev bir Lancaster aile arması var ve altında Lancaster yazıyor. Prep bile yazmıyor.

Bu gece için mükemmel olduğunu düşündüm.

"Harika görünüyorsun." Bana yaklaşıyor ve diğer her şey kayboluyor. Tek odaklanabildiğim şey o. Sevgili yüzü ve rahatlatıcı varlığı ve ayrıca o kadar muhteşem ki vücudumu ağrıtıyor.

"Teşekkür ederim." Utangaç hissediyorum, bu anormal değil ama Tanrım, keşke bunu aşabilsem. "Saçlarını açmışsın." Elini uzatıp omzumdaki birkaç teli okşuyor ve karıncalanıyor. cildimin her yerinde patlak veriyor. "Benim için mi?"

"Bütün bu kostüm senin için," diye itiraf ediyorum. "Ama henüz anladığını sanmıyorum."

Bakışları üzerimde geziniyor, sweatshirt'e takılıyor. Taktığım kolyede. Farkına varıyor ve bakışlarımla buluşuyor. "O kolyeyi takıyorsun. Mağazada gördüğümüz kolye. Daha önce kontrol ettiğim."

Yukarı uzanıp parmaklarımı küçük altın A tılsımının üzerinde gezdiriyorum. Doğum gününden kalan param vardı ve onu bu kolyeye harcamıştım. Onu memnun etmek için baş harfini boynumda bir zincirle taşımak istedim. Onun bana ait olduğunu herkese göstermek için. Doğum günümde bana verdiği papatya küpeler kulağımda, ağırlıkları bana papatyaların onun en sevdiği şey olduğunu hatırlatıyor. Ben onun en sevdiğiyim, tıpkı onun benim olduğu gibi. "Öyleyim."

"Onu satın alan sen misin?" Kıkırdıyor, başını sallıyor. Memnun olduğunu söyleyebilirim ama yine de biraz kafası karışık. "Pes ediyorum. Sen kim oluyorsun?"

İleri doğru bir adım atıyorum, vücutlarımız hafifçe çarpışıyor ve o otomatik olarak elini kalçama koyarak beni yerimde tutuyor. Tam yanına bastırdım. "Ben Arch Lancaster'ın kız arkadaşım."

Mavi gözlerinde parlayan sevinç kalbimi hızlandırıyor. "Evet, öylesin. Kostümün bu mu? Kız arkadaşım gibi mi giyindin?"

"Şey, evet. Sen sevdiğin için saçımı açık bıraktım ama birkaç küçük örgü bıraktım çünkü onları da seviyor gibisin." Başımın iki yanındaki örgüleri gösteriyorum. "Sweatshirt'ün üzerinde senin adın yazıyor, başka bir şey yok. Ve kolye." A tılsımını tekrar ovuşturuyorum, hala bir şey söylemediğinde sinirlerim geri geliyor.

Sessiz kaldığında ona "Belki de aptalca bir fikirdi," diyorum. "Eğlenceli olacağını düşünmüştüm ama aynı zamanda biraz ezikçe, ha. Ben-"

Beni öpüyor, saçmalamamı kesiyor ve ben de uzun zamandır içimde bastırdığım tüm duygularla ona karşılık vererek öpücüğünün içine düşüyorum. Dudaklarımı ayırıyor ve dillerimiz birbirine sürtünüyor; iki kolunu belime dolayıp beni kendine yaklaştırdığında, hoşuna gittiği için rahatlamış bir şekilde ona sarılıyorum.

Kız arkadaşı olmamdan hoşlanıyormuş.

ELLi iKi

DAISY'yi kendime doğru çekiyorum, yüzümü yumuşak saçlarına bastırıyorum, tanıdık çiçek kokusunu içime çekiyorum. Güzel kokuyor, iyi hissettiriyor, çok iyi görünüyor. Baş harflerimi ve Lancaster sweatshirt'ünü giyiyor ve bana kostümünün Arch Lancaster'ın kız arkadaşı olduğunu söylüyor.

Bu mükemmellik. *O* mükemmel. Ve o da çok gergindi. Bunu her halinden anlayabiliyordum. Sesi hafif titrek ve sık gibiydi.

Onu seviyorum.

Başının üstünü öptükten sonra hafifçe geri çekiliyorum, böylece onun güzel altın kahverengi gözlerine bakabiliyorum. "Geldiğine sevindim."

"Yapmak zorundaydım." Gülümsemesi titrekti ve hala benden nasıl şüphe duyabildiğini bilmiyorum. Bitti

Biz.

Gözlerimde göremiyor mu? Hareketlerimde? Ona dokunduğumda hissedemiyor mu? O bana sahip. O benim sahibim.

kalbimi kırdığından beri. Şimdi parçaları tekrar bir araya getirdi ve kendimi bütün hissediyorum.

Sadece onunla.

"Çok güzelsin." Yüzünde bir sürü makyaj var ve Edie'nin sihrini konuşturduğunu biliyorum. Bu tür şeylerde hep iyi olmuştur. Daisy'nin makyajlıyken çok güzel olduğunu düşünsem de, makyajsız da bir o kadar güzel.

"Sen de öylesin," diye fısıldıyor, kolları etrafımda sıkılaşıyor.

"Süpermen." "Çok mu klişe?"

"Hayır." Başını geriye atıp gülüyor. "Bence bu mükemmel."

Sahte düğmeli gömleğimin önünü çekiştiriyor, çitçitler kolaylıkla çözülüyor ve Süpermen gömleği tamamen ortaya çıkıyor. Parmaklarıyla yavaşça göğsümün ortasındaki dev S harfinin üzerinde geziniyor, dokunuşu beni ürpertiyor.

Etrafıma bakındım, acaba kimse gittiğimizi fark eder mi diye düşündüm. Siktir et bu partiyi. Kız arkadaşımın yalnız kalmak istiyorum. Sadece ikimiz.

"Buradan çıkmak ister misin?" Yanağını okşayarak fısıldıyorum, bakışlarım ağırlaşıyor.

Gerçekten ne demek istediğimi anlamasını umuyorum.

Onu soymak için yanıp tutuşuyorum.

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Hayatta olmaz Lancaster. Bu benim bu destansı Cadılar Bayramı partisine gitmek için son şansım ve bunun tadını çıkaracağım. Bütün gece boyunca."

İnledim. Şu anda gerçek mi? "Hadi, Daze."

"Hayır, sen gel Arch. Gidip eğlenelim." Kollarımdan çekildi ve elimi tutarak beni mücadelenin

içine götürdü.

Ve lanet olsun, o haklı. Çok eğleniyoruz. İiyoruz, dans ediyoruz ve insanlarla konuşuyoruz.
 ey, Daisy

konusuyor. Yıllardır aynı okula gittiğimiz insanlarla hararetli bir şekilde sohbet ederken onu hayretle izliyorum. Onu tanımayan, neye benzediği ya da neyle ilgilendiği hakkında hiçbir fikri olmayan insanlar ve kalbim gururla kabarıyor.

Kabuğundan çıkmaya çalışıyor ve bunu da çok iyi yapıyor. Çok güzel ve akıllı biri ve birkaç kadeh içki içmiş olmasının ona zarar verdiğini sanmıyorum. Onu biradan vazgeçirip aromalı maden suyu içmeye ikna ettim ve buna bayılıyor.

Belki biraz fazla, ama sıvı cesaret için söylenecek bir şey var.

Kendine güveni çekici. Onunla ilgili her şey çekici ve isteyerek gidip üzerinde baş harfım olan o kolyeyi aldığını ve gururla taktığını bilmek, yanımda bu kız olduğu sürece tüm lanet dünyayı fethedebileceğimi hissettiriyor.

Ve ben onu çoktan fethettim. O artık benim.

Ancak parti azalmaya başladığında ve insanlar ayrılmaya başladığında Daisy sonunda bana baktı ve "Belki de gitmeliyiz" diye fısıldadı.

"Gidiyoruz," diye anons ediyorum dinleyen herkese, Daisy'nin elinden tutup onu çoğunlukla boş olan binadan dışarı sürüklüyorum.

Edie hâlâ burada. Dışarıda küçük bir arkadaş grubuyla otururken yanından geçiyoruz ve bana sesleniyor, "Yarın sabah gelip burayı temizlememize yardım etsen iyi olur!"

"Bu senin işin," diye bağıriyorum ve kız arkadaşımdan ters bir bakış yiyorum. Daisy'ye öyle demeyi unutacağımı sanmıyorum. En azından bir süre için.

"Yardım edeceğiz!" Daisy elimi sıkıyor ve sesini alçaltarak "Tamam mı?" diyor.

Birbirine bağlı ellerimizi ağzıma götürüyorum ve parmak eklemlerine bir öpücük bırakıyorum.

"Sen gidersen ben de giderim."

"İstiyorum." Gülümsüyor, elini elimden çekip çimlerin üzerinde bir dönüş yapıyor, tökezliyor ve neredeyse düşüyor. "Bu gece çok iyi vakit geçirdim!"

"Kendi yaşitlarınla sosyalleşmek o kadar da kötü değil, haksız mıyım?" Kaşlarımı kaldırıyorum, tekrar tökezleyip bana doğru devrilince ona doğru uzanıyorum. Onu düzeltmeye yardım ediyorum ve o da önümden atlayarak uzaklaşıyor.

"Harikaydı! Sanırım yeni arkadaşlar edindim!"

Gecenin bir noktasında kafalarını birbirine yaklaştırdıklarını fark ettim ve Mya'nın onunla ne kadar gerçekçi olduğunu merak ediyorum. Gerçi Mya'nın bir süredir Cadence'in saçmalıklarından bıktığını biliyorum. Cadence demişken.

"Sindirella'nın Beyaz Atlı Prens ile tartıştığını gördünüz mü?"

Daisy gülerek arkasını dönüyor ve bana doğru bakıyor. Muhtemelen şu anki durumu düşünüldüğünde pek de akıllıca bir şey değildi. "Ben yaptım. Neden her zaman bu kadar kaba? Bence o sefil bir insan."

"Hiçbir şeyden ya da hiç kimseden memnun değil," diye katılıyorum, konuyu değiştirmeye hazırım. "Eğlenmene sevindim."

Bana doğru koşuyor ve ben duruyorum, çarpıştığımızda homurdanıyorum, kolları boynuma dolanıyor, parmakları saçlarıma batıyor. "Hayatımın en güzel zamanını geçirdim. Şimdi beni nereye götürüyorsun?"

"Baban şu anda nerede olduğunu düşünüyor?" Daisy'yi nereye götürebileceğime dair bir sürü fikrim var. Yatağıma.

Duvara karşı.

Duşta.

Olasılıklar sonsuzdur.

"Geceyi Edie ile geçiriyorum." Bana sırtıyor ve ben de eğilip burnuna bir öpücük bırakıyorum.

"Ben de ona öyle söyledim. Ve telefonumu buldu, yani kontrol ederse, binada olacağım

Edie'nin odası."

"Çok akıllısın amına koyayım," diye mırıldanıyorum ve onu gerçekten öpüyorum. Ama benden çok çabuk uzaklaşıyor, koşturaya başlıyor ve ben de peşinden koşuyorum, bacaklarım daha uzun olduğu için ona kolayca yetişiyorum ve gerçekten mi? O kadar da hızlı değil.

"Çok yorgunum," diye sızlanıyor, bana doğru eğilerek. "Ve hala yürümemiz gereken çok yol var." Bu kız her yerde. Alkolü suçluyorum. "Ben seni taşıyım."

"Ne?"

"Sırtıma çık." Döndüm ve eğildim. "Atla."

Dediğimi o kadar hızlı yapıyor ki neredeyse düşüyordum ama yavaşça ayağa kalkıyorum, bacaklarının arkasını tutarken kolları neredeyse boğarcasına boynuma dolanıyor. Onu eve kadar bu şekilde taşıyorum, ağzı kulağımda, vücudu sırtıma sarılmış ve onu yatağa bırakmak için sabırsızlanıyorum. Üstüne düşmek. Onu anlamsızca öpmek.

Binama vardığımızda sırtımdan atlıyor ve odama kilitlendiğimiz anda üzerime atlıyor. Beni geriye doğru savurdu, böylece yatağa düştüm, kız arkadaşım bana sarıldı, kollarını boynuma doladı, alnını benimkine bastırdı.

"Seni çok özledim," diye fısıldıyor. "Senden ayrıldığım için çok aptalım."

"Yapmak zorunda olduğunu düşündün," diye fısıldıyorum, ellerimi kazağının altından geçiriyorum ve çıplak teninden başka bir şeyle karşılaşmıyorum. "Baban sana öyle söyledi."

"Onu dinlememeliydim. Bu arada o da kendini kötü hissediyor." Başını eğip ağzını boynuma bastırıyor.

Temasla birlikte nefesim kesiliyor, taşaklarıma kadar hissediyorum. "Bana bir şans verecek, ha?"

"Sadece aşırı korumacı davranıyordu." Takım elbisemin ön tarafına uzanıp onu iterek açtı. "Şu anda onun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun, Daze?" Ona takılıyorum. Sıvı cesareti beni resmen hırpalamasına yol açıyor, şikayet ettiğimden değil.

"Konuşmak istemiyorum." Gözlerimin içine bakabilmek için kendini geri çekiyor, yüz ifadesi ciddi. "Seni içimde hissetmek istiyorum."

Yanıtından hem şok hem de memnuniyet duyarak inliyorum. "İçtiğinde farklı bir insan oluyorsun." "Şu anda olduğum kişiyi seviyorum." Gülümsemesi küçük. "Kendimi daha çok gerçek benliğim gibi hissediyorum."

"Böyle devam et, bebeğim." Onu tutup nazikçe yana itiyorum, böylece yatağa düşüyor, sonra ayağa kalkıyorum, ceketimden ve düğmeli gömleğimden hemen kurtuluyorum. "Sana tam olarak ne istiyorsan vereceğim."

Yatağa sırtını yaslıyor, ellerini şilteye dayıyor, bacakları kenardan sarkıyor. Ayakkabılarını çıkarıyor, bu hareket eşofmanının yukarı kalkmasına neden oluyor ve soluk tenini bir parça ortaya çıkarıyor.

Ellerim ona dokunmak için kaşınıyor, onu o kadar çok istiyorum ki.

Saniyeler içinde boxer külotum dışında üzerimdeki her şeyi çıkardım, o ise hâlâ kot pantolonunu çıkarmaya uğraşıyordu. Ben devraldım, ondan kurtulmasına yardım ettim.

"Otur," diyorum ve dediğimi yapıyor. "Kollarını kaldır."

Tişörtü çıkarıp başının üzerinden geçiriyorum ve yere atıyorum. Sadece sütyeni ve külotuyla önümde oturuyor ve aletim boxer'ımın ön tarafına doğru kabarıyor, içine girmeye can atıyor.

"Çok sarhoş değilsin, değil mi?" diye

sordum. "Hayır." Kıkırdıyor, başını
sallıyor. "Sarhoş kızlardan
faydalanmam."

"İstekli olanlardan nasıl faydalanabilirsiniz?" diye soruyor, gerçekten ciddi bir şekilde.

Kıkırdıyorum, eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyorum. "Sanırım bunu yapabiliriz o zaman." Gülümsüyor ve dişleriyle alt dudağımı ısırıyor. "Bunu yapsan iyi olur."

"Benden asla şüphe etme, Daze." Onu öpüyorum. "Bunu tekrar yapacağım," onu tekrar öpüyorum, "ve tekrar," bir öpücük daha, bu seferki dilli, "ve tekrar. Eğer izin verirsen bütün gece boyunca."

Gülüştü, şu anda üzerimde gezinen elleri kadar hevesli. "Bana ne istersen yapmana izin vereceğim."

"Söz mü?" Onu yatağa uzanması için yönlendiriyorum, ben de üstüne çıkıyorum.

Bana baktığında gözlerindeki ışıltı kalbimin iki kat daha büyüdüğünü hissettiriyor. "Söz veriyorum."

ELLİ ÜÇ

DOKUNUŞU ÇOK NAZİK, parmakları tenimin üzerinde geziniyor ve beni ürpertiyor. Yatağının ortasında uzanıyorum ve onun ilgisinin tadını çıkarıyorum, gözlerim kapalı, nefesimi sakinleştirmek için elimden geleni yaparken kalp atışlarım hızlı.

Ama faydası yok. Beni bu anın, ikimizin nihayet tekrar bir araya gelmesinin heyecanına kaptırdı. Sütyenimi çıkardığında, dudakları otomatik olarak meme ucumu buluyor ve ağzına çekiyor, ellerimi saçlarına atıyorum, hiç durmasını istemiyormuşum gibi onu kendime çekiyorum.

Ben istemiyorum. Sonsuza dek bu yatakta birbirimize sarılmış olarak kalabilseydik, çok memnun olurdum. Ona o kadar aşığım ki önümü bile göremiyorum. Bu kadar çılgınca olan ne?

Daha birbirimize duygularımızı bile itiraf etmedik.

"Arch," diye fısıldıyorum, ağzını göğsümde gezdirip beni her yerimden öperken. "Arch, sana bir şey söylemem gerek."

"Bana ne söylemek istiyorsun?" Konuşurken dudakları tenimde geziniyor, beni gıdıklıyor, kıvrınmama neden oluyor.

"Um." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor ve hemen kendimi aptal gibi hissediyorum.

Başını kaldırıyor, ağır bakışları seksi. Hatta biraz uykulu. Kendime engel olamadığım için yüzüne dokunuyorum, elleri hâlâ üzerimdeyken bana bakışının tadını çıkarıyorum. O çok güzel. Ve tamamen benim.

"Ben de sana bir şey söylemek istiyorum," diye mırıldanıyor.

"İlk sen başla." Kabuğumdan çıkmaya başlamış olabilirim ama önemli konularda hâlâ biraz utangacım. Elimde değil.

"Daisy Mae Albright." Ona göbek adımı yeni söyledim ve umarım pişman olacak kadar yaşamam. "Sana aşığım." Göğüs kafesime bir öpücük bırakıyor ve beni titretiyor.

"Archibald Lancaster." Ailesi ona bir göbek adı vermemişti, paylaştığı bu gerçeği şaşırtıcı buldum. "Ben de sana aşığım."

O gülümsüyor. Bir an için birbirimize bakıyoruz, kelimeleri, az önce birbirimize itiraf ettiğimiz duyguları içimize çekiyoruz ve sonra harekete geçiyor. Külotumu çekiştirerek çıkarıyor, dudakları ağzı açık bir öpücükle kalçamın iç kısmına bastırıyor. Boxer külotunu çıkarmak için mücadele ediyorum ve sonunda o devralıyor, ikimiz de çıplak ve birbirimize sarılana kadar onlardan tamamen kurtuluyor. Ereksiyonu göbeğimde zonkluyor, zonkluyor ve ısrar ediyor ve elimi göğsüne bastırıyorum, tam komodinden bir prezervatif almak üzereyken onu durduruyorum.

"Doğum kontrolü yaptırdım," diye itiraf ediyorum.

"Yaptın mı?" Kaşları şaşkınlıkla kalktı.

Başımı sallayarak elimin aşağıya doğru kaymasına izin verdim, parmaklarım karnında gezindi. Sonra daha aşağıya, shaftının etrafında kıvrılıyor. "Prezervatif kullanmadığımız bir seferde hoşuma gitmişti."

Aslında sırtıyor. "Bayıldım amına koyayım."

"Biliyorum." Gözlerimi deviriyorum, elimi ereksiyonundan uzaklaştırdığında ve parmaklarını tabanın etrafına sararak kendini içime yönlendirdiğinde benden bir nefes kaçıyor. Tamamen dolana kadar sonuna kadar itiyor.

Geriliyorum, gözlerimi kapatıyorum ve derin nefes alıyorum. O da hareketsiz kalıyor ve beni izlediğini hissedebiliyorum.

Dudaklarındaki soruyu hissedebiliyorum. "İyi misin?"

Seni incittim mi?"

"Ben iyiyim." Başımı salladım. "Bana zarar vermedin."

Yavaşça hareket etmeye başlar, geri itmeden önce neredeyse sonuna kadar çeker. Hızı sabit. Sabırlı. İçime doğru sallanıyor, kalçalarını itiyor, ağzı kirli bir öpücükle benimkini arıyor. Dilleri, dudakları ve dişleriyle... Bacaklarımı kalçalarına dolayıp onu daha da derine gönderdiğimde ne oluyor? İkimiz de inliyoruz.

Yüksek sesle.

Hareketlerimiz saniyeler içinde yavaştan çılgınlığa dönüşüyor. Dizlerinin üzerinde yükseliyor, beni de yanında götürüyor, sırtım hâlâ yatakta olmasına rağmen bacaklarım hâlâ kalçalarına sarılı. Beni sertçe sikmesini izliyorum -ne yaptığını tarif etmenin başka bir yolu yok- bakışları bedenlerimizin birleştiği bölgeye kilitlenmiş. Sadece onun bizi izlemesini izlemek, bana ne yaptığını hissetmek bile artık tanıdık gelen bir duygunun içimde yükselmesine neden oluyor.

Karnımdaki karıncalanma. Zonklama. Her hamlesinde nefesim kesiliyor ve sırtımı eğip kalçalarımı kaldırıyorum. Orama dokunuyor, parmakları klitorisimi okşuyor, beni inletiyor. Son bir hamleyle beni derinden dolduruyor, öyle bir noktaya ulaşıyor ki haykırıyorum, orgazm o kadar sert çarpıyor ki nefes alamıyorum.

Göremiyor, koklayamıyor ya da duyamıyorum. Dalgaya binmekten başka bir şey yapamıyorum, iç duvarlarım şaftının etrafını sıkıyor, orgazmını ondan sağlıyor. İniltisi yüksek, vücudu üzerime yığılana kadar titriyor, o kadar zor nefes alıyor ki onun için endişeleniyorum. Ellerimi kaslı sırtında aşağı yukarı ovuşturuyorum, üstümdeki ağırlığının tadını çıkarıyorum.

"Seni eziyorum," diyor sonunda, üzerimden yuvarlanacakmış gibi kayıyor ve ben onu daha sıkı tutuyorum. "Henüz gitme," diye mırıldanıyorum boynuna karşı. "Nasıl hissettiğini seviyorum."

Gülümsüyor. Bunu hissedebiliyorum. "Çok çabuk bitti." "Yine de harikaydı." Çünkü öyleydi.

Beni öpebilmek için hafifçe başını kaldırıyor. "Bunu tekrar yapmalıyız."

Elimde değil. Gülmeye başladım. Bana sırtıyor, başını eğip beni öpüyor, dudakları dudaklarımda kalıyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, onun için duygulanıyorum.

"Ben de seni seviyorum." Bir öpücük daha, bu seferki yumuşak ve tatlı. "Bugün sana en sevdiğim kişi olduğumu söylemiş miydim?"

"Hayır," diye yalan söylüyorum, tekrar duymak istiyorum.

"Evet, öylesin." Çenemi öpüyor. Çenemi. Boğazımı. "Sen benim en sevdiğim insansın, Daze." "Sen de benim favorimsin," diye itiraf ediyorum, ona yapışarak.

"Gerçekten mi?" Sesi şok olmuş gibi geliyor. "Kesinlikle."

"Senin güllerinden daha mı fazla?"

"Ne dediğini hatırlıyor musun?" Yavaşça başını salladığında devam ediyorum, "Ben gülüm. Sen güneşsin."

"Bunu ben mi söyledim?"

"Oh, hadi ama, yapmamış gibi davranma."

Yüz ifadesi ciddileşir. "Ciddiydim. Güneşin olmama izin ver, Daze."

"Sadece gülün olmama izin verirsen."

O gülüyor. Ben de öyle. "Bu çok klişe bir şey." "Bunu ilk söyleyen sensin."

"Evet, buna hâlâ inanamıyorum." Başını sallıyor. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

"Tekrar yapmak ister misin?" Ses tonu umutlu. Altına uzanıyorum. "Kesinlikle."

ELLİ DÖRT

ŞÜKRAN GÜNÜ

SİNİRLİYİM. Avuç içlerim terli ve onları eteğime sürtmek istiyorum ama bu iğrenç ve Arch'ın fark etmesini istemiyorum.

Ama elimi tutuyor, hızla yükselen asansörle ailesinin yaşadığı çatı katındaki daireye çıkarken sıkıca kavırıyor ve fark ediyor.

Tabii ki öyle.

"Gergin misin?" Parmaklarımı sıkıyor.

Belli belirsiz utanarak elimi onunkinden çekiyorum. "Ailen benden hoşlanmıyor."

"Sadece seni tanımıyorlar." Kendi sözlerimi bana geri fırlattı. Bunu ona babam hakkında söylediğimi hatırlıyorum. "Seninle tanıştıklarında, sana aşık olacaklar. Tıpkı benim gibi." Tekrar elimi tutuyor, beni kendine çekiyor ve asansör kapıları hızla açılırken beni öpüyor.

Hâlâ beni arayan dudaklarından hızla uzaklaşıyorum, yanaklarım ateşle doluyor ama orada kimse yok.

Tek gördüğüm tertemiz beyaz bir duvar ve altın rengi bir konsol masası.

"Hadi gel." Elim yine onun elinde ve beni asansörden çıkarıp ailesinin dairesine götürüyor.

Tek yapabildiğim bakakalmak, her şeyi kavrarken başımı arkaya eğiyorum, Arch beni pelüş, güzel dairenin derinliklerine sürüklüyor. Her şey beyaz ve soluk mavi, duvarlarda canlı renkli manzara resimleri var. Önümüzde uzanan şehri gösteren geniş pencereler. Daha çok sanat eseri gibi görünen aydınlatma armatürleri üzerimizde parlıyor ve ben alışkanlıktan kulağıma uzanıyorum, parmak ucum elmas papatya küpemin üzerinde geziniyor.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum, normal bir tonda konuşmaktan korkuyorum, burası çok sessiz. "Herkes nerede?"

"Yemek odasında. Geç kaldık."

Arch'ın zamanında gelmenin ne demek olduğunu bildiğini sanmıyorum. Acaba ailesi bunun farkında mı? Fark etmek zorundalar.

Babama Şükran Günü'nü Arch ve ailesiyle geçirip geçiremeyeceğimi sorduğumda, hayır diyeceğinden endişeliydim. Büyük bir parçam onu tatillerde yalnız bırakmak istemiyordu ama o gitmem gerektiğini, Kathy'nin bizi zaten ailesiyle birlikte geçirmeye davet ettiğini ve onun da kabul ettiğini söyledi.

Kathy ve ailesiyle birlikte olduğu için rahatlardım. Arch'la birlikte olması için onu yalnız

bıraktığım için kendimi suçlu hissetmiyorum, çünkü yalnız değil.

Ve hiç kimse tatil sırasında yalnız kalmamalıdır. "Annen sana kızgın mı?"

Bize mi?

Endişe içimi kemiriyor. İyi bir izlenim bırakmak için yanıp tutuşuyorum ve Arch annesinin ilk başta bana karşı pek de sıcak davranmayabileceği konusunda beni uyarmıştı. Arch'a göre çocukları ve onların çıktıkları kişiler söz konusu olduğunda beklentileri çok yüksek ve hiçbir şey onu mutlu edemiyor.

Bir de annesinin bana karşı olası tutumunu kişisel algılamamam gerektiği konusunda beni uyaran Edie.

Ama ben benim ve bunu kesinlikle kişisel alacağım. Sadece annesinin beni sevmesini istiyorum. Ailesinin onayını istiyorum. Elimde değil.

"Ben hep geç kalırım, o yüzden üzülmez." Arch sırtıyor, her zamanki gibi rahat, ama sanırım buna hakkı var. Burası onun evi, onun ailesi ve o hiç de gergin değil. Ama yüz ifademdeki korkuyu fark etmiş olmalı ki hemen ayılıyor ve bizi oturma odasının ortasında durduruyor. "Daze, endişelenme."

"Senin için söylemesi kolay." Nemli avuçlarımı silkeliyorum, beni kollarına çekip öptüğünde nefes nefese kalıyorum, sanki bu her şeyi daha iyi hale getirecekmiş gibi.

Öyle de oluyor. On saniye kadar. Sonra sinirlerim geri geliyor, midemde çalkalanıyor ve midemi bulandırıyor.

Bu yemek sırasında nasıl tek bir lokma bile yiyebileceğimi bilmiyorum.

Elimi karnıma koyarak derin ve sakin bir nefes alıyorum, Arch beni izliyor, gözlerinde şefkat parlıyor. "Harika olacaksın. Sadece kendin ol."

Bir kez başımı sallıyorum ve yemek odasına doğru ilerliyoruz. Daire devasa, odalardan ve geniş koridorlardan oluşan bir labirent, sonunda açık bir kapı aralığında durup, kocaman sonbahar renkli çiçek aranjmanları ve her sandalyenin önüne yerleştirilmiş güzel sofra takımlarıyla kaplı dev bir masaya bakıyoruz. Neredeyse tüm koltuklar dolu, ailesi kendi aralarında keyifli bir şekilde sohbet ediyor.

Arch'a benzeyen bir adam önce bizi fark ediyor, hoş bir gülümseme ağzını geriyor. "İşte buradasınız.

Sonunda gelebilmenize sevindim. Açlıktan ölüyoruz."

"Üzgünüm baba. Nasıl olduğunu bilirsin." Arch bana bakıyor, yüz ifadesi sıcak, "Millet, bu Daisy" diyor.

Mırıltılı selamlaşmalar oluyor, Edie diğerlerinden daha yüksek sesle selam veriyor ve ben de ona minnettar bir gülümseme atıyorum, onunkinin hemen yanında boş bir sandalye ve onun karşısında da başka bir boş sandalye görünce sinirlerim biraz yatışıyor.

"Yanıma otur Daisy," diye teşvik ediyor Edie ve ben de boş sandalyeye gidip elimden geldiğince dikkatli bir şekilde yerleşiyorum, diğer yanımda oturan yaşlı kadına ürkek bir gülümseme atıyorum. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Ona çabucak sarılıyorum, masada sadece Arch olmayan bir müttefik olduğu için minnettarım. Erkek arkadaşımı seviyorum ve onun da beni sevdiğini biliyorum ama benden hoşlanan başka birinin olması da güzel.

Sanırım Lancaster'larla uğraşırken bulabildiğim kadar müttefike ihtiyacım olacak.

Arch beni, babalarına yakın oturan ve yüzlerinde aynı asık ifadeyi taşıyan küçük kardeşleri de dahil olmak üzere tüm akrabalarıyla tanıştırıyor.

Belaya benziyorlar. Arch bana onların küçük dinsizler olduğunu söyledi ve bundan şüphem yok.

Burada Charlotte adında güzel bir sarışın ve onun kadar güzel kocası Perry de dahil olmak üzere birkaç kuzen var. Kendime engel olamıyormuşum gibi onlara bakıyorum, ki bir bakıma olamıyorum çünkü yan yana ve karşımda oturuyorlar. Perry, Charlotte'a gözlerini dolduran bir sevgiyle bakıyor ve ellerinde değilmiş gibi sürekli birbirlerine dokunuyorlar.

Çok tatlı.

Bakışlarım Arch'a kayıyor ve onun çoktan beni izlediğini görüyorum, dudakları kapalı bir ağız şeklinde kıvrılmış

gölümsüyorum ve benim ısınıyor.

Bana da önemliymişim gibi bakıyor. Perry ve Charlotte'u izleyip aynı sevgiye sahip olmayı dileyebilirim.

Ama ben zaten biliyorum.

TABAKLAR TEMİZLENDİKTEN SONRA-Yemek yiyebildim, Edie'nin sürekli konuşması beni rahatlattı

-Erkekler büyük ekran televizyonun olduğu odada futbol maçı izlerken tüm kadınlar bir oturma odasında toplanıyor. Sanırım zengin erkekler bile futboldan hoşlanıyor, bunu düşünmek bana aptalca geliyor ama bu onları daha insani gösteriyor.

Yine de kadınlarla yalnız kalmak biraz göz korkutucudur, özellikle de Edie mazeret bildirip tuvalete gitmek için acele ettiğinde.

"Yani." Miriam Lancaster beni inceliyor, sonunda benimle konuşmaya başladı. Arch bizi özellikle masada tanıştırdığında beni evine davet ederek hoş bir davranış sergiledi, ama bunun dışında bana tek kelime etmedi.

Ki bu iyi bir şey. Şu anda olduğu gibi dikkatinin üzerimde olmasındansa görmezden gelinmeyi tercih ederim.

Oturduğum rahatsız sandalyede kayıyorum ve ona gülümsüyorum, ellerimi kucağında kıvırıyorum, sözlü bir bomba patlatmasını bekliyorum. Kendimi hazırlıyorum.

"Arch bana senden bahsetti," diyor Miriam sonunda, ses tonu eşit. Yüzünde de pek bir duygu belirtisi yok. "Son sınıfta hâlâ bir numara mısın?"

Bu onu etkiledi mi? Umarım öyledir. "Öyleyim," diyorum başımı sallayarak. "Üniversiteye gitmeyi düşünüyor musun?"

"İstiyorum." Ancak son zamanlarda Arch ve ben boşluk yılı planı hakkında daha fazla konuşuyoruz ve ben bunu yapmak istiyorum. O da istiyor. Seyahat etmek başlı başına bir eğitim, değil mi?

Ben de kendime böyle diyorum.

"Nereye gitmek istiyorsun?" Sesi gerçekten meraklı geliyor.

Her zamanki listemi sıralıyorum, bazıları girebileceğimi bildiğim devlet üniversiteleri, diğerleri ise kabul edilmesi daha zor olan Ivy League okulları. Başını sallıyor, etkilenmiş görünüyor ve sonunda sustuğumda, "Belki Arch'ım üzerinde iyi bir etki bırakırsın ve onu üniversiteye gitmeye ikna edersin" diyor.

Arch'ım. Çocuklarını sahipleniyor, bunu söyleyebilirim. Yemek yerken masada onlara bakışından, onlarla sohbet edişinden anlıyorum. Arch, annesinin onu hiç rahat bırakmayan bir baş belası olduğunu söylüyor ama belki de annesi sadece çocukları için en iyisini istiyordur. Bunun için onu kim suçlayabilir ki?

"Belki," diye geçiştiriyorum çünkü gelecekteki seçimleri üzerindeki etkimin bu kadar güçlü olduğunu ne doğrulayabilirim ne de inkâr edebilirim.

Ama göreceğiz.

"Edie ile yakınlaştığınızı biliyorum. Bence bu harika bir şey. Edith'in hiçbir zaman çok fazla arkadaşı olmadı. Çevresi çok dar." Miriam başını eğip beni düşündü. "Sen de çok zengin değilsin, değil mi?"

Şükürler olsun ki başka kimse bizim konuşmamıza dikkat etmiyor. Herkes küçük gruplara ayrılmış, kendi aralarında sohbet ediyor, ara sıra kahkahalar odayı dolduruyor ve şu anda o sohbetin bir parçası olmak için her şeyimi verirdim. Güldükleri ve en çok

Muhtemelen benim geçirdiğimden daha iyi vakit geçiriyorlardır.

Sandalyemde kayıyorum, ellerim birbirine dolanıyor. "Babam Lancaster Prep'te çalışıyor."

"Biliyorum. Ralph. Bahçe bekçisi. Ve annen... Artık bizimle olmadığı için üzgünüm."

Elim otomatik olarak kulağıma gidiyor ve Arch'ın bana verdiği küpenin üzerinde geziniyor. Onlara dokunmak bazen beni sakinleştiriyor, çarpan kalbimi ve gergin midemi rahatlatıyor. "Teşekkür ederim. Onu özlüyorum."

"Eminim biliyordur," diye mırıldanıyor. Bir an beni inceliyor, bakışları yoğun. Sanki beni kırmaya çalışıyormuş gibi.

Daha dik oturuyorum, elim tekrar kucağıma düşüyor.

Kırılmayacağım. Bunu reddediyorum.

"Arch senin güçlü bir ruha sahip olduğundan bahsetti ama bunu tam olarak bu şekilde ifade ettiğini sanmıyorum." Gülümsemesi küçük. "Sanırım bir şeye inandığında ondan geri adım atmadığını söyledi."

Kalbim daha çok çarpmaya başladı. Bununla nereye varacak?

"Ve Arch'ıma inandığınızı hissediyorum," diye devam ediyor, hassas bir kaş yükseliyor. "Ona aşık mısın?"

Cevap veremiyorum. Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Tek yapabildiğim başımı sallamak.

"O sana aşık. Sana nasıl baktığını görüyorum. Bence onun kalbini kırabilirsin. Ve bu sahip olunması gereken güçlü bir pozisyon." Sanki bir sırrını paylaşacakmış gibi öne eğiliyor ve ben de söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanarak kendimi öne eğilirken buluyorum. "Bir Lancaster aşık olduğunda, bunu genellikle genç ve tutkuluyken yapar ve ilişkiye tüm kalbini koyar. Onların aşkından etkileneceksiniz ama mümkün olan en iyi şekilde." Duraksıyor. "Kendini şanslı say Daisy."

Edie odaya dönüyor, oturduğum sandalyenin kenarına ilişiyor ve ben de ona daha fazla yer açmak için yana kayıyorum. "Ne kaçırdım?" diye soruyor.

Annesi sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve benimle gizli bir bakış paylaşıyor. "Yok bir şey hayatım. Daisy bana gelecekteki üniversite planlarından bahsediyordu."

Konuşma tekrar üniversiteye kayıyor, Miriam Edie'yi ne yapmak isteyebileceği konusunda sıkıştırıyor ve ben de Miriam'ın söylediklerini zihnimde tekrarlayarak onların konuşmalarını izliyorum.

Kendini şanslı say Daisy.

Öyleyim.

Ben dünyanın en şanslı kızıyım.

EPILOG

Kemer

MEZUNİYET GÜNÜ

"...Lancaster Prep'in mezun olan sınıfına tebrikler!" Müdür Matthews yüzünde kocaman bir sırıtışla mikrofona bağırıyor.

Bahse girerim gülümsemesinin tek nedeni kışımın sonunda buradan gitmesine sevinmesi. Hisler karşılıklı, Matthews.

Hepimiz ayağa fırlıyoruz, mezuniyet keplerimizi havaya fırlatıyoruz, yüzlercesi uçuyor, gökyüzünde dönüyor. Daisy'ye dönüyorum ve onu kollarımın arasına alıp sıkıca sarılıyorum, o da bana karşılık veriyor, kollarını boynuma doluyor ve neredeyse beni boğuyor. Hafifçe geri çekilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve o da beni aynı yoğunlukta öpüyor, mutluluğu içime akıyor.

Benimki onun içine sızıyor.

"Konuşma gerçekten iyi miydi?" diye soruyor bana bir noktada, sahada dolaşırken, arkadaşlarla, aileyle ve çalışanlarla bitmek bilmeyen fotoğraflar çekerken. Viv bile bizimle fotoğraf çekti, ortada duruyordu, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Sanırım bir araya gelmemizde bir şekilde parmağı olduğuna inanıyor ve ben de ona biraz kredi vermekten çekinmiyorum.

"Konuşman harikaydı." Kolumu omuzlarına dolayarak yanağından öpüyorum. "Bu okulun gördüğü en iyi veda konuşmasıydı."

"Tamam, abartmaya gerek yok." Gözlerini deviriyor ama memnun olduğunu söyleyebilirim. Tek istediğim de bu.

Kızımı memnun etmek için. Onu gülümsetmek. Onu inletmek.

Hoppala. Düşüncelerim kirli bölgelere saptı, ki bu kronik bir sorun, yalan söyleyemem.

"Cidden, Daze. Mükemmeldi. Ve sen de harikaydın." Sesi sadece biraz titriyordu.

Başladı ama sonra bana baktı, sanki ona biraz güç vermemi ister gibiydi ve ben de başımı salladım. Ona gülümsemesini sağlayan bir başparmak işareti yaptım ve bu onun sinirlerini yatıştırmış gibi görünüyordu.

Bitirdiğinde insanlar onu alkışladı ve tezahürat yaptı; onu hiç bu kadar gururlu görmemiştim.

Ben de gurur duyduğum. Benim kızım akıllı. Güçlü. Harika şeyler yapacak.

Ama bir yıl içinde. Birlikte dünyayı gezdikten sonra.

Ailelerimiz biraz kızgındı ama sonunda bizi kontrol edemeyeceklerini söyleyip vazgeçtiler. Kathy ile ciddi bir ilişki içinde olduğum için artık çok daha rahat olan babası bile. Bir hafta içinde ayrıldığımızda Kathy, Ralph ile birlikte kampüsteki kulübeye taşınıyor. Ona evlenme teklif etti. Parmağında elmas falan var.

Bence Daisy babasının bir sevgilisi olduğunu bildiği için rahatladı. O zaman onu terk ediyormuş gibi hissetmez.

Ailem Daisy'yi seviyor -şok edici çünkü lanet olsun, yargılayıcılar- ve ilk başta planlarımızdan heyecan duymasalar da, ikna oldular. Babam annemden daha çok, ki beklediğim de buydu. Annem gelecek yıl üniversiteye gideceğimi söylediğim için çok mutlu, ki daha önce bundan hiç bahsetmemiştim. Ayrıca beni yumuşattığı ve zamanında gitmem gereken yere götürdüğü için Daisy'ye büyük bir övgüde bulunuyor.

Bugünkü mezuniyet töreni gibi.

Sahada karşılaştığımızda babam bana "Unutma, geç bir öğle yemeği için dışarı çıkacağız," diyor. "Annen iki buçuk için rezervasyon yaptırdı."

Daisy kolunu benim koluma dolayarak, "Orada olacağız," diye onu rahatlatıyor. "Değil mi?" "Kesinlikle," diyorum ona.

Babam gülümsüyor. "İkinizi de tebrik ederim. Burada arkadaşlarınızla geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarın."

"Geç kalmayacağız," diye sesleniyor Daisy o uzaklaşırken ve o gittikten sonra bana gülümsüyor. "Onları etkilemeye devam etmeliyim."

"Zaten etkilendiler. Rahatlayabilirsin." Elimde olmadan onu öpüyorum ve JJ'in iğrenç bir ses çıkardığını duyunca gülüyorum.

JJ ve Mya ile fotoğraf çektiyoruz ve bir noktada Cadence'i uzaktan görüyorum, bakışlarında parlayan kıskançlıkla bizi izliyor. Ona parmağımı gösterebilseydim gösterirdim ama onu daha fazla kızdırmaya gerek yok.

Bu okuldan ayrıldığım ve her gün onun yüzünü görmek zorunda kalmayacağım için mutluyum.

Kalabalık yavaş yavaş azalıyor ve sonunda G Wagon'a binmeden önce mezuniyet cüppelerimizi çıkararak otoparka doğru ilerliyoruz. Yolcu koltuğunun arkasına bıraktığım hediye çantasına uzanıyorum ve Daisy'ye uzatıyorum, o da kocaman gözlerle alıyor.

"Bu da ne?"

"Aç ve öğren." Sakin olmaya çalışıyorum ama gerginim. Neden endişelendiğimi bilmesem de bu hediye beğenmesini istiyorum.

Buna bayılacak.

Daisy, Noel sabahı hediye açan büyükannem kadar yavaş. Edie'nin içine doldurduğu kâğıt mendilleri dikkatle çıkarıyor, daha fazlasını çıkarmaya devam edince gülüyor. Sonunda soluk sarı çanta, dibinde duran kutu dışında bomboş kalıyor. Siyah kadife kutuyu çekip çıkarıyor ve ona bakıyor.

"Doğum günümde bana verdiğin kutudan daha büyük."

Başımı sallıyorum, keşke şu lanet şeyi açsa diye.

Kapağı yavaşça aralıyor ve içindekini görünce nefesi kesiliyor. "Oh, Arch."

Gözleri yaşıyor ve ben ona uzanıp yanağını okşuyorum, başparmağımı yumuşak teninde gezdiriyorum. "Ağlama, Daze."

Gözyaşları beni etkiliyor. Kızımın asla üzgün olmasını istemem.

"Bu çok güzel." Şu anda taktığı kolyeye uzanıyor. Satın aldığı

Üzerinde ismimin baş harfı var. "Ama bunu çıkarmak istemiyorum."

"İkisini de takabilirsin." Ona doğum gününde verdiğim küpelerle uyumlu papatya kolye ucu olan bir kolye hediye ettim. Aynı anda almıştım, o zaman bile sadece küpeler yüzünden çıldıracağını biliyordum.

Kolyeyi başka bir özel gün için saklamanın en iyisi olacağını düşündüm. Neredeyse Noel'de ona verecektim ama erteledim. Bunun yerine, onu Beşinci Cadde'deki dev kitapçıya götürdüm ve alabildiği kadar kitap alması için üç dakikasını verdiğini ve hepsini onun için alacağını söyledim.

Kız beklediğimden daha hızlı çıktı. Bir yığın kitap için küçük bir servet harcadım ama kız arkadaşım yanımda durup nefes nefese terli yüzünden saçlarını silerken ve kasiyerle sohbet ederken kredi kartımı gülümseyerek uzattım.

Güzel bir andı. Eğlenceli bir anı. Ama bu da güzel. Belki daha da iyi. Ona kolyeyi vermek için mezuniyete kadar beklediğime memnunum.

"Onu çok seviyorum." Bakışlarını benimkilere kaldırıyor, gözleri yaşlarla parlıyor. "Bu çok güzel." "Sen de güzelsin," diye mırıldanıyorum, onu kollarıma çekiyorum, ağzım onunkini buluyor.

Mücevher kutusu kucağıma, yarı sertleşmiş aletimin üzerine düşene kadar uzun, dil dolu dakikalar boyunca öpüşüyoruz. Sonunda öpüşmeyi kesip ondan uzaklaşıyorum, yanaklarının ne kadar kızardığını fark ediyorum. Şişmiş dudaklarını. Gözlerindeki şaşkın bakışa.

"Birazdan yola çıkmalıyız," diyorum boğazımı temizleyerek. Kolyenin bulunduğu kutuyu ona uzattım, o da aldı ve kolyeyi bana uzatmadan önce dikkatlice içinden çıkardı.

"Bana takar mısın?"

Başımı sallayarak kolyeyi alıyorum ve o da bana sırtını dönerek dalgalı sarı saçlarını kaldırıyor, böylece boynuna bakabiliyorum. Sırtını ve omuzlarını açıkta bırakan sade beyaz bir güneş elbisesi giyiyor ve onu daha sonra yalnız yakalamak için sabırsızlanıyorum. Bu gece bir otelde kalıyoruz, sadece ikimiz.

Her şey planlandığı gibi giderse, onu bütün gece uyanık tutacağım.

Zinciri boynuna takıyorum, parmaklarım tenine değiyor ve onu ürpertiyor. Tokayı takıyorum ve o da hemen uzanıyor, parmakları beyaz ve sarı elmas kolyenin üzerinde geziniyor. Omzunun üstünden bana bakıyor, gözleri bana duyduğu sevgiyle parlıyor, neredeyse bunalıyorum.

"Bu çok güzel, Arch." Yüzünü tamamen bana dönüyor ve papatyanın baş harfimin yanındaki görüntüsü hoşuma gidiyor. Sanki birbirimize aitmişiz gibi.

Biz de öyle yapıyoruz.

"Beğendiğine sevindim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor ve eğilip beni tekrar öpüyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Onu öpüyorum, dudaklarım hala yapışmış bir halde mırıldanıyorum, "Muhtemelen gitmeliyiz." Beni tekrar tekrar öpüyor, sadece "Birkaç dakikamız var" demek için ara veriyor.

"Muhtemelen geç kalacağız," diye onu uyarıyorum ve konsolun üzerinden sürünerek kucağıma yerleşmesi için arkama yaslanıyorum.

Daisy üzerime atlıyor, elbisesi yukarı kalkıyor ve bana uzun bacaklarını gösteriyor. "Umurumda değil. Bekledikleri bu, değil mi?"

"Peki ya baban?" Şehir merkezindeki İtalyan restoranında öğle yemeği için hepimizle buluşacak, Kathy de ona eşlik edecek. Ondan sonra da mezuniyet partisine gideceğiz.

"O iyi olacak. Onu sevecekler." Beni tekrar öpüyor, dudakları aç, dili ısrarcı. "Sadece seni bir süre daha öpmek istiyorum."

Elimi göğsüne, göğüslerinin hemen üstüne koyuyorum, parmaklarım taktığı kolyelerle oynuyor.
"Annem sinirlenebilir."

"Hayır, gelmeyecek. Senin geç kalmana alışkın. Hadi, Arch." Gülümsüyor, kendinden memnun görünüyor. "Bu kadar gergin olma."

"Bir zamanlar benim sana söyleyeceğim bir şeye benziyor," diye takılıyorum.

Ağzı benimkine dayanıyor, beni içine çekiyor. "Beni daha iyiye doğru değiştirdin."

"Sen de beni değiştirdin, Daze." Önce ağzının bir köşesini, sonra diğerini öpüyorum. "Bence birbirimizi daha iyi yapıyoruz."

"Yapıyoruz," diyor, elim göğsüne düşüp onu yoğurduğunda, başparmağım elbisesinin kumaşına sürtünen meme ucuna sürtündüğünde bir iç çekiş onu terk ediyor. "Bunu gerçekten okulun otoparkında mı yapıyoruz?"

Onun sözleri beni Daisy'nin neden olduğu büyüden kurtarıyor ve kahkahalara boğuluyorum. "Matthews artık beni tutuklayamaz. Ne yapacak, beni okuldan mı atacak?"

"Son sınıfı tekrar ettirmek mi?" diye takılıyor, gözleri dans ediyor.

Parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Bunu bir daha asla söyleme. Söz mü?"

Başını sallıyor, yüzünde ciddi bir ifade var. "Söz veriyorum," diyor parmağım ağzından uzaklaştığında. "Sen benim en sevdiğim kişisin, Archibald Lancaster."

İnliyorum, dudaklarımız buluştuğunda ellerim yüzünü kavramak için yukarı kayıyor. Daisy beni öpüyor ve dudaklarının hareketinde aynı kelimeleri hissedebiliyorum.

Ben onun
favorisiyim. Ve
o da benim.
Sonsuza kadar.

Arch'ın az önce bahsettiği kitapçıdaki Noel sahnesini okumak ister misiniz? Bu [bonus sahneye](#) göz atın!

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap beni çok zorladı. İlk taslağı yazdığım da büyü lü olduğunu düşünmüştüm. Aşık olmuştum. Lancaster Prep'e döndüğümde, whoo hoo! Sonra teslim ettim ve iki hafta boyunca birkaç imza gününe gittim ve gelen kutumda beni bekleyen büyük düzeltmelerle geri döndüm. Önemli notlar. Kitap karmakarış ıktı.

Bu bebeği parçalara ayırdım ve tekrar bir araya getirdim ve şimdi nihayet gerçekten sevdiğimi söyleyebilirim. Arch ve Daisy - diğer Lancaster Prep kitaplarından farklı bir havaya sahipler. Daisy'nin durumundan dolayı biraz hüzün var ve her yönden zıtlar, sadece birkaç benzerlikleri var. Ama birbirleri için o kadar iyiler ki...

Her zaman yapmam gerektiği gibi, kitaplarımı okuyan herkese kocaman bir teşekkür. Siz olmasaydınız bu kariyere sahip olamazdım ve benim için çok şey ifade ediyorsunuz. Rebecca Hilsdon'a ve Michael Joseph/Penguin Random House UK ekibinin geri kalanına Lancaster'ları Birleşik Krallık Milletler Topluluğu'na getirdikleri için tekrar özel olarak teşekkür etmem gerekiyor. Temmuz ayında beni Londra'da gezdirdiğiniz ve Tillie Cole ile birlikte Londra ve Liverpool'da Waterstones'da sergilediğiniz için teşekkür ederim. Çok güzel vakit geçirdim ve pek çok harika İngiliz okurla tanıştım.

Valentine Halkla İlişkiler'deki herkes, size ihtiyacım var. Lütfen beni asla bırakmayın. Nina, Kim, Valentine, Daisy, Sarah, Meags, Kelley, AMY (benim çocuğum, ha) - siz bayanlar en iyisisiniz! Nina, bu kitap için aldığın notlar bana çok yardımcı oldu. Kitabı daha iyi hale getirdin, bu yüzden teşekkür ederim.

Editörüm Becky'ye ve düzeltmenim Sarah'ya her zaman teşekkür etmeliyim. Sizler harikasınız. Ve muhteşem Lancaster Prep kapakları için Emily Wittig'e teşekkür etmeliyim. Romantizm okurlarına verdiğiniz sonsuz destek çok takdire şayan.

p.s. - **YOU SAID I WAS YOUR FAVORITE** kitabını beğendiyseniz, satın aldığınız perakendeci sitesinde veya Goodreads'te bir yorum bırakmanız çok anlamlı olacaktır. Teşekkür ederim!

MONICA MURPHY'DEN YAKLAŖAN YAYINLAR

Coming January 30th, 2024 (yeniden basım)

[Crave & Torn](#)

6 Şubat 2024'te geliyor

[Sadece Senin İçin Yalnızım](#)

5 Mart 2024'te Geliyor

[Yalancılar Kulübü](#)

Coming 23 Nisan 2024 (yeniden basım)

[Savor & Intoxicated](#)

MONICA MURPHY TARAFINDAN DA

Lancaster Hazırlık

Söylemek İstedğim (Ama
Söyleyemediğim) Şeyler Ömrün Boyunca
Bir Milyon Öpücük Doğum Günü
Öpücükleri
Tutmak İstedğimiz Sözler
Her Zaman Seninle Olacağım
En Sevdiğin Olduğumu
Söylemiştin

Oyuncular

Elde Etmek İçin

Zoru Oynamak

Kurallara Göre

Oynamak Kazanmak

İçin Oynamak

Wedded Bliss (Lancaster)

İsteksiz _____ Gelin

Acımasız _____ Damat

Pervasız Birliktelik

Görücü Usulü Evlilik Boxset

Üniversite Yılları

[Birinci Sınıf](#)

[İkinci Sınıf](#)

[Üçüncü Sınıf](#)

[Son](#)

S ı n ı f

Flört Serisi

[Tarihi Kaydet](#)

[Sahte Tarih](#)

[Holodate](#)

[Seninle](#)

[Çıkmaktan Nefret](#)

[Ediyorum Bir](#)

[Randevuyu](#)

[Değerlendir](#)

[Düğün](#)

[Randevusu Kör](#)

[Randevu](#)

Callahanlar

Bana Yakın Ona

Aşık Olmak Ona

Bağımlı Olmak

Senin İçin

Savaşmak Onu

Benim Yapmak

Bir Callahan Düğünü

Sonsuza Kadar Senin Serisi

Bana Söz Verdin Sonsuza

Kadar Seni Düşüneceğim

Sensiz Hiçbir Şey

Hasarlı Kalpler Serisi

Onun Meydan

Okuyan Kalbi

Onun Boşa

Harcanan Kalbi

Hasarlı Kalpler

Arkadaşlar Serisi

Sadece Arkadaş
Arkadaştan da Ötesi
Sonsuza dek

Asla Düeti

Bizi Asla Ayırma Seni

Asla Bırakma

Kurallar Serisi

[Karanlıkta](#)

[Adil Oyun](#)

[Yavaş Oyun](#)

[Güvenli](#)

[Bahis](#)

Fowler Kız Kardeşler Serisi

Menekşeye

Sahip Olmak

Gül Çalmak

Zambağı

Evcilleştirme

k

Reverie Serisi

[Onun](#)

[Hayali](#)

[Onun](#)

[Kaderi](#)

Milyarder Bekarlar Kulübü Serisi

[Crave](#)

[Torn](#)

[Savor](#)

[Sarhoş](#)

Bir Haftalık Kız Arkadaş Serisi

Bir Haftalık Kız Arkadaş

İkinci şans Erkek

Arkadaş Üç Kırık Söz

Drew + Fable Forever

Dört Yıl Sonra

Sana Beş Gün Kala

Bir Drew + Fable Noel'i

Bağımsız YA Başlıkları

Kötü Çocuğa

Cesaret Edip Onu

Kurtarmak

Güzel Ölü Kızlar

YAZAR HAKKINDA

Monica Murphy New York Times, USA Today ve uluslararası çok satan bir yazardır. Kitapları neredeyse bir düzine dile çevrilmiş ve dünya çapında milyonlarca kopya satmıştır. Hem geleneksel olarak yayınlanmış hem de bağımsız olarak yayınlanmış bir yazar olarak, genç yetişkin ve yeni yetişkin romantizminin yanı sıra çağdaş romantizm ve kadın kurguları yazmaktadır. USA Today çoksatan yazarı Karen Erickson olarak da bilinmektedir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, bilgi depolama ve Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Emily Wittig
emilywittigdesigns.com

Editör: Rebecca, Fairest Reviews Editing Services
Düzeltilen: Sarah, All Encompassing Books

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.